Vraja milioanelor

Volumul 6

pag. 2007–2400

izbutise să scape din primejdia care plutise asupra ei.

Da, Kurt de Tollwitz fusese o primejdie pentru dânsa, căci tânărul n'ar mai fi putut să se stăpânească multă vreme.

Cei doi prieteni părăsiră gara. Lotar își luase prietenul de braț, conducându-l prin înghesuiala mulțimii.

— Capul sus, Kurt, totul are să se întoarcă în bine! — zise el, deodată, auzind suspinele celuilalt.

Tânărul diplomat își îndreptă trupul și un zâmbet se ivi pe buzele sale, în timp ce păşeau pe străzile însuflețite ale marelui oraș.

262. — Norocul unui ticălos.

Doctorul Barickin renunțase deocamdată la planul său de a părăsi Parisul, căci viața de noapte a Orașului-Lumină îl atrăgea nespus. In ultimele săptămâni, dusese un traiu foarte modest — acum, însă, avea buzunarele doldora de bani, astfel că-și putea îngădui să petreacă la Paris, măcar o zi și o noapte, așa cum își dorea el.

Își schimbă deci dintr'odată hotărîrea și porunci șoferului să-l ducă într'un hotel de mâna întâia, unde coborî, dându-se iarăși drept un nobil Rus.

După ce luă o cină îmbelșugată în restaurantul hotelului, Barickin își roti privirile în jurul său, admirând toaletele elegante și prețioasele bijuterii ale femeilor, cari sclipeau în mii de culori.

La un moment dat, întoarse capul fără să vrea, dar în clipa următoare o exclamație de uimire îi scăpă de pe buze.

O femeie sveltă, foarte elegantă, cu ochi visători și fața palidă, stătea singură la una din mese, cu privirile țintă spre el. Barickin nu-și pierdu cum-

pătul, ci o străfulgeră cu ochii săi diabolici, apoi se ridică dela masă încetişor.

In aceeaşi clipă, femeia se ridică şi ea, păşind ca o somnambulă în urma medicului.

Nimeni nu băgase de seamă această scenă.

Fără să se poată împotrivi câtuşi de puţin puterii tainice care o atrăgea spre ticălosul medic, femeia îl urmă la o mică depărtare, deşi celălalt nu-i adresase până acum niciun cuvânt.

Barickin intră într'o încăpere, unde aşteptă liniştit până ce femeia trecu pragul şi rămase nemişcată, cu privirile rătăcite.

— Dormi! — şopti medicul, cu glas poruncitor.

In acelaşi timp îi atinse ochii şi fruntea, apoi o conduse la un scaun şi-i ordonă să ia loc.

Un zâmbet batjocoritor se ivi pe buzele lui.

— Mă ascultă orbeşte! — murmură el. — E un medium extraordinar de bun... Hm, cine ştie ce foloase mai pot trage din această întâlnire neaşteptată!

„De unde vii? — întrebă el, adresându-se femeii hipnotizate.

— Din Anglia — răspunse ea, cu glas slab.

— Nu din Rusia?

— Inainte de a sosi în Anglia, am locuit în Rusia.

— Şi cum ai scăpat din casa distrusă de explozie?

— Am fugit împreună cu Boris Verodin, care m'a dus pe bordul unui vapor. In timpul drumului am fost urmăriţi de un vas duşman, până ce ne-am ciocnit cu o mină plutitoare... Boris Verodin, însă, a izbutit să mă salveze, ducându-mă în Anglia, după ce am zăcut multă vreme bolnavă într'un sat de pe coasta Finlandei.

Un fior străbătu trupul medicului, când auzi numele tânărului revoluţionar. Acesta era omul care cunoştea taina comorii dispărute.

O sclipire de lăcomie se ivi în ochii lui Barickin. Nu cumva era cu putinţă să ajungă la Boris

Verodin, folosindu-se de înrâurirea lui asupra acestei fete lipsită de voință? Nu cumva putea să pună mâna pe îndrăzneţul tânăr şi să-i smulgă taina atât de însemnată?

In primul rând, însă, trebuia să procedeze cu multă băgare de seamă şi să afle de la fată tot ce ştia dânsa.

Deodată, zări inelul de pe degetul ei.

— Eşti căsătorită? — întrebă el, repede.

— Da.

— Cu cine?

— Cu Pat Lincoln.

Aventurierul rămase pe gânduri, căci numele i se părea cunoscut. In cele din urmă, îşi aminti că la Londra există o bancă mare, foarte veche, care se bucura de acelaşi renume ca şi banca Rotschild. Nu cumva izbutise Agata să intre în sânul bogatei familii Lincoln? Nu cumva se căsătorise cu unul din fiii cunoscutului bancher şi era acum în călătorie de nuntă?

— Soţul tău e rudă cu bancherul Fred Lincoln? — întrebă Barickin.

— Da, e fiul său.

Un zâmbet diabolic schimonosi chipul medicului.

— Hm, pe semne că m'am născut în zodia porcului! Altminteri nu mi-ar fi căzut în mână această comoară, tocmai acum, când îmi pusesem în gând să părăsesc Parisul! — îşi zise el, plin de bucurie.

„Şi unde vroiaţi să plecaţi de aici? — se adresă din nou tinerei femei, în care cititorii noştri au recunoscut, de sigur, pe fosta lui logodnică, fiica profesorului Protoff.

— N'avem o ţintă hotărîtă, dar plănuisem să plecăm în Spania — răspunse ea.

Barickin rămase iarăşi pe gânduri câteva clipe.

— Ştii unde se află acum Boris Verodin? — întrebă el, apoi.

— Pe Riviera, dar nu ştiu în ce loc anume.

— Aha, pe Riviera. Ascultă-mă ce-ţi spun... Vei

înduplecă pe soțul tău să plece pe Riviera... Nu mai să-i dai pace, până ce nu-ți va împlini această dorință! Peste opt zile, la aceeași oră, ne vom întâlni în fața cazinoului din Monte Carlo. Uită-te la ceas, ce oră e acum?

— Unsprezece noaptea.

— Bine, nu uita ora și ziua! Nu ți-e îngăduit să întârzii! In același timp, cred că vei fi destul de vicleană, depărtându-te de soțul tău în așa chip, ca să nu te poată împiedeca să duci la îndeplinire, poruncile mele... Ai înțeles?

— Da, am înțeles totul!

Tocmai vroia s'o lase să plece, când un plan diabolic încolți în mintea ticălosului.

— Ai multe giuvaieruri? — întrebă el.

— Da, Pat mi-a dăruit bijuterii foarte prețioase.

— In ce cameră locuiți?

— In camera numărul trei sute douăzeci și cinci.

— La ora trei noaptea vei coborî din pat în așa fel ca să nu-ți trezești soțul. După ce vei învelî bijuteriile într'o batistă, te vei apropia de ușă, pe cari o vei deschide cât un lat de palmă. Eu te voiu aștepta de partea cealaltă, pentru a lua giuvaierurile în primire. Iți atrag atenția însă, că nu trebue să faci nici cel mai mic sgomot. Ai înțeles?

— Da, am înțeles.

Barickin îi trecu mâna peste ochi și în clipa următoare sărmana femeie privi mirată în jurul ei, neștiind unde se află. După ce zări pe medic, care stătea la fereastră cu spatele spre dânsa, fără să se sinchisească de prezența ei, Agata se ridică de pe scaun, porni spre ușă abia ținându-se pe picioare, apoi ieși în coridor.

Nu apucase să facă decât vreo câțiva pași, când Pat Lincoln se ivi din celălalt capăt al coridorului. Un zâmbet de fericire însuflețea chipul său palid.

Cereți mâine numărul 144 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Slavă Domnului că te văd iarăș lângă mine! — murmură el cu duioșie. — Dacă ai ști ce spaimă am tras, când nu te-am mai găsit la masă! Chelnerul îmi spusese că te vei fi înapoiat în odaie, dar nici acolo n'am dat de tine... Unde ai fost, scumpa mea?

Agata zâmbi încurcată, căci nu știa ce să răspundă.

— Vroiam... să mă înapoiez în odaie, Pat... Se vede, însă, că am rătăcit drumul — zise ea, în cele din urmă.

— Nu mai înțeleg nimic! — replică tânărul, privind îngrijorat spre soția lui, a cărei purtare i se părea foarte ciudată.

Totuși, când frumoasa femeie îl luă de braț pășind alături de el, Pat Lincoln se simți din nou cel mai fericit om de pe pământ. Da, soția lui îl iubea, căci își dăduse seamă că dragostea ei pentru Boris Verodin era o dragoste nenorocită.

In timpul mesei, Agata părea, însă, foarte gânditoare.

— Pat unde vroiam noi să plecăm zilele acestea? — întrebă ea, deodată.

Tânărul o privi mirat, neștiind ce rost avea această întrebare. Doar stabiliseră împreună programul călătoriei lor de nuntă și, când colo, soția lui părea ca picată din cer!

— Bine, scumpa mea, n'am stabilit amândoi drumul pe care avem să-l urmăm? — răspunse el. — După ce vom admira comorile de artă ale Parisului, vom pleca la Biarritz unde vom rămâne opt zile, apoi vom străbate Spania, urmând să ne înapoiăm pe Riviera, dacă Reginald va mai fi acolo.

— Nu s'ar putea să plecăm întâi pe Riviera? — murmură ea, ațintind asupra lui o privire rugătoare.

O umbră de durere întunecă chipul tânărului. Nu cumva soția sa se mai gândea la Boris Verodin? Oare nu izbutise să-și înăbușe patima ce o atrăgea spre acest om?

— Nu te înțeleg, draga mea! — zise Pat. — De ce vrei cu tot dinadinsul să-mi răpești o mare bucurie? Știi doar că n'am fost încă niciodată în Spania, pe când vreme Riviera am vizitat-o adeseori. De altminteri, o să ne ducem și acolo, dar vreau să văd întâi Spania.

Agata clătină capul și o cută adâncă se săpă pe fruntea ei. Pat cunoștea acest semn — era dovada unei hotărîri de la care nimeni nu putea s'o abată.

— De ce nu vrei să plecăm pe Riviera? — întrebă ea, cu oarecare asprime în glas.

Tânărul încercă s'o înduplece, dar cu cât stărui mai mult, cu atât mai încăpățânată se arătă soția lui, care nu vroi cu niciun chip să renunțe la hotărîrea luată.

In cele din urmă, Agata începu să plângă. Pat Lincoln privi neliniștit în jurul său. Câteva mese mai erau ocupate și consumatorii păreau că urmăresc neplăcuta scenă. In afară de asta, însă, fiul bancherului își iubea prea mult soția ca să se împotrivească cererii ei. Ce-i drept, luase bilete circulare, astfel că schimbarea programului însemna pierderea lor — dar banii n'aveau mare însemnătate în acest caz. Singurul lucru care îl întrista era gândul că soția lui vroia să plece pe Riviera numai spre a-l vedea pe Boris Verodin.

— Liniștește-te! — șopti el, cu duioșie, cuprinzându-i mâna. — Iată, sunt gata să-ți împlinesc dorința! Plecăm întâi pe Riviera... numai fii iarăși bună cu mine...

Agata încuviință plină de bucurie, dar în clipa următoare rămase din nou pe gânduri.

— Ei, tot nu s'a isprăvit? — întrebă el, bănuitor, presimțind o altă toană de a soției sale.

— Când plecăm?

— Peste vreo două săptămâni, după ce vom fi văzut toate minunățiile Parisului, scumpa mea!

— Nu, vreau să plecăm peste șase zile!

— Cum? De ce atât de curând? Nu mai în-

țeleg nimic... Agata, pari schimbată cu desăvârșire! Spune-mi, ce te atrage pe Riviera?

— Aș vrea... nu, nu mă atrage nimic, dar îmi închipui că trebue să fie minunat să locuiești acolo în vremea asta.

Pat încercă să ia lucrurile în glumă, astfel că ridică amenințător degetul și zise, zâmbind:

— Tare mi-e teamă că ești stăpânită de patima jocului! Nu cumva vrei să-ți încerci norocul la cazino?

— Da, da, vreau să-mi încerc norocul! — murmură ea. Așa dar, plecăm peste cel mult șase zile?

Pat Lincoln oftă, fără să răspundă nimic. Agata, însă, nu-l lăsă în pace, până ce nu-i făgădui că vor părăsi Parisul în mai puțin de o săptămână.

De când se căsătorise cu dânsa, Pat trăise numai clipe fericite, căci ea părea într'adevăr femeia care să poată face fericit un bărbat. De ce se schimbase dintr'odată? Ce rost avea această încăpățânare?

La un moment dat, în mintea lui se trezi bănuiala că Agata nu-i va aduce fericirea atât de mult visată. Până acum împlinise toate dorințele pe care le citea în ochii soției sale — de astă dată, însă, această cerere ciudată strecurase o umbră de îndoială în sufletul său.

Cu toate astea, supărarea tânărului nu ținu mult, căci Agata deveni iarăși drăgăstoasă cu el. Timpul trecu repede și, când priviră în jurul lor, își dădură seamă că rămăseseră singuri în restaurant.

Se retraseră deci în odaia lor, mai ales că Pat era foarte obosit și vroia să se culce mai devreme.

Peste câteva minute tânărul soț se și afla în pat, privind cu coada ochiului spre frumoasa femeie, care deschisese dulapul și depuse cerceii într'o casetă aurită. La nunta lor, bătrânul bancher le dăruise această casetă, pe al cărei capac erau fotografiile tinerilor soți, iar înăuntrul ei un mi-

numat colier de perle, demn să împodobească și gâtul unei regine.

Zâmbind binevoitor, Pat o văzu desmierdând, cu degetele ei delicate, prețioasele bijuterii care se aflau în casetă. După cât se părea, *îi plăceau mult* giuvaierurile — deși până *acum nu lăsase să se întrevadă această pasiune. Ba dimpotrivă, Pat fusese încredințat că* soția lui *nu* pune mare preț pe *asemenea obiecte.*

Probabil că se înșelase, însă, căci Agata scoase colierul din casetă și-l puse la gât, apoi se privi în oglindă, cu ochi scânteietori. De asemeni o văzu prinzându-și în păr minunata diademă cu briliante și punându-și pe degete inelele, pe care le mângâiă cu priviri duioase.

In cele din urmă, învins de *oboseală*, Pat Lincoln căzu într'un somn *adânc.*

La un *moment dat, în somn*, simți o adiere ușoară *peste fața lui.* Tânărul se trezi și se ridică în *capul oaselor.* Încăperea era luminată de o lampă *acoperită cu* un abajur de mătase roșie.

Pe unde năvălise înăuntru aerul care îi mângâiase fața? Privirile-i se îndreptară spre fereastră — dar aceasta era închisă.

Sprijinit în cot, Pat Lincoln rămase *cu ochii* țintă la soția lui, care dormea *liniștită. Se simți* atât de fericit! Fără această *ființă, viața* n'ar fi avut niciun farmec pentru el, *căci* Agata era soarele care îi lumina *existența.*

Doctorul Barickin ajunse în odaia lui, răsuflând *din greu. Avusese* noroc și de astă dată, *căci* nu-l *văzuse nimeni.*

După ce desfăcu batista de mătase, împrăștiă pe masă giuvaierurile, care scânteiau în mii de culori și începu să le mângâie cu degete *tremurătoare.* Se pricepea el la bijuterii și *își dădu* repede seamă că prada era în valoare de *cel puțin* douăzeci de mii de lire sterline.

Un zâmbet diabolic încolți pe buzele lui.

— Frumoasă lovitură! — murmură el, mulțumit.

Își făcuse rost de o barbă cărunță și mai avea o licoare pentru piele, care urma să-l transforme într'un Oriental. Cu ajutorul acestora își pusese în gând să joace o festă oamenilor prefectului poliției, arătându-le că poate părăsi Parisul când vroia.

— Mititica o să aibă o surpriză neplăcută când s'o trezi din somn mâine dimineață! — își zise el. — Firește că dispariția bijuteriilor o să pună pe picioare tot hotelul, dar toate cercetările vor rămâne fără niciun rezultat, căci n'am lăsat nici cea mai mică urmă...

Se trezi pe la patru dimineața. Deși spusese că va pleca abia la șapte, totuși nu putea să aștepte până la descoperirea furtului.

Portarul îi duse valiza în mașina hotelului, care porni spre Gara de Nord.

De acolo, însă, Barickin luă iarăși o mașină, poruncind șoferului să-l transporte la altă gară, cu gând să scape astfel de eventualii săi urmăritori.

Deoarece mai erau câteva zile până la întâlnirea lui cu Agata, se hotărî să plece întâi la Marsilia, urmând ca de acolo să pornească spre sudul Franței.

— Trebue neapărat să fac să sară banca la cazino! — își zise el. — De altminteri, acum am descoperit un izvor de bani, care nu va seca niciodată, astfel că voiu putea să pontez pe sume oricât de mari.

263. — Pe urmele misteriosului Longlin.

Boris Verodin rămase ca trăznit, când citi telegrama care îi vestea moartea soției sale.

— Natașa nu mai e printre cei vii... n'am s'o mai văd niciodată... fericirea mea s'a spulberat! —

murmură el, cu mâinile încleştate de marginea carlingei.

Oare acesta era sfârşitul luptei sale pentru fericire? Scumpa lui soţie, minunata floare de pe malul Volgăi plecase din lumea celor vii?

Pentru prima oară în viaţa lui, Boris Verodin nu izbuti să-şi stăpânească lacrimile cari îi năvăliseră în ochi. De aceea luptase, înfruntând cu semeţie primejdiile pe care soarta i le scosese în cale? De aceea înlăturase piedicile pe care le întâlnise în viaţă?

Ceva fusese smuls din inima lui, pricinuindu-i o rană nespus de dureroasă, care nu mai putea fi tămăduită niciodată. O soartă crudă îşi bătuse joc de el, răpindu-i cea din urmă bucurie care îi mai rămăsese în viaţă. Căci tânărul revoluţionar îşi dăduse seamă de mult că idealul pentru care luptase atâta vreme suferise o înfrângere ruşinoasă. Sub noul regim se petreceau aceleaşi ticăloşii ca şi sub domnia Ţarului. Fraţii se duşmăneau între ei; prietenii îşi zâmbeau, dar se foloseau de cel dintâi prilej pentru a se distruge unul pe altul. Boris ştia că visul său n'avea să se înfăptuiască niciodată, căci omenirea se mistuia în lupta ei pentru aur. Singura mângâiere o găsise în dragostea lui nemărginită, în devotamentul pe care îl purta scumpei sale soţii.

Şi acum, totul se spulberase... viaţa lui, fericirea lui se risipise, odată cu moartea fiinţei dragi.

— Dumnezeule, de ce mi-ai făcut asta? — murmură el, ascunzându-şi faţa în mâini.

Abia înainte cu câteva ceasuri, curajosul luntraş era însufleţit de dorinţa vie de a risipi învinuirea care plutea asupra lui. Acum, însă, nu-i mai păsa de nimic. La ce bun să descopere hoţii comorii dispărute din pivniţa mânăstirii? Statul n'avea decât să se ocupe el de asta!

Boris rămase multă vreme nemişcat, cu pri-

virile aţintite în zarea albastră. Aproape că nu-şi mai dădea seamă ce se petrece în jurul său.

Oare nu era şi el ca un corăbier, care pluteşte fără cârmă, pe o mare înfuriată? Oare nu ajunsese şi el jucăria soartei vitrege?

Abia după câteva ceasuri, Boris Verodin se mai linişti puţin, izbutind să ia o hotărîre.

— Dumnezeu nu mi-a îngăduit să-mi îmbrăţişez soţia... nu mi-a îngăduit să rămân învingător în lupta înverşunată pe care am dus-o pentru a-mi câştiga fericirea... Da, m'a pedepsit fiindcă am pierdut credinţa în El...

Se ridică dela locul său, cu o hotărâre neclintită întipărită pe faţă. Privirile-i se aţintiră asupra pilotului care părea ţintuit în scaunul lui.

— Hm, o să facă ochi mari, când va coborâ pe pământ şi va vedea că tovarăşul său a dispărut! — murmură revoluţionarul. — Dar trebue... n'am încotro... peste câteva minute Boris Verodin nu va mai fi printre cei vii...

Vru să se plece peste marginea avionului, dar în acea clipă i se păru că aude un glas puternic, strigându-i:

— Renunţi la viaţă? Tocmai tu, care ai înfruntat moartea de atâtea ori, care ai dat dovadă că nimic nu te poate înfricoşa? Oare nu eşti demn de un sfârşit mai puţin ruşinos?

Boris Verodin se aşează din nou, renunţând la hotărîrea sa de a-şi pune capăt zilelor.

Nu, nu trebuia să se lase doborît nici de această lovitură! Doar avea de dus la îndeplinire atâtea misiuni pe lumea asta! In primul rând, descoperirea hoţilor, apoi trebuia să cerceteze ce se făcuse cu Irina, care dispăruse de atâta vreme. Şi, afară de aceasta, prinţul Potcikev, căruia îi jurase răzbunare, se mai afla în viaţă!

Aşa dar, trebuia să trăiască, trebuia să înfrunte cu curaj vitregia soartei, pentru a-si împlini menirea lui pe acest pământ.

Incetul cu încetul, Boris Verodin izbuti să-şi zăgăzuiască desnădejdea. Oare moartea nu adusese desnădejde în sânul atâtor familii? Oare văduvele şi orfanii nu suportaseră cu bărbăţie pierderea celor căzuţi pe câmpul de luptă?

Firește, icoana soţiei sale va rămâne mereu vie în inima lui, totuşi aceasta nu-l va împiedeca să-şi facă datoria până la capăt.

In acest timp, avionul sburase deasupra Franţei. Oraşe minunate, ogoare întinse, fluvii argintii se desfăşurară dedesubtul lor, până ce în zare se ivi coasta mării Mediterane.

Boris Verodin urmărea mişcările tânărului aviator, care conduse aparatul cu multă dibăcie şi aterisă pe un platou din apropierea mării.

— Nu e aşa, c'a fost minunat? — întrebă Reginald Lincoln, după ce sărise din carlingă. — Rar mi s'a întâmplat să am o vreme atât de frumoasă!

— Intr'adevăr, vremea a fost frumoasă! — încuviinţă Boris, dus pe gânduri.

In cele din urmă, coborî şi el din avion şi înmână pilotului actele sale, pentru ca acesta să îndeplinească formalităţile vamale.

Reginald, care nu băgase de seamă tristeţea tovarăşului său, porni repede spre biroul aerodromului, unde zăbovi vreun sfert de ceas; apoi se înapoiă însoţit de un mecanic francez, care îi ajută să ducă avionul în hangar.

— Aşa, deocamdată poate să stea aici! — zise aviatorul, zâmbind. — Acum să dăm o raită prin împrejurimi şi, afară de asta... dar ce-i cu dumneata, domnule Verodin? — se întrerupse el, deodată, aţintind o privire cercetătoare asupra tovarăşului său.

— Nu-i nimic! — răspunse Boris, în timp ce ieşeau pe poarta aerodromului. — Cred că-ţi aminteşti că, în clipa când ne-am luat sborul, mi s'a adus o telegramă...

— Da, îmi amintesc, dar sper că nu cuprindea o veste tristă. Nu te-am întrebat încă nimic despre asta... căci în timpul sborului un pilot trebue să lase orice altă preocupare la o parte şi să rămână cu atenţia încordată asupra aparatului său...

— Da, ştiu asta! — încuviinţă Boris. — Din păcate, am primit o veste nespus de tristă... telegrama mă înştiinţa de moartea soţiei mele!

Reginald Lincoln rămase înmărmurit.

— E îngrozitor! — murmură el apoi, cuprinzând mâna celuilalt.

Cei doi bărbaţi păşiră tăcuţi pe aleile umbrite de palmieri şi, după un sfert de ceas, înaintea lor se desfăşura marea albastră, pe apele căreia fâlfâiau pânzele albe ale corăbiilor.

— Trebue să-ţi dau lămuriri — zise Boris Verodin, aşezându-se pe o piatră de pe ţărm. — Aşa dar, îţi spusei că am primit o telegramă cuprinzând trista veste a morţii soţiei mele... De emoţie, telegrama mi-a scăpat din mâini, căzând în mijlocul celor cari au rămas pe platou...

— Dar cine ţi-a trimis-o, domnule Verodin? — întrebă Reginald.

— Bătrâna cameristă a soţiei mele.

— Nu cumva e vreo greşeală la mijloc?

— Nu cred să fie vreo greşeală...

— Şi ce ai de gând să faci acum, domnule Verodin? Dacă vrei să pleci în Rusia, îţi stau la dispoziţie...

Revoluţionarul zâmbi îndurerat.

— Eşti un om plin de curaj, domnule Lincoln, — răspunse el. — Insă, chiar dacă drumul n'ar fi atât de primejdios, tot nu ţi-aş primi propunerea, căci nu-mi place să mă joc cu vieţile semenilor mei... In Rusia există un tribunal, Ceka, şi nu-ţi doresc de fel să cazi în mâinile oamenilor săi...

„Deocamdată însă, nici nu poate fi vorba de plecarea mea în Rusia, căci am de îndeplinit aici

o misiune foarte însemnată. După aceea mă voiu duce să plâng la mormântul soției mele...

— Sarmanul meu prieten!— murmură Reginald, adânc mișcat.

— Domnule Lincoln, *aici drumurile* noastre se despart! — reluă Boris. — Dumneata ești tânăr și trebue să-ți trăiești viața din plin, pe câtă vreme rostul meu pe lume e să lupt pentru alții... Așa dar, sper că nu-mi vei lua în nume de rău, dacă te-aș ruga să mă lași aici, în timp ce dumneata vei porni mai departe...

Fiul bancherului se posomorî.

— Vrei să scapi de mine, domnule Verodin? — întrebă el, mustrător. — Eram atât de bucuros să pot rămâne lângă dumneata, să-ți dau o mână de ajutor, pentru a-ți duce misiunea la capăt! Și, acum, dumneata vrei să mă îndepărtezi?

Revoluționarul chibzui câteva clipe, apoi cuprinse mâna însoțitorului său, zicând:

— Bine, îți primesc propunerea, dar cu o singură condiție: făgăduiește-mi că vei pleca, de îndată ce nu te vei mai simți bine alături de mine. Acum, după groaznica lovitură pe care am căpătat-o, nu cred că tovărășia mea mai poate fi plăcută vreunui om... Socot că mă înțelegi!

— Te înțeleg prea bine, domnule Verodin —răspunse Reginald. — Nici nu-ți poți închipui cât mă bucur că pot rămâne alături de dumneata! Acum, însă, capul sus, și... înainte, spre Cannes!

Tânărul Englez îl luă de braț și cei doi prieteni porniră spre minunata stațiune balneară, unde urma să vină și căpitanul Bartuschen, care fusese chemat acolo de misteriosul Mr. Longlin.

Câteva săptămâni mai târziu, pe terasa unui hotel din Nizza stăteau doi bărbați, cari fumau tacticos, privind îngândurați spre marea albastră. Unul din ei era de vârstă mijlocie. Celălalt, însă, era tânăr și foarte vesel.

— Proastă afacere, domnule Orensen! — zise,

eodată, acesta din urmă. — Zău, îmi vine să-mi au lumea în cap! Crezi că vom putea da de urma cestui Longlin?

Cel întrebat ridică din umeri.

— Trebue să-i dăm de urmă! In cazul cel mai ău, să-l găsim măcar pe Suedezul acela cu numele de Bartuschen. Dacă ai şti ce atârnă de desoperirea lor, sunt sigur că m'ai înţelege!

— Te înţeleg şi aşa, domnule... Verodin.

— Sst, nu trebue să-mi rosteşti numele... Doar tii că spionii sunt pe urmele mele! Aşa dar, rămân mereu Cristian Orensen.

— Iartă-mă, domnule Orensen — răspunse Reinald Lincoln — căci el era tânărul. — Dar acum l'avem de ce ne teme, căci suntem singuri aici.

Boris Verodin, care din măsură de prevedere levenise iarăşi Suedezul Cristian Orensen, răspunse n şoaptă:

— Nu sunt de părerea dumitale, dragul meu! Ceka îşi are pretutindeni spionii ei, cari trag cu urechea oriunde întâlnesc un om care pare să fie Rus. Ieri, de pildă, când am ieşit din odaia mea, n'am izbit nas în nas cu un omuleţ pe care l-am ntâlnit de câteva ori aici. Sunt încredinţat că individul a tras cu urechea la uşă... Pe de altă parte, azi de dimineaţă, ieşind în balcon să iau puţin aer, am zărit un individ, îmbrăcat în livrea, care a apariţia mea s'a făcut nevăzut. Cine ştie dacă individul nu vroia să pătrundă în camera mea?

— Bine, dar se crede că eşti mort, domnule Orensen? Nu spuneai chiar dumneata că cei doi cicăloşi cari au vestit crucişătorului rus prezenţa dumitale pe bordul vasului suedez, au pierit în valuri din pricina exploziei?

— Asta aşa e, dar dacă ai cunoaşte sistemul de spionaj al Cekei, ţi-ai da seamă şi dumneata că bănuielile mele sunt îndreptăţite.

In acea clipă se apropiă unul din servitorii hotelului, care înmână tânărului aviator o scrisoare sosită din Anglia. Nici n'apucă s'o citească bine,

că un strigăt de bucurie scăpă de pe buzele lui Reginald Lincoln.

— Vești bune, dragul meu? — întrebă Boris.

— Da, și încă privitoare la dumneata, domnule Orensen! Închipuie-ți, tatu îmi scrie că telegrama pe care ți-a trimis-o, i-a venit înapoi... Și această telegramă... ah, e chiar aci, alăturată scrisorii... Iat-o!

— Ce telegramă? — întrebă Boris, mirat. — Nu te înțeleg!

Reginald se ridică și zise:

— Vino în odaia dumitale, căci conținutul scrisorii și al telegramei e atât de însemnat, încât nu-ți pot vorbi aici. Cu toate astea, îți spun că e vorba de ceva care o să te bucure nespus de mult.

Boris Verodin se ridică și el. Ce putea să-l mai bucure acum, când scumpa lui Natașa nu mai era în viață? Pentru el nu existau decât dezamăgiri. Rana din inimă sângera mereu și numai gândul la datoria pe care o avea de împlinit îi dădea putere să lupte înainte.

— Ei, ce cuprinde scrisoarea? — întrebă dânsul, când ajunseră în odaie.

Prietenul său îi puse mâinile pe umeri și zise, privindu-l țintă în ochi:

— Boris Verodin, sper că acum nu-mi vei lua în nume de rău că-ți spun astfel, căci aici n'avem să ne temem de spioni — soția dumitale... trăiește... și e perfect sănătoasă!

Luntrașul rămase o clipă ca încremenit, apoi un fior îi străbătu trupul și un oftat adânc ieși din pieptul său.

— Ce... ce-ai spus? — strigă el, cu glas răgușit.

In clipa următoare smulse plicul din mâinile prietenului său și citi cele câteva cuvinte, prin cari Sir Lincoln îi aducea la cunoștință că Natașa se află în viață, că era în drum spre Anglia și că prima telegramă fusese trimisă din greșeală.

Apoi Boris Verodin citi și scrisoarea, pe care abia putea s'o țină în mână de turburat ce era.

Nu cumva era victima unei năluciri? Sărmanul tânăr se bătu cu palma peste frunte, vrând să se încredinţeze dacă era treaz.

Dar nu, nu visa, îşi dădea seamă de tot ce se petrece în jurul său.

In prada unei bucurii fără margini, începu să plângă ca un copil. De astă dată, însă, erau lacrimi de bucurie şi nu se sfii deloc de tânărul său prieten, care ştia tot ce se petrece în sufletul lui.

Reginald Lincoln era şi el înduioşat, mai ales că în ultimele zile făcuse cunoştinţa unei tinere fete, care trezise în inima lui simţiminte care îi rămăseseră necunoscute până atunci. Această fată, fiica unui mare bijutier din Paris, izbutise, prin temperamentul ei vioiu, prin firea ei deschisă, să-i aprindă inima, care nu fusese încă atinsă de bagheta magică a zeului Amor.

— Boris Verodin, îţi doresc mult noroc în noua viaţă care începe acum pentru dumneata! — zise el, adânc mişcat.

Luntraşul îi luă mâna şi i-o strânse cu căldură.

— Da, Reginald, o viaţă nouă începe pentru mine! — răspunse el, cu ochii strălucind de fericire. — Am să lupt iarăşi, am să izbutesc să învinge orice piedici mi-ar ieşi în cale, căci scumpa mea Natasa trăieşte, soarele vieţii mele a răsărit din nou...

— Ştiu, te înţeleg, dragul meu...

Câtva timp cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, fiecare preocupat de gândurile sale. In cele din urmă, Reginald rupse tăcerea şi citi cu glas tare scrisoarea primită dela bătrânul bancher.

— Reginald, vrei să rămânem prieteni pentru totdeauna? — întrebă Boris, după ce tânărul sfârşise cu cititul. — Vrei să trăim ca fraţii?

— Mai e vorbă, dacă vreau? Nici nu-ţi poţi închipui ce bucurie îmi pricinuieşte propunerea ta, — răspunse tânărul Englez, pecetluind cu o strângere de mână prietenia lor.

In clipa următoare, însă, Boris Verodin se năpusti spre uşă, o deschise cu violenţă, apoi alergă în coridor.

Peste puţin timp, se înapoiă în încăpere.

— Iar a ascultat cineva la uşă! — zise el. — De sigur c'a fost acelaşi individ pe care l-am mai prins odată spionându-mă.

— Trebue să fim cu ochii în patru, căci se pare că temerile tale sunt îndreptăţite — răspunse Reginald. — Dacă izbutesc însă să pun mâna pe individul acela, n'are să fie tocmai bine de el.

Din acea zi, Boris Verodin lucra iarăşi cu înfrigurare la îndeplinirea misiunii sale. Gândul că peste puţin timp va fi alături de scumpa lui Natasa, îl îndemna să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a descoperi urmele acelora cari furaseră aurul. Căci numele său era şi al iubitei, care nu trebuia să păşească în viaţă, alături de dânsul, înfierată de grozava învinuire ce i se adusese soţului ei.

In faţa lumii, cei doi prieteni se purtau cu şi mai multă prevedere, Boris Verodin păstrându-şi mereu înfăţişarea Suedezului Cristian Orensen.

Intr'una din zile, sosi altă scrisoare din Anglia. Era a doua veste bună pe care bătrânul bancher o trimitea fiului său. Il înştiinţa anume de logodna lui Pat cu Agata Protoff. După ce o citiră, cei doi prieteni se uitară unul la altul, muţi de bucurie.

— Fratele tău o să fie fericit alături de Agata, care e o fată sinceră şi bună — zise Boris. Din parte-mi, trebue să-i fiu recunoscător, căci m'a scăpat de o mare grijă... Am făgăduit tatălui ei să n'o părăsesc niciodată, s'o iau sub ocrotirea mea... Din păcate, nu era o ocrotire tocmai bună, căci vezi doar ce viaţă duc... Am devenit un aventurier... un om care trebue să alerge din loc în loc, astfel că mi-ar fi fost nespus de greu să-mi respect făgăduiala.

Cereţi mâine numărul 145 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Tu nu eşti un aventurier, Boris, ci un adevărat bărbat, un eroul Soarta ţării tale, firea ta nobilă, au făcut din tine ceea ce eşti astăzi.

— Să lăsăm astea! O altă chestiune mă preocupă acum, — zise Boris, îngândurat. — Ştii că tatăl tău mi-a pus la dispoziţie suma de o sută de mii de lire sterline, pe care pot s'o întrebuinţez fără să dau socoteală nimănui?

Reginald îl privi mirat.

— Nu, nu ştiu nimic despre asta — zise el, căci, într'adevăr, nu aflase nimic despre acest lucru. — De altminteri, tata nu-mi vorbeşte niciodată despre afacerile sale.

— Hm, ciudat! Adresa tatălui tău am primit-o de la o femeie misterioasă, către care mă simţeam atras, totuşi.

„După ce mă îngrijise în timpul bolii mele, această femeie a dispărut fără urmă, lăsându-mi adresa tatălui tău, care — cel puţin aşa spunea dânsa — trebuia să-mi vorbească într'o chestiune foarte însemnată. Când mă făcui bine, pornii spre Anglia şi împlinii dorinţa misterioasei femei. Totul mi se pare însă, foarte ciudat, căci nu pot să-mi dau seamă de ce mi s'au pus la dispoziţie atâţia bani...

— Din spusele tale reiese că tata ştie cine este această femeie? — întrebă Reginald.

Boris Verodin înălţă din umeri, căci nu se gândise niciodată la asta.

— Ia spune-mi şi mie, cum arată la faţă? — cercetă fiul bancherului.

Revoluţionarul îi descrise înfăţişarea călugăriţei din ordinul „Maicilor cenuşii".

— Mie, însă, această călugăriţă mi-a făcut întotdeauna impresia unei femei culte, din lumea bună, — încheiă Boris Verodin.

— Ciudat! In orice caz, aceea pe care mi-ai descris-o tu, trebue să semene foarte mult cu ducesa de Worchester.

— Ducesa de Worchester? Cine e asta?

— O femeie în jurul căreia plutesc multe taine. Vreme îndelungată nu s'a auzit nimic despre dânsa. In timpul războiului a venit în Anglia o singură dată, ca să-şi vadă de proprietăţile ei, apoi a dispărut iarăşi.

„După câte am auzit, această ducesă, care se înrudeşte cu regele Angliei, are şi un fiu, pe care până acum nu l-a văzut însă nimeni.

Boris Verodin înălţă din umeri, nepăsător, căci nu vedea ce legătură poate fi între ducesa de Worchester şi misterioasa călugăriţă.

Peste câteva zile, Reginald dădu buzna în odaia prietenului său.

— Am găsit o urmă, Boris! — strigă el, plin de bucurie.

— Ce fel de urmă? — întrebă celălalt, nedumerit.

— Un oarecare mister Longlin a locuit la hotelul „Italia"... am aflat asta printr'o simplă întâmplare...

Boris Verodin sări în sus de pe scaun.

— Vrei să-ţi baţi joc de mine? — strigă el, cuprins de o turburare fără seamăn.

— Nu dragul meu! — răspunse Reginald. — După cum ţi-am spus, printr'o întâmplare am aflat ceva asupra celor pe cari îi căutăm de atâta vreme. Ţinând seamă de descrierea făcută, nu mai poate fi nicio greşeală la mijloc. E vorba de un bărbat tânăr, voinic, o femeie destul de frumoasă, cu trăsături slave, şi un bătrân, care cu toată bogăţia familiei Longlin, face o impresie cam prăpădită.

— Şi nu mai locuiesc la hotelul „Italia"? — întrebă Boris Verodin, desamăgit.

— Nu, totuşi bănuiesc că mai sunt prin apropiere. Poate în Monte Carlo sau Menton. Umblă svonul că vor să-şi cumpere o vilă pe Riviera. Poată că şi-au şi cumpărat-o şi trăiesc în vecinătatea noastră, fără să bănuim măcar?

— Trebue neapărat să pornim cercetări în această direcție! — exclamă Boris cu însuflețire.

— Asta o s'o facem fără doar și poate! — încuviință celălalt. — Dar nici nu ți-am spus măcar, cum am aflat că Longlinii ăștia locuiau la hotelul „Italia"...

„Eram tocmai într'una din sălile de joc ale cazinoului, când mă întâlnii cu un fost coleg al meu, care își petrece pe Riviera cel puțin șase luni pe an, din pricina bolii sale de plămâni. Bucuros că văd iarăși un vechiu prieten, am discutat multă vreme cu el și din vorbă în vorbă, aduserăm discuția despre joc. In chipul ăsta, aflai că acum câteva săptămâni, o oarecare doamnă Longlin pierduse la ruletă sume fantastice. Dânsa era însoțită de un tânăr și un bătrân, pe care prietenul meu i-a cunoscut, astfel că mi i-a descris amănunțit. Din păcate, într'una din zile, cei trei au dispărut fără urmă... Ciudat, însă, e că toți jucau numai cu monezi de aur.

Boris Verodin încleștă brațul prietenului său, care îl privi speriat.

— Ei sunt, Reginald! — strigă dânsul și ochii îi sclipiră amenințător. — Da, da, sunt sigur de asta!... Ascultă-mă, nu ți-am destăinuit încă totul, cu privire la misiunea mea aici... Oamenii aceștia au izbutit să-mi smulgă deslegarea unei taine, în vreme ce zăceam bolnav în casa lor. Cu ajutorul acesteia, au putut să pună mâna pe o adevărată comoară, care aparținea statului rus. In schimb, bănuielile se îndreptară asupra mea, fiind învinuit că furasem comoara, pentru a o transporta la loc sigur.

— Aha, acum înțeleg și eu de ce ții atât de mult să dai de urma Longlinilor! — exclamă Reginald Lincoln. — Dar stai că n'am terminat... prietenul meu mi-a spus că pot fi recunoscuți după un automobil de culoare albastră, care le aparține, și cu care plecau întotdeauna dela Nizza la Monte Carlo sau și mai departe.

— Şi nici automobilul n'a mai fost văzut de atunci? — întrebă Boris, cu înfrigurare.

— Deocamdată nu ţi-aş *putea răspunde* la această întrebare, *căci n'am avut vreme* să culeg *informaţiuni*... Îţi închipui, doar, că eram foarte grăbit să vin încoace, pentru a-ţi împărtăşi această veste însemnată!

Firește că cei doi *prieteni se străduiră* din răsputeri să *dea de urma* automobilului albastru şi *cercetară* toate hotelurile din Nizza şi Monte Carlo, nădăjduind să afle ceva asupra lui Longlin şi a însoţitorilor săi. Dar aceştia *dispăruseră* de parcă ar fi intrat în *pământ*. *Prin* întrebări meşteşugite, *izbutiră* să *afle*, însă, că doamna Longlin *era stăpânită* de patima jocului, din care pricină pierduse la cazinou mari sume de bani. *Adeseori* se întâmplase să-şi amaneteze *bijuteriile numai* ca să-şi poată urma *jocul*. *Mai toţi* erau de părere că patima *nebunească* a femeii ruinase familia.

Boris Verodin fusese iarăşi la *Menton*, *de unde* se înapoiase fără niciun *rezultat*, astfel că era foarte rău *dispus*.

Fără să *bănuiască* ceva, tânărul intră în odaia *lui*, dar deodată rămase locului, îngrozit. *Pe podea* zăcea un trup omenesc, care părea *neînsufleţit*.

Venindu-şi repede *în fire*, Boris făcu câţiva paşi *înainte* şi *se plecă* deasupra trupului. Era Reginald *Lincoln*, prietenul său.

Deodată, însă, Englezul deschise *ochii* şi *privi* mirat spre Boris. În *clipa următoare*, păru să-şi amintească ce se *întâmplase*; se ridică de jos cu ajutorul *celuilalt*.

— Slavă Domnului că te văd iarăşi în picioare! murmură Boris, răsuflând uşurat. — *Mă temeam* că ţi s'a întâmplat ceva rău. *Ia spune* ce s'a petrecut în timpul *lipsei mele*?

Reginald se *aşează* pe un scaun, apoi arătă *spre ungherul* încăperii, unde se afla geamantanul prietenului său.

Abia acum își dădu seamă Boris Verodin că valiza fusese deschisă cu forța.

— Cine a făcut asta? — întrebă el.

— Nu știu nici eu... Când am intrat în odaie, zării un om plecat deasupra valizei, însă nu puteam să văd cine e, căci era cam întunerec. Crezând că ești tu, te-am strigat pe nume, dar îți poți închipui spaima ce m'a cuprins, când mă pomenii în fața mea cu un necunoscut și, înainte de a apuca să fac vreo mișcare, primii în bărbie un pumn care mă făcu să-mi pierd cunoștința.

— Cine dracu' m'o fi urmărind cu atâta înversunare? — mormăi Boris.

— Ia uită-te în valiză, dacă nu cumva ai fost jefuit! — îl sfătui prietenul său. — Poate că e vorba de un hoț ordinar, care a vrut să se folosească de lipsa ta, pentru a-și însuși ceva din lucrurile tale.

In clipa următoare se încredințară că obiectul furtului era cu totul altul și, anume, scrisorile lui Boris Verodin.

— Hoțul e un agent de al Cekei — zise revoluționarul, întunecat. — Fără îndoială că acum știu ei cu cine au de face, căci numele meu e pomenit adesea în scrisori.

Turburat, tânărul începu să măsoare încăperea în lung și în lat.

Așa dar, tot îl mai bănuiau de furtul lăzilor cu aur? Foștii săi tovarăși aveau nevoie de bani și trimiseseră oameni pe urmele presupusului hoț pentru a-l sili să mărturisească unde ascunsese prețioasa pradă.

Asta îl mâhnea nespus, și cu atât mai hotărît era acum să-și urmeze cercetările, care să ducă la descoperirea adevăraților hoți. Și aceștia nu puteau fi decât cărbunarul, fiul său și Paulovna, logodnica acestuia din urmă.

Cea mai mare parte din emigranții ruși, cari locuiau la Nizza, se stabiliseră pe una din străzile orășelului, căci vroiau să fie mereu la o laltă, pentru a-și aminti de patria lor.

Într'o căsuță din această stradă, se adunaseră într'una din zile trei bărbați, cari vorbeau cu aprindere. Din când în când, unul din ei trăgea cu urechea spre ușă, ca și cum s'ar fi temut să nu fie surprinși de cineva.

Cei trei indivizi erau Ruși — după cât se părea emigranți, și ar fi fost greu să le ghicești rangul, căci mai toți Rușii refugiați la Nizza, alcătuiau o familie mare. Printre acești refugiați se aflau foști demnitari ai imperiului, dar și oameni simpli, a căror singură vină era că nu se dăduseră cu revoluționarii.

Ofițeri sărăciți din armata Țarului, moșieri cari nu apucaseră să-și transforme în bani bunurile lor, oameni cari poate nici n'ar fi fost nevoiți să fugă din Rusia — toți aceștia locuiau la Nizza în aceeași stradă, pe care localnicii o denumiseră „strada rusească".

Dar se aflau în Nizza și Ruși foarte bogați, cari locuiau în hoteluri de primul rang, aveau numeroși servitori și călătoreau în mașinile lor, ferindu-se de contactul cu ceilalți compatrioți.

Apoi mai exista și altă categorie, cari locuiau de asemeni în hoteluri elegante, însă trăiau de pe o zi pe alta, încercându-și norocul la cazinou.

Și când nu mai aveau cu ce să-și ducă zilele, se retrăgeau într'un loc singuratec, unde, în acordurile îndepărtate ale vreunei orchestre, sub lumina argintie a lunii, își trăgeau în tâmplă un glonț de revolver, care îi scăpa de toate chinurile pământești.

Aceasta fusese sfârșitul multora, cari nu vroiseră să renunța la viața lor de odinioară. Ei pre-

ferau să-şi pună capăt zilelor decât să-şi câştige existenţa prin muncă.

Nu fiecare avea curajul fostului general R. care locuia în strada rusească şi mânca cu doi franci un prânz sărăcăcios la o Franţuzoaică arţăgoasă, pentru ca noaptea, îmbrăcat într'o uniformă sclipitoare, să deschidă uşa clienţilor unui mare cabaret.

De asemeni, nu fiecare se încumeta să îndeplinească serviciul de rândaş într'un hotel, în care muncea până la miezul nopţii, pentru ca să poată îngriji de soţia lui bolnavă — aşa cum făcea baronul O., care fusese unul din cei mai bogaţi proprietari din ţinutul Volgăi.

Dar Ceka veghea asupra tuturor acestora şi agenţii ei se străduiau să descopere comploturile care se puneau la cale împotriva noului regim. Emigranţii ştiau acest lucru şi mai ştiau că în „strada rusească" şi în marile hoteluri se aflau spioni revoluţionari, cari îi urmăreau pas cu pas, supraveghiându-le fiecare mişcare.

Cei trei indivizi erau şi ei agenţi ai Cekei, însă duceau un traiu foarte modest, astfel că nu treziseră bănuielile compatrioţilor lor.

— Ei drace, Taşek zăboveşte prea mult! — mormăi unul din ei, îndreptându-se spre uşă. — Mă înapoiez numaidecât — strigă el celorlalţi, părăsind încăperea.

După puţin timp, se înapoiă într'adevăr, însoţit de un alt individ, bine făcut şi care avea aceeaşi înfăţişare ca şi ceilalţi.

Noul sosit, însă, părea foarte agitat, şi abia se mai ţinea pe picioare.

— Uf, bine că mă văd aici! — gâfâi el, prăbuşindu-se pe un scaun. — Puţin mai lipsea şi dădeam de dracu! Norocul meu a fost că nu mi-am pierdut cumpătul şi, printr'o lovitură bine ţintită, am izbutit să-l dobor pe acela care mă surprinsese asupra faptului.

— Şi? — întrebă unul din ceilalţi, care părea

să fie conducătorul lor. — Nici de astă dată n'ai izbutit să-ţi ajungi ţinta?

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele lui Taşek, care scoase din buzunar un pachet de scrisori şi-l asvârli pe masă.

— Astea sunt toate scrisorile care se aflau în geamantanul lui Orensen — zise el, scoţând apoi la iveală o perucă şi o barbă falşă. — Am mai găsit şi asta... Vedeţi, deci, că nu ne-am înşelat... Iată cum s'au desfăşurat lucrurile...

Individul îşi mângâia barba şi zâmbi mulţumit...

— Am însărcinat pe băiatul de la hotel să-mi dea de veste când Orensen va pleca de acasă. După multă aşteptare, am izbutit să pătrund în odaia lui, cu ajutorul cheii pe care mi-o dăduse băiatul. Firește că nu mi-a fost greu se deschid valiza, însă tocmai când mă pregăteam să plec, după ce adunasem hârtiile, mă pomenii în odaie cu prietenul lui Orensen, care nu bănuia nimic din cele ce se petrecuseră între timp. Când mă zări înaintea lui, fu atât de îngrozit, încât nu izbuti să facă nicio mişcare. Asta a fost norocul meu... o lovitură sub bărbie şi individul se prăbuşi la pământ!

— Ai făcut bine treaba! — îl lăudă acela care părea să fie conducătorul. — Din scrisori reiese lămurit că avem de afăcut într'adevăr cu Boris Verodin. Pesemne că ticălosul a izbutit să transporte în străinătate o bună parte din comoară, căci, după cum vedem, dispune la banca Lincoln din Londra, de un fond de o sută de mii de lire sterline. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că fostul nostru tovarăş ar fi în stare să săvârşească o faptă atât de josnică. Păcat că trebue să luptăm împotriva lui, căci a fost unul din cei mai aprigi apărători ai cauzei noastre!

„In orice caz, trebue să înaintăm un raport la Moscova şi să nu-l părăsim din ochi nicio singură clipă pe Verodin. Peste trei, patru săptămâni el trebue să fie pe pământul Rusiei, unde Ceka

va ști să-i deslege limba. Când va fi dus în celula de tortură, își va da seamă că e nevoit să mărturisească unde a ascuns comoara.

Boris Verodin, însă, era mereu cu ochii în patru și nu ieșea din casă fără o armă la el. Adeseori se întâlnea cu indivizi suspecți, dar nu putea să-și dea seamă dacă aceștia se ocupau de persoana lui sau îi ieșiseră în cale numai din întâmplare. Afară de asta, nu dăduse niciodată de aceeași oameni, astfel că nu știa dacă avea de a face cu temuții săi dușmani.

Intr'una din zile trecea pe strada principală a orașului, când privirile-i se îndreptară spre vitrina unui magazin de automobile, în care erau expuse câteva mașini minunate. Mai ales una din ele, de culoarea cerului, stârni admirația tânărului revoluționar.

— Hm, așa trebue să fi fost și automobilul lui! — murmură el. — La urma urmei, de ce nu s'ar putea ca misteriosul Longlin să-l fi cumpărat chiar aici?

Fără să mai stea la gânduri, intră în magazin, unde fu întâmpinat de un bărbat foarte elegant.

— Aș vrea să cumpăr un automobil ultimul tip — zise Boris Verodin.

Celălalt se înclină, apoi răspunse:

— Vă asigur că la noi veți fi foarte bine servit, căci avem legături cu cele mai mari fabrici de automobile din Europa.

— Dar aveți și alte mașini, în afară de cele care se văd aici?

— Da, domnule, expoziția noastră se află în fundul curții, unde mai avem încă douăzeci și cinci de automobile.

— Aș putea să văd și eu expoziția?

Celălalt se înclină iarăși, apoi porni înainte, urmat de Boris Verodin.

Expoziția era, într'adevăr, foarte bogată, cuprinzând câteva mașini dintre cele mai moderne. To-

tuşi, printre ele nu se afla niciuna de culoarea albastră a Cerului.

— Mi se pare că am să rămân la maşina azurie, care e expusă în vitrină — zise el, după câtva timp. — Cât costă?

Comerciantul avu un gest de regret.

— Din păcate, maşina aceea e vândută — răspunse el. — E o limuzină de lux, care a fost cumpărată de un străin.

— Păcat! — murmură Boris Verodin. — Nu cumva mai aveţi vreuna la fel?

— Nu, în culoarea asta nu mai avem niciuna! Dacă doriţi, însă, neapărat, putem comanda la fabrică...

— Bine, dar acum câteva săptămâni am văzut la Nizza şi Menton un automobil la fel cu acesta? E atât de frumos, încât atrage privirile tuturor.

— A fost chiar maşina asta! — răspunse comerciantul.

— Ah, se vede că aţi făcut câteva drumuri de încercare?

— Nu, maşina aparţine cumpărătorului, însă...

— Ei, ce s'a întâmplat? — întrebă Boris, văzând că celălalt şovăie. — Nu cumva cumpărătorul n'a mai avut bani şi şi-a amanetat maşina la dv.?

— Chiar aşa — răspunse negustorul. — Totuşi soţia clientului ţine cu tot dinadinsul ca maşina să rămână aici, căci s'a îndrăgostit de culoarea ei. Deşi termenul de răscumpărarea a trecut de mult, totuşi suntem hotărîţi să-i păstrăm maşina, căci soţul doamnei pare să fie un American foarte bogat, care a plecat în străinătate, de unde urmează să se înapoeize cu mulţi bani.

Boris Verodin abia izbutea să-şi ascundă bucuria că găsise în sfârşit, urma misteriosului Longlin. Trebuia să fie însă, cu mare băgare de seamă căci altminteri strica totul.

— Deşi automobilul a fost întrebuinţat, sunt hotărît totuşi să ofer ceva mai mult decât celălalt

cumpărător — zise el, după o scurtă chibzuială. — Nu cumva s'ar putea să-mi daţi adresa doamnei, ca să mă înţeleg cu dânsa? Poate că renunţă la maşină dacă va vedea că sunt dispus să-i ofer o sumă anumită, de care o fi având nevoie în momentul de faţă?

— Mi-e teamă că doamna să nu se supere — răspunse comerciantul, nehotărît.

Boris Verodin mai stărui, însă celălalt nu vru să-i destăinuiască adresa doamnei care cumpărase maşina. In cele din urmă se depărtă, fără să ia măcar în seamă insistenţele negustorului, care vroia să-l înduplece să cumpere un alt automobil.

Când ieşi în stradă, tresări speriat. La o mică depărtare se afla un individ care părea să nu aibă nicio treabă acolo. Trecând pe lângă el, Boris Verodin îi aruncă o privire ameninţătoare, fiind încredinţat că omul acesta îl urmărise şi-i supraveghiase toate mişcările.

La colţul străzii, tânărul rămase locului şi, privi cu băgare de seamă îndărătul său. Observând că individul intră în magazinul de automobile, Boris se aşeză în aşa chip ca să poată supraveghia uşa acestuia.

Nu trecu multă vreme şi necunoscutul ieşi iarăşi în stradă, dar porni mai departe, fără să arunce măcar o privire în jurul său. De aceea Boris Verodin izbuti să-l urmărească fără mare greutate, şi-l văzu dispărând într'o casă din „strada rusească".

— Aşa dar, nu m'am înşelat! — murmură el, posomorît. — Sunt urmărit pas cu pas... Ceka se află pe urmele mele.

Îşi notă numărul casei în care dispăruse individul, apoi se înapoiă la magazinul de automobile, unde vânzătorul îi ieşi în întâmpinare, foarte prietenos.

— Ei v'aţi răsgândit, domnule? — întrebă el. — Doriţi să cumpăraţi altă maşină?

Boris Verodin aruncă o privire asupra limuzinei albastre.

— Ştiţi că se interesează cineva de cumpărăturile dv.? — urmă negustorul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adineauri a fost aici un domn, care vroia cu tot dinadinsul să ştie pentru ce aţi intrat în magazin. Firește, însă, că nu i-am dat niciun răspuns.

— Bine, dar nu înţeleg ce le pasă altora de cumpărăturile mele?

— Dacă nu mă înşel, domnul vroia să afle cu ce scop doriţi să luaţi maşina şi dacă nu cumva aveţi de gând să plecaţi în călătorie cu ea.

Boris Verodin clătină capul, îngândurat, mai schimbă câteva vorbe cu negustorul, apoi plecă, făgăduind că se va înapoia, după ce se va fi hotărît care maşină va cumpăra.

Nu mai încăpea nicio îndoială, agenţii Cekei aveau să-l urmărească pas cu pas, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să-l urmeze până la capătul pământului.

Când ajunse acasă vorbi cu Reginald despre urma descoperită, cât şi despre întâlnirea cu suspectul individ.

— Până diseară trebue neapărat să aflu adresa doamnei care a cumpărat maşina — zise Englezul, după ce prietenul său îi povesti cele întâmplate. — Afară de asta, am să mai stabilesc cine locuieşte în casa în care a dispărut Rusul... Dacă s'o putea, vom juca o festă spionilor ăstora.

Revoluţionarul încuviinţă, posomorît. Laţul se strângea tot mai mult în jurul său. Afară de asta, însă, era foarte neliniştit din pricină că nu i se vestise sosirea Nataşei la Londra. Nu cumva i se întâmplase vreo nenorocire pe drum?

Seara Reginald Lincoln ştia cine cumpărase maşina azurie. Era vorba într'adevăr de o doamnă Longlin, care locuia într'o vilă aşezată pe o stâncă din apropiere de Monte Carlo.

Cei doi prieteni abia avură răbdare să aştepte până a doua zi dimineaţă, când luară o maşină, cu care plecară spre Monte Carlo. După câtva timp, coborîră din automobil, plătiră cursa şi-şi urmară drumul pe jos, păşind printre palmierii cari mărgineau şoseaua.

De o parte şi alta, la o înălţime de zece, cincisprezece metri, se aflau câteva vile minunate, cocoţate pe stânci.

In cele din urmă, Reginald Lincoln se opri şi arătă tăcut o căsuţă albă, cu o terasă lată, spre care duceau câteva trepte de marmoră. Era vila doamnei Longlin, cumpărătoarea maşinii azurii.

După cum se înţeleseseră mai dinainte, Reginald porni spre vilă, căci vroia să intre în vorbă cu stăpâna ei. Automobilul amanetat urma să slujească de pretext.

In acest timp, Boris o luă agale pe şosea, în căutarea unui adăpost, de unde să nu poată fi zărit de cei din vilă. La o depărtare oarecare, tânărul se aşeză pe o bancă de piatră şi, sprijinindu-şi spatele de stânci, rămase cu privirile aţintite spre marea albastră.

Privelişte care se înfăţişa înaintea ochilor săi era atât de minunată, încât nici nu băgă de seamă apropierea lui Reginald. Se trezi din visare, abia când îi auzi glasul.

— Trebue să ne înapoiăm, dragul meu! — zise prietenul său. — Pe drum am să-ţi povestesc totul... Suntem pe urme bune...

Străbătură în tăcere o bucată de drum, apoi Reginald începu:

— Nu mai încape îndoială că tânăra femeie a ajuns de curând la situaţia în care se află. M'a primit într'un kimono de mătase, dar se vede cât de colo că nu prea e obişnuită să poarte asemenea vestminte. Cât despre maniere, cam lasă de dorit! Am încercat să vorbesc cu ea englezeşte, dar nu ştie nici măcar o boabă. Din fericire, o rupe niţel pe franţuzeşte, aşa că m'am putut înţelege cu dânsa.

— Şi cei doi bărbaţi? — întrebă Boris, plin de nerăbdare.

— Nu sunt aici — răspunse Reginald. — Când îi făcui propunerea cu privire la automobilul azuriu, tânăra se înfurie peste măsură şi începu să blesteme pe negustor. După ce se mai potoli niţel, îşi aduse aminte de mine şi-mi zise: „Pleacă, n'am ce vorbi cu dumneata! Maşina îmi aparţine, iar la înapoierea bărbatului meu, care poate să sosească dintr'o zi în alta, o să am atâţia bani încât să pot cumpăra o sută de maşini la fel cu aceea".

„Firește că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă depărtez... mai ales că furioasa femeie îmi trânti uşa în nas. Camerista ei, însă, care mă însoţi până la poartă, îmi destăinui că stăpâna ei nu e în toate minţile...

— Aşa dar, bărbaţii sunt plecaţi şi ea aşteaptă înapoierea lor? — zise Boris Verodin. — Firește, vor aduce mult bănet...

Revoluţionarul izbucni într'un râs tăios, şi zise:

— Las' că mă socotesc eu cu ei! — Să nu-mi spui mie pe nume, dacă n'oiu izbuti să aflu din gura lor, unde au ascuns comoara!

Cei doi prieteni îşi urmară drumul în tăcere.

— Mă apropiu de ţintă încet, dar sigur — îşi zise Boris Verodin. — In curând aurul va intra în stăpânirea guvernului rus.

Din ce cobora, şoseaua era tot mai îngustă. La un moment dat, se văzură nevoiţi să apuce pe o cărare lăturalnică, deoarece un autocamion se îndrepta spre ei, stârnind un nor de praf în jurul său.

Un alt drumeţ se apropia din partea opusă. Deodată Boris Verodin şovăi, apoi rămase locului, cu privirile ţintă la străin.

Cereţi mâine numărul 146 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

265. — Al treilea furt misterios.

A doua zi dimineaţă, Agata se trezi din somn înaintea soţului ei şi ceru să li se aducă dejunul în odaie.

Nu trecu mult şi Pat se trezi şi el, însă rămase la locul său, privind printre gene spre femeia care îi vrăjise inima. Capriciile ei din ajun i le iertase. Dacă Agata voia să vadă întâi Riviera, trebuia să-i împlinească această dorinţă, dându-i în acelaşi timp şi prilejul de a-şi satisface plăcerea jocului. Era doar destul de bogat ca să-şi îngăduie ca soţia lui să piardă la cazino câteva mii de lire sterline. In afară de o moşie mare, tatăl său le dăruise la nuntă un cek de trei sute de mii de lire, astfel că cei doi tineri ar fi putut trăi numai din dobânda banilor.

In acea clipă, cineva bătu la uşă. Agata trase zăvorul, lăsând înăuntru pe chelner, care aducea dejunul. Acesta împinse lângă pat măsuţa de sticlă, apoi ieşi.

In timpul dejunului, cei doi soţi îşi spuseră cuvinte drăgăstoase, ca de obiceiu, iar ochii Agatei străluceau de fericire. Cu toate astea, Pat avea simţimântul că soţia lui era cam gânditoare, ceea ce nu băgase de seamă până în ajun.

După ce mâncară îşi întocmiră programul de dimineaţă, hotărând să viziteze câteva muzee, apoi tânărul soţ începu să se îmbrace.

Agata, care îşi pusese rochia mai de mult, păşi liniştită spre dulap şi-l deschise, căci avea nevoie de o broşă de aur, încrustată cu diamante, care încheia rochia la gât.

Un ţipăt scos de tânăra femeie îl făcu pe Pat Lincoln să se întoarcă speriat spre dânsa.

— Ce s'a întâmplat, scumpa mea? — întrebă el, îngrijorat.

Răspunsul îl avu numaidecât, căci soţia lui ţinea în mâini caseta de bijuterii, care era goală.

Cuprins de spaimă, Pat cotrobăi în sertarele

dulapului greu, scoase totul afară, cercetă fiecare ungher — însă giuvaierurile dispăruseră de parcă ar fi intrat în pământ.

— Ce o fi însemnând asta? — întrebă el, uimit. — Eşti sigură că ai pus bijuteriile în casetă?

In clipa următoare, însă, îşi trecu nervos mâinile prin păr şi urmă:

— Ah, ce tot vorbesc! Nu, nu mi-o lua în nume de rău, scumpa mea! Doar am văzut eu însumi aseară, când ai aşezat giuvaierurile în casetă! Chiar înainte de culcare ţi-ai pus la gât colierul dăruit de tata.

Agatha Lincoln era sdrobită cu desăvârşire. O paloare cadaverică îi acoperea faţa şi tremura din tot trupul, deşi soţul ei o luase în braţe, încercând s'o liniştească.

In cele din urmă se mai potoli niţel şi cei doi soţi începură să chibzuiască ce e de făcut. Era vorba de un furt săvârşit cu o dibăcie neobişnuită. Orice altă explicaţie ar fi fost cu neputinţă.

— Ai să capeţi totul înapoi, scumpa mea — zise Pat, cu blândeţe. — Dacă poliţia n'o să izbutească să dea de urma hoţului, am să-ţi cumpăr bijuterii şi mai preţioase decât cele dispărute. Acum, însă, e nevoie să ne păstrăm sângele rece.

— Nu-mi place să am de face cu poliţia! — se tângui tânăra femeie. — Ah, cum s'a putut întâmpla una ca asta!

— Da, e aproape de necrezut — încuviinţă Pat. — Cu toate astea, trebue neapărat să ne adresăm poliţiei, chiar dacă ar fi să nu ne mai recăpătăm lucrurile.

Agata nu se mai împotrivi, astfel că soţul ei vorbi la telefon cu directorul hotelului, care îşi făcu apariţia în odaia celor doi tineri. Când auzi ce se întâmplase, directorul rămase uimit peste măsură, căci în ultimii ani nu se produseseră în hotelul său decât două furturi, şi acelea fără mare însemnătate.

Acesta, însă, era atât de îndrăzneţ, încât di-

rectorul fu cuprins de îndoială și o umbră de neîncredere se întipări pe chipul său. Tânăra pereche, sub înrâurirea celor petrecute, nici nu luă în seamă aceasta.

— Sunteți siguri că ușa era zăvorită? — întrebă el, după ce i se povesti întâmplarea.

— Da, sunt absolut sigur! — răspunse Pat Lincoln. — Aseară, înainte de culcare, soția mea și-a pus o parte din bijuterii — am văzut cu ochii mei — iar azi dimineață caseta era goală.

— Așa dar, sunteți de părere că un hoț a pătruns în odaie în timpul nopții?

— Da, căci altminteri nu ne putem lămuri cele întâmplate!

Directorul se depărtă și vorbi la telefon cu detectivul hotelului, un om mai în vârstă, care împărtăși părerea șefului său, că furtul acesta e de necrezut. Cei doi bărbați schimbară o privire plină de înțeles, apoi părăsiră încăperea, urmând să anunțe autoritățile.

— Vezi, Pat, acum o să avem de afacere cu poliția! — murmură Agata. — Ah, detectivii ăștia sunt îngrozitori și n'au să ne lase în pace atâta vreme cât vom rămâne în Paris. La fiecare ceas au să ne chinuiască cu întrebările lor, căci mereu vor voi să știe altceva.

Pat Lincoln făcu o mutră posomorîtă. Furtul i părea tot mai misterios, tot mai de neînțeles.

In sfârșit se iviră și reprezentanții autorităților, cari erau însoțiți de bătrânul detectiv. Temerile Agatei se îndepliniră întocmai — polițiștii o chinuiră cu întrebările lor. Incăperea fu cercetată pentru a se descoperi vreo ușă tăinuită, odăile alăturate nu scăpară nici ele de percheziție — însă totul fu în zadar. Dibaciul hoț nu lăsase nici cea mai mică urmă.

— Poate vă înșelați totuși și ați uitat ușa descuiată? — întrebă comisarul, care era în fruntea polițiștilor.

— Nu mă înșel! — răspunse Pat, cu hotărîre. — Am văzut cu ochii mei, cum soția mea a descuiat ușa azi dimineață, când chelnerul ne-a adus dejunul. Ușa era zăvorită pe dinăuntru.

Cercetările fură reluate cu înfrigurare, însă nu aduseră niciun rezultat, astfel că polițiștii se văzură nevoiți să se retragă, mai ales că tânăra femeie părea foarte turburată din pricina lor.

— Ce credeți d-voastră despre acest furt, domnule director? — întrebă comisarul, după ce părăsiră încăperea.

— Eu unul, nu mai știu ce să cred! — răspunse cel întrebat, înălțând din umeri.

— Tinerii sunt în călătorie de nuntă?

— Da.

— Hm, îi cunoașteți mai de aproape? Nu cumva — comisarul clipi șiret din ochi — și-au pus în gând să ne tragă pe sfoară? Te pomenești că vor să încaseze o asigurare?

— Nu, căci bijuteriile nu sunt asigurate! — răspunse directorul. — De altminteri, am telegrafiat în Anglia și dacă tânărul este, într'adevăr, fiul bancherului Lincoln, atunci orice bănuială cade de la sine.

— Hm, ciudată afacere! — mormăi comisarul. — In orice caz, am să raportez totul șefului meu. Poate găsește el deslegarea tainei!

Meline, prefectul poliției din Paris, ascultă cu luare-aminte povestirea comisarului, apoi rămase pe gânduri. Furtul acesta îi amintea de altele două asemănătoare, unul petrecut la Paris înainte cu câteva săptămâni, iar celălalt săvârșit la Berlin, despre care auzise de la comisarul Krause.

După cât se părea, era vorba de același făptuitor.

Meline chibzui multă vreme, apoi luă hotărîrea să încredințeze cazul detectivului englez Jonny Walker, despre care știa că se află la Paris, și care era cel mai în măsură să descopere pe misteriosul hoț.

Așa se întâmplă că, după o convorbire avută cu prefectul poliției, Jonny Walker însoțit de Meline, porni spre hotelul în care se făptuise furtul.

După oarecari cercetări, detectivul izbuti să afle că, în aceeași dimineață, plecase un călător care putea foarte bine să fie mult căutatul Barickin. In același timp, însă, stabili că îndemânatecul criminal se folosise iarăși de alt nume.

— Hm, dacă a pornit spre Gara de Nord, asta înseamnă că vroia să plece în Anglia... Totuși, experiența învață că pungașii internaționali o șterg întotdeauna în direcția contrarie și se îndreaptă spre una din gări, numai ca să-și pună urmăritorii pe o cale greșită — își zise marele detectiv. — Așa dar, mai mult ca sigur că individul a pornit spre sudul Franței sau... se mai află încă în Paris.

In cele din urmă împărtăși prefectului bănuielile sale și urmarea fu că, în aceeași zi, polițiile orașelor din sudul Franței, primiră ordinul să pornească cercetări pentru descoperirea bijuteriilor furate.

Jonny Walker, însă, făcu cunoștință cu Pat Lincoln, căruia i se prezentă drept un mare bogătaș din Chicago, anume Tom Black, care venise în Europa într'o călătorie de plăcere. Din acea zi, vestitul detectiv stătea de vorbă foarte des cu fiul bancherului, din gura căruia aflase despre ciudatul furt.

Intre timp, directorul hotelului, primise răspunsul din Anglia, prin care i se aducea la cunoștință că tânărul era, într'adevăr, fiul bogatului bancher Fred Lincoln din Londra. Așa dar, nu mai încăpea îndoială că tânăra pereche era de bună credință.

— Ei, v'a trecut supărarea pricinuită de furtul bijuteriilor? — întrebă într'una din zile așa zisul Tom Black, adresându-se fiului bancherului.

Acesta se întunecă la față.

— Aș vrea să uit cu totul de furtul acesta misterios — răspunse el. — Ca să nu mă mai gândesc la asta, m'am și mutat în altă odaie, în care

vreau să locuiesc până la plecarea mea din Paris.

„De altminteri, dacă nu mă înșel, dumneata ocupi acum camera în care s'a săvârșit furtul?

Jonny Walker se prefăcu surprins, deși el-însuși ceruse să i se dea încăperea cu pricina.

— Serios? — făcu el, plin de interes. — Îți mărturisesc că mă simt la adăpost în această încăpere și nu știu cum ar fi cu putință ca cineva să pătrundă înăuntru, să-și însușească ceva din odaie, iar apoi să dispară, ușa rămânând încuiată pe dinăuntru.

— Hm, asta nu pricep nici eu! — zise Pat.

— Poate că hoțul a părăsit încăperea abia după descoperirea furtului? — își dădu cu părerea Jonny Walker.

— Cu neputință, căci odaia a fost cercetată în cele mai mici unghere. Afară de asta, am rămas acasă toată ziua, astfel că individul n'a avut vreme să se facă nevăzut.

— Dar nu cumva îți amintești vreun amănunt pe care l-ai trecut cu vederea până acum?

Tânărul clătină capul, fără să răspundă nimic. Walker, însă, era un prea bun cunoscător de oameni, pentru a nu ghici că tovarășul său avea ceva pe inimă.

— Dumitale pot să-ți spun, totuși! — reluă Pat, după un răstimp. — Polițiștilor nu m'am încumetat să le vorbesc nimic despre asta, căci mi-era teamă că soția mea s'ar simți stingherită de întrebările lor. Sărmana e doar atât de simțitoare!

„Dela săvârșirea furtului, soția mea s'a schimbat mult și are ciudățenii pe care până acum nu le-am băgat de seamă la dânsa. Inainte de toate, a devenit foarte egoistă și încăpățânată.

„Hotărâserăm ca, după o ședere mai îndelungată la Paris, să plecăm spre Biarritz, iar de acolo în Spania, unde urma să vizităm vechile orașe ale acestei țări. Dintr'odată, însă, mă pomenesc că ea schimbă cu totul planul călătoriei și vrea să mai rămânem la Paris câteva zile, apoi să

plecăm neapărat pe Riviera. După o mică discuție cu dânsa, mă văzui nevoit să-mi dau încuviințarea, căci altminteri ar fi însemnat s'o supăr, ceea ce nu vroiam cu niciun chip.

— Hm, e într'adevăr ciudat! — murmură Jonny Walker.

Ce o fi îndemnat-o, oare, pe tânăra femeie să țină cu tot dinadinsul să plece pe Riviera?

Într'una din zilele următoare, prin întrebări meșteșugite, detectivul izbuti să afle de la Pat că soția lui era Rusoaică de origină, și anume fiica vestitului profesor Protoff.

Abia auzise numele acestuia și o rază de lumină străbătu mintea detectivului. Protoff era puntea care ducea la misteriosul doctor Barickin. Asta o știa de la comisarul german, care îi spusese că Barickin fusese asistentul bătrânului profesor. Așa dar, avea un punct de sprijin, care, ce-i drept, nu-i dădea încă deslegarea tainei, însă îi îngăduia să pornească mai departe cu mult curaj.

— Așa dar, soția dumitale e fiica vestitului profesor? — întrebă Jonny Walker, adresându-se tânărului Englez.

— Da — răspunse Pat Lincoln.

— Am auzit multe despre acest învățat — reluă detectivul. — Unde se află acum?

— Socrul meu a murit.

— Ești sigur de asta?

— Firește! Soția mea plânge adesea când își aduce aminte de tragicul sfârșit al tatălui ei. De aceea, nici nu vreau să vorbesc cu dânsa despre asta. Totuși, odată mi-a povestit că bietul om a murit cu prilejul unei explozii produse în casa asistentului său, doctorul Barickin, la care locuia în ultimul timp.

Un văl căzu de pe ochii lui Jonny Walker. Așa dar, se afla pe calea cea bună! Nu mai încăpea nicio îndoială că tânăra femeie se pricepuse să înșele buna credință a soțului ei și, dintr'un motiv oare-

care, înmânase doctorului Barickin prețioasele giuvaieruri.

Firește, motivul nu-l cunoștea încă, totuși nădăjduia că în curând se va lămuri și asta. Poate că Barickin o silise să-i dea bijuteriile?

In orice caz, Jonny Walker se hotărî să nu se depărteze de tânăra pereche, căci un glas lăuntric îi șoptea că, prin ajutorul Agatei, va da iarăși de urma doctorului Barickin.

Chiar în aceeași zi, detectivul făcu o vizită lui Petroneff.

— Imi aduci ceva vești cu privire la tânăra femeie? — întrebă acesta, cu glas tremurător.

— Regret din toată inima, însă deocamdată mă văd silit să-ți spulber nădejdea — răspunse Walker. — Ce-i drept, sunt iarăși pe urmele doctorului Barickin, totuși însoțitoarea lui a pierit ca în pământ. Din păcate, sunt silit să părăsesc Parisul, căci ticălosul a plecat și el de aici.

„In orice caz, dacă izbutesc să dau și de urma dispărutei, fii sigur că n'am s'o las fără adăpost. Comunică, te rog, asta și doamnei contese.

Petroneff păru îngrijorat. Stăpâna lui îi scrisese doar, că Vasilieff se afla în drum spre Fontainebleau.

Așa dar, ce să spună moșierului? Și ce va crede el, când va vedea că detectivul nici nu se arată măcar?

Nimic nu dorea cu mai multă înfocare decât ca stăpâna lui să vorbească în sfârșit, să ridice vălul care o acoperea. Dar știa prea bine că ea nu era încă hotărîtă s'o facă. Și asta îl îndurera nespus, căci n'avea curajul să păsească înaintea lui Vasilieff și să-l înșele iarăși. In cele din urmă se gândi dacă n'ar fi mai bine să se facă nevăzut. Dar îi era îngăduit una ca asta? Cum să-și lase stăpânul fără niciun sprijin?

— Unde vrei să pleci, domnule Walker? — întrebă Petroneff, după un răstimp.

— Pe Riviera.

— Bănuiești că acolo se află doctorul Barickin?

— Da, însă se poate să mă și înșel.

— Îți doresc mult noroc, domnule Walker!

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, privindu-se țintă în ochi, apoi detectivul se depărtă.

Ajungând la hotel, își strânse lucrurile și se pregăti de drum. Un ceas înainte de plecare, primi o scrisoare din partea prefectului Meline, care îi aducea la cunoștință că o parte din bijuteriile furate fuseseră descoperite la un tăinuitor din Marsilia. Cercetările stabiliseră că vânzătorul lor era doctorul Barickin.

O expresie de bucurie se ivi pe chipul lui Jonny Walker. Care va să zică, nu se înșelase! Era pe calea cea bună.

266. — Morții cu morții, vii cu vii.

Boris Verodin rămase câteva clipe cu privirile țintă la străin, care nu era mai puțin surprins. In cele din urmă, acesta din urmă rupse tăcerea.

— Ia te uită, dumneata, domnule Oransen! — exclamă el. — Ce cauți aici?

— Asta aș putea să te întreb și eu — răspunse Boris Verodin, zâmbind, și întinse mâna căpitanului suedez, care îi ieșise în cale. — M'ai legat la gard, colo, în Finlanda! Te-am așteptat până ce mi s'a urît, dar dumneata n'ai mai venit.

„De ce n'ai mai dat niciun semn de viață? Sau nu cumva toată povestea cu comoara din fundul mării a fost o născocire de a dumitale?

Bartuschen făcu o mutră încurcată.

— Nu e vorba de nicio născocire — răspunse el. — Intre timp am avut, însă alte îndatoriri de dus la îndeplinire și tocmai de aceea mă întâlnești aici.

— Dar când te înapoiezi în Finlanda? — întrebă Boris. — Sau ai renunțat cu totul la scoaterea comorii din fundul mării?

— N'am renunțat de fel... mai mult încă: sunt hotărît să rămân tovarășul dumitale — răspunse Suedezul. — Ia spune, unde ne-am putea întâlni astă seară, căci aș avea ceva de vorbit cu dumneata? Intâiu, însă, trebue să mă pun în legătură cu altcineva, cu care am de discutat o chestiune foarte însemnată. Așa dar, hotărăște un loc, unde să putem sta de vorbă nestingheriți.

Boris Verodin rămase pe gânduri.

— Diseară, la ora zece, te aștept la intrarea în parc — răspunse el, în cele din urmă. — Dacă știi însă un loc mai bun, sunt gata să mă învoiesc. Sau poate vrei să te vizitez la hotel?

— Deocamdată n'am tras la niciun hotel, așa că rămâne să ne întâlnim acolo unde ai propus dumneata.

Inainte de a se depărta, Suedezul îl luă de o parte pe Boris Verodin și-i șopti, aruncând o privire bănuitoare asupra lui Reginald, care părea foarte mirat:

— Bagă de seamă, nimeni nu trebue să afle ceva despre ceea ce am pus noi la cale!

Căpătând făgăduiala, Suedezul porni înainte pe cărarea dintre stânci și în curând dispăru din ochii celor doi prieteni.

— Așteaptă-mă câteva minute, Reginald!—șopti revoluționarul, însoțitorului său. — Trebue neapărat să văd unde se duce individul, căci asta are foarte mare însemnătate pentru mine.

Și, fără să mai stea la gânduri, tânărul porni în urma căpitanului suedez.

După un sfert de ceas, știa că Bartuschen intrase în vila doamnei Longlin. Un zâmbet flutură pe buzele sale, în timp ce o sclipire de triumf se ivi în ochii săi albaștri. Da, era pe calea cea bună! Acum, însă, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, dacă nu vroia ca tot planul său să dea greș.

Intre timp, Suedezul ajunse la intrarea vilei,

unde abia avu răgazul să aştepte până ce fu lăsat înăuntru.

O femeie destul de frumoasă, îmbrăcată într'un kimono de mătase, îi ieşi în întâmpinare.

— Eşti singur? — şopti ea, privind cu teamă spre Bartuschen. — Unde a rămas soţul meu? Dar tata?

Suedezul privi cercetător în juru-i şi aşteptă până ce se pierdură paşii slujnicei, care tocmai părăsise încăperea, apoi răspunse, cu glas tremurător:

— Doamnă Longlin... fără îndoială că s'a petrecut ceva... nu m'am mai văzut nici cu soţul, nici cu socrul dumitale!

„Ca de obiceiu, m'au lăsat să aştept lângă carul cu boi, în timp ce ei s'au afundat în pădure... Am aşteptat, însă, două zile şi două nopţi, fără ca vreunul din ei să dea un semn de viaţă. In cele din urmă, luai hotărîrea să mă depărtez, căci neştiind unde se află lăzile, nu puteam să cercetez ce s'a făcut cu cei doi bărbaţi. Mi-e teamă, însă, că nu mai sunt în viaţă, căci după vreo două ceasuri de la plecarea lor, mi s'a părut că aud în pădure două împuşcături...

Doamna Longlin, scoase un ţipăt şi holbă ochii la căpitan.

— Spune... spune tot ce s'a întâmplat! — răcni ea.

Suedezul înălţă din umeri.

— Nu prea am multe de spus... Primul drum a izbutit de minune. A doua oară, însă, se pare că cei doi bărbaţi au avut ghinion. Am presimţirea că atât soţul dumitale, cât şi tatăl lui nu mai sunt în viaţă.

„Aşa dar, mă dusei cu carul până la o depărtare de câteva ceasuri, unde îl lăsai în mijlocul drumului şi pornii mai departe pe jos. Când ajunsei în oraş, gazda noastră nu vru, în ruptul capului, să-mi elibereze lăzile aduse cu primul transport. In cele din urmă, văzând că-l ameninţ, in-

lividul îmi răspunse că e hotărît să dea lăzile numai soţului dumitale sau... autorităţilor sovietice.

„Firește că n'am mai avut încotro și am șters-o cât mai repede cu putință. Deși am făcut drumul degeaba, sunt bucuros, totuși, că am scăpat cu viață.

Doamna Longlin — care nu era alta decât Paulovna, logodnica lui Osip — își pierdu capul cu totul. Sdrobită de grozava veste, ea izbucni într'un plâns desnădăjduit. Toate planurile ei se năruiseră, de bogățiile visate atâta vreme se alese praful.

In acest timp, Bartuschen era preocupat de gândurile sale. Luase hotărîrea să mai facă o singură călătorie, de la care se aștepta să-i aducă un câștig enorm — apoi, însă, vroia să renunțe la aceste expediții primejdioase. Și comoara din fundul mării trebuia scoasă la suprafață, ceea ce i-ar fi îngăduit să ducă, la Stokholm, o viață lipsită de griji. Din păcate, prima parte a planului său dăduse greș. Rămânea, însă, partea a doua: scoaterea comorii din fundul mării.

Suedezul privi spre nenorocita femeie, când un gând îi fulgeră prin minte. Dacă ar încerca să afle dela dânsa ascunzătoarea lăzilor cu aur? Dacă i-ar propune să lucreze împreună?

In cele din urmă se hotărî să procedeze cu băgare de seamă, dar Paulovna i-o luă înainte, astfel că nici nu mai avu nevoie să-i facă propunerea de tovărășie.

Tânăra femeie își revenise în fire. Ce-i drept, îl iubise pe Osip, dar îl iubise în felul ei. Acum, însă era mort. De ce să renunțe ea la uriașa comoară, a cărei ascunzătoare o cunoștea atât de bine? Să rămână fără mijloace în lumea asta mare, mai ales că era tânără și frumoasă? Nu, trebuia neapărat să profite de taina ei! Altminteri, peste puțin timp ar fi rămas pe drumuri, căci vila o luase cu chirie, iar restul banilor îl pierduse la joc.

— Ascultă-mă, Bartuschen, vrei să devii tova-

răsul meu? — întrebă Paulovna, ștergându-și urmele lacrimilor.

Suedezul se prefăcu că rămâne pe gânduri.

— Ce vrei să spui cu asta? — întrebă el, prevăzător.

— Vom face o nouă călătorie și...

— Stai! — o întrerupse căpitanul. — În ce condițiuni vrei să facem această călătorie? Știi doar că-mi pun capul în joc, așa că se cuvine să fiu plătit corespunzător. Nu ești de aceeași părere?

Paulovna se simți cuprinsă de furie, totuși se stăpâni, căci omul acesta putea fi salvatorul ei, mai ales că nimeni n'ar fi cutezat să se vâre într'o afacere atât de primejdioasă.

— Vei primi o sumă de două ori mai mare decât aceea pe care ai primit-o până acum — răspunse ea.

— Și cum vrei să duci lăzile până la marginea pădurii? — întrebă căpitanul. — Nu uita că cei doi bărbați au avut mult de furcă cu transportul lor!

— Asta las-o în seama mea! — replică dânsa, cu hotărîre.

Deși știa prea bine că lăzile erau foarte grele, totuși Paulovna vroia să se bizuie numai pe puterile ei, căci altminteri ar fi fost nevoită să destăinuiască ascunzătoarea comorii. În orice caz, dacă lua cu dânsa un mic cărucior, putea să care lăzile, una câte una, până la marginea pădurii. Cât privește scoaterea lor din pivniță — cu ajutorul unei macarale se putea face și aceasta.

— Te învoiești, Bartuschen? — întrebă ea, văzând că nu primește niciun răspuns.

Suedezul — care avusese răgazul să chibzuiască în liniște — își dădu încuviințarea, deși în mintea lui se țesuse cu totul alt plan.

— Și când pornim la drum? — întrebă femeia.

— Într'una din zilele următoare, căci aș vrea să mă mai odihnesc nițel.

— Bine, dar să nu zăbovim prea mult, căci cine ştie dacă vom putea să mai facem încă o călătorie anul ăsta! Iarna bate la uşă şi în curând vor pluti sloiuri pe mări.

Căpitanul clătină capul în semn de încuviinţare, plin de admiraţie pentru această femeie curajoasă.

— Şi unde locuieşti? — întrebă Paulovna.

— Deocamdată nicăieri, căci de la gară am venit de-a dreptul aici.

— Atunci, te rog să rămâi la mine.

— Cu multă bucurie, coniţă.

Paulovna făcu în aşa fel, încât servitorii nici nu băgară de seamă că stăpâna lor aflase o veste atât de grozavă. Ce-i drept, se putea totuşi ca Osip să fi rămas în viaţă, totuşi nici ei nu-i venea să creadă una ca asta.

De asemeni, îşi dădea prea bine seamă de primejdiile care erau legate de îndrăzneaţa ei întreprindere. Cei doi bărbaţi fuseseră arestaţi sau împuşcaţi în timp ce transportau lăzile, probabil. Nu cumva se descoperise şi ascunzătoarea?

In acest din urmă caz, totul era pierdut pentru dânsa. Trebuia, însă, să se încredinţeze cu ochii ei, chiar dacă această întreprindere avea s'o coste viaţa.

267. — O căsnicie nefericită.

O mare schimbare se produsese cu frumoasa soţie a lui Pat Lincoln. Deşi se părea că pe zi ce trece, Agata îl iubeşte tot mai mult, totuşi, tânărul băgase de seamă că o nelinişte ciudată pusese stăpânire pe dânsa. Uneori, nu se încumeta să-l privească în ochi şi rămânea multă vreme cu privirea aţintită în zare. Alteori, zâmbea încurcată sau tresărea, când Pat Lincoln îi adresa vreun cuvânt.

Cereţi mâine numărul 147 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

In trenul care-i ducea spre Riviera, Agata se alipi de soțul ei, care o îmbrățișă plin de căldură, ca și cum ar fi vrut s'o ocrotească de dușmani.

— Ai griji, draga mea! — murmură el — părând că vrea să-i citească gândurile.

— Nu, n'am griji! — răspunse ea. — Sunt fericită, Pat... sunt fericită, căci te iubesc nespus de mult!

— Agata, de ce nu-mi destăinuiești ce-ți apasă inima? — stărui el. — Spune-mi, ce să fac ca să fii fericită cu adevărat?

— Nu trebue să faci nimic! — îngână ea.

Tânărul suspină. Singura lui dorință era să se vadă cât mai curând în casa părintească. Da, acolo Agata se purtase cu totul altfel. Ciudata schimbare se petrecuse abia în timpul călătoriei de nuntă.

Oare patima jocului să fie pricina acestei transformări? se întreba el. In orice caz, se hotărî s'o pună la încercare, căci soția lui îi mărturisise la Paris că ar fi bucuroasă să poată juca la cazino.

Cu toate astea, tânărul soț suferi o nouă dezamăgire.

Erau la Nisa de două zile, totuși Agata nu-și manifestase încă dorința de a-și încerca norocul la masa verde.

Intr'o după amiază cei doi tineri își făcură apariția în sălile de joc ale cazinoului din Monte Carlo. Pat se uita pe furiș la soția lui. Plină de sfială, tânăra femeie se alipi de dânsul și el o târî aproape, spre una din mesele de ruletă.

Ochii Agatei urmăriră cu naivitate drumul bilei de fildeș, din care părea că nu înțelege nimic.

— Pat, explică-mi și mie cum se câștigă la jocul ăsta! — se rugă ea.

Tânărul soț rămase uimit, dar și neliniștit în același timp.

Așa dar, nici nu știa măcar să joace la ruletă și ea îi spusese că vrea să plece pe Riviera, pentru ca să-și petreacă timpul la cazino. Mirarea lui

spori, însă, la culme, când văzu împotrivirea ei de a ponta măcar o singură dată.

Pat Lincoln se uită îngrijorat la soția sa și ochii-i se împânziră de lacrimi. Nu cumva era bolnavă de nervi?

Se hotărî să consulte cât mai curând un medic, căci așa nu puteau merge lucrurile mai departe.

Pe de altă parte, însă aștepta răspunsul părinților săi, cărora le scrisese să-i trimită adresa lui Reginald. Poate că fratele său mai mare izbutea să-i dea un sfat bun.

Trecuseră trei zile de când sosiseră la Nisa. Spre seară, Agata deveni mai neliniștită ca de obiceiu și ochii-i căpătară o sclipire ciudată. Pe la ora nouă, mare fu mirarea lui Pat când ea își exprimă dorința să meargă la teatru.

— Nu mă împotrivesc, draga mea — răspunse el. — Totuși, trebue să-ți atrag luarea-aminte că reprezentația a început de mult. N'ar fi mai bine să lăsăm pe mâine seară, ca să pot cumpăra bilete din vreme?

— Nu, vreau neapărat să mergem astă seară! — stărui Agata. — Dacă nu vrei să mă însoțești, sunt hotărîtă să mă duc singură...

Zicând acestea, făcu o mutră supărată și, ceea ce nu se întâmplase încă până atunci, bătu furioasă cu piciorul în pământ.

— Bine, dar trebue să ne și schimbăm! — replică Pat, care vroia cu tot dinadinsul s'o abată dela hotărîrea ei. — Ținând seamă de vremea pe care o s'o pierdem cu îmbrăcatul și drumul până la teatru, nu știu dacă o să mai prindem măcar ultimul act!

Agata înălță din umeri și se uită cu furie la el, așa cum nu mai văzuse niciodată la dânsa.

Speriat tânărul soț își dădu încuviințarea și, după jumătate ceas, porniră amândoi spre teatru.

Firește că presupunerea lui Pat se împlini întocmai. Trei sferturi din piesă se și jucaseră, astfel

că nu mai puteau pricepe nimic din ea. De altminteri, Agata nici nu se sinchisea de ceea ce se petrecea pe scenă, ci se retrăsese într'un colț întunecat al lojii, de unde privea, cu coada ochiului spre soțul ei.

— Uf, ce cald e aici! — murmură ea, deodată! ridicându-se. — Nu te supăra că te las singur, dar dar trebue să iau nițel aer... Mă întorc numaidecât.

Pat vru s'o însoțească, dar privirea supărată a soției sale îl țintui locului. In clipa următoare, Agata dispăruse din lojă.

Cu capul sprijinit în mâini, nefericitul soț privi trist înaintea lui. Nu izbutea să priceapă purtarea ciudată a Agatei, care devenea din zi în zi mai misterioasă.

Trecu câtăva vreme, însă tânăra nu dădea niciun semn de viață. In cele din urmă, cuprins de neliniște, Pat se ridică de la locul său, ieși în coridor și, adresându-se unui servitor al teatrului, îl întrebă dacă nu cumva zărise o doamnă, care părăsise loja înainte cu jumătate ceas.

— Da, am zărit-o — răspunse servitorul. — Doamna și-a luat lucrurile de la garderobă, apoi a părăsit teatrul.

Neîncrezător, Pat făcu o descriere a soției sale și-l întrebă dacă era sigur de ceea ce spusese.

— Doamna arăta întocmai așa — încuviință servitorul. — După cât se părea, era foarte grăbită. In orice caz, puteți vorbi cu garderobiera, care va întări spusele mele.

Fără să mai stea la gânduri, Pat alergă spre garderobă.

— Acum vreo jumătate ceas, doamna a venit să-și ia mantila și fișiul — răspunse garderobiera, la întrebarea lui. — M'am mirat și eu, căci abia veniserăți, așa că n'a văzut mai nimic din piesă...

O teamă chinuitoare puse stăpânire pe inima nefericitului soț. Dacă Agata părăsise teatrul într'adevăr, atunci nu mai încăpea îndoială că ceva o îndemnase să-l mintă.

Peste câteva minute, Pat se afla într'un automobil, care îl ducea spre casă.

Nu cumva vroise să-l pedepsească, fiindcă nu-i îndeplinise dorința pe dată? Nu cumva era doar o răzbunare copilărească a Agatei, care ținea să-i arate că era stăpână pe faptele ei?

Gândul acesta aduse o ușurare în inima tânărului.

Din păcate, nădejdile sale se dovediră neîntemeiate, căci intrând în camera lor de la hotel, băgă de seamă că Agata nu era nici acolo. Camerista, care se afla de două zile în serviciul ei, răspunse că doamna nu se înapoiase de la teatru.

Pat Lincoln se stăpâni din răsputeri, căci nu vroia să se arate slab și, afară de asta, ținea cu tot dinadinsul să nu-și înjosească soția în fața cameristei.

— A plecat înaintea mea — zise el, aproape nepăsător. — Trebue să se înapoieze dintr'un moment într'altul... pe semne că a fost o neînțelegere la mijloc.

Camerista se depărtă, lăsându-l pe sărmanul soț în prada desnădejdii.

Unde se afla Agata? Ce rost avea toată comedia asta?

Privirile-i se îndreptară spre ceasornic. Fiecare minut îi aducea noui chinuri și-i spori îngrijorarea. In sfârșit, se auziră pași pe coridor...

Dar nu era dânsa. Pesemne că vreun pasager întârziat se înapoiase acasă. In cele din urmă, se hotărî să mai aștepte un ceas și, dacă Agata nu se arăta, să dea de știre poliției.

Abia părăsise loja și tânăra femeie rămase locului, nehotărită. Ce o îndemnase să se depărteze de soțul ei?

Nu izbutea să-și lămurească aceasta. Un singur lucru îl simțea cu preciziune: trebuia să fie cât mai departe de Pat.

Cu pași șovăitori, tânăra porni spre garderobă,

își luă lucrurile, apoi coborî scara. Când ajunse afară, privi cu teamă în jurul ei. Se afla pe una din cele mai frumoase străzi ale Nisei. Reclame luminoase străluceau pretutindeni, iar în zare se vedea marea calmă. Agata opri o mașină și porunci șoferului s'o ducă la cazinoul Monte Carlo.

Incetul cu încetul, dispărură ultimele case ale orașului și automobilul porni pe serpentinele minunate ce duceau spre stațiunea mondenă. Grădini și vile sburau pe dinaintea ei, urmate de pădurici de palmieri. Din când în când, se zărea o fâșie din marea sclipitoare, care dispărea repede, înghițită parcă de un balaur nevăzut.

Dar tânăra femeie nu vedea nimic din minunățiile care se desfășurau înaintea ei, căci o putere magică o atrăgea spre cazinoul din Monte Carlo. Ce căuta acolo, nu știa nici dânsa, dar un singur lucru era neîndoielnic: la ora unsprezece trebuia să fie la intrarea cazinoului.

In sfârșit, mașina coti într'o pădurice și, după puțin timp, o aleie minunată se deschise înaintea ei. Raze de lumină străbăteau printre arbori, lăsând să se întrevadă siluetele clădirilor elegante.

La capătul aleii, Agata coborî din mașină și porni înainte pe un drum pruduit. De o parte și de alta se înălțau pomi stufoși, iar la oarecare depărtare se zăreau brazde de flori, care răspândeau un miros îmbătător.

Tremurând, frumoasa femeie își strânse mantila în jurul trupului, în timp ce privirile-i erau îndreptate mereu înainte, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

Clădirea impunătoare a cazinoului, scăldată într'o mare de lumină, se ivi la dreapta ei. Un om cu trăsături slave și ochi străpungători se desprinse de pe terasă și porni agale spre tânăra femeie. Era doctorul Barickin.

— Bună seara! — zise el, apropiându-se de dânsa.

— Bună seara! — răspunse Agata, cu glas slab.

Şi, aproape fără să-şi dea seamă, il luă de braţ, pornind amândoi mai departe, până ajunseră pe o potecă întunecată, unde rămaseră locului.

Barickin se plecă spre însoţitoarea lui şi începu să-i vorbească în şoaptă, dar pe un ton atât de poruncitor, încât nenorocita nu fu în stare să rostească vreun cuvânt de împotrivire. După ce sfârşi, o conduse până la maşină şi Agata porunci şoferului s'o transporte înapoi la Nisa, la hotelul în care locuia cu soţul ei.

Când păşi în odaie, Pat tocmai luase hotărîrea să vestească poliţiei dispariţia soţiei sale. Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele lui şi, năpustindu-se spre Agata, o cuprinse în braţe.

— Ah, dacă ai şti ce spaimă am tras! Tocmai vroiam să dau de ştire poliţiei — zise el, cu glas tremurător.

Agata îl privi mirată.

— De ce, Pat? Capul mă durea îngrozitor şi, deoarece nu vroiam să-ţi stric plăcerea, m'am dus să fac o plimbare la aer curat.

Pat Lincoln rămase tăcut, deşi nu mai pricepea nimic din toate astea. Dragostea nețărmurită pe care o purta soţiei sale îl îndemna să-i rabde toate capriciile.

A doua zi, însă, avu o nouă surpriză, care îi spori neliniştea şi mai mult.

După dejun, Agata ceru să-i dea două mii de lire sterline. Soţul ei o privi uimit peste măsură.

— Pentru ce-ţi trebue banii ăştia? — întrebă el.

— Aha, îmi ceri socoteală? — răspunse Agata, supărată. Nu vrei să-mi împlineşti dorinţa...

Şi izbucni într'un plâns nervos, care îl dezarmă cu totul pe tânăr.

— Agata, îţi dau suma cerută! — zise el, mângâind-o cu dragoste. — Totuşi, trebue să recunoşti că două mii de lire nu sunt un fleac. Şi vreau să ştiu şi eu ce vrei să faci cu banii...

— Nu, nu se poate! Trebue să ai încredere în mine! — răspunse ea, cu hotărâre.

— Bine, am să-ți dau un cec pentru două mii de lire — zise Pat, așezându-se la birou și completând cecul.

Tânăra se liniști și un zâmbet de mulțumire îi lumină chipul înroșit de plâns. Apoi se pregăti de drum, căci voia să încasese cecul chiar în dimineața aceea. Pat se oferi s'o însoțească, dar Agata se împotrivi cu îndârjire, astfel că el se văzu nevoit să renunțe.

După două ceasuri, când se înapoiă, părea foarte bine dispusă, susținând că plimbarea îi priise de minune. Despre cele două mii de lire, însă, nu pomeni nimic.

Urmară două zile liniștite și Pat răsuflă ușurat, crezând că soția lui se liniștise, când aceasta îi mărturisi că are nevoie de încă două mii de lire.

— Bine, dar ce ai făcut cu banii ceilalți? — întrebă el, speriat.

Agata se înfurie, începu să-l ocărască, apoi izbucni în plâns.

— Ai pierdut banii la joc? — întrebă Pat, care nu mai știa ce să creadă.

— Da, i-am pierdut la joc! — murmură ea, bucuroasă că găsise un pretext.

Neavând încotro, tânărul completă iarăși un cec pentru două mii de lire, pe care Agata îl luă cu mâini tremurătoare.

După două ceasuri, când se înapoiă la hotel, odată cu dânsa se ivi și un bărbat, la a cărui apariție Pat Lincoln tresări de bucurie.

Era Americanul Tom Black, cu care făcuse cunoștință la Paris.

După ce se încredinţase că Suedezul intrase în vilă, Boris Verodin se înapoiă la prietenul său şi porniră amândoi mai departe.

— Acesta e omul pe care îl căutam în primul rând — zise el. — Nu mai încape nicio îndoială că acum voiu afla lucruri însemnate. Trebue, însă să fim cu mare băgare de seamă, căci altminteri tot planul meu dă greş.

— In orice caz, te poţi bizui pe ajutorul meu! —zise Reginald Lincoln, întinzându-i mâna, pe care celălalt i-o strânse cu căldură.

Seara, la ora hotărîtă, Boris şi Suedezul se întâlniră la intrarea parcului şi, după ce se salutară în tăcere, porniră spre una din băncile mai retrase, unde nu puteau fi auziţi de nimeni. Cu toate astea, înainte de a se aşeza, Suedezul scormoni cu bastonul în tufiş — dar prevederea lui se dovedi zadarnică de astă dată.

— Te-ai mirat, văzând că nu mai dau niciun semn de viaţă, nu e aşa? — începu căpitanul

— Firește că m'am mirat! — răspunse presupusul Cristian Orensen. — Din întâmplare, însă, am găsit în odaia dumitale o telegramă care fusese trimisă din Cannes, ceea ce mă hotărî să pornesc şi eu într'acolo.

— Aşa dar, prezenţa dumitale aici nu e fără rost? — exclamă Bartuschen, surprins.

— Nu, căci vroiam să dau de dumneata, după ce te-am căutat zadarnic la Cannes.

— Nici nu puteai să mă găseşti acolo, căci n'am rămas decât vreo câteva zile, apoi am plecat, având de făcut o afacere, care trebuia să-mi aducă un câştig foarte mare. Din păcate, n'a ieşit nimic din ea...

Zicând acestea, căpitanul scoase o înjurătură grosolană.

— Și de ce n'a ieșit nimic? — cercetă Boris Verodin.

— Hm, chestia e foarte complicată! — mormăi celălalt, rămânând pe gânduri. — La urma urmei, n'am ce să mă feresc de dumneta, căci tot ești tovarășul meu... Totuși, îți pun o condiție: câștigul îl facem pe din două... Te învoiești?

— Da, domnule Bartuschen — răspunse Boris, întinzându-i mâna. — Pe mine te poți bizui și, afară de asta, nu-mi place să flecărești...

Suedezul mai chibzui câteva clipe, apoi începu:

— Iată despre ce e vorba, domnule Oreusen... De altminteri, ceva știi și dumneata, căci ți-am vorbit despre asta când ne-am întâlnit în port.. In ultimul timp am făcut două călătorii primejdioase, izbutind totuși să transport la destinație lăzile cu aur pe care le-am primit la Cronstadt.

„Inainte vreme mă ocupam cu contrabanda de alcool și îți închipui că eram foarte bucuros să pot transporta lucruri, de pe urma cărora îmi rămânea un câștig de o mie de ori mai mare. La început, mă arătai cam neîncrezător, căci oamenii cari îmi făcuseră această propunere păreau niște bieți țărani, cari abia aveau din ce trăi. Peste puțin timp, însă, îmi dădui seamă că neîncrederea mea nu era de fel îndreptățită. Oamenii mă duseră într'o pădure din apropiere de Cronstadt și, după ce mă lăsară să aștept la marginea ei, se înapoiară cu o ladă grea, care era într'adevăr, plină cu monezi de aur.

„Cele trei persoane pe care le însoțeam — doi bărbați și o femeie — se depărtară iarăși și aduseră încă o ladă. In sfârșit, ce să-ți mai spun, aduseră câteva lăzi cu aur, pe care le încărcară într'un car tras de boi. După câtva timp, pornirăm spre port, folosindu-ne de poteci singuratece, neumblate de oameni.

„De unde provine aurul, nu știu nici eu, căci cei trei erau foarte prevăzători și m'ar fi împușcat

fără multă vorbă, dacă aș fi încercat să-i urmăresc în pădure. Singura destăinuire pe care mi-au făcut-o asupra comorii, a fost că aceasta e atât de mare, încât va fi nevoie de cincizeci de drumuri ca s'o poată transporta toată.

„După cum știi, vasul meu s'a ciocnit de o mină și s'a scufundat împreună cu prețioasa încărcătură. Ceea ce aveam de gând, știi iarăși... Acum, însă, nu e vorba de lăzile din fundul mării, căci acestea nu fug de acolo și le putem scoate oricând.

„Chestiunea despre care vreau să-ți vorbesc e mult mai însemnată... De astă dată, femeia n'a plecat cu ei, ci a rămas aici, unde au locuit cu toții înainte de această ultimă călătorie, care însă s'a sfârșit în chip tragic pentru cei doi bărbați. Ca să șteargă orice urmă, s'au dat drept Americani, astfel că locuitorii din Cannes îi cunosc sub numele de Longlin.

„Astăzi, femeia a aflat dela mine soarta nenorocită a tovarășilor ei. Ce-i drept, la început părea desnădăjduită, totuși s'a mângâiat repede, căci și-a amintit de prețioasa comoară, pe care nu vrea s'o scape din mâini. Așa dar, mi-a propus să devin tovarășul ei, fără să-mi desvăluie ascunzătoarea lăzilor cu aur.

„Firește că i-am primit propunerea, dar de astă dată am să fiu mai șiret ca ea. Dumneata ne vei însoți în călătoria noastră și, în timp ce eu voiu aștepta la marginea pădurii, vei porni în urma femeii, pentru ca să descoperi ascunzătoarea comorii.

„Socot că nu-ți va fi prea greu s'o scoți la capăt?

Boris Verodin ascultase cu o mirare bine jucată. În sinea lui, însă, se bucura nespus de cele auzite, și-și spuse că, dacă lucra cu dibăcie, izbutea să alunge grozava învinuire care plutea asupra capului său.

Un singur lucru îl neliniștea, însă. Dacă cei doi bărbați fuseseră uciși, asta însemna că mai existau și alți oameni cari cunoșteau taina comorii.

Cine erau aceştia? Nu cumva între timp duseseră în altă parte lăzile cu aur?

Dar n'avea niciun rost să-şi frământe creierul cu asemenea gânduri, căci tot n'ar fi putut schimba nimic, chiar dacă bănuielile sale erau întemeiate. In acest caz, singurul lucru care i-ar fi rămas de făcut, ar fi fost să pornească pe urmele noilor hoţi. Doar avea un prieten pe care se putea bizui — Ilino, preşedintele Comitetului Central, care îl ocrotise întotdeauna şi-i înlesnise fuga în străinătate.

— Ei, te învoieşti, domnule Orensen? — întrebă Suedezul.

— Da, mă învoiesc! — răspunse Boris, întinzându-i mâna. — Şi când pornim la drum?

— Cât mai repede cu putinţi. Doamna Longlin ar fi vrut să plecăm chiar azi sau mâine, căci a trăit pe picior mare şi a făcut praf din milioanele lăsate de tovarăşii ei, astfel că e nerăbdătoare să intre cât mai curând în stăpânirea câtorva lăzi cu aur. Eu, însă, i-am făcut propunerea să mai aşteptăm câteva zile ca să mă pot odihni, ceea ce firește că a fost nevoită să primească...

„Până atunci, voiu locui în vila ei, care se află la vreo doi kilometri de aici. Aşa dar, dacă s'o întâmpla între timp să ai nevoie de mine, ştii unde să mă cauţi...

Boris Verodin îi dădu şi el adresa, apoi cei doi bărbaţi se despărţiră.

Un simţimânt de tainică fericire cuprinse inima tânărului, care păşi agale pe şoseaua întunecată. Vălul, care acoperise atâta vreme comoara furată, se destrămase încetul cu încetul. Acum, însă, era nevoie de multă dibăcie şi sânge rece, pentru ca să-şi ajungă ţinta atât de mult dorită.

Pumnii lui Boris se încleştară şi o sclipire se ivi în ochii săi. Da, în curând avea să tragă la răspundere pe aceia cari erau vinovaţi de toată nenorocirea lui şi din pricina cărora fusese privit ca trădător al patriei sale!

Boris Verodin nu bănuia de fel că dușmanii săi izbutiseră iarăși să-i dea de urmă.

Agenții Cekei știau unde locuia și se mutaseră în vecinătatea lui, pentru ca să poată pune mâna pe el, atunci când s'ar fi ivit momentul prielnic. Doi dintre ei, Balșinski și Smolin, închiriaseră o încăpere alăturată de aceea a lui Boris, iar ceilalți doi, Tatșek și Țeerșinski, se ațineau în apropierea țărmului, într'o barcă cu motor. In fiecare zi, aceștia din urmă primeau raportul tovarășilor lor, cu care porneau spre vaporul ancorat în mijlocul mării, și care se afla necontenit sub presiune.

Intr'una din zile, cei patru agenți ținură sfat în barca cu motor, chibzuind cum să-l ademenească pe Boris la țărmul mării, unde puteau să pună mâna pe el. Firește că lucrurile trebuiau să se petreacă în timpul nopții, căci altminteri riscau să fie împiedecați de cineva.

Din fericire, însă, întâmplările petrecute în acea vreme, aduseră lui Boris Verodin un salvator, despre a cărui prezență la Nisa nici nu bănuia măcar.

In aceeași zi, un bărbat mic de statură își lua cafeaua în holul hotelului în care locuia Reginald și prietenul său. Necunoscutul era adâncit în citirea ziarului, pe care emigranții ruși îl scoteau la Paris și care era foarte răspândit în minunata stațiune mondenă de pe țărmul mării.

Deodată, auzi un nume care îl făcu să tresară și să ridice privirile spre cei doi bărbați care stăteau de vorbă la o mică depărtare. Unul din ei era svelt și plin de viață, pe când celălalt, care tușea mereu, avea trupul încovoiat și foarte slab.

— După cum ți-am spus, dragă Lincoln, nu cred să-mi mai revăd patria vreodată! — zise acesta din urmă. — Nu, nu pot suporta clima din Anglia... ceața deasă a Londrei îmi scurtează viața și mai mult.

— De ce vorbești astfel, Mister Whitman? — răspunse Reginald Lincoln. — Nu trebue să pierzi curajul! Mai bine te-ai stabili la San Remo, unde

clima trebue să fie şi mai prielnică pentru dumneata.

— Nu, Lincoln, rămân aici, pentru ca să mă pot bucura cel puţin de cei câţiva ani pe care îi mai am de trăit... La San Remo m'aş ofili cu totul.

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele omuleţului, care citise ziarul rusesc.

— Hm, ăsta trebue să fie fratele lui Pat Lincoln — murmură el. — In somnul ei hipnotic, Agata mi-a spus doar că cumnatul ei a plecat spre Riviera, însoţit de Boris Verodin... Şi, dacă Reginald Lincoln se află aici, nu mai începe îndoială că însoţitorul său e şi el prin apropiere.

In clipa următoare, omuleţul se ridică de la locul lui şi porni spre cei doi bărbaţi, pe cari nu vroia să-i piardă din ochi.

Reginald Lincoln habar n'avea ce om primejdios era acela care trecu pe dinaintea lor. Tocmai în acea clipă, fiul bancherului îşi luă rămas-bun de la prietenul lui, apoi se depărtă repede şi dispăru îndărătul unei uşi, pe care omuleţul putu totuşi s'o vadă la vreme.

După vreun minut, acesta din urmă se apropiă de uşă şi încercă să privească prin gaura cheii, dar nu izbuti, căci cheia era în broască pe dinăuntru.

Intâmplarea făcuse ca odaia lui să fie despărţită printr'o singură încăpere, de odaia în care intrase Reginald. După ce se uită la numărul ei, ciudatul individ coborî în vestibul, unde află foarte repede cine locuia în camera cu pricina.

Incăperile cu numărul şaizecişiunu şi şaizeci şidoi erau ocupate de Sir Reginald Lincoln. La numărul şaizecişitrei — camera în care intrase Reginald — locuia un oarecare Cristian Orensen. Odaia de alături, şaizecişipatru, fusese închiriată unor Ruşi, Balşinski şi Smolin. In sfârşit, camera cu numărul şaizeci şi cinci o avea chiar el, baronul Paul de Buslajew, care în realitate nu era nimeni

altul decât vechiul nostru cunoscut, doctorul Barickin.

Chiar în aceeaşi zi, presupusul baron văzu pe Reginald în tovărăşia unui bărbat voinic. La început, criminalul tresări, apoi un zâmbet batjocoritor se ivi pe buzele lui.

— Am avut de afaceprea mult cu tine, ca să nu te pot recunoaşte dela prima ochire, Boris Verodin! — murmură el. — Hei, pe mine nu mă poţi înşela atât de uşor! De acum încolo însă, n'am să te mai pierd din ochi, căci cu ajutorul tău voiu pune mâna pe mult căutata comoară!

Şi, într'adevăr, Barickin se ţinu de cuvânt şi rămase mereu pe urmele tânărului revoluţionar.

Astfel se întâmplă că într'una din zile zări un individ simplu îmbrăcat, care trăgea cu urechea la uşa presupusului Cristian Orensen. Fără să-şi piardă cumpătul, Barickin se retrase într'o firidă, de unde văzu că individul dispare în camera cu numărul şaizeci şi patru. Aşa dar, nu mai încăpea nicio îndoială că era unul din cei doi Ruşi, cari locuiau acolo.

Această constatare îl puse pe gânduri. După cât se părea, erau şi alţii, cari se interesau de persoana lui Boris Verodin. Ce urmăreau aceştia, oare?

Abia intrase în odaia lui, că şi începu să cerceteze peretele, care îl despărţea de camera învecinată. După puţin timp, descoperi în uşa de legătură o mică crăpătură, prin care putea urmări tot ce se petrecea dincolo.

Aruncând o privire în odaia de alături, Barickin era cât p'aci să izbucnească într'un hohot de râs. Cei doi Ruşi iscodeau şi ei, numai că atenţia lor era îndreptată spre camera lui Orensen, lângă peretele căreia stăteau aplecaţi amândoi.

Medicul îi privi câtăva vreme, înveselit la gândul că cei doi indivizi nici nu bănuiau măcar că erau şi ei spionaţi.

Cereţi mâine numărul 148 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Drace, ăştia sunt agenţii Cekei! — murmură el deodată, speriat. — Fără îndoială că au dat de urmele lui Boris Verodin şi vor să pună mâna pe el.

In cele două zile următoare, Barickin îşi dete seamă că presupunerea lui era întemeiată. Urmărind pe cei doi Ruşi, după ce aceştia ieşiseră din odaia lor, îi văzu coborînd într'o barcă cu motor, care se îndreptă spre un vas ancorat în mijlocul apei şi se opri alături de el.

Aşa dar se punea ceva la cale împotriva lui Boris Verodin. Sau hotărîseră să-l ucidă, sau — ceea ce părea mai probabil — vroiau să-l ademenească pe bordul vasului, care avea să-l transporte în Rusia.

In acest caz era nevoie de mult curaj şi o dibăcie fără seamăn. Barickin ştia doar, că tânărul luntraş era un om foarte puternic, căci izbutise să doboare pe uriaşul care îl atacase în locuinţa sa din Cronstadt.

Medicul rămase pe gânduri. Trebuia cu orice preţ să afle taina revoluţionarului, cu privire la preţioasele lăzi dispărute de atâta vreme. Dar cum să se apropie de el?

Nu cumva putea să-şi ajungă ţinta, destăinuind tânărului că agenţii Cekei îi descoperiseră urma şi nu aşteptau decât momentul prielnic ca să poată pune mâna pe el? Şi poate că, drept recunoştinţă, Boris Verodin avea să-i dăruiască o parte din comoară.

In orice caz, lucrul trebuia chibzuit în linişte şi cu multă atenţiune.

269. — Cecul falsificat

Pat Lincoln şi presupusul American Tom Black se salutară cu multă căldură.

— Nici nu-ţi închipui cât m'am bucurat, întâlnindu-mă cu soţia dumitale — zise acesta cu

urmă. — Tocmai dădusem o raită prin cazino şi mă pregăteam să fac o plimbare, când doamna Lincoln mă zări din maşină şi avu bunăvoinţa să mă aducă încoace.

— Iţi mulţumesc din suflet, draga mea! — se adresă Pat soţiei sale, plin de recunoştinţă.

Era într'adevăr foarte bucuros că putea să stea de vorbă cu acest bărbat, care îi trezise încredere dela început şi căruia se încumeta să-i împărtăşească necazurile sale.

Firește că aşa-zisul Tom Black din Chicago, trase la acelaşi hotel în care locuia Pat Lincoln şi soţia lui.

Abia după amiază, însă, cei doi bărbaţi avură prilejul să stea de vorbă între patru ochi.

— Ei, ai izbutit să te pui în legătură cu fratele dumitale? — întrebă Tom Black, în timp ce stăteau amândoi în balconul odăii lui Pat, de unde aveau o minunată privelişte spre mare.

— Nu, până acum n'am aflat nici măcar adresa lui — răspunse Pat Lincoln.

Aşa-zisul American — care nu era nimeni altul decât detectivul Jonny Walker — îl privi cercetător.

— Iar ai griji, domnule Lincoln! — zise el. — Vrei să-mi destăinuieşti ce-ţi apasă inima? Ce se aude cu soţia dumitale? Mai are ciudăţenii sau s'a lecuit?

Pat Lincoln suspină şi aruncă o privire în odaie. Agata, însă, nu era acolo.

— Nu s'a lecuit de fel! — răspunse el.

— Cum adică, mai are şi aici toane?

— Da... La început, bănuisem că vrea să plece pe Riviera ca să poată juca la cazino, însă m'am înşelat amarnic. Soţia mea nici nu cunoaşte măcar regulile jocului...

Tânărul Englez se opri din vorbă, dar văzând că detectivul tace şi el, îşi urmă povestirea.

— Ah! Mister Black, dacă ai şti ce nenorocit sunt! — încheiă el, trecându-şi mâna prin păr. —

Mi-am închipuit cu totul altfel fericirea căsniciei mele...

Jonny Walker privi compătimitor spre tânărul soț, apoi îi puse mâna pe umăr și zise, cu blândețe:

— Nu pierde curajul, dragul meu! Poate că situația nu e atât de neagră cum o vezi dumneata... De altminteri, socot că-ți pot fi de folos în această privință. Îmi dai voie să-ți ofer ajutorul meu?

— Îți mulțumesc din toată inima, Mister Black... deși nu știu cum ai putea să-mi ajuți...

— Hm, mă crezi mai slab decât sunt! — răspunse detectivul, zâmbind. — Nădăjduiesc însă că ai să-ți faci altă părere despre mine.

Și, expuse tânărului soț planul pe care și-l ticluise și care era următorul: Dacă Agata ar cere bani din nou, Pat trebuia să-i împlinească dorința, urmând ca el, Tom Black, să pornească în urma ei, pentru a vedea la ce îi folosesc acești bani.

La început, celălalt nu vru să primească, socotind că-și înjosește soția dacă ar trimite un spion pe urmele ei — însă Tom Black izbuti să-l încredințeze atât de bine de necesitatea acestei măsuri, încât Lincoln se lăsă înduplecat.

Chiar a doua zi, Agata ceru iarăși bani. De astă dată, însă, era vorba de o sumă mult mai mare.

Tom Black, care fusese înștiințat la vreme, își luă altă înfățișare, pe care n'o cunoștea nici chiar prietenul său, astfel că tânăra femeie nici nu bănui măcar, că era urmărită.

După ce părăsi banca unde încasase cecul dat de soțul ei, Agata se urcă într'o mașină, care străbătu câteva străzi, apoi coti într'o alee, ce ducea spre un ponton de la țărmul mării.

Ajungând la capătul aleii, tânăra coborî din mașină, schimbă câteva cuvinte cu șoferul acesteia, apoi străbătu pontonul și rămase în așteptare la marginea lui.

Defectivul, care nu vroia să se apropie, o urmărea cu încordare.

La un moment dat, o barcă cu motor acostă la ponton. Intr'însa se afla un bărbat, pe care Jonny Walker nu izbuti să-l recunoască. După ce schimbă câteva vorbe cu Agata, aceasta îi înmână un pachețel, apoi se depărtă.

Acum sosise clipa, când Jonny Walker trebuia să intervină. Fără să mai stea la gânduri, porunci șoferului să pornească spre țărm cu toată viteza.

In același timp, însă, barca cu motor despica valurile ca o săgeată, lăsând o dâră albă în urma ei.

Când ajunse la țărm, Jonny Walkes își dădu seamă că nu mai poate face nimic, căci chiar dacă ar fi avut o șalupă la îndemână, tot n'ar fi avut niciun rost să pornească pe urmele bărcii, care se afla la mare depărtare.

Se înapoiă deci la hotel și, înainte de a vorbi cu prietenul său, își luă iarăși înfățișarea lui Tom Black.

Agata se înapoiase și ea acasă, fără să dea vreo lămurire ce făcuse cu banii. Ca întotdeauna, după aceste plimbări misterioase, tânăra femeie era istovită cu desăvârșire și se retrase în odaia ei.

Pat Lincoln, însă, ascultă cu luare-aminte povestirea detectivului, care îi destăinuise ceea ce văzuse.

— Bine, dar asta e de necrezut! — murmură nefericitul tânăr. — Să-mi fi cerut oare banii, ca să-i dea altuia?

— Nu încape îndoială că așa el — zise Tom Black.

— Dar cum e cu putință una ca asta! — strigă Pat, desnădăjduit. — Cine să fie bărbatul, căruia îi dă banii?

— In orice caz, un ticălos... un individ lipsit de scrupule! Cu toate astea, sunt hotărît să fe ajut și de acum încolo, domnule Lincoln! Și-apoi, bănuiesc că soția dumitale nu e vinovată..

— Deşi dă mai străin hanii mei?

— Da!... Ascultă-mă, cred că ai auzit despre hipnotism şi sugestie de la distanţă?

— Firește că am auzit! Dar nu ştiu ce ar putea avea de-a face soţia mea cu aceste ştiinţe oculte?

— Mult mai mult decât îţi închipui—răspunse detectivul, zâmbind. — După părerea mea, tânăra femeie se află în puterea unui ticălos foarte rafinat. Poate că-l cunoaşte mai dinainte şi individul ştie ce înrâurire are asupra soţiei dumitale.

„Făcând această presupunere, ne putem lămuri toate ciudăţeniile petrecute în ultimul timp. Dacă, de pildă, omul acesta s'a întâlnit la Paris cu soţia dumitale? Dacă, folosindu-se de puterea lui hipnotică a ademenit-o de la masă, poruncindu-i să schimbe planul călătoriei şi să-l aştepte aici, pe Riviera? Nu cumva sărmana a fost silită să-i predea bijuteriile în timpul nopţii?

„Dacă lucrurile s'au petrecut astfel, mai e vinovată soţia dumitale, domnule Lincoln?

Tânărul soţ duse mâna la frunte.

— Poate că ai dreptate! — murmură el. — Cu toate astea nu pot înţelege cum a ajuns soţia mea la acest criminal?

Detectivul îl privi câtva timp cu luare-aminte.

— Trebue să-ţi fac o mărturisire, domnule Lincoln! — zise el, apoi. — Nu te speria dacă-ţi destăinuiesc că înaintea dumitale se află detectivul londonez Jonny Walker şi-nicidecum Tom Black din Chicago... Am primit însărcinarea să pun mâna pe un răufăcător, care lucrează cu o îndrăzneală fără seamăn şi care, mai mult ca sigur că are şi câteva crime pe cuget.

„Deunăzi eram cât p'aci să-l prind la Paris, însă ticălosul a izbutit iar să mi se strecoare printre degete. Imediat ce am auzit de dispariţia bijuteriilor dumitale, am bănuit că omul meu îşi are mâna în joc. Şi, într'adevăr, aşa şi era, căci înainte de descoperirea furtului, un individ care semăna cu el părăsise hotelul în care aţi locuit. Acelaşi

individ a vândut la Marsilia o parte din giuvaieruri, care se află acum în posesia prefectului de poliție din Paris.

„Îți amintești, de sigur, că atunci când mi-ai spus care e numele de familie al soției dumitale, mi-ai zis și că tatăl ei a fost vestitul profesor Protoff... Ei bine, află că mult-căutatul criminal nu e altul decât doctorul Barickin, fostul asistent al profesorului Protoff. Așa dar, socot că nu e prea greu să-ți dai seamă cum a ajuns soția dumitale la un criminal atât de primejdios.

„Ce-i drept, n'am izbutit încă să lămuresc ce legătură există între diferitele întâmplări petrecute în ultimul timp, totuși pot să-ți spun că doctorul Barickin se ocupă mult cu hipnotismul și numai în acest chip a izbutit să aibă o înrâurire atât de dăunătoare asupra soției dumitale...

Pat Lincoln ascultase cu spaimă expunerea vestitului detectiv.

— Aproape că nu-mi vine să dau crezare celor ce am auzit! — zise el, în cele din urmă. — Dumneata ești Jonny Walker... și ceea ce ai spus e adevărat?

— Da, e adevărat, fii sigur de asta! — încuviință detectivul. — Acum, domnule Lincoln, trebue să ne străduim din răsputeri să punem mâna pe acest individ și să scăpăm pe soția dumitale de înrâurirea lui vătămătoare. Înainte de toate însă îi vei refuza cu îndârjire orice cerere de bani. Restul las' pe mine! Fii sigur că voiu ști s'o ocrotesc!

Pat Lincoln, care se mai liniștise întrucâtva, cuprinse mâna detectivului și o strânse, plin de recunoștință.

— Îți mulțumesc din toată inima, domnule Walker! — zise el. — Sunt încredințat că ajutorul dumitale îmi va fi de folos...

— Da, asta nădăjduiesc și eu — răspunse celălalt. — Lucrul de căpetenie, însă, e să fim cât mai prevăzători, pentruca ticălosul, care poate a început să prindă bănuieli, să nu ne scape din mână

A doua zi, Pat primi o scrisoare din partea unei bănci din Nisa, prin care i se aducea la cunoştinţă că cecul cu numărul 0506532, în valoare de douăzeci de mii de lire sterline, fusese plătit prezentatorului, urmând ca banca să-şi încaseze suma de la bancherul Fred Lincoln din Londra.

Câtva timp, tânărul soţ rămase cu ochii holbaţi la scrisoare, neştiind ce să creadă. In cele din urmă, însă, o bănuială se trezi în mintea lui şi, fără să mai stea la gânduri, se puse în legătură telefonică cu Jonny Walker, pe care îl rugă să vină la el.

Intre timp, îşi cercetă carnetul de cecuri şi băgă de seamă că cecul cu numărul 0506532 lipsea într'adevăr de acolo.

Nu trecu mult şi detectivul îşi făcu apariţia în încăperea lui Pat; acesta îi istorisi ceea ce se întâmplase.

— Ticălosul a poruncit soţiei dumitale să-ţi fure un cec din carnet! — zise Jonny Walker. — Din păcate, nu putem avea pretenţiuni la bancă, deoarece ni se va răspunde că datoria dumitale era să păstrezi carnetul în aşa fel ca să nu poată cădea în mâinile altora. Bănuiesc, însă, că individul se va mulţumi cu această sumă, renunţând să se mai folosească de înrâurirea pe care o are asupra soţiei dumitale

270, — O crimă.

Într'adevăr, doctorul Barickin îşi pusese în gând să nu mai aibă de face cu Agata, căci se temea să nu fie descoperit.

Luând această hotărîre, Barickin opri barca la Monte Carlo, de unde luă o maşină, cu care se înapoiă la Nisa.

In alte împrejurări, ticălosul ar fi plecat din Franţa, dar lăcomia îl îndemnă să mai rămână acolo, căci trebuia neapărat să afle dela Boris Ve-

rodin locul unde era ascunsă uriașă comoară. Firește, dacă ar fi bănuit că unul din cei mai vestiți detectivi londonezi era pe urmele sale, ar fi renunțat lesne la această hotărire. Barickin, însă, habar n'avea de acest lucru, fiind încredințat că i se pierduse urma la Paris.

Dar oricum, trebuia să fie cu băgare de seamă și, mai ales, să nu se arate pe la cazino, unde putea fi descoperit foarte lesne. Pe de altă parte, nici nu prea avea vreme să se ocupe de joc deocamdată, căci urmărirea tânărului revoluționar îi răpea tot timpul.

Cei doi Ruși se ațineau mereu în preajma lui Cristian Orensen și iscodeau ceea ce se petrecea în odaia acestuia.

Intr'una din zile, păreau să fi pus la cale ceva, căci Barickin îi văzu făcându-și semne pline de înțeles, în timp ce stăteau necontenit lângă peretele care îi despărțea de camera învecinată.

— Hm, indivizii ăștia sunt primejdioși! — murmură medicul, care îi urmărea cu înfrigurare. — N'aș vrea să am de-a face cu ei, căci sunt sigur că nu s'ar da înapoi nici de la o crimă! Totuși, vreau să sper că Boris Verodin va fi cruțat, căci altminteri n'aș mai putea afla de la el ascunzătoarea comorii.

Intr'adevăr, cei doi Ruși făcuseră în acea zi o constatare foarte importantă. Bartuschen, Suedezul, era în vizită la Boris Verodin, cu care stătea de vorbă foarte liniștit, fără să le treacă prin minte că erau văzuți și auziți.

La început, ce-i drept, discutaseră în șoaptă — apoi, însă, renunțaseră la această măsură de prevedere

— Așa dar, mâine pornim la drum, domnule Orensen! — zise Suedezul, la un moment dat. — Vasul meu se află în apropiere. După asfințitul soarelui ridicăm ancora, însă dumneata trebue să fii pe bord cu un ceas înaintea femeii, căci altminteri

ar prinde bănuieli. Ba, poate că ar fi mai bine să ne însoțești ca marinar?

— Asupra acestui lucru vom cădea noi la învoială — răspunse Boris Verodin.

— Așa cred și eu, însă nu trebue să uităm că femeia e foarte bănuitoare.

— Las' că vom ști noi să-i înlăturăm bănuielile — îl liniști tânărul.

Și, ca să câștige și mai mult încrederea Suedezului, adăugă, plin de înțeles:

— Așa dar, facem pe din două, domnule Bartuschen! Jumătate din comoară vei lua dumneata, iar cealaltă va fi a mea.

Căpitanul își frecă mâinile, mulțumit. Da, acest Orensen era un om în care te puteai încrede. Și, afară de asta, părea să fie foarte voinic.

In cele din urmă, aranjară ultimele amănunte, hotărînd ca a doua zi, după asfințitul soarelui, Boris Verodin să fie la țărmul mării, de unde va fi luat de o barcă cu motor la prora căreia va fâlfâi un steag alb.

Cu aceasta convorbirea celor doi bărbați se sfârși și Suedezul își luă rămas-bun dela tovarășul său.

Barickin tocmai se pregătea să iasă din odaia lui, când auzi pași pe coridor. După cât se părea, cineva părăsise încăperea lui Boris Verodin.

Cei doi Ruși, cari până acum stătuseră la pândă, traseră cu urechea câteva clipe, apoi se furișară pe coridor.

— După ei! — își zise Barickin. — Trebue neapărat să aflu ce au pus la cale.

In cele din urmă, părăsi și el încăperea, coborî treptele și străbătu cu pași siguri, vestibulul hotelului.

Afară, văzu că cei doi Ruși merg la oarecare distanță unul de altul, așa că nimeni n'ar fi putut bănui că există vreo înțelegere între dânșii.

Nu trecu multă vreme și Barickin știa că în-

divizii erau pe urmele unui bărbat înalt, care mergea puțin aplecat, și al cărui chip roșu lăsa să se întrevadă că se avea bine cu băutura.

— Pe somne că ăsta e vizitatorul lui Boris Verodin! — murmură medicul, bănuind aceasta pe drept cuvânt.

Intre timp, urmăritul și cei doi Ruși dispărură pe poteca îngustă ce șerpuia spre vile. După ce zăriră casa în care intrase Suedezul, cei doi agenți ținură sfat, pentru a lua o hotărire.

— Ce-i de făcut acum? — întrebă Smolin. — Părerea mea e că omul acesta cunoaște și el taina comorii și urmează să dea o mână de ajutor la transportarea ei. Tu ce crezi?

Balșinski clătină capul în semn că împărtășește și el bănuiala tovarășului său.

— Dar parcă era vorba și de o femeie? — întrebă el, apoi.

— Las' că vom vedea noi ce e cu dânsa! — răspunse Smolin. — In orice caz, socot că nu mai putem amâna ducerea la îndeplinire a planului nostru.

— Iar ceilalți? Cum rămâne cu femeia și cu bărbatul, pe care l-am urmărit până aici?

Cei doi agenți se uitară țintă unul la altul și... se înțeleseră.

— Datoria noastră e ca Boris Verodin să ajungă nevătămat în Rusia! Ceilalți, care au de-a face cu el, sau știu ceva despre comoară, trebue să fie curățați de pe fața pământului! — zise Smolin.

— Da, tocmai de aceea trebue neapărat să vorbim cu Lamenev — adăugă Balșinski. — Mâine ar putea să fie prea târziu... Ai auzit, doar, că mâine seară vor să plece cu vaporul din Riviera?

Cei doi agenți coborîră poteca, fără să ia în seamă pe omulețul care mergea înaintea lor, gâfâind. Toate gândurile lor erau concentrate asupra unui singur punct: cum să pună mâna pe Boris Verodin, care trebuia dus pe bordul vasului lor.

După puțin timp, Smolin și Balșinski se aflau în barca cu motor, care porni ca o săgeată spre vaporul ancorat în mijlocul mării.

Vaporul acesta era foarte ciudat. Pe puntea lui nu se zărea nici cea mai mică mișcare, în schimb, o vie însuflețire domnea înăuntrul său, unde se puteau vedea numeroși Ruși, cu chipuri aspre, cari jucau cărți, beau și fumau.

Era unul dintre vasele guvernului revoluționar, care aveau misiunea să aresteze pe emigranții ruși cari puneau la cale comploturi împotriva noului regim. Firește că nu putea fi vorba de o arestare legală, căci oamenii se aflau sub ocrotirea statului în care locuiau — totuși Ceka nu ținea seamă de asemenea lucruri și lupta cu înverșunare împotriva acelora cari i se păreau primejdioși pentru noul regim.

Când se aflase că Boris Verodin mai e în viață, că nu pierise în valuri împreună cu vasul naufragiat pe coasta Finlandei, guvernanții hotărîseră să pună mâna pe el, căci trebuiau neapărat să găsească uriașa comoară, de care regimul nou avea atâta nevoie. Astfel că numeroșii agenți cekiști din străinătate primiră instrucțiuni în consecință, și, după cum știm, izbutiră să dea de urma celui căutat.

— Ce vești aduceți? — întrebă comisarul Lamenev, — un bărbat cu umerii lați și ochi scânteietori, — adresându-se celor doi agenți, cari veniseră pe bordul vasului.

— Socot că putem porni la lucru — răspunse Smolin, și povesti ceea ce izbutise să afle.

Lamenev îl ascultă cu luare-aminte, apoi, mulțumit, își trecu mâna peste părul său tăiat scurt și zise:

— Cât despre Suedez și femeie... faceți cu el ce vreți! Boris Verodin, însă, trebue neapărat să fie mâine seară pe bordul vasului nostru.

După ce aranjară ultimele amănunte ale planului de răpire, patru indivizi coborîră în barca cu motor, care porni iarăși spre țărm.

Nimeni nu bănuia, însă, că, ascuns într'o şalupă mare, un bărbat urmărea, cu ajutorul unui ochian, cele ce se petreceau pe puntea vasului rusesc.

Acest bărbat era doctorul Barickin, care zări pe cei patru indivizi coborînd în barca cu motor, apoi înapoindu-se pe ţărm.

Medicul îşi dădea prea bine seamă că se află într'o situaţie foarte grea. Una din două: sau rămânea în preajma lui Boris Verodin şi-l urmărea pas cu pas — sau supraveghea pe cei patru indivizi şi vasul din mijlocul mării.

Ce era de făcut? Dacă Boris Verodin cădea în mâinile cekiştilor, atunci nu mai încăpea îndoială că aceştia aveau să-l ducă în patrie. La drept vorbind, nu prea era el îngrijorat de soarta tânărului revoluţionar, însă odată cu acesta se spulbera şi nădejdea că va pune mâna pe comoară.

Cufundat în gânduri, Barickin străbătu drumul până la hotel şi se îndreptă spre odaia sa. Trecând, însă, pe dinaintea încăperii lui Boris, i se păru că aude sgomote înăuntru, ceea ce însemna că tânărul era acasă.

In cele din urmă, intră în camera sa, unde aşteptă cu nerăbdare înapoierea celor doi Ruşi. Trecu, însă, toată după amiaza, fără ca aceştia să-şi facă apariţia.

In sfârşit, după ce se întunecase afară, cei doi agenţi se înapoiară în odaia lor şi începură să-şi spele mâinile şi faţa.

Barickin se simţi cuprins de nelinişte. Zâmbetul viclean, care încolţise pe buzele celor doi, îi trezi bănuiala că se întâmplase ceva.

El-însuşi era un criminal, un ticălos, cum puţini existau pe lume — cu toate astea, socotea că cei doi indivizi sunt şi mai primejdioşi.

In cele din urmă, după ce mai chibzui câtăva vreme, Barickin se duse la culcare, ştiind că în acea zi n'avea să se mai întâmple nimic însemnat.

Cei doi Ruși săvârșiseră, într'adevăr, o faptă înfiorătoare.

Soarele asfințise de mult, când porniră spre vila doamnei Longlin și, după ce iscodiră împrejurimile, bătură la poarta casei.

Tânăra femeie tocmai stătea de vorbă cu oaspetele ei, căpitanul Bartuschen, când camerista intră în încăpere.

— *Doi domni doresc să vorbească cu prietenul domnului Cristian Orensen* — zise ea, adresându-se Suedezului.

— Bine, condu-i în odaia mea — răspunse acesta, după o scurtă șovăială.

— Nu te mai osteni, dragul meu! — se auzi, deodată, un glas batjocoritor.

În clipa următoare, doi indivizi cu înfățișare sălbatecă își făcură apariția în încăpere. *Paulovnei i se tăie răsuflarea, văzând privirile încruntate ale celor doi agenți, care se ațintau când asupra ei, când asupra lui Bartuschen.* Ea vru să se depărteze, însă unul din cei doi Ruși o împiedecă, zicând:

— Rămâi aici, doamnă, căci ceea ce vom vorbi te privește și pe dumneata.

— Pe mine? Dar eu nu știu nimic... până acum n'am avut de-a face decât foarte puțin cu domnul Bartuschen! — bâigui ea, cuprinsă de spaimă.

Vru să poruncească servitoarei să rămână în odaie, însă aceasta dispăruse de mult.

— Să nu vă osteniți să faceți vreo încercare de fugă, căci casa e înconjurată de oamenii noștri! — se răsti, deodată, unul din *cei doi Ruși.* — *Le s'auzim și noi, ce treabă ați avut cu Orensen ăla? V'a propus să-i ajutați la transportul comorii,* — nu e așa?

Paulovna privi desnădăjduită în jurul ei, întocmai ca un vânat încolțit din toate părțile, care caută în zadar un drum de scăpare.

În schimb Bartuschen era mai puțin turburat,

fiind hotărât să se folosească, la nevoie, de revolverul pe care îl avea în buzunar.

Văzând, însă, că gluma se îngroaşă, Suedezul nu mai vru să piardă vremea şi, luându-şi o mutră nepăsătoare, ridică încetişor mâna cu care avea de gând să scoată arma.

Din păcate, unul din agenţi ghicindu-i intenţia, se năpusti spre el, cu pumnalul ridicat.

— Ai înebunit! — strigă Suedezul, încercând să se dea îndărăt.

N'avu, însă, răgazul, căci celălalt şi repezise cuţitul Bartuschen izbuti să-l prindă în mână, dar agentul nu-şi pierdu cumpătul, ci trase lama înapoi, tăind astfel degetele nefericitului căpitan. A doua oară, lovitura nimeri în plin — pumnalul se înfipse în inima Suedezului, care se prăbuşi la pământ, într'un lac de sânge.

Un horcăit mai ieşi de pe buzele nenorocitului, în timp ce ochii-i se dădură peste cap. Încă vreo câteva mişcări şi căpitanul Bartuschen nu mai era printre cei vii.

Între timp, al doilea agent o înşfăcase pe Paulovna de gât. Un zâmbet diabolic se ivi pe buzele sale, când auzi băiguielile nenorocitei, care se arăta hotărâtă să destăinuiască locul unde ascunsese lăzile cu aur.

Dar ticălosul n'o luă în seamă, ci îi înfipse pumnalul în piept. Ataţat de strigătul ei, o mai izbi odată în gât — apoi, o lăsă să cadă pe podea.

Chiar în aceeaşi seară o servitoare îşi făcu apariţia la poliţia din Nisa şi povesti crima înfiorătoare săvârşită în vila doamnei Longlin. Ţinând seamă de descrierile făcute asupra celor doi ucigaşi, poliţiştii îşi spuseră că aceştia erau Ruşi de origină.

In consecinţă „Strada rusească" fu ocupată de poliţie, care cercetă casele, în căutarea fiorosilor asasini. Nicăieri, însă, nu se descoperi vreo urmă a lor, cari păreau că întraseră în pământ.

Cereţi mâine numărul 149 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Doctorul Barickin se trezi foarte de vreme. Niciodată nu fusese atât de neliniştit ca în noaptea aceea — i se părea mereu că o mare primejdie pluteşte deasupra lui, deşi nu izbutea să-şi dea seamă despre ce putea fi vorba.

In odaia celor doi Ruşi domnea o linişte desăvârşită. Dormeau încă sau nici nu se aflau în încăpere?

Vrând să se încredinţeze cum stăteau lucrurile, Barickin se dădu jos din pat şi aruncă o privire prin crăpătura uşii. Un întunerec de nepătruns domnea în odaia alăturată, ceea ce însemna că perdelele fuseseră trase.

Aşteptă câtva timp, dar în cele din urmă îşi pierdu răbdarea şi se hotărî să se încredinţeze dacă cei doi indivizi dormeau, într'adevăr. Aşa dar, ieşi în coridor şi bătu la uşa încăperii lor. La urma urmei, n'aveau decât să creadă că era chelnerul sau femeia de serviciu.

Nu primi, însă, niciun răspuns.

Atunci, Barickin apăsă pe clanţă şi încercă să deschidă uşa — dar o găsi încuiată. Tocmai în clipa aceea îşi făcu apariţia şi o femeie de serviciu.

— Doriţi să vorbiţi cu cei doi domni? — întrebă ea.

— Da, răspunse medicul.

— Atunci, trebue să aşteptaţi până mâine seară, căci au plecat, luând cheia cu ei şi nu se înapoiază decât mâine — răspunse femeia.

Barickin făcu o mutră desamăgită, şi intră iarăşi în odaia lui.

In timpul prânzului, auzi vorbindu-se despre o nelegiuire făptuită în apropiere, însă nu dădu nicio atenţie, până când cuvântul „crimă" îi ajunse la ureche. In acea clipă, medicul tresări.

No. 150 al romanului

VRAJA MILIOANELOR

va costa 4 Lei

— Cine a fost ucis? — întrebă el, adresându-se unei doamne, care se afla alături de dânsul.

— Cum, nu știți? — răspunse aceasta, mirată. — Crima a fost făptuită într'una din vilele de pe țărmul mării, unde au fost omorâte două persoane: o doamnă, care locuia în vilă, și mosafirul ei, un Suedez sosit de curând aici. Bănuielile sunt îndreptate împotriva a doi indivizi, cari par să fie Ruși de origină. Nici nu vă puteți închipui ce panică s'a stârnit printre emigranții ruși din localitate! Cea mai mare parte au și plecat, iar mulții alții îi vor urma, de sigur. Crima asta e cea mai înfiorătoare din câte s'au petrecut aici în ultimii ani.

— Și ucigașii n'au fost prinși încă? — cercetă Barickin, palid.

— Nu, însă după cum v'am spus, se crede că e vorba de doi Ruși.

Medicul se ridică de la masa unde stătea și-și făcu rost de câteva ziare, din care află ce se petrecuse. Nu mai încăpea îndoială că făptuitorii erau cei doi indivizi, cari locuiau în camera învecinată cu a lui.

Așa dar, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, căci dacă poliția făcea vreo descindere în hotel, avea să se ocupe și de persoana sa — ceea ce, firește, nu-i convenea deloc, căci era urmărit cu mandat de arestare. Trebuia, deci, să se facă nevăzut cât mai repede cu putință. Asta însemna, însă, să-l lase din ochi pe Boris Verodin.

In cele din urmă, Barickin părăsi hotelul și, făcând cercetări pe ascuns, izbuti să afle în ce direcție se 'ndreptase atenția poliției. Apoi se înapoiă în odaia lui, își strânse lucrurile în grabă și, după vreun ceas, se și mutase în altă locuință.

Toată ziua, însă, se aținu în preajma hotelului la care trăsese Boris Verodin.

Intre timp, tânărul revoluționar avusese o surpriză foarte plăcută.

Dis de dimineață, cineva bătu la ușa lui. Era

Reginald Lincoln, care venea însoțit de alt bărbat — fratele său, Pat Lincoln.

Inainte cu puțin timp, acesta din urmă primise o scrisoare din partea părinților săi, cari îi trimiteau adresa lui Reginald. Tânărul se dusese imediat la fratele său, care îl îmbrățișă cu căldură.

— Inainte de toate îți doresc să fii fericit în căsnicie! — zise Reginald, care, după cum știm, nu luase parte la nunta fratelui său.

— Îți mulțumesc! — răspunse Pat, abia putând să-și înăbușe un suspin.

— Iar acum, vreau să te duc la prietenul meu... *căci Boris Verodin mi-a devenit prieten* — *urmă* Reginald. — Da, am trăit ca frații... Dar ia spune, ai aflat ceva cu privire la soția lui? Nu știi dacă a sosit în Anglia?

— In scrisoarea de azi, tata îmi destăinuiește că tânăra n'a sosit încă acolo.

Reginald păru desamăgit.

— Imi pare foarte rău că nu-i poi aduce vestea pe care o așteaptă cu atâta nerăbdare! — zise el. — Bietul om se stinge de dorul ei.

In cele din urmă, cei doi frați se duseră în încăperea lui Boris Verodin. Nu mică fu uimirea lui Pat Lincoln, când văzu pe fratele său apropiându-se de un bărbat înalt, bărbos, căruia îi zise:

— Bună dimineața, Boris! Dă-mi voie să-ți prezint un soț cu adevărat fericit!

Pat clătină capul și rămase locului, neputând pricepe ce voia să spună fratele său. Acesta, însă, înțelese mirarea lui și urmă, zâmbind.

— Ei vezi, la asta nu m'am gândit! Uitasem să-ți destăinuiesc că, din anumite motive, Boris Verodin a devenit.. Cristian Orenseu... De același nume s'a folosit și când a fugit din Rusia.

— Atunci se schimbă chestia! — răspunse Pat, apropiându-se de revoluționar și strângându-i mâna.

Până acum, Agata nu aflase încă de prezența lui Boris la Nisa și nici nu știa că soțul ei aflase dela Londra adresa acestuia.

O mare neliniște puse stăpânire pe inima lui Pat. Izbutise, oare, soția lui, să-și înăbușe dragostea pe care o purtase revoluționarului? Nu cumva bănuiala sa de la început era întemeiată? Prezența lor pe Riviera se datora numai lui Boris?

Toate aveau să se lămurească în curând.

— Socot că e vremea să mergem s'o vedem și pe Agata! — zise Pat, după un răstimp.

Tânăra femeie tocmai se așezase la masă, când soțul ei își făcu apariția în odaie, însoțit de alți doi bărbați. Un țipăt ușor scăpă de pe buzele ei, dar în clipa următoare Agata se îndreptă spre Boris și-i întinse mâna, privindu-l țintă în ochi.

— Ce surpriză plăcută! A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut! — murmură ea.

— Da, așa e — încuviință revoluționarul, zâmbind. — În primul rând, însă, te rog să primești sincerele mele felicitări! Îți doresc din toată inima să fii veșnic fericită, alături de acela pe care ți l-ai ales de soț.

— Sper să fiu fericită! — zise ea, aruncând o privire drăgăstoasă spre Pat, care abia izbuteă să-și ascundă mirarea că tânăra femeie îl recunoscuse pe Boris în travestirea lui.

Această nedumerire se risipi însă, repede, căci revoluționarul spuse că aceeași înfățișare o avusese și atunci când fugise din Rusia împreună cu Agata.

Pat Lincoln se liniști încetul cu încetul. Întâmplările neplăcute din ultimele zile începură a fi uitate, iar soarele păru să strălucească iarăși în casa tânărului soț. Agata îl iubea cu adevărat, ca nu se mai gândea la Boris Verodin... Iar ticălosul acela, sub a cărui înrâurire fusese, părea că dispăruse de pe fața pământului.

Cele patru persoane rămaseră mult timp împreună, căci Boris Verodin vroia să se bucure din plin de ultimele ceasuri pe cari le mai putea petrece între prietenii săi.

Astfel se făcu, însă, că vestea înfiorătoarei crime nu ajunse la urechile lor.

După-amiază, ieşiră să se plimbe prin minunata staţiune mondenă şi nu se înapoiară la hotel decât după asfinţitul soarelui. Cu acest prilej, Boris Verodin făcu cunoştinţă şi cu detectivul Jonny Walker, dela care află ticăloşiile săvârşite în ultimul timp de doctorul Barickin.

Aşa dar, medicul nu-şi găsise moartea în locuinţa sa din Cronstadt? Fusese încredinţat că Barikin pierise cu prilejul exploziei, când colo acesta se ivea aici, în apropierea lui, unde pusese la cale noui fărădelegi.

Lucrul era, într'adevăr, foarte ciudat, şi Boris Verodin regretă din toată inima că nu putea rămâne la Nisa, pentru a ajuta detectivului la prinderea fiorosului criminal.

Din păcate nu bănui că frumoasa femeie — despre care Jonny Walker îi spusese că se afla şi ea sub înrâurirea hipnotică a medicului — era soţia lui. Altminteri, poate că ar fi renunţat la hotărîrea lui de a pleca în Rusia.

De asemeni, nu află nimic nici despre Vasilieff, misterioasa contesă şi Petroneff, căci detectivul nu aduse vorba despre ei.

Reginald Lincoln avea dreptate, susţinând că prietenul lui e foarte îngrijorat de soarta soţiei sale, care nu sosise în Anglia şi nici nu dăduse vreun semn de viaţă.

Da, Boris Verodin fusese cuprins de nelinişte şi abia aştepta să se înapoieze în Rusia, unde putea să pornească cercetări pentru descoperirea soţiei sale. Reginald se oferise să-l însoţească, dar tânărul revoluţionar se împotrivise cu hotărîre:

— Nu dragul meu, trebue să fiu singur, căci altminteri tot planul meu ar da greş... Sper, însă, că mă voiu înapoia în curând şi atunci vom rămâne mereu împreună.

După puțin timp, Boris Verodin pășea spre țărmul mării, cu o valiză în mână. Nici prin minte nu-i trecea că cei doi indivizi care mergeau agale îndărătul său, luaseră hotărârea să pună mâna pe el. Însă nici aceștia nu bănuiau, că, la rândul lor, erau și ei urmăriți de un bărbat.

Acesta nu era nimeni altul decât doctorul Barickin, care se străduia din răsputeri să-și potolească mânia. În timpul zilei, încercase mereu să se apropie de Boris Verodin, pentru a-l preveni de primejdia ce-l amenința, însă toate încercările sale rămăseseră zadarnice, căci cei doi Ruși se aflau veșnic în preajma tânărului.

Barickin știa că, odată cu dispariția acestuia, se irosea și nădejdea lui de a pune mâna pe comoară și, tocmai de aceea luase hotărârea să-l prevină — însă cei doi agenți îi despărțeau ca un zid și... În acea clipă barca cu motor se apropiă de țărm.

271. — Biata Nataşa!

Un suspin de ușurare scăpă de pe buzele Natașei, când trenul se puse în mișcare. O mare povară i se luase de pe inimă, căci acum nu se mai temea de dragostea lui Kurt von Tollwitz. Cel puțin scăpase de această grijă.

Trenul străbătu în goană cartierele mărginașe ale orașului, apoi intră în câmpie.

La început, se lăsă copleșită de frumusețile care se desfășurau înaintea ei, apoi, însă, își aminti de soarta-i tristă și grijile o copleșiră iarăși.

Așa dar, din nou fusese nevoită să fugă — căci plecarea ei nu era altceva decât o fugă. Bărbații îi erau dușmani, deoarece trebuia necontenit să se ferească de ei.

De ce nu se mulțumise Kurt cu o prietenie sinceră, așa cum făcuse Lotar Wengeler? De ce-i vorbise de dragoste?

Deodată, o expresie de durere se întipări pe chipul palid al Natașei. Unde avea să fie găzduită? Adăpostul oferit de mama lui Kurt nu trebuia să fie decât un scurt popas în drumul ei, către Boris Verodin. Unde se afla el oare în această clipă?

— Ah, dacă aș avea cel puțin un punct de sprijin! — murmură ea.

Știa că soțul ei trebuia să plece spre Anglia, însă uitase cu totul adresa bancherului, pe care voia să-l viziteze. Își aminti, de asemeni, de nobila femeie care fusese atât de binevoitoare cu dânsa, și de Petroneff, care îi purtase de grijă, ca un adevărat părinte.

Apoi însă, gândurile-i se încâlceau iarăși și nu-și mai amintea decât foarte nelămurit că intrase în tr'o casă din Cronstadt, în timp ce Petroneff rămăsese s'o aștepte afară. În casa aceea urma să se întâlnească cu Boris, pentru ca să fugă împreună în străinătate. Dar lucrurile se petrecuseră cu totul altfel.

În cele din urmă, Natașa se smulse din noianul gândurilor care o copleșeau și privirile-i se îndreptară spre tovarășii ei de drum.

Alături de dânsa, se afla un bărbat mai în vârstă, cu chipul proaspăt ras, în care străluceau doi ochi prietenoși. Era același bărbat, care o privise cu admirație, când își lua rămas-bun de la Kurt și Lotar.

— Îmi dați voie, duduie? Baronul Keller din Viena — zise el, în dialectul vienez, înclinându-se curtenitor.

Apoi, strigă afară pe culoar:

— Copii, veniți să vedeți minunea pe care am admirat-o mai adineauri!

O ceată de femei vesele, de diferite vârste, năvăliră în compartiment, făcând cerc în jurul Natașei, care privea încurcată de la una la alta.

Ce fel de oameni erau aceștia? Tânăra prințesă se simțea foarte stingherită — cu toate astea,

nu putea fi supărată pe tovarășele sale de călătorie, căci ele aveau chipuri nespus de prietenoase și o priveau cu admirație, cu invidie chiar.

O femeie de vreo patruzeci de ani făcu o plecăciune înaintea ei și zise, cu glas solemn:

— Stimată prințesă, dați-mi voie să vă prezint omagiile supuselor dumneavoastră și să vă aleg, în numele lor, regina frumuseții!

Apoi se plecă și sărută mâna Natașei, care rămase mută de uimire, neștiind ce să creadă despre toate astea.

Sărmana, habar n'avea că veselele ei tovarășe de călătorie glumeau și niciuna din ele nu bănuia că are de-aface, într'adevăr, cu o prințesă.

— De unde mă cunoașteți? — murmură ea, în cele din urmă.

— Ia te uită la ea ce minunată e! — șopti baronul la urechea femeii. — Vezi, nu ți-am spus eu că e o prințesă?

— Ia mai lasă prostiile, baroane, și prezintă-mă cât mai repede, căci aș vrea să mă împrietenesc cu ființa asta minunată! După părerea mea, avem de a face cu o aristocrată din Rusia.

— Dați-mi voie să vă recomand o doamnă, care până acum a întruchipat cel puțin zece regine și împărătese! — se adresă el Natașei, arătând spre însoțitoarea sa.

— E contesa Auertal și chiar dacă ar fi o regină adevărată, încă n'ar putea avea maniere mai alese.

Zicând acestea, izbucni într'un hohot de râs, acompaniat de ceata de femei. Apoi se întoarse iarăși spre Natașa și întrebă:

— Pe cine trebue să prezint, mă rog? Ducesa sau prințesa de...

— Prințesa Natașa de Gogineff — răspunse ea, cu jumătate glas.

Baronul bătu din palme.

— Ei, scumpa mea contesă, care din noi a a-

vul dreptate? — exclamă el, triumfător. — Dumneata ai devenit nobilă prin căsătorie, pe când doamna e nobilă din naştere. Ce mai vrei? Acum îţi dai seamă ce deosebire există între dumneavoastră? Numai ce te uiţi la doamna şi vezi numaidecât că şi-a petrecat copilăria într'un castel, pe când la dumneata noblețea trebue căutată cu lumânarea.

— Eşti un om nesuferit, baroane! — răspunse femeia, râzând. — De altminteri, ţi-am spus de mult asta! Habar n'ai cum să te porţi cu doamnele. Dumneata, ca baron, ar fi trebuit să fii mult mai curtenitor şi să nu arunci în faţă, unei contese, asemenea adevăruri!

Baronul chicoti şi ochii săi mici dispărură aproape cu totul îndărătul grămejoarelor de grăsime.

— Ai vorbit ca să nu taci! zise el. — Acum, să lăsăm joaca însă!

Aruncă o privire compătimitoare asupra Natașei, ai cărei ochi se umeziseră — atât de fericită se simţea — apoi, împinse afară din compartiment femeile şi cei câţiva tineri cari se înghesuiau acolo.

In clipa următoare, prinţesa rămăsese singură cu veselul bătrânel şi aşa-zisa contesă Auertal. Din când în când, însă, un cap mai mult sau mai puţin drăgălaş se ivea pe uşă, apoi dispărea iarăşi.

— Sunteţi supărată pe noi, prinţesă? — întrebă baronul, deodată.

Natașa clătină capul, în semn de negare. Nu era supărată pe ei, deşi în primul moment se simţise foarte stingherită, văzând toate privirile îndreptate asupră-i.

— Copila mea, eşti atât de frumoasă! — murmură contesa, cuprinzând mâna Natașei şi desmierdând-o.

— Fără voie, prinţesa se simţea atrasă spre această femeie nu prea frumoasă, interesantă totuşi, sulemenită şi cu numeroase sbârcituri în jurul ochilor. Buzele-i pline, roşii, dinţii ei minunaţi şi părul

blond auriu îi dădeau, însă, un oarecare farmec, făcând-o să pară mult mai tânără.

— Contesa Auertal acordă audienţe, stimată prinţesă! — zise baronul, cu glas solemn.

— Aţi fost la Paris, prinţesă? — întrebă contesa, aruncând tovarăşului său o privire orgolioasă.

— Da, acum sunt în drum spre Berlin — răspunse Natasa, care îşi venise complect în fire.

— Călătorie de plăcere?

— Nu... ba da, aş putea spune că voiaj de plăcere — bâigui Natasa.

— Nu vă supăraţi, prinţesă dar tovarăşa mea e cam curioasă, şi uită uneori că buna cuviinţă cere să nu ne vârîm nasul unde nu ne fierbe oala — interveni baronul. — Ce să-i faci? Când cineva nu se naşte nobil, se vede cât de colo...

— Este cam... — făcu contesa, batjocoritor, lovindu-se cu degetul în frunte. — Nu trebue, însă, să ţinem seamă de fleacărelile lui, căci prea stimatul baron se trage din părinţi degeneraţi. Uneori îndrugă la prostii zile întregi şi, când îşi vine în fire, nu-şi mai aduce aminte de ceea ce a vorbit. Asta înseamnă că avem de-a face cu un om scrântit la minte. Noroc, însă, că nu e prea primejdios.

Neştiind ce să răspundă la ciondănelile lor, Natasa zâmbi îngăduitor, deşi contesa o privea cu încordare, părând că aşteaptă să afle ceva lămuriri dela dânsa.

— Am vizitat aproape tot Parisul — zise prinţesa, în cele din urmă. — De altminteri, am cunoscuţi în Franţa.

— Sunteţi emigrantă, de sigur?

Natasa clătină capul în semn de încuviinţare.

— Şi unde au rămas părinţii dumneavoastră? — urmă cealaltă.

Două lacrimi picurară din ochii sărmanei femei. Speriată, contesa o cuprinse de mijloc, în timp ce baronul zise, cu blândeţe:

— Liniștiți-vă, prințesă, nu vroiam să vă aducem aminte de lucruri triste.

In cele din urmă, cei doi se retraseră și Natașa rămase iarăși singură în compartiment. Adâncită în gânduri, privi minunățiile cari se desfășurau înaintea ei, în timp ce trenul gonea printre copacii înșirați de o parte și alta a liniei ferate.

Sgomotoșii călători din compartimentul vecin vorbeau cu înfrigurare despre încântătoarea lor tovarășă de drum.

— Ascultă-mă, baroane, socoți că tânăra spune adevărul? — întrebă contesa Auertal, adresându-se bătrânelului.

— Veșnic te îndoiești, draga mea! — răspunse acesta din urmă. — Vezi, eu unul, o cred pe cuvânt! La urma urmei, de ce n'ar fi prințesă?

— Prințesă încoace, prințesă încolo... în orice caz o femeie minunată. In viața mea n'am văzut o ființă atât de încântătoare!

— Aici îți dau și eu dreptate, doamnă contesă! — interveni unul din tovarășii ei, în timp ce-și umplea pipa, tacticos.

— Trebue neapărat să mă ocup nițel de dânsa zise contesa, ridicându-se.

In clipa următoare, se afla iarăși în compartimentul Natașei.

— Vroiam să văd ce mai faci, draga mea! — începu ea, mieros. — Cred că d-ta nici nu știi măcar ce afaceri învârtim noi... Suntem actori de cinematograf și ne înapoiăm dela Versailles, unde am turnat câteva scene pentru filmul „Doamna de Pompadour". Baroul e regisorul nostru, iar eu... eu... ah, eu nu sunt nimic, copila mea. Ceilalți, cari ne însoțesc, au roluri mai mult sau mai puțin importante. Figuranți am găsit noi destui în Franța și am făcut treabă bună cu ei. Cei doi bărbați cu chipurile palide sunt directorul de scenă și operatorul. Așa, acum știi totul cu privire la noi.

— De ce să nu dăm Cezarului ce-i al Cezarului? — interveni baronul, care intrase și el înăuntru. — Doamna e marea artistă Auertal... n-ai auzit încă despre dânsa?

Natașa bâigui câteva cuvinte și clătină capul în semn de încuviințare, deși nu auzise nimic despre această mare artistă de cinematograf, care era vestită pe atunci.

Contesa urmă să flecărească, vorbind despre fel de fel de lucruri; despre film, despre cai și despre patimile soțului ei, care era un mare colecționar de cărți vechi și timbre poștale.

— Dar unde locuiești, copila mea? — întrebă artista, deodată.

— Eu... eu... locuiesc la Steglitz — răspunse Natașa, cu glas nesigur.

— La Steglitz? Și locuiești de multă vreme acolo?

— Nu... acum mă duc pentru prima oară...

Contesa făcu o mutră nedumerită.

— Ascultă-mă, păcat de dumneata să-ți pierzi vremea între oameni simpli, tăcuți — zise ea. — Știi ce? Vino la mine, la Grunewald, unde am o vilă mare în care nu locuiesc decât cu soțul meu. Dacă nu primești, făgăduiește-mi cel puțin că ai să mă vizitezi din când în când.

— Cu multă plăcere — răspunse Natașa, privind la carta de vizită cu marginea aurită, pe care i-o întinsese artista.

— Te rog, însă, să nu-ți uiți făgăduiala — adăugă aceasta. — Poate că o să-ți facă plăcere să dai soțului meu o mână de ajutor la clasarea timbrelor? Cred că vă veți înțelege de minune.

Zicând acestea, deschise un medalion, pe care îl purta la gât, și în interiorul căruia se aflau două fotografii în formă de mărci poștale. Una din ele înfățișa pe contesa de Auertal, iar cealaltă un bărbat simpatic, cu fruntea lată și ochi visători.

— Acesta e soțul meu, contele Fridolin Auertal — zise ca și închise medalionul.

In timpul călătoriei, Natașa se împrieteni atât de mult cu artista de cinematograf, încât la despărțirea lor în Berlin cele două femei se sărutară.

— Mi-ai devenit foarte dragă! — zise contesa, mișcată. — Vreau să sper că n'ai să ne uiți și ai să vii pe la noi din când în când... Stai, făgăduiește-mi încă odată!

Natașa îi împlini cererea, apoi se depărtă, căci zărise un bărbat bine făcut, care se înghesuia prin mulțime și care părea să fie soțul contesei.

Și într'adevăr, nu se înșelase, căci aruncând o privire îndărătul ei, văzu că bărbatul cuprinse în brațe pe artista de cinematograf.

Fără să mai stea la gânduri, Natașa își iuți pașii, strecurându-se cu sfială prin mulțime.

Un suspin scăpă din pieptul ei, când se văzu în taximetrul care o ducea spre Steglitz.

272. — Spovedania unui ucigaș.

Zărind stegulețul alb de la prora bărcii cu motor, Boris Verodin nu se mai îndoi nicio clipă că avea de face cu cei cari trebuiau să-l transporte pe bordul vasului lui Bartuschen. In depărtare erau ancorate câteva vapoare, printre cari și acela al Cekei, pe coșul căruia ieșea un fum gros, negru, însoțit de scântei. După cât se părea, vasul se pregătea să pornească la drum.

In clipa când barca ancoră la țărm, Boris auzi îndărătul său un glas bărbătesc:

— Fii cu băgare de seamă, Orenșen! Ai de a-face cu sbirii Cekei!

Revoluționarul se întoarse cu iuțeala fulgerului și rămase foarte nedumerit, zărind doi necunoscuți, cari făceau îndărătul său mișcări ciudate. Cam la vreo zece pași în urma lor se afla un bărbat scund.

Ceea ce se petrecu apoi, dură doar câteva secunde. Unul din cei doi agenți scoase la iveală

un revolver, în timp ce tovarășul său se năpusti spre Boris Verodin. In aceeași clipă vreo șase indivizi săriră din barcă pe țărm, repezindu-se în ajutorul aceluia care atacase pe tânărul luntraș.

In vreme ce opt, nouă bărbați se luptau cu Boris Verodin, străduindu-se să-l lege și să-l târască cu ei spre barcă, în vreme ce voinicul luntraș se împotrivea cu îndârjire, doctorul Barickin scoase revolverul din buzunar și, aproape fără să-și dea seamă, trăsese asupra unuia din cei doi agenți, care avea și el arma în mână.

Detunătura lăsă un ecou prelung, care se amestecă cu înjurăturile indivizilor din barcă. Nu trecură însă, decât vreo câteva clipe și altă împușcătură răsună în noapte.

Agentul, care fusese atins de glontele lui Barickin, ridicase și el arma, trăgând în doctor.

In timp ce barca se depărta de țărm, un glas puternic răsună deasupra apei:

— Salvează-te, Smolin!

Dar aproape în aceeași clipă cei doi bărbați — Barickin și agentul — se prăbușiră la pământ, scăldați în sânge. Mai încercară să se ridice ceea ce nu izbuti însă decât agentului, care îndreptă din nou arma spre dușmanul său și apăsă pe trăgaciu.

Istovit de sforțarea făcută, Smolin căzu iarăși la pământ în timp ce un șiroiu de sânge îi țâșni din gură, înroșind țărâna încălzită încă de razele soarelui.

Și, în vreme ce agentul își trăia ultimele clipe departe de patria lui, pe țărmul minunat al mării Mediterane, — barca cu motor despica valurile cu repeziciune, îndreptându-se spre vasul agenților cekiști.

In cele din urmă, poliția se ivi și ea la fața locului, croindu-și drum prin mulțimea ce se adunase între timp. Un bărbat mai inimos încercase să dea ajutor lui Barickin să se ridice dar nu izbuti, căci rănitul nu avu puterea să se țină pe picioare.

Cereți mâine numărul 150 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 4 lei exemplarul.

Avea presimțirea că totul e pierdut acum. Aceasta era sfârșitul vieții sale, — a unei vieți bogate în izbânzi științifice, dar bogată și în crime.

Doctorul Barickin indică locuința sa de la hotel, apoi își pierdu cunoștința. Nu mai avea niciun rost să se ascundă acum, când nu-i mai rămânea mult de trăit.

Când se trezi din leșin, văzu câțiva oameni în jurul lui. O soră de caritate, învestmântată în alb, stătea la căpătâiul său și-l privea compătimitor. Un bărbat în vârstă îi ținea mâna luându-i pulsul.

In fundul odăii se mai aflau doi bărbați, cari păreau polițiști.

— Cum te simți? întrebă medicul, aplecându-se de-asupra lui.

— Voiu muri, — răspunse d-rul Barickin, cu un zâmbet amar.

— Asta nu trebue s'o spui, zise medicul care-l îngrijea.

Rănitul clătină capul și cu glas slab rosti:

— Sunt și eu medic și știu la ce trebue să mă aștept. Nu mai am nici zece ore de trăit.

— Rămâi liniștit, ca să-ți cruți durerile — spuse celălalt. De vreme ce știi că trebue să mori, cunoști de sigur și cauzele. Orice mișcare zadarnică îți va provoca dureri fizice.

D-rul Barickin închise ochii. Cei doi polițiști se apropiară de pat și vorbiră în șoaptă cu medicul. Acesta dădu din umeri și făcu o mutră gravă.

— Nu-mi iau nicio răspundere — zise el. — Poate să mai trăiască vreo câteva ceasuri, dar se poate să se sfârșească și mai repede. Incercați!

Barickin deschise ochii și clătină capul încetișor. Se vedea din gestul acesta că pricepuse ce vroiau polițiștii.

— Celălalt om e mort? întrebă el.

— Da, răspunse unul din polițiști, care-l întrebă apoi dacă-l cunoscuse.

— E un agent al Cekei — răspunse Barickin.

Câteva clipe domni tăcere, apoi el reluă, cu glas slab:

— Toţi au fost agenţi ai Cekei. Sunt indivizi fioroşi, cari nu se tem nici de dracul.

— Ai putea să ne spui cine e ucigaşul celor doi din vila albă cocoţată pe stânci? întrebă unul din poliţişti.

Barickin dădu uşor din cap, apoi răspunse:

— Cei doi... oameni... dintre cari.., unul.,, a fost ucis.

Poliţistul lua note.

Rănitul deveni verde la faţă şi ochii-i holbaţi căpătară acea expresie de groază care trădează apropierea morţii.

— S'a... s'a sfârşit... murmură el.

Persoanele din jur priviră în tăcere la muribund. Dar se părea că viaţa mai pâlpâie în acesta, căci de-odată se linişti şi începu să respire adânc. Din când în când doar strângea buzele şi gemea.

— Vreau să vorbesc cuiva, zise el.

— Cui vrei să-i vorbeşti? întrebă bătrânul medic.

— Lui... lui... Pat Lincoln... care locuieşte... la hotelul „Narcisse".

Unul din poliţişti se duse la telefon şi rugă pe tânărul Englez să poftească acolo.

După câteva minute Pat Lincoln sosi, însă nu singur, ci însoiţt de Jonny Walker. Aflase din vreme ce se întâmplase, şi anume că grav rănitul baron Paul de Buslajen nu era altul decât doctorul Barickin.

— Nu mă cunoşti? întrebă medicul rus, privind pe tânăr.

Pat Lincoln dădu din cap, negativ.

— Eu sunt fostul logodnic al actualei d-tale soţii, spuse Barickin.

Englezul se cutremură.

— N'ai de ce să te îndoieşti — urmă rănitul. Mă numesc dr. Barickin şi am fost asistentul profesorului Protoff. Abia la urmă de tot a ştiut acesta

că, cu ajutorul hipnotismului, am izbutit să fac din fiică-sa unealta mea.

„Deveniserăm duşmani înverşunaţi, deşi multe crime ne legau unul de altul. Şi profesorul Protoff şi-a primit pedeapsa... crimele sale au fost ispăşite. Acum e rândul meu.

„Eu am fost geniul său rău. El făcuse o descoperire genială... şi eu l-am ajutat apoi. Experienţele noastre au costat viaţa multor oameni...

— Groaznic! exclamă Pat Lincoln, şi cuprinse braţul detectivului.

— Fii liniştit! zise acesta. — Îi voiu pune câteva întrebări.

Şi d-rul Barickin răspunse... Începu prin a supne că l-a ucis pe doctorul Maskotcin, a cărui protoplasmă o pusese bine. Apoi povesti despre crimele făptuite în diferite oraşe ale Rusiei şi despre nelegiuirile doctorului Armberger din Berlin-Lichterfelde. Apoi istorisi, pe scurt, aventurile prin cari trecuse de la plecarea sa din Rusia şi de ideea de a pune în valoare descoperirea sa, în America.

Când tăcu, Jonny Walker zise:

— Mai am să te întreb ceva, doctore Barickin.

— Întreabă-mă! şopti rănitul.

— Atât la Berlin, cât şi la Paris, erai însoţit de o femeie fermecătoare. În ce împrejurări ai făcut cunoştinţa ei şi cine e dânsa?

Doctorul Barickin vru să se ridice... vru să vorbească. Dar ochii-i se rostogoliră în orbitele lor şi nu mai izbuti să scoată niciun cuvânt.

Atunci scrâşni din dinţi, îşi muşcă buzele şi limba până la sânge, strânse pumnii şi unghiile i se înfipseră în carne.

— Moare! murmură Jonny Walker, zguduit.

— Îi voiu face o injecţie cu morfină, ca să-l cruţ de dureri, zise bătrânul medic. — Poate că se mai linişteşte pentru câteva minute.

Toţi ieşiră afară pe coridor, afară de medic şi

sora de caritate. Pat Lincoln și detectivul legară o discuție cu cei doi polițiști.

— Cutezători indivizi Rușii ăștia! zise Jonny Walker. — Îi caută și-i găsesc pe dușmanii lor atunci când vor să pună mâna pe ei. Istoria omenirii n'a înregistrat încă până acum astfel de metode. Multe regimuri s'au prăbușit în urma revoluțiilor, dar niciodată dușmanii — refugiați în străinătate — ai noilor stăpâniri n'au fost urmăriți cu atâta înverșunare, cum fac Rușii cu ajutorul Cekei lor.

Medicul se ivi și făcu un semn că se poate intra.

— Și-a revenit — zise el, încetișor. — Dar trebue să vă grăbiți dacă vreți să aflați ceva, căci clipa morții e foarte apropiată.

D-rul Barickin văzu lămurit persoanele care se apropiau de patul său.

— Nu mi-ai răspuns încă — zise Jonny Walker — cine este doamna aceea care a devenit complicea d-tale, datorită forței hipnotice ce o aveai asupra ei.

Muribundul făcu o sforțare și răspunse:

— Este... este doamna Verodin... soția unui om care a fost lecuit în casa mea de pe urma unei răni provocată de glonț. A venit la mine într'o stare foarte gravă.

„Știam că asupra acestui Boris Verodin — cum se numea — apăsa vina de a fi dosit multe zeci de milioane în aur, cari aparțineau Statului. La început am vrut să-l ucid, să-i scot protoplasma, dar când i-am aflat taina, m'am răzgândit. Am luat hotărîrea atunci să-l las în viață ca să-i smulg secretul, căci eu nu râvneam în viață decât la putere și bogăție.

„N'aveam nicio îndoială că Boris Verodin știa unde se află comoara și că mai târziu, când chestia va fi dată uitării, el se va duce s'o ridice.

„Dar evenimentele se precipitară şi socotelile mele dădură greş. Boris Verodin s'a dovedit a fi un bărbat întregi, cum s'ar zice. El a stat de vorbă cu profesorul Protoff şi se vede treaba că s'au înţeles, — apoi i-a ucis pe cei doi servitori ai mei, cari erau adevăraţi uriaşi, creiaţi de mine cu ajutorul protoplasmei.

„Profesorul, tatăl Agatei, îşi pierdu minţile, când fu vorba ca o nouă victimă să fie transformată în protoplasmă. Atunci îşi puse în gând să arunce în aer casa, ceea ce putea face cu ajutorul unei instalaţiuni speciale pe care el-însuşi o creiase. O simplă apăsare pe un mâner şi se producea o explozie groaznică.

„Şi într'o bună zi el îşi aduse planul la îndeplinire şi apăsase pe mânerul acela fatal... In timp de un sfert de ceas trebuia să părăsim casa, ca să nu fim îngropaţi sub dărâmături.

„Eu mă aflam atunci în laborator, unde mă luasem la luptă cu profesorul şi cu noul său aliat, Boris Verodin. De-odată se auzi soneria de la intrarea casei şi, fără să-mi mai dau seamă ce fac, alergai să deschid. La uşă mă pomenii faţă în faţă cu o tânără femeie. Frumuseţea şi graţia ei mă vrăjiră atât de mult — deşi pe mine femeile nu mă atrag mai de fel — încât uitai de primejdia care se apropia clipă cu clipă. Femeia îmi spuse că e soţia lui Boris Verodin şi că venise la soţul ei, pe care vroia să-l ia cu dânsa.

„Făcui cu dânsa una din acele încercări repezi, de care se folosesc hipnotizatorii ca să afle dacă o persoană poate fi supusă voinţei lor. Rezultatul fu mulţumitor şi atunci aflai de la ea că e aşteptată afară de un bărbat care o adusese aici şi care avea însărcinarea să-i ducă pe amândoi pe un vapor.

„O supusei îndată voinţei mele şi părăsii cu ea casa pe un drum ascuns, cunoscut numai de mine.

„Peste câteva minute eram departe de clădirea

blestemată și când aceasta sări în aer, rămăsei încredințat că toți cari se aflau înăuntru — Ilino, președintele Comitetului Central, Boris Verodin, Agata, profesorul — au fost uciși.

„Ca să fiu scurt voiu spune că am izbutit să părăsesc Rusia, după peripeții aventuroase. Călătoream împreună cu frumoasa Natașa Verodin, pe care o dădeam drept fiica mea, și căreia îi dădusem alt nume. Ea îmi era de mare folos, căci cu ajutorul ei am izbutit să dau cele câteva lovituri care mi-au îngăduit să trăiesc.

„La Paris o vândui pe Natașa Verodin unui American bogat și cu suma de bani ce o luasem de la acesta, aveam de gând să mă îmbarc pentru America".

Muribundul făcu o pauză, apoi istorisi cum o zărise întâmplător pe Agata la Paris și, hipnotizând-o iarăși, află de la ea că Boris Verodin se afla în viață și că izbutise să părăsească Rusia, însoțit de ea.

— Ea mi-a povestit tot ce întâmpinase alături de el — urmă Barickin — că își schimbase numele în acela de Cristian Orensen și că s'ar afla acum pe Riviera. Eu l-am întâlnit aici și atunci m'am gândit să mă pun în legătură cu el, ca să-mi realizez vechiul plan, acela de a intra în stăpânirea uriașei comori.

„Am început să-l urmăresc în taină, și am făcut constatarea că e spionat de agenții Cekei. In felul acesta am ajuns și pe țărmul mării și atunci s'a iscat acea luptă care pentru mine a fost fatală... Acum știți totul, domnilor. Nu-mi pare rău de viața pe care am dus-o, sunt mândru de ceea ce am făcut, căci disprețuiesc morala și legile creiate de oameni. Omul este un produs al Naturii și cine izbutește să-și facă un culcuș mai bun, doarme mai bine.

Cei de față se cutremurară la auzul acestor cuvinte.

Detectivul se reculese repede și aplecându-se deasupra muribundului, întrebă grăbit:

— Spune-mi unde se află acum Natașa Verodin?

— După cum spuneam — răspunse muribundul — am vândut-o pentru o sumă mare de bani. Americanul care a cumpărat-o se îndrăgostise de dânsa. Era și timpul să mă scap de ea, căci începusem să-mi pierd puterea hipnotică față de femeia aceea frumoasă, care se gândea prea mult la bărbatul ei. M'am înțeles cu Americanul...

— Cum se numește dânsul? — întrerupse Jonny Walker.

— Își zicea Morton. E un om care se bucură de renumele de a fi sucit capetele multor femei frumoase.

Ochii detectivului scânteiară.

— Urmează! — îndemnă el pe muribund.

— Am părăsit vila unde locuiam de câtva timp și-i lăsai singuri. Cred că Morton s'a bucurat de o minunată noapte de dragoste în schimbul celor o sută de mii dolari pe care mi i-a dat.

— Unde se află vila? — întrebă repede Jonny Walker.

Muribundul șovăi o clipă, apoi însă spuse adresa.

— Haide! — zise detectivul lui Pat Lincoln. — Nu mai avem ce căuta aici. Simt o adevărată scârbă pentru omul acesta, deși îl văd pe patul de moarte.

Cei doi Englezi ieșiră și pășiră tăcuți, unul alături de altul. Treceau pe lângă palate sclipitoare, prin străzi minunate cu grădini ca din basme, dar gândurile lor erau departe... la o tânără femeie nenorocită care se afla într'o vilă de lângă Paris, în puterea unui bărbat care o cumpărase de la un ticălos, în schimbul unei mari sume de bani.

— Dommul s'o ocrotească! — zise Pat Lincoln, turburat peste măsură, când se despărți de detectiv.

Acesta plecă încă în noaptea aceea spre Ca-

pitală, căci vroia să se încredințeze cât mai repede ce se întâmplase cu Natașa.

A doua zi dimineață doctorul Barickin își dădu sufletul.

273 — Răzbunarea.

La mare înălțime deasupra teritoriului Finlandei, zbura un avion. Venea din direcția Cronstadtului și fusese zărit și recunoscut de autoritățile rusești, care trimiseră două aparate în urmărirea lui.

Dar Rokkartin era un pilot desăvârșit și cu privirea ațintită în zare, cu mâna încleștată pe volan, conducea aparatul cu siguranță deplină.

Din când în când întorcea privirea și atunci zărea, stând ghemuit în fundul aparatului, pe prințul Potcikev, care părea că chibzuiește.

Și Rokkartin chibzuia. Își punea mereu întrebarea cum să scape de omul acesta.

Potcikev își făcuse planul. El știa în ce fel urma să se scape de acela care conducea aparatul. Deocamdată, însă, nu trebuia să dea nimic de bănuit, căci totul depindea acum de pilot. Abia când vor fi în siguranță îi va veni de hac.

Cu privire la Irina, prințul avea alt plan. Vroia să dea impresia că este ocrotitorul ei, pentru ca s'o poată cuceri mai lesne. Fata aceasta frumoasă îi aprinsese simțurile și începu să se gândească chiar s'o ia de nevastă. Acum era doar iarăși bogat și o comoară ca din basme era în mâna lui.

Dacă Rokkartin devenea prea stăruitor față de frumoasa Irina și ea va avea nevoie de un ocrotitor, atunci va deveni dânsul, prințul Potcikev, ocrotitorul ei.

— Așteaptă, ticălosule — voiu sfârși eu cu tine! — murmură Potcikev, plin de ură.

Și iarăși își îndreptă privirea către presupusa Irian, care zăcea în fundul avionului, învăluită în pături.

Aparatul sbura deasupra unei ape și prințul nu știa unde se aflau. Se lăsă noaptea — o noapte luminoasă și limpede. Luna învăluia aparatul în lumina ei argintie.

Prințul se simți obosit și ridicându-se incetișor se duse de se întinse alături de femeia care părea că doarme. Se lipi de dânsa și fiori de plăcere îi trecură prin trup.

Pluteau la o mie de metri înălțime deasupra pământului și acolo, între cer și apă, ticălosul se simți de-odată năpădit de o patimă puternică. Cum s'ar fi putut impotrivi ea, dacă dânsul i-ar fi cerut acum câteva clipe de iubire?

Nici Rokkartin n'ar fi fost în stare să-i facă ceva, căci nu-și putea părăsi postul. Asta ar fi însemnat pieirea lor.

Ne mai știind ce face, Potcikev întinse mâna spre tovarășa sa. I se păru atunci că fata tresărise și că-i strânsese mâna ușor. Probabil că era cufundată în visuri plăcute — își zise el — visa la iubitul ei, pe care de sigur că-l avea undeva, căci o fată atât de frumoasă nu scapă de focul sacru al dragostei. Probabil că era Boris Verodin. Și la gândul acesta prințul se simți cuprins de o furie fără margini.

Mâna fetei începu să strângă mai tare și atunci Potcikev tresări. Nu mai putea fi vorba de vis — fata părea să fie trează.

— Irina, nu dormi? — întrebă el.

— Nu, nu dorm, prințe, — răspunse ea cu glas foarte slab.

Ticălosul simți furnicături prin tot trupul și un simțimânt de fericire divină puse stăpânire pe el. Asta era o cucerire pe care nici n'ar fi visat-o vreodată.

Care va să zică ea renunțase la ura și la spaima ce-o avea față de dânsul? Probabil că-și dăduse seamă că e mai bine să se alăture de el, decât să cadă pe mâna lui Rokkartin.

Prințul își continuă atacul, începu să-și plimbe

mâna pe sub pături și... nu numai că frumoasa Irina răbda aceste atingeri, dar și răspundea în același fel.

Potcikev se simțea în al șaptelea cer. Se ridică pe jumătate și se aplecă deasupra ei. Îi căută gura și, când dădu de ea, o sărută cu patimă sălbatecă.

În ura ei pentru bărbatul acesta, Sonia devenise o diavoliță. Înainte de a-l prăpădi, ea vroia să-l facă să simtă groaza morții.

Era hotărîtă să-i îngăduie totul. Îi va acorda iubire, iubirea aceea pe care o căuta el, și-l va umili într'atâta pe aristocratul acesta, cum nu-l mai umilise nimeni până atunci. Când dânsul își va da seamă apoi de adevăr, după ce o va fi posedat — se va cutremura de groază, văzându-i chipul desfigurat.

O mulțumire drăcească pusese stăpânire pe inima Soniei. Ea nu se împotrivi de fel la mângâierile lui, ba, după ce o sărutase pe buze, îl trase chiar sub pătură, alături de ea... În prada patimei nebune care-i zguduia trupul, el vroia să-i descopere cu totul fața, vroia să-i sărute obrăjiorii fragezi, vroia să-și lipească buzele de părul blond ca spicul copt, — dar ea se împotrivi să-și ridice vălul, șoptindu-i că are friguri și că trebue să se apere de răceală.

Frumoasa femeie de altădată se simți străbătută de un fior, la gândul că omul de lângă ea va fi, de sigur, ultimul bărbat căruia i se dădea. Cine altul ar fi acceptat-o, în împrejurări normale? Și, femeie pătimașă cum era, uită pentru o clipă ura ce o purta acestui om, se lăsă strivită în brațele sale... în vreme ce aeroplanul spinteca văzduhul în țiuitul motorului puternic...

Când miji de ziuă, prințul dormea adânc. În somn se alipi de presupusa Irina și în chip inconștient îi căuta buzele.

Când răsări soarele, el se trezi. Își aminti de ceasul minunat și vru iar s'o cuprindă în brațe,

când, de-odată, se cutremură. De sub basmaua care acoperea capul fetei ieșea la iveală un păr negru ca abanosul. Smulse basmaua și, înmărmurit de groază, privi la chipul din care focul făcuse o bucată de carne roșie, fără formă aproape. Numai ochii și gura mai erau frumoase ca înainte.

— Cine... ești tu? izbuti să îngâne prințul, ridicându-se.

Ea făcu la fel și, râzând batjocoritor, răspunse:

— Nu mă mai cunoști, prințe Potcikev? Odinioară eram doar o femeie pe care o doreai! Nu-ți mai aduci aminte cum stăteai în genunchi în fața mea, când m'ai vizitat la Petrograd, în palatul meu?

— Tu... Sonia Petrovici? — murmură prințul, revenindu-și în fire. — Am înebunit oare? Cu tine mi-am petrecut o noapte de dragoste? Cu tine.. ah!... monstrule...

Sonia râse:

— Da, da, cu mine. Și vrei să zici că n'a fost bine? N'ai simțit o plăcere dumnezeiască? Și acum a venit dezamăgirea... că ai strâns în brațe o femeie hidoasă, căreia i-ai acordat dragostea ta.

— Cum ai ajuns aici și unde e Irina? — scrâșni Potcikev. — Cum ai izbutit să aduci la îndeplinire această înșelătorie?

— A fost foarte simplu, — răspunse Sonia, batjocoritor.

Și povesti cu amănunțime cele petrecute.

— Va să zică m'ați tras pe sfoară... ah, nu mai găsesc cuvinte...

In ochii săi luci o scânteie de ură distrugătoare. Trebuia să se răzbune, trebuia s'o prăpădească pe această femeie. Nimeni nu se va sinchisi de soarta ei.

Dar Sonia era cu ochii 'n patru. Scoase repede un pumnal pe care-l avusese mereu pregătit lângă ea și vru să-l amenințe... El îi apucă mâna și atunci ea lovi.. Prințul îi dădu drumul, aplid.

Totuși, își recăpătă repede curajul și apucându-i din nou mâna i-o răsuci. Pumnalul căzu jos...

Cei doi se încăierară și aeroplanul se apleca

într'o parte. Rokkartin se întoarse, speriat și când văzu ce se petrecea, rămase îngrozit.

Observă că prințul avea în fața lui o femeie cu fața plină de arsuri și se căznea s'o arunce peste marginea avionului.

De necrezut! Cum ajunsese această femeie în aparat?

Dar n'avea timp de pierdut, de aceea răcni la ei:

— Stați jos, altfel ne nenorocim cu toții!

Era, însă, prea târziu. Din pricina apăsării într'o parte, lăzile cu aur se rostogoliră și aeroplanul se aplecă atât de mult, încât pilotul nu mai putu împiedeca nenorocirea.

— Dă-mi drumul, femeie nebună! — răcni prințul, care simțea că-l părăsesc puterile. — Dă-mi drumul... nu-ți fac nimic... cădem în adânc... ah.., fiară...

Aparatul se înclinase cu totul, și, de-odată, se dădu peste cap. Două trupuri înlănțuite căzură dintr'însul și coborîră vertiginos de la o mie de metri înălțime. Și în săritura aceea a morții, femeia avu un rânjet de bucurie... Răzbunarea se îndeplinise.

Cu mult mai târziu, locuitorii de prin partea locului, descoperiră două trupuri strâns înlănțuite: o femeie și un bărbat. Intraseră deja în putrefacție. Cât despre aeroplan, pilot și lăzile cu aur nu se găsi nicio urmă.

274 — O nouă primejdie.

Cu mâinile încrucișate pe piept, Irina privi după aparatul care își luase sborul și buzele ei murmurară o rugăciune pentru Sonia. Femeia aceasta, care îi fusese dușmană altădată, acum îi făcea milă.

Ii dorea tot binele și își spunea că nenorocita avea și dreptul să ceară de la viață puțină fericire, acum când ispășise atât de grozav pentru tot ce păcătuise.

Ea îi trădase ascunzătoarea aurului, îi dăduse o scrisoare în care mărturisea că Boris Verodin ar fi nevinovat, că bătrânul cărbunar, fiul său și logodnica acestuia furaseră milioanele și că lumtrașul nu știa nimic despre aceasta.

Așa dar Boris era reabilitat și nicio pată nu mai întuneca numele său.

Irina își simți inima că străpunsă de un cuțit. Gândurile i se duceau iarăși la fratele ei, care își găsise moartea la Cronstadt, în casa aceea blestemată.

In vremea din urmă se născuseră îndoieli în sufletul ei, dacă ceea ce simțise pentru el fusese dragoste adevărată, cum are o femeie pentru un bărbat, — sau era mai mult iubire de soră către frate.

Cine ar fi putut spune?

Se gândi și la Vasilieff, care îi devenise un adevărat tată. O bucurie nespusă o cuprinse, gândindu-se că nobilul bărbat se afla în viață. Printr'o minune dumnezeiască scăpase de la moarte. Când dânsa, Irina, își va fi îndeplinit misiunea pe care o avea acum, se va duce să-l caute pe moșier. Și pe frumoasa contesă o va căuta, căci aceasta se purtase cu ea ca o mamă.

Când avionul dispăru în nori, Irina răsuflă ușurată oarecum — fără să știe singură de ce.

In singurătatea din pădure, tânăra ducea o viață liniștită. Se ducea din când în când la ascunzătoarea milioanelor și se încredința că piatra e la locul ei și că nimeni n'ar putea descoperi taina.

Se îmbrăcase ca țărancă și își sulemenise și fața, ca să-și ascundă frumusețea, atât cât se putea.

Intr'o zi, tocmai pe când se pregătea să părăsească coliba, ușa se deschise și un bărbat trecu pragul. La vederea lui, inima ei începu să bată cu putere.

Drumețul nu era prost îmbrăcat, însă chipul

său posomorît, în care luceau doi ochi negri, străpungători, trezea prea puţină încredere. În mână avea un toiag noduros, iar cizmele îi erau pline de noroiu, ceea ce dovedea că pribegise multă vreme.

— Cine eşti dumneata? — se răsti individul, aţinându-i calea, astfel că Irina se văzu nevoită să se dea înapoi.

O privi cercetător şi, după cât se părea, chipul ei murdar, îmbrăcămintea-i ţărănească, cizmele bărbăteşti, treziră bănuieli în mintea lui.

Între timp Irina îşi venise în fire, hotărîtă să se arate cât mai curajoasă, căci ştia că nu făcuse nimic rău.

— Eu locuiesc în coliba asta! — răspunse ea, cu îndrăzneală.

— Şi porniseşi la drum?

— Da, vroiam să mă duc la Petrograd, unde am de dus la îndeplinire câteva îndatoriri însemnate.

— Îndatoriri însemnate? — repetă drumeţul, izbucnind într'un hohot de râs. — Ia spune-mi şi mie despre ce e vorba? Nu cumva ţi-ai pus în gând să petreci câteva zile în tovărăşia bărbaţilor veseli?

Irina se făcu roşie ca para focului.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? — strigă ea, plină de indignare. — Ce ţi-am făcut de te porţi astfel cu mine? Sau poate nici nu ştii cum trebue să umbli cu o femeie?

— Dar de când locuiesc femei în coliba asta? — întrebă el, răstit. — Ia te uită la ea! Ce cauţi dumneata aici? După câte ştiu, în colibă locuia un cărbunar cu fiul său. Ce s'a făcut cu ei?

— Cât despre asta, nu pot să-ţi dau nicio lămurire.

— Zău? — făcu individul, răsucindu-şi mustaţa neagră, în timp ce ochii-i străpungători nu se desiipeau de pe chipul Irinei.

Cereţi mâine numărul 151 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

cuprinsă de teamă, fata nu mai știa ce să spună.

— Lasă-mă să trec!... — ceru ea, în cele din urmă.

Individul se dădu la o parte.

— Drum bun! — strigă el, după dânsa. — Poate că ne mai vedem la Petrograd!

Tânăra începu să fugă și suspină ușurată când se văzu pe șosea.

Privind din când în când îndărătul ei, își urmă drumul cu pași grăbiți, căci trebuia neapărat să găsească o așezare omenească unde să-și poată petrece noaptea. Din când în când rămânea locului și trăgea cu urechea, ca să-și dea seamă dacă nu era urmărită. La un moment dat i se păru că un om se pitise îndărătul unui copac.

Gândurile i se îndreptară spre individul care venise în colibă și, deși trecuseră câteva ceasuri de când se despărțiseră, totuși îi mai era teamă de el.

In curând avea să se încredințeze că teama ei era foarte îndreptățită.

După plecarea Irinei, drumețul rămase o clipă nehotărît, apoi se apropiă de fereastră și privi cu încordare în urma fetei, care pornise în sus, spre pădure.

— Hm, iarăși nimic! — mormăi el. — Tare mi-e teamă că vom fi nevoiți să renunțăm la cercetările noastre! Comoara n'o să fie descoperită, dacă nu izbutim să punem mâna pe Boris Verodin. Numai el știe ce s'a făcut cu aurul.

După puțin timp, părăsi coliba și porni spre pădure. Când ajunse în luminișul presărat cu sfărâmături de stâncă, găsi acolo un alt bărbat care se așezase pe o lespede și cânta de parcă toată lumea ar fi fost a lui.

— Ei, Borjewski, ai descoperit ceva? — întrebă noul venit, adresându-se celui care cânta.

Acesta clătină capul, arătă spre un tufiș, apoi răspunse:

— Ia te uită colo! Trebue, însă, să desfaci ramurile.

— Ce dracu ei fi găsit! — mormăi celălalt, pornind spre tufișul arătat de tovarășul său.

Dând ramurile de o parte, zări două cadavre, intrate în descompunere, cari ofereau o priveliște atât de înfiorătoare, încât se depărtă, străbătut de groază.

— Brrr! — Scârbos lucru! — exclamă el, apropiându-se repede de tovarășul său.

— Ei, Orlepp, ți-a plăcut? — întrebă acesta, zâmbind batjocoritor.

— Îți mai arde de glumă! — bombăni Orlepp. — Cine or fi cei doi?

— Probabil că au vreo legătură cu aurul dispărut. De-aș fi medic, i-aș examina dacă au murit de moarte bună.

O tăcere apăsătoare domni câtva timp, apoi Borjewski urmă:

— De altminteri, am izbutit să aflu că un avion a aterizat aici mai deunăzi, ceea ce înseamnă că cei din sat nu s'au înșelat de fel. Păcat, însă, că nu ne-au dat de știre mai devreme.

— Și acum ce facem? — întrebă Orlepp.

— Cred că o să ne înapoiăm la Petrograd, căci n'are nicium rost să mai rămânem aici. Șeful nostru ne dăduse răgaz încă o săptămână, așa că a sosit vremea să ne înfățișăm iarăși înaintea lui.

Orlepp clătină capul în semn de încuviințare.

— Dar știi, am mai făcut o descoperire — zise el, apoi.

Tovarășul său — care era și el agent al Cekei, ca și dânsul — ciuli urechile.

— Ai văzut coliba cărbunarului, pe care am găsit-o goală mai deunăzi? — urmă Orlepp.

— Da, îmi amintesc de ea. Era plină de șobolani, astfel că nici n'am putut dormi acolo.

— Ei, bine, tocmai acum vin și eu de la colibă, unde am dat de o femeie, care mi s'a părut suspectă. De-ar fi să pornim pe urmele ei? Aș da mult să aflu ce caută la Petrograd.

— Asta putem s'o facem, totuși bănuiesc că te-ai

înșelat, căci cum poate să ți se pară suspectă o biată femeie, care s'o fi adăpostit în colibă silită de oboseală. Poate că are rude la Petrograd și, neavând bani de tren, a pornit la drum pe jos?

Orlepp clătină capul, cu hotărîre.

— Nu, nu m'am înșelat! — răspunse el. — In primul rând, femeia era foarte înspăimântată când dădu cu ochii de mine. Și, afară de asta, nu părea să fie aceea drept care se dădea. Știi, am o privire foarte pătrunzătoare în asemenea chestii...

Borjewski mormăi câteva cuvinte neînțelese, apoi răspunse:

— Din partea mea, n'avem decât s'o urmărim! Poate că ai dreptate!

In cele din urmă, părăsiră luminișul, îndreptându-se spre un loc din pădure, unde își ridicaseră un cort.

După ce cortul fu desfăcut și strâns, cei doi agenți apriră pe aceeași potecă pe care apucase Irina.

Așa dar, tânăra fată nu se înșelase de fel presupunând că e urmărită, căci agenții izbutiră s'o ajungă după puțin timp.

Cam pe la asfințitul soarelui un sat se ivi înaintea ei. Irina trase la han, în timp ce urmăritorii se duseră să-și caute alt adăpost.

După trei zile de drum, tânăra ajunse la Petrograd. Inima-i svâcnea cu putere și lacrimi de bucurie îi umeziră ochii. Totuși, în același timp, o mare neliniște puse stăpânire pe dânsa. Ce înfățișare avea acum Capitala? Va izbuti, oare, să se întâlnească cu prietenii ei?

Se hotărî să se ducă întâi la casa prezicătoarei, căci acolo fusese și atunci când plecase cu avionul din Petrograd. După aceea, avea să chibzuiască ce are de făcut.

— Nu cumva ar fi mai bine să dau o raită pe la locuința familiei Ulkitzki? — își zise ea deodată. — Poate că Iesta mai e acolo!

Un zâmbet se ivi pe buzele tinerei fete. Da, Iesta o iubise cu toată puterea tinereții sale. Făcuse, oare, bine, că-i respinsese dragostea?

După câtva timp, ajunse la casa bătrânei prezicătoare și bătu în ușă. Așteptă câtăva vreme, apoi pași grei răsunară pe coridor, ușa se deschise cât un lat de palmă și un glas obosit întrebă:

— Cine-i acolo?

— Ei, Ipanoff, deschide odată! — răspunse fata, care recunoscuse glasul bătrânului servitor.

— Dumnezeule, dumneata ești? — exclamă acesta, după ce o privise înmărmurit câteva clipe.

— Tăcere, știu ce vrei să spui! — zise Irina, zâmbind. — Mă vezi murdară și îmbătrânită, dar trebuia neapărat să-mi schimb înfățișarea, căci altminteri aș fi întâmpinat greutăți pe drum.

— Intră înăuntru, domnișoară Irina — murmură bătrânul, luând-o de mână. — Ce o să se mai bucure nevastă-mea, când o vedea că avem și noi un oaspete plăcut!... Altminteri, nu venea [illegible] poliția, căci de la plecarea contesei casa a fost percheziționată aproape în fiecare zi, pentru a se descoperi vreo adunare de conspiratori. Ah, agenții ăștia sunt oameni înfiorători! Tare mi-e teamă că n'au să ne lase în pace, până nu ne-or vedea plecați de aici!

— Ai dreptate, Ipanoff! — încuviință Irina, oftând. — Dar, ia spune, ce se mai aude pe aici? Ce face Sașa? Vine des pe la voi, sau nici nu mai e în Rusia?

— Ba e aici, însă plânge și dânsa, alături de noi, moartea scumpei noastre prințese. Mă îngrozesc gândindu-mă la tragicul ei sfârșit! Și, ceea ce e și mai înfiorător, nenorocita și-a dat sufletul tocmai în clipa când trebuia să se întâlnească cu soțul ei. L-o fi văzut, oare? Poate că au murit împreună?

Cu dosul palmei bătrânul își șterse lacrimile, cari se iviseră în ochii săi.

— Noi oamenii, n'avem dreptul să judecăm fap-

tale Celui de Sus! — răspunse Irina. — Dacă El a hotărît moartea celor doi soţi, înseamnă că aşa trebuia să fie...

Se întrerupse şi izbucni într'un plâns amarnic, căci amintirea tristei întâmplări o îndurera nespus.

După câtva timp, când se mai potolise, intră în odaia celor doi servitori unde se afla soţia lui Ipanoff, care o îmbrăţişă cu multă căldură.

In vreme ce bătrânul pregătea cina, frumoasa copilă istorisi tot ce pătimise de la plecarea ei. Ipanoff, însă, nu prea asculta povestirea ei, căci în urma tristelor întâmplări petrecute în ultimul timp mintea i se cam întunecase. Singurul gând care îl însufleţea acum era că, însfârşit, se ivise iarăşi un om cunoscut şi bun la inimă.

Deodată, bătăi puternice răsunară în uşă. Cele trei persoane tresăriră.

— Aştia sunt agenţii Cekei! — murmură bătrânul. — Dumnezeule, ce-or fi căutând iarăşi aici? Domnişoară Irina, n'ar fi mai bine să te ascunzi?

— Nu, n'are niciun rost! — răspunse tânăra. — Dacă s'ar întâmpla să percheziţioneze casa şi ar da de mine, atunci ar fi şi mai rău.

— Nu uita, însă, că avem aici câteva ascunzători, unde nu poţi fi descoperită — stărui Ipanoff.

Era însă, prea târziu, căci în acea clipă paşi grei răsunară pe coridor. De sigur că agenţii se folosiseră de o cheie falşă.

Uşa se deschise şi în prag se ivi... drumeţul cu care Irina se întâlnise în coliba cărbunarului.

— Aşa dar, bănuiala mea s'a adeverit! — zise Orlepp, căci el era. — Cine se adăposteşte în casa asta pune ceva la cale împotriva noului regim... In numele legii, eşti arestată!

Bătrânul îşi împreună mâinile şi începu să se roage pentru Irina, dar agentul îl împinse de o parte, zicând cu asprime:

— Eu nu-mi fac decât datoria! Dacă femeia n'are nimic pe cuget, atunci firesc că n'o să i se facă niciun rău.

Irina, care își venise în fire, mângâiă pe cei doi bătrâni, le strânse mâinile, apoi părăsi încăperea.

Ce o aștepta, oare? Ce piedeci avea să mai întâmpine?

Plângând, sărmana copilă păși alături de agent și, după jumătate ceas, intră într'una din închisorile Cekei.

275. — In mâinile călăilor.

Boris Verodin se împotrivise cu desnădejde, însă fu copleșit de numărul dușmanilor săi, cari il târîră în barca cu motor.

Acum știa bine că fusese urmărit de agenții Cekei, cari voiau să-l piardă. Cu privirile întunecate tânărul se uită la indivizii din jurul său. Câțiva îi erau cunoscuți, căci îi văzuse la Nisa, fără să bănuiască nimic ce planuri aveau.

Prizonierul fu dus pe bordul vasului rusesc, și încuiat într'o cabină, de unde auzi gălăgia de pe punte și glasul poruncitor al căpitanului, care dădu ordinul de plecare.

In cele din urmă ușa cabinei se deschise iarăși și înăuntru păși un bărbat pe care Boris Verodin îl cunoștea foarte bine. Era Lamenev, unul din comisarii Cekei, care luptase cu îndârjire împotriva fostului regim.

Inainte cu vreo doi ani, tânărul fusese adesea împreună cu acest Lamenev, care venise la Moscova în calitate de reprezentant al muncitorilor din Urali. Datorită însușirilor sale, izbutise repede să se deosebească de ceilalți, încredințându-i-se slujba de comisar al Cekei. Apoi, însă, fusese trimis în străinătate, pentru a descoperi pe dușmanii noului regim. Călătoriile sale pe mare erau vestite și Lamenev se putea făli că mulțumită lui, peste treizeci de persoane cari scăpaseră de urmăririle revoluționarilor, sau a căror prezență era dorită în Rusia, fuseseră readuse în patrie.

Totuşi, până acum nu făcuse încă niciodată o captură atât de bună. Când agenţii cekişti din Nisa îi dăduseră de veste că se ivise un Rus suspect — care se dădea drept un oarecare Cristian Orensen — comisarul bănui îndată că era vorba de Boris Verodin. La început se crezuse că acesta pierise în valuri odată cu ceilalţi călători de pe bordul vasului suedez; apoi, însă, agenţii izbutiseră să afle că tânărul mai era în viaţă şi, după multe străduinţe puseră mâna pe el.

— Te-ai vârît într'o mare încurcătură, Boris Verodin! — începu comisarul, dând din cap. — Eu unul, n'aş vrea de fel să fiu în pielea dumitale!

— De ce? — întrebă prizonierul, foarte liniştit. Ceea ce mi s'a întâmplat mie astăzi, ţi se poate întâmpla mâine dumitale...

— Asta e cu neputinţă, fiindcă eu nu mi-am trădat patria.

— Şi eu mi-am trădat-o? — strigă Boris, cu ochii scânteiând de furie, — în timp ce îşi încordă muşchii pentru a-şi rupe legăturile!

— Nu te enerva în zadar, dragul meu! — răspunse Lamenev. Eu nu vreau să te învinovăţesc, căci asta nu e atribuţia mea. Am primit ordinul să te duc înapoi în Rusia, restul nu mă priveşte. Cu toate astea, dacă eşti hotărît să faci vreo mărturisire, sunt gata să te ascult...

— N'am de făcut nicio mărturisire, căci sunt absolut nevinovat! — strigă Boris Verodin.

— Mie, unul, nu prea îmi vine să cred! Dacă e aşa, cum se face că ai venit să-ţi petreci vremea pe Riviera şi ai bani din belşug? Da, ai fost urmărit şi am aflat că banca Lincoln din Londra, îţi ţine la dispoziţie suma de o sută de mii de lire sterline. Ei, acum ce mai spui?

Boris Verodin izbucni într'un râs batjocoritor.

— Aha, înţeleg totul! — exclamă el. — Furtul din odaia mea a fost pus la cale de agenţii Cekei, cari m'au urmărit pas cu pas.

— Nu tăgăduiesc, aşa e, însă urmărirea lor a

fost încununată de izbândă, căci te-au demascat, tovarăşe Verodin! Sau nu cumva eşti în stare să mă lămureşti cum se face că dumneata, un fost luntraş, dispui la banca Lincoln de suma de o sută de mii de lire sterline?

Tânărul vru să se apere, să arate cum stăteau lucrurile, — tăcu, însă, căci cine avea să dea crezare spuselor sale? — Firește, toți îl vor socoti mincinos și, cu atât mai mult, agenții Cekei.

— Ei, vezi că n'ai nimic de spus în apărarea dumitale? — zise Lamenev, triumfător.

Boris Verodin înalță din umeri.

— N'are niciun rost să-mi stric gura, de geaba! — răspunse el. — Dar într'o bună zi, — și nu mai e mult până atunci — adevărul va ieși la iveală. Acum, însă, îți spun un singur lucru, Lamenev și dacă nu-mi dai ascultare, îți iei o mare răspundere... Află că sunt în situația să găsesc comoara și s'o predau guvernului.

— Și ce trebue să faci pentru asta?

— După naufragiu vasului pe care mă aflam, izbutii să mă salvez înot și, ajungând pe coasta Finlandei, rămăsei acolo câteva săptămâni, în timpul cărora făcui cunoștință cu căpitanul unui vapor, care îmi propuse o afacere. Nu trecu multă vreme și reușii să aflu că omul acesta avea niște tovarăși, pe cari nu-i cunoșteam, însă cari fără îndoială că puteau dispune de mult căutata comoară.

„Incetul cu încetul câștigai încrederea căpitanului, care începusă să-mi destăinuiască unele amănunte foarte prețioase pentru mine. Intr'o bună zi, însă, omul meu dispăru de parcă ar fi intrat în pământ. Dar izbutii însă să-i găsesc urma și pornii după el spre Riviera, anume la Cannes. Nu-l găsii, însă, acolo. Abia la Nisa îl întâlnii, cu totul pe neașteptate. Firește că discutarăm din nou despre vechiul nostru proiect și, în cele din urmă, făcurăm un legământ.

„De astă dată, căpitanul îmi vorbi pe șleau și-mi destăinui că fusese împreună cu doi tovarăși, anume

Longhin, tată și fiu, într'o pădure dintre Cronstadt și Petrograd, de unde voiau să care iarăși câteva lăzi cu aur. Din păcate, trebue să se fi întâmplat ceva însoțitorilor săi, căci aceștia nu se mai înapoiaseră la locul unde îi aștepta. In cele din urmă, neștiind încotro să-și îndrepte cercetările, se înapoiă la Cronstadt, iar de acolo porni să ducă trista veste doamnei Longlin, care locuia la Monte Carlo, într'o vilă.

„Femeia nu păru atât de mâhnită la auzul acestei vești și în lăcomia ei după bani ticlui un plan spre a pune mâna pe comoară, cu ajutorul căpitanului, în care scop îi făgădui o răsplată de două ori mai mare decât aceea oferită de bărbatul ei.

„Căpitanul, însă, făcu tovărășie cu mine. Așa dar, ne înțeleserăm să-i însoțesc în taină, ca marinar pe bordul vasului său. Firește că primisem învoiala, numai pentru a descoperi ascunzătoarea comorii, pe care vroiam s'o predau celor în drept.

„După cum am aflat, doamna Longlin e soția fiului unui cărbunar, care m'a adăpostit în coliba lui, după lupta cu soldații prințului Potcikev. Fiind grav bolnav, probabil că, fără să-mi dau seamă, vorbii ceva despre lăzile cu aur pe care le ascunsesem în pivnița mânăstirii și în urma celor aflate, cărbunarul și ai lui găsiră comoara și o duseră la loc sigur.

Boris Verodin tăcu. Comisarul îl ascultase cu multă luare aminte. Dacă spusele tânărului erau adevărate, nu mai încăpea nicio îndoială că acesta era nevinovat.

In clipa următoare, însă, Lamenev se simți străbătut de un fior. Dacă ceea ce auzise corespundea realității, atunci agenții Cekei făcuseră o mare prostie.

— Astă seară urma să te îmbarci pe vasul căpitanului? — întrebă el, cu înfrigurare.

— Da, răspunse Boris Verodin. — Șalupa care

trebuia să mă ducă pe bordul vaporului avea la proră un drapel alb.

Lamenev părea foarte turburat și începu să măsoare încăperea cu pași mari.

— Ei drace, să știi că am făcut-o de oaie! — exclamă el deodată, spre mirarea lui Boris Verodin.

Și, oprindu-se înaintea acestuia, îl întrebă:

— Ieri și azi n'ai citit niciun ziar? Nu știi ce s'a întâmplat la Nisa?

Boris Verodin tresări.

— Ce s'a întâmplat, tovarășe Lamenev? — cercetă el, cu teamă.

— Doamna Longlin și căpitanul vasului au fost uciși.

Înmărmurit, prizonierul privi spre Lamenev, care își încleștă pumnii și se răsti la el, înfuriat:

— Sau știai de moartea celor două persoane și te-ai folosit de asta pentru a-mi înșira un basm... sau, noi, ăștia dela Ceka, am făcut cea mai mare prostie ce s'ar fi putut face vreodată, căci noi i-am curățat de pe fața pământului...

Boris Verodin își văzu spulberate toate nădejdile. Moartea celor doi avea să se răsfrângă și asupra lui, căci judecătorii în fața cărora urma să fie dus nu puteau fi încredințați de nevinovăția sa, decât dacă aducea dovezi hotărîtoare. Altminteri, aveau să-și închipuie și ei, ca și Lamenev, că totul nu fusese decât o născocire.

Un zâmbet îndurerat se ivi pe buzele sale.

— Sunt lucruri cari nu pot fi schimbate prin voința oamenilor, tovarășe Lamenev! — zise el. Crima făptuită de agenții Cekei mi-a luat putința de a descoperi lăzile cu aur. Ce-i drept, femeia ucisă era o hoață și și-a meritat soarta; totuși, dacă ați fi lăsat-o în viață, aș fi putut găsi comoara de care guvernul nostru are atâta nevoie... Știu că nimeni n'o să mă creadă... cu toate astea, sunt nevinovat.

După două săptămâni tânărul revoluționar, însoțit de alți patru bărbați — dușmani ai noului regim — fură debarcați în Cronstadt, de unde, sub

o pază puternică, Boris fu transportat la Moscova și întemnițat în Inchisoarea Centrală a Cekei.

Peste trei zile prizonierul fu dus înaintea judecătorului, un oarecare Selzikovia, care în ultimul timp avusese pe mână câteva procese însemnate.

Judecătorul căruia îi fusese încredințat odinioară cazul Boris Verodin, era învinuit de corupție și zăcea în temniță, unde își aștepta osânda.

Înainte vreme, Selzikovia fusese un avocat de mâna doua, și apărase mai cu seamă pe muncitorii sau delicvenții politici, cari erau învinuiți că puseseră la cale comploturi împotriva statului. După căderea guvernului țarist, dânsul izbutise să ajungă la una din cele mai înalte slujbe din justiția noului stat și pedepsele aspre pe care le dădea îl făcuseră vestit în întreaga țară.

Răsfoind actele zi și noapte, Selzikovia își pusese în gând să-l silească pe Boris la mărturisiri, căci întocmai ca și judecătorul care îl instruise odinioară, era și el încredințat de vinovăția tânărului.

Când acesta fu adus înaintea sa, magistratul îl tratâ cu nepăsare, fiind obișnuit să se poarte astfel cu arestații, cari văzându-se disprețuiți își ieșeau mai întotdeauna din fire și mărturiseau totul.

Boris Verodin, însă, păru că ghicește această manevră, căci se așeză pe o bancă și rămase foarte liniștit.

La un moment dat, judele ridică capul.

— Așa dar, dumneata ești Boris Verodin? — întrebă el, ațintind asupra acuzatului o privire străpungătoare.

Tânărul încuviință cu un gest din cap.

— De unde ți-ai făcut rost de pașaportul pe numele Cristian Orensen? — urmă judecătorul.

— Nu pot răspunde la această întrebare.

Selzikovia izbucni într'un hohot de râs.

— Las' că-ți desleg eu limba! — zise el, apoi.

— Ceea ce spun e adevărul curat, iar dacă trec sub tăcere unele fapte, înseamnă că am motive să fac astfel, — răspunse Boris, foarte liniștit.

— Am aici procesul-verbal încheiat de comisarul Lamenev — urmă judecătorul. — Rămâi la declarațiile făcute, sau ai ceva de adăugat?

— N'am de adăugat nimic.

— Ciudată afacere și care, nu prea pare să fie adevărată — urmă judecătorul, pe același ton batjocoritor. Afară de asta, cei doi martori de căpetenie sunt morți...

— Îmi pare destul de rău că nu vreți să-mi dați crezare — zise Boris. — V'aș ruga, însă, să aruncați o privire în trecutul meu, pentru a vă încredința că am dreptul să mă aștept la mai multă recunoștință din partea noului regim.

Judecătorul înălță din umeri.

— Nu tăgăduiesc că ai fost unul din cei mai aprigi luptători pentru cauza noastră, Boris Verodin!... Totuși, lăcomia a făcut din d-ta alt om.

— Nu-i adevărat! — strigă tânărul. — Gândiți-vă câte am pătimit numai pentru a salva comoara, pe care voiam s'o predau celor în drept.

— Nu pot să-ți fac nimic, statul are nevoie de bani și dumneata ești singurul care ne-ai putea da oarecari lămuriri asupra aurului dispărut.

Și, apropiându-se de arestat, urmă:

— Chibzuiește bine la ceea ce faci!... Peste trei zile îmi vei da răspunsul și, dacă nu-ți mărturisești vina, se va întâmpla ceva foarte rău.

Boris Verodin se simți străbătut de fiori și o bănuială grozavă se trezi în mintea lui.

Cu toate astea, încă nu-i venea să dea crezare svonurilor cari circulau cu privire la metodele întrebuințate de judecători și cari se apropiau foarte mult de acelea din timpul Inchiziției. Dacă erau, totuși, adevărate, și acuzații erau supuși la torturi groaznice, până ce se vedeau siliți să mărturisească lucruri pe cari nu le făptuiseră? Atunci se spulbera toată încrederea pe care și-o pusese în oameni, și însemna că luptase în zadar pentru dezrobirea fraților săi, primejduindu-și viața fără niciun rost.

In zilele următoare, tânărul se gândi mereu la

scumpa lui soție, pe care o așteptase cu nerăbdare, nădăjduind mereu să capete un semn de viață de la dânsa. Dar, Natașa dispăruse fără urmă. Nu cumva i se întâmplase ceva? Ingrijorat, Boris se plimba cu pași mari prin celulă, neputând să-și găsească odihnă.

A treia zi, judecătorul Selzikovia se ivi din nou, cu dosarul sub braț. Tânărul îl privi cu dispreț. De partea cealaltă a ușii se aflau alți câțiva indivizi.

— Ei, te-ai hotărît să mărturisești, Boris Verodin? — întrebă magistratul.

— V'am spus tot ceea ce știu — răspunse tânărul, dârz.

Selzikovia păși spre ușă și o deschise. Șase indivizi voinici, își făcură apariția în prag.

— Urmează-ne! — se răsti unul din ei, scoțând revolverul de la brâu.

Boris Verodin își dădea prea bine seamă de ceea ce-l aștepta. Cu toate astea, rămase foarte liniștit și porni tăcut în urma indivizilor, cari coborîră o scară și ajunseră într'un gang, unde se vedeau mai multe uși. Una din ele fu deschisă și prizonierul păși în încăpere, îmbrâncit de paznicii săi, cărora li se părea că merge prea încet. In cele din urmă se ivi și judecătorul de instrucție.

Incăperea se lumină dintr'odată și, înainte ca Boris să-și poată da seamă unde se află, se simți înșfăcat de câteva brațe vânjoase, cari îl târâră într'un colț al celului. In clipa următoare era legat fedeleș; orice încercare de a-și recăpăta libertatea ar fi fost de prisos, căci paznicii erau înarmați până în dinți și l-ar fi împușcat fără milă.

După câteva clipe, rămăsese singur cu judecătorul, care se așezase pe o bancă de piatră și-l privea stăruitor. Acum Boris avu prilejul să arunce o privire în jurul său. Pe pereți atârnau unelte foarte ciudate, a căror întrebuințare nu prea putea s'o priceapă. Își zise, totuși, că s'ar putea să fi fost dus într'o celulă de tortură și atunci se adevereau svonurile cu privire la metodele folosite de cekiști.

Deodată, de afară se auzi un uruit pe podeaua de piatră. Paznicii se iviră din nou în încăpere, aducând un cărucior care răspândea o căldură înăbuşitoare. Înăuntrul căruciorului, care era de fier, se afla un cazan încins, al cărui capac era prins în nişte balamale.

Boris Verodin simţi sângele îngheţându-i în vine, când capacul fu ridicat, lăsând să se vadă un lichid alb, sclipitor. Era plumb topit.

Între timp, căruciorul fusese împins până în apropierea prizonierului, care se străduia din răsputeri să-şi rupă legăturile. Toate sforţările rămaseră zadarnice însă.

Deodată, patru bărbaţi îi încleştară braţul.

— Boris Verodin, mărturiseşte-ţi vina! — se auzi glasul adânc al judecătorului. — Patria noastră are nevoie de oameni cinstiţi... trădătorii îşi vor lua pedeapsa...

— Ticăloşule! — scrâşni revoluţionarul.

— In clipa următoare, un răcnet sălbatec răsună în încăpere...

276. — In căutarea Nataşei.

Cum ajunse la Paris, Jonny Walker luă o maşină şi ceru şoferului să-l ducă la vila în care locuise doctorul Barickin şi Nataşa.

Când ajunse acolo, găsi vila încuiată şi tocmai se pregătea să se înapoeze la Paris, când un om simplu îmbrăcat se ivi lângă el.

— Pe cine căutaţi? — întrebă necunoscutul.

— Pe chiriaşul vilei — răspunse Jonny Walker.

— Ultimul chiriaş a dispărut de câtva timp, domnule. De atunci, vila e goală şi proprietarul ei mi-a dat împuternicirea s'o închiriez.

Cereţi mâine numărul 152 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Jonny Walker își dădu seamă pe dată că nu putea să capete lămuririle dorite, căci omul acesta părea să nu știe nimic din cele ce se petrecuseră în vilă. Se hotărî deci să nu mai piardă vremea în zadar și ceru șoferului să-l ducă înapoi la Paris.

Ajuns în oraș, luă o cameră la un hotel, apoi porni spre prefectura poliției, unde voia să stea de vorbă cu Meline.

Acesta se arătă foarte bucuros când dădu cu ochii de vestitul detectiv.

— Imi aduci ceva veşti despre doctorul Barickin? — întrebă el.

— Cum, n'ați citit încă în ziare drama petrecută la Nisa? — făcu Walker, mirat.

— Am citit un scurt reportaj, însă nu se pomenește nicăieri despre numele lui Barickin.

— In cazul acesta trebue să vă istorisesc ce s'a întâmplat în ultimul timp — zise Walker, și povesti cum luase urma criminalului, izbutind să dea de el la Nisa.

Apoi, zugrăvi moartea ticălosului și mărturisirile făcute în ultimele clipe.

Prefectul ascultă cu luare-aminte.

— Ce crezi dumneata, despre toate astea? — întrebă el. — Să fi făcut, oare, Barickin și Protoff, această descoperire îngrozitoare, sau medicul a înebunit înainte de moarte, astfel că nu mai putem pune temeiu pe cuvintele lui?

— Sunt în măsură să vă răspund că Barickin n'a minţit de fel. Am dovezi neîndoielnice că el a fost acela care a pus în practică descoperirea marelui savant rus... In ultimul timp, își pusese în gând să plece în America, unde să prelungească viața miliardarilor, folosindu-se de protoplasma nenorociților cari i-ar fi căzut în mână.

— Slavă Domnului, că monstrul acesta a dispărut de pe fața pământului! — zise prefectul.

— Aș vrea să vă fac o mare rugăminte, domnule prefect — zise Walker. — Sunt în căutarea unui American bogat, anume Morton, care a răpit, —

ca să zic așa — o tânără femeie. In ultimul timp a locuit la Paris, dar nu știu dacă se mai află aici

— Îți stau la dispoziție cu multă plăcere, domnule Walker! — răspunse prefectul. — Lasă-mi adresa dumitale și îți voiu comunica rezultatul cercetărilor care voiu dispune să fie făcute.

Englezul îi dădu adresa hotelului în care locuia, apoi își luă rămas bun dela prefect, mulțumindu-pentru ajutorul făgăduit.

După trei zile Walker fu înștiințat că bogătașul plecase la Berlin. Fără să mai stea la gânduri, detectivul se urcă în tren chiar în aceeași seară.

A doua zi ajunse în capitala Germaniei, și după cercetări stăruitoare, izbuti să afle adresa lui Morton, care trăsese într'unul din cele mai elegante hoteluri din oraș.

Americanul nu se arătă deloc bucuros când servitorul îi anunță vizita unui detectiv. Il primi totuși, deoarece altminteri ar fi dat de bănuit.

— Domnule Morton, am venit să-ți cer lămuriri cu privire la o femeie de bună condiție, care a dispărut pe neașteptate, — începu detectivul. — Și, ca să-ți dai seamă că n'are niciun rost să tăgăduiești, îți amintesc că poliția ar porni cercetări dacă ar afla că un oarecare Morton a încheiat un târg rușinos, cu un individ suspect, de la care a cumpărat o tânără femeie, plătind pentru dânsa suma de o sută de mii de dolari. Da, repet, domnul Morton a „cumpărat" o tânără femeie. Ticălosul care a vândut „marfa", a făcut mărturisiri complecte, astfel că n'a mai rămas decât să dăm de victima lui... De sigur că știi și dumneata cât, în aceste împrejurări, ar fi foarte lesne să capăt un mandat de arestare împotriva „cumpărătorului".

Americanul făcea fețe-fețe și toată îngâmfarea lui dispăru dintr'odată.

— Domnule, sper că nu vrei să mă nenorocești! — zise el, cu glas tremurător.

— Nici nu mă gândesc la una ca asta — răspunse Walker, foarte liniştit. — Totul depinde, însă, numai de dumneata. Am un prieten foarte bun, comisar în poliţia berlineză, care te-ar aresta numaidecât, dacă i-aş istorisi cum stau lucrurile. Sunt gata, însă, să te las în pace, dacă îmi spui unde se află femeia răpită. Dacă i s'a făcut vreun rău, însă, să ştii că nu va fi tocmai bine de dumneata...

— Ah, cine dracu' m'a pus să mă vâr în afacerea asta blestemată! — se tângui Morton.

— Ei, unde se află femeia? — stărui detectivul.

— Din păcate, nu ştiu nici eu! — răspunse Americanul. — A dispărut... mi-a fost răpită! Iţi jur că nu mint!

— Mie vrei să-mi spui asta!

— Te rog să mă crezi că am spus adevărul curat şi că femeia n'a avut de pătimit nimic din partea mea. Ce-i drept, recunosc că am încheiat acest târg ruşinos cu individul acela, care mi-a prezentat pe tânăra femeie drept fiica lui. După plecarea lui, însă, am rămas şi fără bani şi fără dânsa...

„In ziua cu pricina, pe la nouă seara, individul a părăsit vila, spunându-mi că pleacă la Paris şi că nu se va mai înapoia niciodată. După îndepărtarea lui, urcai scara şi pătrunsei în odaia femeii... Văzând că mi se împotriveşte, încercai s'o silesc, mă luptai cu dânsa... dar nu izbutii să-mi ating ţinta. Tânăra strigă după ajutor şi, deodată, se petrecu un lucru pe care nu-l pot pricepe nici până acum...

„Uşa de la balcon se deschise cu putere şi un bărbat voinic se năpusti spre mine, doborîndu-mă la pământ dintr'un singur pumn. Necunoscutul era însoţit de un altul, însă lucrurile se petrecuseră atât de repede, încât n'apucai să-i văd faţa. Totuşi, dacă nu mă înşel, amândoi erau tineri.

„Când îmi veni în fire, o mare neorânduială domnea în încăpere, iar femeia şi cei doi bărbaţi dispăruseră. Chiar în aceeaşi noapte plecai şi eu de acolo, fiind încredinţat că tânăra nu era chiar atât

de nevinovată, că lucra mână în mână cu presupusul ei tată, iar cei doi salvatori nu erau decât complicii lor. După cum vezi, eu am tras ponoasele în toată afacerea asta, domnule Walker...

Detectivul nu-şi luase ochii dela American. La început era înclinat să creadă că totul nu fusese *decât o născocire a milionarului*, însă turburarea acestuia părea neprefăcută, astfel că rămase încredinţat că aşa se petrecuseră lucrurile într'adevăr.

— Şi nu bănuieşti ce s'a făcut cu femeia răpită? — întrebă Jonny Walker.

— N'aş putea să-ţi dau nici o lămurire în această privinţă — răspunse Americanul. — Totuş, poate că răpirea ei e în legătură cu cei doi fraţi Rodzof, despre cari am auzit că se află la Paris pe vremea aceea. Se ştie, doar, că unul din ei e un mizerabil fără pereche şi s'ar putea ca femeia să fie tovarăşa lui, întrucât am băgat de seamă că era şi ea Rusoaică.

Detectivul ciuli urechile. Cei doi fraţi Rodzof erau vechii săi duşmani, cu cari avusese de-a face înainte cu câţiva ani, însă dispăruseră fără urmă, după ce făptuiseră o serie întreagă de nelegiuiri. Poate că presupunerea lui Morton era întemeiată şi cei doi Ruşi fuseseră, într'adevăr, complicii lui Barickin? Nu cumva îi era dat să se întâlnească iarăşi cu vechii săi vrăjmaşi, cari îi pricinuiseră atâtea necazuri şi juraseră să-l ucidă?

In cele din urmă, detectivul îşi luă rămas-bun de la Morton şi vru să se depărteze, când acesta îl mai reţinu câteva clipe.

— Ştii, aş vrea ca prietenul dumitale... acela dela poliţie... să nu afle nimic despre chestia asta — zise el, scoţând portmoneul din buzunar. — Mi-ar fi foarte neplăcut...

— Fii liniştit, nu voiu sufla o vorbă! — zâmbi detectivul. — Cât despre bani, nu te osteni în zadar, domnule Morton... pe mine nu mă poţi cumpăra.

Zicând acestea, Jonny Walker se depărtă.

Dispariția tinerei femei îl preocupa fără încetare. In același timp, însă, nu-i ieșeau din minte cei doi Ruși ale căror isprăvi îndrăznețe, stârniseră vâlvă în întreaga lume. Unul din ei, Petre, era un bărbat foarte frumos și datorită acestei însușiri izbutise să cucerească inimile multor femei, care îl ajutau în întreprinderile sale primejdioase. Nu cumva Barickin fusese tovarăș cu cei doi compatrioți ai săi și, acum, după moartea lui, ticăloșii vroiau să se folosească de victima acestuia?

Oricum ar fi fost, Walker se hotărî să se înapoieze în Franța, pentru a sta de vorbă cu Petroneff. Chiar în aceeași seară luă expresul de Paris.

Vasilieff se înapoiase din Anglia, însă grijile îl apăsau și mai mult, deși nădăjduise că această călătorie va aduce deslegarea tainelor care îl înconjurau. Singura persoană cu care putea vorbi despre acestea era ducesa de Worchester. Și ea exista — trăia, cu toate că unii tăgăduiseră asta, cum era de pildă, administratorul minunatului ei castel.

Intr'una din zile, moșierul se duse la omul său de încredere, care fusese înștiințat de ducesă că stăpânul lui se înapoiase în Franța.

— Ei, ce vești au mai sosit dela Jonny Walker? — întrebă Vasilieff. — M'a așteptat multă vreme, de sigur?

— Ba nu v'a așteptat de fel — răspunse Petroneff. — De atunci, nici nu s'a mai arătat măcar.

Moșierul rămase foarte surprins.

— Bine, dar cum e cu putință? — întrebă el, gândindu-se la însărcinarea dată lui Walker de a cerceta cine era vizitatoarea care fusese găzduită în castelul „Denise".

Nu cumva detectivul se înapoiase la Londra? Dar în acest caz ar fi trebuit să dea de veste lui Petroneff.

In cele din urmă, Vasilieff se hotărî să scrie la Londra, cerând adresa detectivului. Făcu asta

chiar în acea zi, apoi se pregăti pentru a începe cercetări pe propria lui socoteală. Cât despre Petroneff, nu se mai putea bizui pe el, căci o anumită neîncredere se strecurase în inima moşierului.

În primul rând, se duse în strada Voltaire, la locuinţa prezicătoarei, unde i se spuse că aceasta plecase într'o călătorie. După aceea, luă o maşină şi ceru şoferului să meargă la Fontainebleau.

În apropierea castelului „Denise" se afla o căsuţă, aparţinând unei femei bătrâne, pe care o văzuse adeseori îngrijindu-şi florile. Când o saluta, bătrâna îi răspundea cu multă prietenie.

Maşina opri înaintea acestei căsuţe, Vasilieff coborî şi deschise poarta grădinii. După ce străbătu cărarea, moşierul ajunse la uşa casei şi sună. Bătrâna îşi făcu apariţia în prag, zâmbind cu bunăvoinţă. Capul ei cu păr alb îi dădea o înfăţişare de sfântă.

— Cred că o duceţi bine aici? — începu Vasilieff, ca să intre în vorbă.

— Da, aşa e şi mă bucur nespus că am o căsuţă atât de frumoasă! — răspunse femeia.

— Dar nu vă e urât să locuiţi singură?

— Nu, domnule, nu mi-e urât de fel. Am o pisică, un câine şi câteva păsărele, pe care le îngrijesc cu multă dragoste. Afară de asta, papagalul meu flecăreşte toată ziua.

— Ştiu, l-am auzit şi eu — zise moşierul. — Cu toate astea, îmi închipuiam că nu vă simţiţi tocmai bine, locuind aici, fără să aveţi pe cineva alături.

— Oamenii sunt răi, domnule... firească, însă cei de faţă fac excepţie — adăugă ea, clipind din ochi.

— Stimată doamnă, n'aţi vrea să-mi împliniţi o mare rugăminte? — urmă Vasilieff. — M'am îndrăgostit atât de mult de căsuţa asta, încât aş da orice să pot rămâne aici câtva timp, chiar dacă ar fi să locuiesc într'o încăpere cât de mică.

Bătrâna făcu o mutră mirată şi-şi aţinti privirile asupra vizitatorului. În cele din urmă, încuviinţă, căci îi venea greu să refuze cererea acestui om care părea atât de nobil.

Căzură repede la învoială şi chiriaşul se mută chiar în aceeaşi zi în noua locuinţă, în care îşi adusese numai lucrurile trebuincioase.

De atunci, stătea toată ziua în grădină, cu privirile aţintite spre şosea, sau îşi trăgea un scaun la fereastră, pândind cu încordare trecerea drumeţilor.

Dar aşteptarea-i fu zadarnică, deoarece nu zări decât vreo câţiva oameni, cari păreau să fie în slujba castelanei.

A treia zi, Vasilieff intră în vorbă cu bătrâna, care răspundea cu multă bunăvoinţă la întrebările sale privitoare la castel şi locatarii lui.

— De cât timp aparţine doamnei Barobleur această proprietate minunată? — întrebă Vasilieff, silindu-se să pară cât mai nepăsător.

— O, de multă vreme — răspunse bătrâna. — Totuşi, nu se prea sinchiseşte de ea, căci e mereu pe drumuri.

— Dacă nu mă înşel are şi la Paris o casă?

— Nu ştiu nimic despre asta, dar e cu putinţă. De altminteri, oamenii de la castel sunt foarte tăcuţi, căci după cât se pare, li s'a poruncit să vorbească foarte puţin asupra stăpânilor lor.

Vasilieff clătină capul, îngândurat.

— Dar oaspeţi vin pe aici? — întrebă el, apoi.

— Da, din când în când se ivesc oaspeţi la castel, dar nu cunosc pe niciunul dintre ei... Ei, înainte vreme domnea mai multă însufleţire aici! Ducesa de Worchester, care... dar ce-i cu dumneata? — se întrerupse bătrâna, speriată, văzând că Vasilieff se făcuse palid.

— Nu... nu-i nimic! — murmură moşierul — Uneori am accese de astmă, cari îmi trec, însă, repede.

— Despre ce vorbeam?... Ah, da, îmi amintesc. Ducesa de Worchester, care fusese câţiva ani stăpâna castelului, poftea adeseori la dânsa pe vecinii ei. Războiul, însă, a răsturnat totul... De altminteri, doamna vine adesea pe aici. Chiar mai deunăzi a fost la castel.

Vasilieff se strădui din răsputeri să-şi ascundă turburarea.

— Aşa dar... ducesa vizitează des castelul? — întrebă el. — Asta înseamnă că e prietenă bună cu doamna Barobleur?

— Da, aşa se pare.

In aceeaşi clipă, moşierul tresări cu putere, şi privi ţintă printre aracii groşi de viţă, cari acopereau gardul grădinii. Doi bărbaţi veneau agale pe şosea.

Un suspin adânc ieşi din pieptul lui Vasilieff, îşi duse mâinile la tâmple şi nu şi desprindea privirile de la cei doi drumeţi.

Bătrâna se uită la el, neliniştită. Ce se întâmplă cu omul acesta? — se întreba ea. — De ce părea atât de turburat?

277. — Surpriza lui Vasilieff.

Câteva zile după ivirea moşierului la Fontainebleau, Petroneff primi o scrisoare din partea contesei Romanov, care se afla la castelul „Denise" şi ţinea să-i vorbească.

Fără să mai stea la gânduri, Petroneff se duse şi fu întâmpinat de bătrânul intendent, care îl salută cu multă căldură.

— Doamna contesă a sosit aseară la castel — îl vesti Monsieur Bouillon.

Petroneff clătină doar capul. Părea foarte turburat, căci îşi pusese în gând să ajungă la o învoială cu stăpâna lui.

— Nu poţi sluji, în acelaşi timp, doi stăpâni,

care lucrează unul împotriva celuilalt — își zise el, și luă hotărîrea să se despartă de contesă, dacă aceasta își urma jocul ei ascuns față de Vasilieff. Nu mai putea să îndure neîncrederea moșierului, căci aceasta îl îndurera nespus.

Contesa îl primi ca întotdeauna, cu bunăvoință. Deși Petroneff era administratorul bunurilor lui Vasilieff, găsea oricând vreme să se îngrijească și de dânsa și nu se întâmplase niciodată ca ea să-i ceară ajutorul în zadar.

Petroneff se înclină înaintea contesei și-i sărută mâna. Ea, însă, băgă de seamă numaidecât că ceva îl apăsa pe inimă, căci chipul îi era grav, posomorît chiar.

— Aș vrea să aflu de la dumneata câteva lămuriri, dragă Petroneff — începu contesa. — După aceea, sunt gata să-ți ascult și cu păsul, căci nu încape îndoială că ai ceva pe suflet.

— Ce doriți să aflați de la mine, doamnă contesă? — întrebă el.

— Domnul Vasilieff s'a înapoiat la Paris?

— Da, a sosit acum trei zile... Părea, însă, foarte indispus.

— Nu mă mir de fel — răspunse contesa. — Bietul om a avut de pătimit și în această călătorie. Ți-a destăinuit că a fost ținut prizonier câteva săptămâni?

Petroneff păru mirat de această veste.

— Prizonier? A fost întemnițat?

— Nu asta, dar un tâlhar l-a închis în pivnița castelului său... Însă nu te speria, dragul meu! Cu ajutorul unui detectiv din Londra, a fost eliberat.

Petroneff clătină capul, nedumerit.

— Dar ce ți-a mai spus dumitale? — urmă contesa.

— Aproape nimic... M'a întrebat, doar de adresa lui Jonny Walker și dacă acesta a izbutit să afle ceva până acum.

— Și?

— I-am răspuns, după cum mi-ați porunci că detectivul nu s'a mai arătat pe la mine dup plecarea sa, adică a domnului Vasilieff. Firește c lucrul acesta l-a mirat peste măsură.

— Și, mai departe? — stărui contesa.

— Cam asta e totul — răspunse Petroneff — Stăpânul meu nu mai are încredere în min ceea ce reiese și din faptul că nu mi-a destăinu ce și-a pus în gând. Căci, de două zile a dispăru iarăși...

Contesa tresări.

— Și nimeni nu știe unde se află? — întrebă ea cu înfrigurare.

— Nimeni! De câteva zile și-a luat un alt ca merist, căruia i-a spus că pleacă în călătorie și s va înapoia în curând. Mie, însă, nu mi-a pomeni nimic despre asta.

— Înțeleg prea bine starea dumitale sufletească domnule Petroneff! — zise contesa, privind cu mil spre omul ei de încredere. — Cu toate astea, te ro să mai ai răbdare câtva timp....

— Doamnă contesă, vă rog să renunțați la ser viciile mele, căci nu pot îndura să fiu disprețui de bunul meu stăpân.

Contesa clătină capul, și-și întoarse privirile în tr'o parte, trecându-și mâna peste ochi. Sbuciumul sufletesc al acestui om devotat o indurera nespus

— Nu mai e mult, dragă Petroneff — murmură ea. — Poate că deslegarea tainei va veni mai cu rând decât ne închipuim... Căci, Vasilieff știe acum atât de mult, încât nu mai are niciun rost să mă ascund. Imi dau seamă că nu mai pot păstra tă cere multă vreme și, afară de asta, n'aș vrea să-l mai chinuiesc...

— Cu alte cuvinte, sunteți hotărită să-i destăi nuiți totul? — exclamă Petroneff.

— Da, îți făgăduiesc că peste puțin timp îți voiu împlini dorința! — răspunse ea, întinzându-i mâna.

— Vă mulțumesc din toată inima, doamnă con

teşă. Dacă e aşa mă simt în stare să mă ridic câtăva vreme...

— Bine! Acum, însă, vreau să vorbim despre altceva. Ce se aude cu Jonny Walker? A izbutit să dea de urma prinţesei?

— Nu ştiu, căci nu l-am mai văzut în ultimul timp. Ceea ce i s'a întâmplat aici v'am descris în scrisoarea mea. Detectivul a pornit pe urmele criminalului, care duce spre Sudul Franţei.

— Ah, numai dacă ar izbuti să aducă înapoi pe tânăra femeie! — murmură contesa. — Înainte de a pleca din Londra, am trimis o telegramă lui Boris Verodin, prin care l-am vestit că soţia lui e în viaţă şi se află în drum spre Anglia.

„Nici nu ştii că în clipa când a pornit cu avionul spre Riviera, tânărul a primit o telegramă din Rusia, prin care Saşa îi aducea la cunoştinţă moartea soţiei sale. Buna femeie nu ştie ce ştim noi, şi anume că doctorul Barickin cutreieră lumea însoţit de Nataşa. Cei din Rusia bănuiesc că nenorocita s'a prăpădit în explozia din Cronstadt.

— Cine ştie ce şi-a pus în gând ticălosul acela! — exclamă Petroneff.

Contesa dădu din cap şi expresia feţei sale arăta prea bine că împărtăşea în totul temerile omului ei de încredere.

— De sigur că Boris Verodin aşteaptă cu nerăbdare vestea că soţia lui a sosit în Anglia — urmă ea. — Tare mi-e teamă, că, într'o bună zi, nefericitul soţ va veni la prietenul meu din Londra şi-i va cere lămuriri!

— Poate că până atunci iese la iveală şi prinţesa! — îşi lădu cu părerea Petroneff.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa!

Contesa rămase câtva timp pe gânduri, apoi urmă:

— De altminteri, şi altă grijă îmi apasă inima. Ce s'o fi întâmplat cu sărmana Irina? Unde o fi dus-o ticălosul acela? Poate că avionul s'a prăbuşit şi fata nici nu mai e în viaţă?

— Să nădăjduim că Dumnezeu a avut-o în g
— urmă Petroneff, mișcat.

Cei doi stătură de vorbă încă multă vreme, c credincioșul servitor își luă rămas-bun dela pâna lui.

— Nădăjduiesc că de acum încolo nu veți apare sub înfățișarea Denisei Barobleur? — într el, înainte de plecare.

— Nu, îți făgăduiesc asta, dragă Petroneff!

— Vă mulțumesc, doamnă contesă. Așa dar, nise Barobleur a încetat de a mai exista, din cl când Jonny Walker v'a descoperit?

— Da.

Petroneff se depărtă, mult mai liniștit de c venise. Necazurile pricinuite de această femeie dată păreau să fie pe sfârșite.

In acest timp, contesa, rămasă singură în bib tecă, îngenunchiă înaintea icoanei și se rugă mu vreme. Apoi se ridică și păși spre fotografia c înfățișa pe Vasilieff.

— In curând se va termina perioada de înc carel — murmură ea. — Dea Domnul ca toate să sfârșească în bine!

A doua zi, Petroneff, primi o vizită neașteptat Era Jonny Walker, care venea direct de la ga După ce-și strânseră mâinile, Petroneff rămase așteptare.

— Bănuiesc ce vrei să știi, dragul meu! — î cepu Englezul. — Ești îngrijorat de soarta tine femei?

— Așa e — încuviință celălalt. — Ai izbut să-i dai de urmă?

Detectivul îi istorisi ultimele întâmplări prin ca trecuse.

— Ce s'o fi făcut cu dânsa? — murmură Petr neff, după ce-l ascultase cu luare-aminte. — Und o fi acum nenorocita? De sigur că i s'a întâmpla ceva rău, căci altminteri ar fi fost de mult la Londra

— Da, unde o fi acum? — repetă detectivul întunecat. — Cine să fi fost cei doi bărbați car

au răpit-o din vilă? Bănuielile mele se îndreaptă asupra celor doi fraţi Rodzof, despre isprăvile cărora trebue să fi auzit şi dumneata. Ce-i drept, n'am încă nicio dovadă că presupunerile mele sunt întemeiate, totuşi inima îmi spune că cercetările ce le voiu face mă vor duce pe urma duşmanilor mei înverşunaţi.

— Poate că milionarul a minţit, totuşi? Poate că nenorocita, cuprinsă de desnădejde, şi-a pus capăt zilelor? — întrebă Petroneff, cu teamă.

Detectivul clătină capul cu hotărîre.

— Nu, n'a minţit! Se cunoştea bine că spune adevărul — răspunse Jonny Walker.

— Ascultă-mă, n'ai vrea să mă însoţeşti, pentru a vorbi dumneata însuţi cu contesa? — urmă Petroneff.

— De ce nu, cu multă plăcere! — răspunse detectivul. — Nici eu nu mă pot împăca cu gândul că tânăra femeie a dispărut. Trebue neapărat să găsim mijloace ca să-i dăm de urmă. Nu cumva există vreo fotografie de a ei?

— Din păcate, nu, domnule Walker... sau, cel puţin, eu habar n'am de asta.

Cei doi bărbaţi porniră la drum şi, deoarece vremea era frumoasă, merseră pe jos până la castelul „Denise".

Era o minunată dimineaţă de vară. La dreapta şi la stânga, şoselei se desfăşurau ogoarele acoperite de grâne. Trecând pe dinaintea căsuţei din apropierea castelului, cei doi bărbaţi nu bănuiră că cineva îi urmărea cu încordare, din dărătul aracilor de viţă. Acest cineva nu era nimeni altul decât Grigore Vasilieff.

— Aşa dar, bănuielile mele erau întemeiate? — murmură el. — Ah, Petroneff, nu mi-aş fi putut închipui că eşti în stare să mă înşeli!

Bătrâna clătină capul, nedumerită asupra purtării ciudate a chiriaşului ei.

— Ah, iată-l în sfârşit şi pe domnul Petroneff — exclamă dânsa, aruncând o privire spre cei doi bărbaţi, cari păşeau agale pe şosea.

- Vasilieff, care tocmai se pregătea să intre în casă, se întoarse repede.

— Cum, îl cunoşti? — întrebă el, mirat.

— Firește că-l cunosc! — răspunse bătrâna, zâmbind. — Acesta e doar administratorul bunurilor doamnei Barobleur, căreia îi aparţine castelul „Denise" şi terenurile din jurul acestuia.

Moşierul rămase mut de uimire. La una ca asta nu se aşteptase.

In cele din urmă, însă, îşi mai veni în fire şi ceru lămuriri bătrânei. Astfel izbuti să afle că Petroneff îndeplinea această slujbă de câţiva ani şi venea uneori pe la castel pentru a da îndrumări cu privire la administrarea moşiei.

Vasilieff simţea că gândurile i se încâlcesc în minte. Dacă n'ar fi auzit toate acestea din gura unei persoane vrednice de încredere, poate că tot s'ar mai fi îndoit de cele aflate. Spusele bătrânei, însă, nu puteau fi puse la îndoială.

De peste douăzeci de ani, din vremurile când nenorocirea se abătuse pe capul său, de când fusese închis în celula aceea înfiorătoare, de când lumea dispăruse pentru el, — Petroneff era împuternicitul său şi purtase de grijă ca bunurile lui să fie puse la adăpost în străinătate. Şi, într'o bună zi, când el, Vasilieff, îşi recăpătase libertatea, când porţile închisorii se deschiseseră înaintea lui, îşi dădu seamă că Petroneff fusese un bun administrator al averii sale.

Din timpul acela rămaseră împreună, cu mici întreruperi. Petroneff călătorea în străinătate, purtând de grija bunurilor şi adeseori venea la el, spre a-i raporta ce măsuri luase pentru buna lor administrare.

Cereţi mâine numărul 153 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Şi acum, Vasilieff făcuse constatarea că omul său de încredere era şi administratorul moşiei bătrânei prezicătoare.

Da, Petroneff părea să ştie mult mai multe decât vroia să spună! De altminteri, îl zărise şi în maşină cu femeia aceea care avea o asemănare uimitoare cu Tatiana.

Gândurile moşierului se îndreptară şi spre Jonny Walker. Mai deunăzi, Petroneff îi spuse că detectivul nu se mai arătase pe la el — iar acum mergeau la braţ, de parcă ar fi fost mereu împreună. Şi bănui îndată că cei doi bărbaţi se îndreptau spre castelul „Denise".

Vasilieff nu mai avea răbdare să rămână locului. Trebuia neapărat să desvăluie tainele cari îl înconjurau. Destul bâjbâise în întunerec, acum vroia să vadă limpede.

Fără să stea pe gânduri, porni, cu paşi grăbiţi, pe urmele celor doi.

Nu, nu se înşelase!

Adăpostit îndărătul arborilor dela marginea şoselei, Vasilieff îi văzu intrând pe poarta castelului „Denise".

278. — Spovedania lui Vasilieff

Bătrânul intendent anunţă contesei vizita celor doi bărbaţi. Când auzi că detectivul vrea să-i vorbească, distinsa femeie fu cuprinsă de o turburare fără seamăn.

— Ei, domnule Walker, la ce rezultat aţi ajuns? — întrebă ea, după ce vizitatorii fură introduşi în încăpere. — Ah... citesc pe feţele voastre că nu-mi aduceţi veşti bune... Spuneţi-mi odată, ce s'a făcut cu tânăra femeie?

— A dispărut iarăşi! — răspunse Jonny Walker. Tocmai de aceea am şi venit încoace, căci vroiam să mă sfătuiesc cu dv. cu privire la ceea ce avem de făcut.

Câtva timp domni o tăcere apăsătoare. Când ridică capul, contesa avea ochii înlăcrimați.

— Istorisește-mi *totul* — *zise ea, cu glas obosit.* — *Apoi vom chibzui ce* trebue să facem.

Jonny Walker povesti ce se întâmplase în ultimul timp și urmărirea doctorului la Nisa. Deodată, pomeni numele soției lui Boris Verodin.

Un țipăt ușor scăpă de pe *buzele contesei, care* încleștă *brațul detectivului* și zise cu tărie:

— *De unde* știi că tânăra femeie se numește Natașa Verodin?

— Asta am aflat-o din gura doctorului Barickin, care, înainte de moarte, a mărturisit totul. Cu acest prilej a destăinuit că a *făcut cunoștință cu dânsa*, atunci când *nenorocita venise* să-și ia soțul care *fusese internat* în clinica lui. Datorită puterii sale hipnotice, ticălosul a izbutit să-i impună voința sa, fugind cu ea în străinătate. Cât despre Boris Verodin, credea și el că s'a prăpădit *în urma exploziei* —dar l-a întâlnit *apoi la Nisa*, deși sub alt nume *și sub altă* înfățișare.

— Nu cumva... Boris Verodin a vorbit și el cu doctorul? Nu o fi aflat... ce s'a întâmplat cu Natașa? — întrebă contesa, speriată.

— Nu, fiți liniștită, doamnă! — *răspunse detectivul*, repede, *bănuind că soarta* acestei femei *era strâns* legată de aceea a lui Boris Verodin, deși nu știa în ce fel... Boris Verodin habar n'avea că Barickin se găsea la Nisa... și *cred* că nici n'a aflat asta, căci, după cât se pare, a *fost răpit* de agenții Cekei, *cari l-au ademenit* pe bordul unui *vas rusesc*.

— Așa dar se află iarăși în mâinile dușmanilor săi? — murmură contesa, ștergându-și lacrimile. Cine știe ce au de gând cu el!

— Asta nu putem ști, *doamnă contesă* — răspunse Jonny *Walker*. — *Cred*, însă, că vă faceți *prea multe* griji cu privire la soarta lui, căci tânărul va izbuti el să scape din mâinile agenților...

Mult mai mare însemnătate are pentru noi dispariția soției sale...

— Da, ai dreptate! — oftă contesa. — Unde o fi, sărmana?

Jonny Walker istorisi mai departe ticăloșiile medicului, arătând că Natașa fusese vândută unui American, care plătise pentru dânsa o sumă foarte mare.

— Biata copilă, asta înseamnă moartea ei! — îngână contesa, printre suspine.

— Nu trebue să ne pierdem curajul, stimată doamnă! — urmă detectivul, cu blândețe. — Imediat după moartea lui Barickin am plecat la Paris, pentru a cerceta vila unde locuise doamna Verodin. Deoarece n'am găsit pe nimeni acolo, am pornit spre Berlin, unde am izbutit să dau de American, care mi-a mărturisit că n'a făcut niciun rău tinerei femei.

Și detectivul istorisi tot ce aflase dela Morton. Aceasta mai potoli întrucâtva turburarea contesei; pe de altă parte, însă, grijile o cuprinseră iarăși.

— Ce-i de făcut acum, domnule Walker? — întrebă ea. — Cum putem da de urma dispărutei?

— Tocmai despre asta vroiam să vorbesc cu dv. — răspunse Jonny Walker. — De aceea am și venit încoace împreună cu domnul Petroneff. Dacă am avea, cel puțin, o fotografie a tinerei femei!

— Din păcate, n'am niciuna — zise contesa.

Detectivul începu să măsoare încăperea, cu pași mari. Dacă tânăra femeie ar fi putut dispune de persoana ei — își zise el — firește că ar fi dat un semn de viață până acum. Așa dar, nu mai încăpea nicio îndoială că se afla în puterea unor oameni, cari o țineau departe de lume.

Contesa, care se ridicase și ea, privea cu luare-aminte spre parcul castelului, căci zărise un bărbat apropiându-se grăbit.

— Vine domnul Vasilieff! — exclamă ea, deodată.

— Nu trebue să dea ochii cu mine, căci n'aș ști ce să-i spun — murmură detectivul. — De sigur că o să mă întrebe de ce nu m'am arătat până acum

şi ce am izbutit să aflu asupra celor din castel... Doamnă contesă, vă rog din suflet să faceţi în aşa fel ca să nu mă întâlnesc cu domnul Vasilieff.

— Bine, rămâi aici, însă, căci aş vrea să mai vorbim în chestia dispariţiei Natasei Verodin. Nu mă pot împăca cu gândul că sărmana nu se va mai ivi printre noi.

In acea clipă, intendentul îşi făcu apariţia în încăpere, părând foarte turburat.

— De ce nu i-ai spus că stăpâna castelului nu e acasă? — întrebă contesa, cu glas mustrător.

— E vorba de altceva, stimată doamnă! — răspunse bătrânul. — Vrea să vorbească cu cei doi domni... ştie cu hotărîre că au intrat aici înainte cu jumătate ceas şi n'au părăsit castelul de atunci.

— Ei, drace, de astă dată a pus mâna pe mine! — zise detectivul. — Trebue să mă fac nevăzut, doamnă contesă! Vedeţi dv. cum o s'o scoateţi la capăt cu el. Dacă n'ar fi un om atât de cumsecade, mi-ar fi tot una ce o să-i spuneţi, dar pe bărbatul ăsta nu mă lasă inima să-l înşel...

Contesa oftă şi clătină capul în semn de încuviinţare.

— Cu toate astea, trebue să mă ajuţi şi de acum încolo, domnule Walker — zise ea. — Te rog să rămâi aici, până ce totul se va lămuri.

— Cu plăcere, doamnă contesă! Vă atrag, însă, atenţia, că voiu da vina pe dv. dacă domnul Vasilieff îmi va face mustrări.

— Ce să-i spun? — întrebă intendentul, care aştepta dispoziţiile stăpânei sale.

Femeia rămase pe gânduri, în timp ce Petroneff se apropiă de dânsa.

— Doamnă contesă, nu socotiţi că acum ar fi momentul prielnic să lămuriţi totul? — întrebă el, rugător.

Contesa îl privi îndelung, apoi răspunse:

— Vom vedea, dragă Petroneff... Poate că e încă prea de vreme, poate nu... Vă rog să mă ier-

taţi câteva clipe, domnii mei! Mă înapoiez în curând — se adresă ea celor doi bărbaţi.

In clipa următoare, dispăru din încăpere. Peste puţin timp, un servitor aduse o sticlă de vin şi nişte gustări pentru Walker şi Petroneff, cari rămaseseră să aştepte plecarea lui Vasilieff.

In vremea asta, intendentul coborîse în vestibul şi adresându-se moşierului, zise foarte curtenitor:

— Vă rog să mă urmaţi în bibliotecă, unde veţi putea sta de vorbă cu cei doi domni.

Celălalt rămase foarte surprins, căci se aşteptase să fie din nou trimis la plimbare. Faptul că intendentul nu tăgăduise prezenţa în castel a celor doi bărbaţi, era un semn foarte bun.

— Când a fost aici pentru ultima oară domnul Petroneff, administratorul moşiei doamnei Barobleur? — întrebă Vasilieff, în timp ce urcau scările spre bibliotecă.

— O, nu e mult de atunci — răspunse intendentul, deşi îi era foarte neplăcut să dea lămuriri asupra unor lucruri, despre care stăpâna sa nu-i pomenise nimic.

— Dar cât timp a fost ducesa de Worchester proprietara acestui castel? — cercetă moşierul mai departe.

— Şi asta vrei să-ţi mai spun? — murmură Bouillon, prefăcându-se că nici n'a auzit această întrebare.

Abia când Vasilieff o repetă, bătrânul intendent se hotărî să răspundă, căci îşi dădea seama prea bine că n'avea încotro.

— Câţiva ani... vreo cinci, dacă nu mă înşel — răspunse el, şovăitor.

— Dar ia spune, ducesa nu semăna cu doamna, care locuieşte în castel de câtva timp? — urmă moşierul, cu încăpăţânare.

— Domnule, mă întrebaţi mult mai mult decât vă pot răspunde — zise intendentul.

Şi, deoarece ajunseseră la uşa bibliotecii, răsuflă uşurat, căci scăpase de întrebările acestea neplăcute.

— Intraţi, vă rog! — zise el, deschizând uşa şi făcând loc vizitatorului să intre în eleganta încăpere.

Vasilieff păşi înăuntru, în timp ce bătrânul se retrase.

După ce-şi roti privirile în jurul său, moşierul rămase cu ochii aţintiţi la fotografia frumoasei femei, care atârna deasupra biroului. Cum ajunsese, oare, acest portret în Franţa? Înainte vreme se afla în castelul său din Crimeea, iar acum, după douăzeci şi cinci de ani, îl întâlnea aici, în ţară străină.

Alături de portretul femeii era un alt portret care... îl înfăţişa pe el însuşi. Firește, trecuseră mulţi ani de când mama lui ceruse unui pictor să facă acest portret.

În timp ce era adâncit în contemplarea celor două pânze, Vasilieff auzi un sgomot îndărătul său. Se întoarse, dar nu văzu nimic. În clipa următoare, cineva tuşi, apoi un bărbat bine făcut se ridică dintr'un fotoliu mare, capitonat, cu spetează înaltă.

Surprins, moşierul făcu o plecăciune adâncă. Înaintea lui se afla un om foarte bătrân, cu barba albă ca zăpada şi doi ochi mari, albaştri. După cât se părea, citise până acum, căci mai ţinea în mână o carte.

Vasilieff se simţi atras către acest bătrân, care i se părea cunoscut. Da, era acela pe care îl zărise înainte cu câteva săptămâni în parc, alături de ciudata contesă.

Fără să scoată o vorbă, venerabilul bătrân se înclină şi vru să se retragă, dar moşierul i-o luă înainte şi i se adresă foarte politicos:

— Mă numesc Vasilieff... Grigore Vasilieff. Vă rog să mă iertaţi dacă v'am deranjat, însă am fost condus aici de intendentul castelului, care pesemne că nu ştia că sunteţi în bibliotecă.

Bătrânul prinţ — căci el era — privi cu luare-

aminte spre vizitator şi începu să gâfâie de turburare. In cele din urmă, se uită la portretul de deasupra biroului, apoi iarăşi la Vasilieff.

— Dumneata... eşti bărbatul din portret? — întrebă el, cu glas tremurător.

Moşierul clătină capul în semn de confirmare, fără să-şi deslipească privirile dela bătrânul prinţ.

— Da, eu sunt, — răspunse el. — Portretul a fost făcut înainte cu mulţi ani, de pictorul rus Simenov. M'a cuprins mirarea văzându-l aici, însă nădăjduiesc că voiu primi lămuriri în curând... Dar dv. cine sunteţi, domnule? — adăugă el, cu oarecare teamă.

— Prinţul Vladimir de Orlinski, — răspunse bătrânul, cu glas adânc, ce părea că vine din alte lumi.

Vasilieff păli şi închise ochii. Gândurile-i se încâlciră în minte. Era cu putinţă, oare? Omul acesta să fie prinţul... acela?...

Nu cuteză să-şi urmeze gândul. Era atât de turburat, încât ochii-i se umplură de lacrimi.

— Alteţă... doamna aceea... nu e soţia d-v.? — întrebă el, arătând spre portretul femeii.

— Da! — răspunse prinţul, cu glas răguşit, în timp ce o sclipire vie se aprinse în ochii săi. — Da, e soţia mea, fosta baroană Augustina de Balten.

Vasilieff era atât de emoţionat, încât nu fu în stare să scoată măcar o vorbă şi rămase ca un vinovat înaintea acestui om, pe chipul căruia se păstraseră trăsăturile distinse, cu toată deţinerea îndelungată în înfiorătoarea subterană din fortăreaţa Petru şi Pavel.

— E... mama mea! — exclamă Vasilieff, în cele din urmă.

— Bastardul! — murmură prinţul Orlinski. — Bastardul unui împărat!

Oricât de încet rostise prinţul aceste cuvinte, moşierul le auzi, totuşi. Trupul i se înălţă dintr'odată şi îşi aţinti ochii asupra prinţului.

— Înainte vreme știam, doar, că sunt fiul dv., prințe! — zise el. — Mă numeam Grigore Vasilieff, prinț de Orlinski... Nu știam nimic despre tragedia care v'a despărțit de mama mea. Atât eu, cât și dânsa, eram încredințați că nu mai sunteți în viață. Abia pe patul de moarte, mama îmi destăinui crima care se făptuise împotriva ei...

— Știu, Augustina a fost o femeie bună și nobilă! — murmură prințul. — Rivalul meu a silit-o să-i aparțină, în timp ce pe mine m'a îngropat de viu, în subterana aceea blestemată, unde am lânce zit jumătate veac. Puținii oameni cari știau că prințul Orlinski mai trăiește, fuseseră legați prin-r'un jurământ să nu pomenească nimic despre acest lucru.

„In ultimul timp încheiasem cu viața și nu bănuiam transformările care se petrecuseră în Rusia. Soarele răsări, însă, din nou, înaintea mea, sub chipul unei copile minunate, pe care o chema Irina...

Vasilieff, care ascultase cu încordare cuvintele bătrânului, făcu câțiva pași înainte. Abia acum începuse să se facă lumină în mintea lui.

— Ați fost împreună cu Irina? — îngână el. — Cu Irina Verodin?

Prințul clătină capul în semn de încuviințare.

— Datorită istețimii acestei copile, izbutirăm să ne recăpătăm libertatea — urmă el. — Un paznic, care ne aducea mâncarea, primi să ne înlesnească fuga, în schimbul unei sume de bani. Înainte de asta, însă, într'un moment de desnădejde, Irina ucisese pe comandantul fortăreței, care o închisese în subterană...

— Sărmană copilă! — murmură Vasilieff.

— După ce am evadat din închisoare, am părăsit Petrogradul cu ajutorul unui avion, care trebuia să ne ducă în străinătate — urmă bătrânul. — Din nefericire, însă, un defect al motorului ne sili să aterizăm în Polonia. Un baron de acolo ne salvă, ținându-ne ascunși câtăva vreme în castelul

său. Intr'o bună zi, pilotul nostru dispăru cu avionul, luând cu sine și pe tânăra fată.

„Cine știe unde o fi acum? Zi și noapte mă rog pentru dânsa și aș fi bucuros să-mi dau viața, numai să știu că biata copilă a scăpat teafără...

— Să nădăjduim că Domnul o va ocroti! — murmură Vasilieff. — Dar cum ați ajuns aici? — întrebă el, apoi, privind cu încordare spre prinț.

— Nu pot să vorbesc despre acest lucru, Grigore Vasilieff—răspunse prințul. Am făcut o făgăduială, pe care trebue s'o respect cu sfințenie. Singurul lucru pe care ți-l pot destăinui este că am fost recomandat doamnei Barobleur, stăpînă acestui castel.

— Așa dar, o cunoști? — întrebă moșierul, cu glas tremurător.

— Da, am vorbit adeseori cu dânsa.

Vasilieff rămase pe gânduri. Bătrânul îl privea în tăcere, dar pe chipul său se putea citi prea bine că ura, care îi clocotise în piept, începuse să se potolească încetul cu încetul. O expresie de blândețe se întipări pe fața lui și în zadar se strădui să-și învingă turburarea care îl cuprinsese.

— Prințe Orlinski, știi că Irina e fiica mea? — întrebă Vasilieff, deodată.

— Fiica dumitale, Grigore Vasilieff? Ce vrei să spui cu asta?

Un suspin adânc ieși din pieptul moșierului.

— Da, e fiica mea adevărată! — stărui el, cu ochii scânteietori de fericire. — E carne din carnea mea, sânge din sângele meu...

Bătrânul clătină capul, așteptând, parcă, noui lămuriri.

— Hai să ne așezăm, prințe — urmă Vasilieff. — Vreau să-ți istorisesc povestea vieții mele.

Rămase câtva timp cu privirile ațintite înaintea lui, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile, apoi începu:

— Vezi acest portret? — și arătă spre portretul său din tinerețe. — Mama mea, prințesa Augustina

de Orlinski, mai trăi un an după ce pictorul îl creiase...

„Am fost crescut, cu multă îngrijire, în castelul nostru din Livadia, unde locuiam cu mama, departe de ceilalți oameni. Din când în când eram vizitați de un bărbat înalt, pe care nu-l cunoșteam și care părea să se intereseze foarte mult de mine. După plecarea lui, mama plângea întotdeauna și îngenunchia înaintea fotografiei dumitale, rugându-se fierbinte.

„Pe atunci nu știam decât că sunt fiul prințului Vladimir Orlinski, despre care mi se spusese că murise de multă vreme. Deoarece nu veneam în contact cu alți oameni, n'aveam de unde să aflu adevărul.

„Intr'o bună zi, mama își dădu sufletul. Eram nemângâiat, căci ea fusese totul pentru mine. Îți închipui, însă, durerea mea, când aflai că nu eram fiul dumitale, ci copilul din flori al împăratului Alexandru III-lea.

„Mama îmi lăsase memoriile ei zilnice, din care aflai povestea tristă a vieții sale. Citirea acestor pagini făcu din mine alt om. In acest chip izbutii să aflu toate suferințele ei, și cum devenise amanta Țarului, ceea ce te-a hotărît să te desparți de dânsa.

„Intr'una din zile, Țarul se ivi la castel și avu cu mine o lungă convorbire. De atunci, fui nevoit să-i spun „tată" și începui chiar să-l iubesc, căci era, doar, părintele meu și se purta foarte blând cu mine.

„Adeseori mă trimitea să fac călătorii în străinătate și mă copleșea de daruri. Din când în când, însă, eram nevoit să mă înapoiez în Rusia, căci Țarul ținea să-l însoțesc în vreo călătorie sau să locuiesc împreună cu el într'unul din minunatele sale castele. Nu cunoșteam încă pe membrii familiei imperiale, dar știam că Țarul avea doi fii.

„Intr'una din zile, mă văzui nevoit să-mi schimb numele. De atunci, nu mai eram prințul Grigore

Vasilieff de Orlinski, ci contel Grigore Vasilieff de Romanov.

„Cu prilejul uneia din întâlnirile noastre săptămânale, Împăratul îmi spuse că luase hotărîrea să mă recunoască drept fiul său. Îţi poţi închipui bucuria şi mândria mea!

„Da, am petrecut zile frumoase alături de părintele meu iubitor, care nu îngăduia nimănui să se apropie de noi. Cu toate astea, mari griji îmi apăsau inima... In călătoriile mele, aflasem că Rusia era ameninţată de o primejdie, care ar fi putut distruge tot ce se creiase până atunci. Încetul cu încetul, mă văzui iniţiat în ororile despotismului ţarist şi începui să înţeleg că marele nostru popor avea tot dreptul să jinduiască după libertate şi să-şi urască Împăratul... Când mă înapoiai dintr'o nouă călătorie, vorbii cu părintele meu despre asta.

„La început, Ţarul mă privi încruntat şi-mi spuse că sunt un om nerecunoscător... un revoluţionar. Vorbele mele, însă, îl puseră pe gânduri şi, după puţin timp, făcu câteva reforme, la care nu se gândise nimeni până atunci. Aceasta îmi spori şi mai mult dragostea pe care i-o purtam...

„In sfârşit, veni şi vremea când intrai în armată. Toţi se purtau cu mine foarte respectuos, numindu-mă „Alteţă imperială", după cum porunci Ţarul printr'un decret.

„După ce avansai în grad, părintele meu mă aduse în sânul familiei domnitoare. Ţarina mă ura cu înverşunare — aceasta o băgai de seamă foarte repede. Împăratul, însă, o supraveghea cu multă străşnicie şi, într'una din zile, avură chiar o discuţie violentă, din pricina mea.

„Apoi devenii pedagogul şi tovarăşul de joc al Ţareviciului Nicolai. La drept vorbind, acesta nu era rău şi avea unele însuşiri frumoase, dar creşterea pe care o primi, îl transformă într'un mic despot, într'un om care se socotea unsul lui Dumnezeu şi care îşi închipuia că va putea face orice cu poporul a cărui soartă avea să-i fie încredinţată.

„Din nenorocire, i-a fost dat să aibă o dezamăgire groaznică. Ingâmfarea lui a plătit-o cu viața și, odată cu el, a pierit întreaga sa familie...

„Dar nu vreau să vorbesc despre asta, ci mă voiu întoarce la povestea vieții mele...

„Intr'una din zile se ivi la Curte o femeie tânără și frumoasă. O chema Gloria Tatiana Worchester. Pe atunci, nimeni nu știa că dânsa era o ducesă înrudită de aproape cu familia regală a Angliei. De la prima noastră întâlnire se născu între noi o dragoste puternică... Lady Worchester era o femeie isteață și plină de energie. Mă sfătui să ținem ascunsă dragostea noastră până ce va sosi momentul prielnic. Nenorcoirea fu, însă, că și Țareviciul fu cuprins de aceeași patimă pentru frumoasa femeie.

„Dar nu numai el, ci și un al treilea, prințul Potcikev, începu să-i facă curte. Acesta era cam de aceeași vârstă cu mine. In cele din urmă, vorbii cu Tatiana și-i expusei primejdia ce ne amenința, dacă am fi ținut mai departe ascunsă iubirea care ne lega...

„Ea plânse la pieptul meu și-mi spuse, ca o profeție, că dragostea noastră va trezi ura celorlalți. Din nefericire, proorocirea ei se împlini întocmai...

„Țarul își dădu încuviințarea la căsătoria noastră și, cu învoirea lui, ne retraserăm în castelul nostru din Livadia, unde trăirăm fericiți câtăva vreme, până ce furăm nevoiți să ne înapoiăm la Curte. Intre timp, soția mea născu un băiat.

„Intr'o zi, se găsiră la un prieten de-al meu câteva scrisori compromițătoare. Dușmanii mei mă învinuiră că aș fi pus la cale răsturnarea regimului țarist și, înainte de a putea fugi în străinătate, fui arestat și întemnițat în înfiorătoarea celulă numărul optsprezece din închisoarea Petru și Pavel, unde lâncezii multă vreme.

„Când mi se dădu drumul din închisoare, nu

ai aveam dreptul la titlul meu de odinioară, ci imii acte pe numele de Grigore Vasilieff. Poate mi-aș fi îndurat soarta cu bărbăție, dacă n'aș aflat că imediat după ce fusesem arestat, scumpa a Tatiana se aruncase în mare împreună cu coiul nostru. Această veste, însă, îmi răpi tot curajul și mă hotărîi să părăsesc Rusia. În timpul leținerii mele, bunurile îmi fură administrate de Petroneff, omul meu de încredere, pe care îl luasem în slujbă cu puțin timp înainte de arestarea mea. Și, dacă astăzi mai sunt un om bogat, aceasta se datorește în primul rând credinciosului meu administrator.

Vasilieff rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă:

— Acum urmează ultimul capitol al vieții mele nuciumate... Anușca Verodin, camerista soției mele, să însoți în străinătate. După câtva timp, însă, ea ni mărturisi că îi era dor de fiica ei, pe care o lăsase în Rusia. Așa dar, îi dădui banii trebuinoși, îndemnând-o s'o aducă în Anglia, unde aveam o moșioară.

„Când o văzui înaintea mea, rămăsei uimit de frumusețea fetei și, încetul cu încetul, mă simții atras spre dânsa. Vera — așa o chema — era foarte isteaptă și mama ei îi dăduse o creștere aleasă.

„Într'o bună zi, mă îmbolnăvii de pneumonie. Tânăra mă îngriji cu atâta devotament, încât înțelesei că izbutisem să-i cuceresc inima. O minunată noapte de primăvară fu a doua noapte fericită din viața mea...

„Mă căsătorii cu Vera, în cea mai mare taină trăirăm fericiți câtva timp la Londra, unde ne utaserăm... Tânăra mea soție aduse pe lume o tiță — mica Irina. Din nefericire, însă, mama uri trei zile după nașterea copilei. Cine și-ar putea închipui durerea mea! Cuprins de desnădejde, credințai bătrânei cameriste creșterea fiicei mele r eu pornii în lume...

„După multă vreme, mă înapoiai în Rusia, satul natal al Anuşcăi, unde locuia cu nepoata ei Nici de astă dată nu rămăsei acolo mult timp, ca n'aveam răbdare să stau locului.

„Abia mai târziu, când Irina devenise o tişcană minunată, mă întorsei iarăşi în sat şi-i cumpărai o moşie în apropiere. Nimeni nu cunoşte taina naşterii Irinei. Firește, ştiau cu toţii că era nepoata Anuşcăi, care orbise între timp, însă nimeni nu bănuia că eu eram tatăl ei.

„Apoi, izbucni războiul. Urmăream cu grijă desfăşurarea faptelor şi ştiam că Rusia va fi frământată de turburări, care aveau s'o ducă la pieire. Şi, într'adevăr, temerile mele se împliniră întocmai.

Kerenski izbuti să ajungă la conducerea ţării. Cu acest prilej, se cercetă arhiva secretă a statului şi, descoperindu-se nedreptatea care mi se făcuse, guvernul hotărî să se folosească de mine pentru a aduce învinuiri Ţarului, dacă acesta avea să fie judecat. Din această pricină mă bucurai de ocrotirea guvernului republican.

„In cele din urmă, Kerenski fu alungat şi revoluţionarii ajunseră la cârmă. Ce-i drept, m'am lăturat mişcării monarhiste, însă numai pentru salva viaţa Romanovilor. Din păcate, străduinţele noastre au rămas fără folos — prizonierii au avut un sfârşit groaznic. Dacă l-au meritat sau nu, n' putea spune.

„Da, prinţe Orlinski, aceasta e povestea vieţii mele! — zise Vasilieff, oftând din adânc.

Apoi istorisi mai departe ce i se întâmplă după fuga din Rusia.

— Şi-acum, am motive temeinice să cred soţia mea se află în viaţă — încheiă el. — Bănuiesc că Petroneff m'a înşelat, poate nu cu gânduri rele totuşi, m'a îndreptat dinadins pe o cale greşită.

O tăcere grea se lăsă în marea încăpere. cele din urmă, bătrânul prinţ întinse mâinile s Vasilieff, care le strânse cu căldură.

Cereţi mâine numărul 154 tuturor chioşcarilor vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Soarta noastră a fost aproape aceeași — zise prințul, cu glas slab. — Dumneata mai ai de trăit, Grigore Vasilieff! Eu, însă, stau cu un picior în groapă... Poate că Cel de Sus îmi va mai dărui câteva luni, sau chiar un an, doi... Fericit, însă, nu mai pot fi niciodată...

In acea clipă, cei doi bărbați se întoarseră, căci un sgomot ciudat se auzise într'un colț al încăperii. O bătrână încovoiată, care se sprijinea într'o cârjă, se apropia de ei.

Era Denise Barobleur.

Cuprins de turburare, Vasilieff păși spre dânsa, nădăjduind să afle deslegarea tainei ce-l frământa de atâta vreme.

279. — O revedere neașteptată.

Iesta Ulkitzki locuia împreună cu prietenul său Urez. Mai bine zis, tânărul îi oferise adăpost în casa lui, căci nu putea răbda să-l vadă slăbind tot mai mult din pricină că agitatorul nu mai dormea și nu mânca aproape de fel.

Nu-i vorbă, pe vremurile acelea în Rusia le mergea prost tuturor. Merinde nu prea erau, însă puținul pe care îl căpăta Iesta îl împărțea bucuros cu prietenul său.

Fostul prinț rămăsese în slujba lui din Administrația închisorilor. Era un fel de contabil al Cekei, căci postul acesta de răspundere nu putea fi încredințat decât unui om cinstit, care nu se gândea să-și umple buzunarele cu banii statului.

Intr'o seară, cei doi prieteni se înapoiau spre casă, după munca istovitoare din timpul zilei. Din când în când, Urez, ai cărui obraji păreau aprinși de friguri, rămânea locului și izbucnea într'o tuse seacă, în timp ce prietenul său îl privea îngrijorat.

Tânărul ducea subsuoară o lădiță lunguiață, în care se aflau lucruri de preț. Erau merinde: o cutie de conserve, jumătate kilogram de făină de

ovăz, legume și puțin porumb. Toate acestea trebuiau să le ajungă pentru o săptămână.

— Ar fi de dorit să te mai cruți nițel, dragul meu! — îl sfătui Iesta. — Plămânii tăi nu sunt sănătoși... ar trebui să te păstrezi pentru aceia cărora le aduci mângâiere în fiecare zi...

Urez descrise cu mâna un gest obosit. Ochii-i scânteiau, iar buzele sale lipsite de sânge se contractară într'un zâmbet îndurerat.

— Ei, alții suferă și mai mult! — răspunse el. — Ieri, de pildă, am fost la închisoarea pentru femei, unde am cerut să mi se arate totul. Îl cunoști pe Boreckin, nu-i așa?... Mi-a arătat, rânjind, celula de execuție... Până atunci, nu-mi venea să cred... ieri, însă, m'am încredințat cu ochii mei... Nenorocitele sunt chinuite fără milă, sau lăsate să moară de foame. E rușinos ceea ce se petrece acolo! Pentru ce am luptat din răsputeri, pentru ce ne-am jertfit? Ca să întemeiem un stat de ucigași, sau să dăm naștere unui popor liber, care să poată privi cu mândrie spre conducătorii săi?

Agitatorul rămase cu ochii țintă în depărtare.

— Totul a fost zadarnic! — strigă el, cu atâta putere, încât cei câțiva trecători, cari se aflau pe aproape, se opriră locului, speriați.

Iesta îl ascultase, cu durerea în suflet. Da, prietenul său avea dreptate. In această țară nu mai existau decât ruine și dărămături. Oamenii fuseseră transformați în niște animale, care n'aveau dreptul să gândească. Conducătorii gândeau pentru ei. Ce-i drept, nu se putea spune că aceștia o duceau numai în petreceri, totuși nu îndurau mizeria ca semenii lor, cari trăiau ca fiarele.

După puțin timp, cei doi prieteni ajunseră înaintea casei lor. In acea clipă, trei femei se apropiară de ei, abia ținându-se pe picioare. Iesta tresări speriat și vru să intre repede în casă, dar prietenul său îl reținu, apucându-l de braț.

Aceste trei femei se iveau odată pe săptămână

și, anume, atunci când Iesta se înapoia acasă cu lădița în care își avea merindele procurate cu atâta trudă. Nenorocitele aveau copii, iar bărbații le muriseră de multă vreme. Ochii lor înfundați în orbite lăsau să se întrevadă mizeria în care se zbăteau.

Iesta Ulkitzki le dăduse întotdeauna o parte din merindele sale — de astă dată, însă, vroia să se ferească de ele, căci de trei zile nu mai mâncaseră ca lumea și țineau să fie și ei sătui cel puțin odată. Altminteri, Urez n'o mai ducea multă vreme.

— Iesta, dă-le partea mea! — zise agitatorul, în timp ce femeile întinseră mâinile spre ei.

Apoi, deschise lădița și aținti o privire rugătoare asupra prietenului său, care clătină capul în semn de încuviințare. Agitatorul scoase cutia cu conserve și punga în care se aflau legumele.

— Împărțiți-le între voi! — zise el, adresându-se celor trei nenorocite. — Mai mult nu vă putem da, căci ceea ce ne-a rămas trebue să ne ajungă pentru o săptămână întreagă.

Femeile se depărtară în grabă. Dar ce puteau să facă? Erau nevoite să umble după cerșit, căci altminteri copiii le mureau de foame. Dar nu puteau să coacă pâinea numai din strujitură de lemn, ci trebuiau să mai amestece și puțină făină de ovăz sau de porumb.

Iesta pregăti cina în bucătărie, în timp ce prietenul său se lăsă obosit pe un scaun din odăița locuită odinioară de Irina. Un zâmbet îndurerat plutea pe buzele agitatorului. Înșela pe toți din jurul său — sau, cel puțin, își închipuia că-i înșeală... Urez știa prea bine că nu mai avea mult de trăit.

Luptase cu îndârjire pentru idealul său, suferise alături de ceilalți chinurile la cari fuseseră supuși de asupritorii lor, propovăduise întotdeauna binele, dragostea dintre frați — acum, însă, avea la fiecare pas altă desamăgire. Toate nădejdile sale

se spulberaseră încetul cu încetul și din marele agitator de odinioară nu mai rămăsese decât un om care își aștepta moartea cu nerăbdare.

Tovarășii săi, cari ajunseseră în fruntea statului, nu-l mai vedeau cu ochi buni, fiindcă Urez stăruia cu încăpățânare să se îndeplinească făgăduielile făcute poporului. Și, din păcate, aceste făgăduieli nu se înfăptuiseră nici pe departe.

In cele din urmă, Iesta își făcu apariția în încăpere curmând șirul gândurilor cari frământau mintea agitatorului. Fără să scoată o vorbă, cei doi prieteni înghițiră cu lăcomie supa.

— Iesta, făgăduiește-mi că ai să inspectezi mâine închisoarea femeilor — zise Urez, după ce sfârșiră masa lor sărăcăcioasă. — Trebue neapărat să te duci acolo, căci nenorocitele sunt chinuite fără milă și nu li se dă nimic de mâncare. După câte știu, directorul închisorii primește o sumă de bani necesară pentru hrana deținuților. Ce se face cu acești bani, dacă bietele femei mor de foame?

Iesta înălță din umeri și-i făgădui să-i împlinească dorința, deși știa prea bine că toată inspecția va rămâne fără niciun folos. Merindele destinate închisorilor erau cât se poate de reduse — masa de prânz se alcătuia dintr'o supă de legume, fără carne, sau o supă de porumb, și câte un sfert de pâine de fiecare deținut. De sigur, însă, că paznicii și funcționarii temnițelor mai furau o parte din merinde, astfel că nu era de mirare că arestații mureau de foame.

A doua zi, Iesta se duse, într'adevăr, la închisoarea femeilor. Directorul acesteia, un individ cu chipul aspru, purta o tunică de Cazac și o căciulă din care ieșea afară un smoc de păr neîngrijit. După cât se părea, acest director nu se desmeticise încă din cheful pe care fără îndoială că-l făcuse în ajun.

Când dădu cu ochii de Iesta, un zâmbet binevoitor se ivi pe buzele sale, dar în același timp a-

coperi cu o coală de hârtie câteva pachete care se aflau într'un colţ al încăperii.

Fără să scoată o vorbă, tânărul se îndreptă spre ungherul cu pricina şi trase de o parte coala de hârtie.

Directorul scoase o injurătură murdară.

— Ce te amesteci dumneata în treburile mele? — se răsti el la Iesta.

— Tovarăşe Koltcikev, îţi dai seamă ce-ai făcut? — răspunse tânărul. — Făina şi legumele astea aparţin arestaţilor. Ai aici două sute de femei, pe care le laşi să moară de foame.

Koltcikev nu se mai încumetă să răspundă ceva.

— Ştii ce se va întâmpla dacă voiu aduce la cunoştinţa celor în drept fapta dumitale? — urmă Iesta. — Săptămâna trecută directorul închisorii de deportaţi a fost împuşcat fiindcă a furat hrana deţinuţilor, pe cari i-a lăsat să flămânzească zile de-a rândul. Dumneata meriţi aceeaşi pedeapsă... De altminteri, s'au mai produs şi alte plângeri împotriva dumitale...

— Mii de draci! scrâşni directorul. — Mai mult ca sigur că aceste plângeri au fost făcute de ticălosul ăla de Teciroskin, pe care l-am prins în timp ce voia să scoată din închisoare un sac de făină şi l-am dat afară din slujbă, în loc să-l denunţ autorităţilor.

Iesta se simţi străbătut de fiori. Dacă un simplu paznic se încumeta să dosească un sac de făină atunci putea să-şi închipuie ce fel de afaceri făcea directorul închisorii. Chiar fără asta porţiile erau socotite cu multă sgârcenie, astfel că dacă se mai şi fura din ele, nu mai rămânea aproape nimic pentru bieţii deţinuţi.

— Nu l-ai denunţat autorităţilor, fiindcă atunci ai fi intrat şi dumneata la apă — răspunse Iesta. — Acum, însă, aş vrea să văd şi eu celulele arestaţilor pe care le voiu întreba ce li se dă de mâncare.

— Așa trece peste drepturile dumitale! — se împotrivi directorul.

Iesta Ulkitzki înalță din umeri, apoi uitându-se la ceasornic, zise foarte liniștit:

— Dacă nu te hotărăști numaidecât să-mi împlinești dorința, mă voiu duce la comisarul poporului pentru afacerile interne, căruia îi voiu cere să lanseze mandat de arestare împotriva dumitale. Toată chestiunea nu poate să dureze mai mult de jumătate ceas. Așa dar, nu va fi vina mea dacă îți vei pierde slujba și, afară de asta, vei fi adus înaintea judecătorilor.

— Bine, n'ai decât să inspectezi temnița! — strigă Kolcikev, apropiându-se de Iesta, care se dădu înapoi, desgustat, căci directorul duhnea a rachiu. — N'ai să mă denunți, nu e așa, tovarășe Ulkitzki? Altminteri, ce s'ar face soția și copiii mei?

— Nu-ți fac nimic dacă îmi făgăduiești că de acum încolo n'ai să te mai atingi de hrana deținuților.

— Îți făgăduiesc! — răspunse directorul, răsuflând ușurat. — Am să cer să fiu mutat în altă parte... nu mai pot rămâne aici, căci altminteri mă dau paznicii de gol, dacă iau măsuri împotriva lor.

— N'ai decât să faci ce poftești, însă acum arată-mi închisoarea!

Vizitând locașul Iesta află lucruri grozave. Nenorociții nu primeau nici jumătate din hrana ce li se cuvenea. Odată pe săptămână trebuia să li se dea carne, însă până acum nu primiseră nici măcar o bucățică. Femeile gravide aveau dreptul la un ou în fiecare două zile însă funcționarii închisorii nu se gândeau la situația nenorocitelor și vindeau ouăle acelora cari mai aveau cu ce plăti.

O indignare îndreptățită cuprinse pe tânărul revoluționar, care privi întunecat spre directorul închisorii.

— Nu sunt numai eu de vină! — murmură acesta.

Iesta cercetase vreo zece celule și pretutindeni auzise aceleași plângeri. Prizonierele erau hrănite cu un fel de supă de mălai, în care nu se punea nici măcar sare.

Cei doi ajunseră înaintea celulei numărul treisprezece.

— Pentru ce a fost arestată femeia asta? — întrebă Iesta, în timp ce paznicul se pregătea să descuie ușa.

— Nu știu nici eu — răspunse directorul. — După cât se pare, însă, trebue să fie vorba de o chestie foarte misterioasă. Femeia susține cu tărie că trebue să vorbească cu tovarășul Ilino. Acesta, însă, nu se află în oraș, ci a plecat de câteva săptămâni într'o călătorie lungă, care se sfârșește tocmai în Urali. Se spune că femeia arestată e în legătură cu dispariția lăzilor cu aur, căci a fost zărită în pădurea în care a avut loc lupta dintre tovarășii noștri și soldații prințului Potcikev. Fiind urmărită până aici s'a băgat de seamă că a dispărut într'o casă suspectă.

Iesta tresări. Cine putea să fie arestata? Privi în celulă, a cărei ușă fusese deschisă. In fund se afla o femeie, care abia ridică privirile din culcușul ei. Iesta șovăi câteva clipe, apoi păși înăuntru.

— Iesta... dumneata aici? — se auzi un glas tremurător.

Tânărul revoluționar tresări.

— Sfinte Dumnezeule! Irina... ce cauți aici? — strigă el. — Dumneata în închisoare? Ce o mai fi însemnând și asta? N'ai plecat...

Își curmă vorba, amintindu-și de directorul închisorii, care se afla îndărătul lui.

Și, într'adevăr, acesta privea uimit la cei doi tineri, cari păreau să se cunoască de aproape. Femeia era foarte frumoasă și, deși purta vestminte țărănești, acestea nu-i răpeau nimic din farmecul și gingășia ei.

Iesta se hotărî repede.

— De cât timp e aici arestata? — întrebă el, adresându-se directorului.

— De aproape patru săptămâni.

— Şi de atunci se află şi tovarăşul Ilino în călătorie?

Kolcikev clătină capul în semn de aprobare.

— Aş vrea să vorbesc cu dânsa între patru ochi, tovarăşe Kolcikev — urmă tânărul.

Şi, văzând că directorul şovăie, adaugă răstit:

— Ştii că eşti în mâna mea... Dacă nu-mi împlineşti această cerere, atunci...

— Bine, plec! — îl întrerupse celălalt, înfuriat, şi se depărtă, mormăind o înjurătură.

— Irina! — apoi se plecă deasupra mâinilor ei, pe care le sărută îndelung. — De ce n'ai dat niciun semn de viaţă? De ce n'ai trimis să mă cheme?

— Nu ştiam nici eu ce să fac — răspunse Irina. — M'am dus la locuinţa doamnei Barobleur, unde am fost primită de bătrânul Ipanoff şi soţia lui. Nu apucai, însă, să intru bine înăuntru, când se auziră bătăi în uşă. Erau agenţii Cekei, cari m'au arestat şi m'au adus aici.

— Dar, cum e cu putinţă una ca asta? — întrebă Iesta, privind-o cu dragoste nețărmurită. — După câte ştiu, erai sub ocrotirea contesei?

— Ei, Iesta, e o poveste lungă, pe care ţi-o voiu istorisi mai târziu. Acum, însă, te-aş ruga să-mi înlesneşti o întrevedere cu comisarul Ilino. E vorba de o chestiune foarte însemnată. Dacă Boris Verodin e mort, cel puţin...

— Nu, Irina, Boris nu e mort! — o întrerupse tânărul.

Arestata îl privi cu ochii holbaţi. Era cu putinţă, oare? Nu-i spusese Sonia că Boris Verodin nu se mai află în viaţă?

— Nu e mort? — exclamă Irina, plină de bucurie.

— Nu, draga mea! — răspunse Iesta îndurerat, căci își dădea prea bine seamă că tânăra fată mai ținea la fratele ei vitreg. — Nu știu nici eu cum s'au petrecut lucrurile, căci am aflat vestea de la Saşa. Bătrâna a primit o telegramă din partea contesei, prin care i se aduce la cunoștință că Boris Verodin trăiește și e sănătos tun.

— Ah, dumnezeule, cum să-ți mulțumesc pentru mărinimia Ta! — murmură Irina, ridicând ochii spre cer.

Apoi, cuprinse mâinile tânărului și urmă:

— Știi, prietene, toate se mai pot întoarce în bine! Inchipuie-ți, am aflat unde se află aurul dispărut.... am și dovezile asupra nevinovăției lui Boris Verodin... de aceea vroiam să vorbesc cu Ilino... lucrez în numele Soniei Petrovici, pe care Dumnezeu a pedepsit-o aspru cu prilejul focului de la mănăstire.

Iesta vru să-i pună câteva întrebări, dar se răsgândi. Suferea că nu putea s'o pună imediat în libertate, însă nu-i era îngăduit să treacă peste regulile stabilite. Ce-i drept, nu se adusese Irinei vreo învinuire precisă, totuși sărmana trebuia să rămână arestată până ce avea să se dovedească nevinovăția ei.

Era și dânsa una din numeroasele victime ale Cekei, sortite să lâncezească în temniță ani de-arândul, până ce, într'o bună zi, mureau acolo sau își recăpătau libertatea prin cine știe ce întâmplare fericită.

Așa dar, Iesta se văzu nevoit să plece singur, după ce-i făgădui că va face tot ce-i va sta în putință ca să fie eliberată din închisoare. In același timp, porunci directorului să poarte de grija arestatei, care trebuia tratată cu cât mai multă blândețe.

Apoi Iesta porni în grabă spre casă. Prietenul său, care tocmai își făcuse și el apariția, află cele întâmplate în temniță. La început se îngrozi, au-

zind că tânăra fată fusese arestată. După aceea, însă, o mare bucurie, puse stăpânire pe ei, aflând că ea cunoştea locul unde hoţii ascunseseră comoara.

Cei doi prieteni luară hotărîrea să vorbească cu Ilino cât mai repede cu putinţă. In acest scop, Iesta voia să se pună în legătură telefonică cu Moscova, de unde putea să afle unde era Ilino în timpul acela. Apoi Urez avea să plece într'acolo, căci era, doar vorba de o chestiune foarte însemnată.

Peste un ceas, Iesta dădu buzna în încăperea în care îl aştepta prietenul său.

— Avem mare noroc, dragul meu! — strigă tânărul revoluţionar. — Ilino s'a înapoiat ieri la Moscova, după o lipsă de patru săptămâni. Mâine trebue neapărat să pleci într'acolo şi....

— Mâine? — îl întrerupse Urez. — Nu, dragul meu, plec chiar astăzi, căci cine ştie ce însemnătate poate avea o zi! Dacă Ilino nu mă însoţeşte numaidecât încoace, atunci am să-i cer cel puţin un mandat pentru punerea în libertate a Irinei.

Iesta începu să măsoare încăperea cu paşi mari. După cât se părea era înţeles numai pe jumătate cu propunerea prietenului său. In cele din urmă, se opri înaintea acestuia, răsuflând din greu.

— Ştii ce, Urez? Aş avea o propunere şi mai bună... Mă duc la preşedintele Cekei, îi spun despre ce e vorba şi cer ca Irina să fie transportată la Moscova sub pază severă. In chipul acesta nu pierdem vremea în zadar şi, afară de asta, Ilino e pus în curent cu cele întâmplate.

— Da, aşa e — încuviinţă agitatorul.

Fără să mai stea la gânduri, tânărul se duse la preşedintele Cekei, un om de înţeles, care îl cunoştea pe Iesta şi ştia că poate pune temei pe vorbele sale.

După două ecasuri, Irina, însoţită de doi agenţi ai Cekei şi de agitatorul Urez, ajunseră la gară, unde luară trenul spre Moscova.

Inima Natașei svâcnea cu putere, când ajunse înaintea vilei, în care locuia mama lui Kurt de Tollwitz. Să intre, oare? Nu cuteza nici măcar să bată în ușă. Dar, atunci, încotro să-și îndrepte pașii? Era doar fără adăpost și nici nu știa unde se află soțul ei. Toate sforțările făcute pentru a-și aminti adresa bancherului londonez rămaseră zadarnice. Așa dar, n'avea altceva de făcut decât să primească ospitalitatea pe care i-o oferea tânărul diplomat.

Ea bătu în ușă, și după câteva clipe o fereastră se deschise deasupra ei. Natașa privi în sus. Capul unei femei bătrâne se ivi din frunzișul care înconjura fereastra.

— Dv. sunteți doamna de Tollwitz? — întrebă Natașa, cu glas tremurător.

— Da, copila mea — răspunse bătrâna. — Vii din partea fiului meu?

— Da, doamnă.

Fereastra se închise și, peste puțin timp, prințesa păși într'un coridor curat, acoperit de covoare. La capătul acestuia era o ușă deschisă, prin care se vedea o grădină minunată. Două șiruri de trandafiri mărgineau o alcie ce ducea la un chioșc îmbrăcat în verdeață.

După ce-și lăsă valiza în coridor, prințesa fu condusă într'o încăpere de la parterul casei, unde bătrâna o privi îndelung. Fiul ei îi scrisese că această fată însemna toată fericirea lui, însă mai făcuse și câteva destăinuiri care îngrijorau pe bătrâna femeie. In orice caz, nu-și închipuise că aleasa fiului ei era atât de frumoasă.

La un moment dat, Natașa, se simți îmbrățișată și sărutată pe frunte.

— Îți doresc să te simți bine aici, copila mea! — zise doamna de Tollwitz.

— Vă mulţumesc din toată inima pentru bunăvoinţă — răspunse prinţesa, înduioşată.

După câtva timp, se afla în odaia unde urma să locuiască de acum încolo. Era o încăpere luminoasă, mobilată cu mult gust, deşi simplă.

Natasa simţi că aici îşi va găsi liniştea atât de mult dorită. In acelaşi timp, însă, era foarte îndurerată, gândindu-se la desamăgirea pe care avea s'o pricinuiască acestor oameni cumsecade, cari erau atât de binevoitori cu dânsa.

Nu fusese, oare, o greşeală din partea ei, că refuzase propunerea artistei de cinematograf? In acest caz, Kurt de Tollwitz n'ar mai fi văzut-o niciodată şi, încetul cu încetul, ar fi izbutit să-şi înăbuşe patima care se aprinsese în inima lui. Şi ce avea să spună, oare, bătrâna lui mamă, când va vedea, într'o bună zi, că mosafirul lor s'a făcut nevăzut?

După o chibzuială îndelungată, Natasa luase hotărîrea să-şi păstreze numele dat de doctorul Barickin. Aşa dar, pentru bătrâna văduvă ea mai era încă Lydia Barickin, ceea ce avea să-i folosească mai târziu, pentru a i se pierde urma.

Prinţesa băgă de seamă, plină de îngrijorare, că buna femeie se ataşa tot mai mult de dânsa. Şi, într'adevăr, d-na de Tollwitz era încântată de logodnica fiului ei — căci astfel numea Kurt pe Natasa în scrisorile sale. Faptul că izbutise, în sfârşit, să găsească ceea ce căutase atâta vreme, umplea de bucurie pe iubitoarea mamă.

Da, această fată frumoasă era plină de însuşiri alese şi tânărul avea să fie fericit alături de dânsa. Cu toate astea, bătrâna observa că ceva o apăsa pe inimă, căci uneori Natasa rămânea cu privirile ţintite în gol, şi atunci nu-şi dădea seamă ce se petrece în jurul ei.

— Intr'o zi, cele două femei se aflau în chioşc. Văduva citea cu glas tare, o carte, în timp ce Natasa era ocupată cu un lucru de mână.

Gândurile începură să se țeasă iarăși în mintea prințesei, care își puse mâinile în poală și-și ațintì privirile în zare, căutând parcă țărmul minunat al Volgăi, unde, burlakii trăgeau corăbiile grele în ritmul cântecelor monotone. Deodată, fără să-și dea seamă, îngână melodia duioasă a Volgăi.

Văduva rămase surprinsă. Ce însemna asta? Până acum n'o auzise încă niciodată cântând. Se gândea la patria ei?

Natașa intonă cântecul până la sfârșit, apoi privi atât de speriată în jurul ei, încât bătrâna o întrebă, cuprinsă de neliniște:

— Lydia... copila mea..... ce-i cu dumneata?

Abia acum își veni în fire prințesa.

— Liniștește-te, copila mea... totul se va întoarce în bine! — urmă văduva, cu blândețe.

Natașa izbucni în plâns și își rezemă capul de pieptul bunei femei. Se simțea atât de singură pe lume! Iubitul se afla departe de dânsa, dar îl văzu cu ochii minții în toată frumusețea lui. Da, numai lângă el era liniște și pace, numai lângă el putea să găsească dragostea adevărată.

Înainte cu câteva clipe i se păruse că vede trupul neînsuflețit al tatălui ei, recunoscuse castelul lor cuprins de flăcări, sus, pe colina de la țărmul Volgăi, se văzuse pe ea însăși, alături de Sașa, alergând desnădăjduită pe acoperiș și strigând după ajutor... Iar jos, la poalele colinei, țopăiau revoluționarii, cu chipurile schimonosite de bucuria diabolică... Atunci, se ivise el, iubitul, care le salvase de la o moarte sigură.

— Boris... scumpul meu Boris! — murmură ea, cu glas sfâșietor, în timp ce văduva îi mângâia părul minunat.

Bătrâna tresări. Ce nume rostise frumoasa fată? Încreți fruntea și, deodată, își dădu seamă că Lydia nu întrebase niciodată de Kurt sau ceva cu privire la el.

Pentru ca să pătrundă misterul de care era învăluită tânăra prințesă, doamna de Tollwitz luă

hotărîrea ca, în zilele următoare, s'o supravegheze cu multă luare-aminte.

Inainte de toate, nu ştia nici măcar din ce parte a Rusiei era dânsa. Nu încăpea, însă, nicio îndoială că primise o creştere foarte aleasă.

Chiar a doua zi, bătrâna porni cu băgare de seamă spre ţinta propusă.

— Mai cântă ceva, copila mea! — zise ea, cu glas rugător. — Ai doar o voce atât de frumoasă!

Natasa se făcu roşie şi rămase încurcată. Totuşi, nu se lăsă rugată de două ori, ci cântă iarăşi melodia luntraşilor de pe Volga. Văduva privea înaintea ei, dusă pe gânduri. Unde mai auzise acest cântec monotou?

Deodată se făcu lumină în mintea ei. Inainte cu puţin timp fusese la un concert dat de Cazacii de la Don, cari cântaseră această arie duioasă.

— Eşti din gubernia Volgăi? — întrebă ea, adresându-se Natasei, când aceasta sfârşise.

Tânăra zâmbi şi, uitând unde se află, răspunse, cu ochii scânteiând de fericire:

— Da, am crescut pe ţărmul Volgăi.... Locuiam într'un castel minunat, împreună cu tatăl meu, care era prinţ.... Apoi, izbucni revoluţia.... Ni se luă totul, părintele meu fu ucis de revoluţionari, iar eu...

Privi neliniştită la bătrâna femeie, care scoase un ţipăt uşor. Apoi, îşi trecu mâna peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile, fără să izbutească însă să scoată vreo vorbă.

Văduva părea foarte îngrijorată. Nu cumva avea de face cu o femeie bolnavă de nervi? Fiul ei îi scrisese, doar, că tânăra era fiica unui medic. Iar acum ea susţinea că tatăl ei fusese prinţ.

In acea clipă, Natasa se ridică şi porni spre casă.

— Hm.. ar putea foarte bine să fie fiica unui prinţ, căci e nespus de frumoasă şi distinsă! — murmură văduva, urmărind-o cu privirile.

Cereţi mâine numărul 155 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Natașa nu se mai arătă în ziua aceea, ci rămase în odaia ei, plângând necontenit. Inima îi spunea că în curând va fi nevoită să părăsească locuința mamei lui Kurt, căci aceasta devenise neîncrezătoare.

Între timp, însă, bătrâna văduvă trimise o scrisoare adresată lui Lotar Wengeler, cerându-i lămuriri asupra ciudatei purtări a mosafirului ei.

După trei zile sosi și răspunsul. Prietenul lui Kurt îi destăinuia eroarea în care plutea fiul ei, însă adăuga că tânăra n'avea nici cea mai mică vină, că bietul îndrăgostit își pusese în cap că Lydia era logodnica lui, deși nimic nu-l îndrituia să creadă asta.

Văduva rămase pe gânduri. Se simțea nespus de îndurerată, căci știa prea bine că fiul ei va încerca o groaznică dezamăgire — totuși, nu putea să facă nimic pentru a-i alunga durerile pe care i le hărăzise soarta.

A doua zi dimineață, hotărîrea Natașei de a părăsi locuința bătrânei, prinse și mai mult rădăcini în mintea ei.

Văduva o rugase să se ducă după cumpărături și, când se înapoiă acasă, după o lipsă de vreo două ceasuri, află că un polițist fusese pe acolo, cerând să vadă actele străinei.

La auzul acestei vești, spaima Natașei fu atât de mare, încât tot sângele îi dispăru din obraji.

Văduva clătină capul, îngrijorată.

— Dar de unde știe poliția că sunt aici? — băigui prințesa.

— Toți străinii cari se stabilesc în Germania trebue să dea de știre poliției — răspunse bătrâna. — Firește că am fost nevoită să vorbesc și de dumneata, însă de obiceiu oamenii cari vin din străinătate, sau chiar din alte orașe ale Germaniei, trebue să se prezinte personal la poliție.

In cele din urmă, se înțeleseră ca bătrâna s'o însoțească a doua zi la comisariat. Apoi, Natașa se retrase în odaia ei.

Da, trebuia neapărat să plece chiar în aceeași zi!

Luând această hotărîre, începu să-și facă pregătirile de drum. Vârî cele câteva lucruşoare în valiza ei, punându-și în gând să se strecoare din casă, după asfinţitul soarelui. Nu ştia încotro să-și îndrepte paşii, însă un lucru era neîndoielnic: nu mai putea rămâne în această casă.

Când începu să se însereze, Natașa privi în grădină, unde văzu pe bătrâna văduvă ocupată să taie ramurile uscate ale trandafirilor şi să curețe brazdele de buruieni.

Prinţesa scrise câteva rânduri, prin care își cerea iertare pentru fuga ei, apoi părăsi casa, cu paşi grăbiţi.

Abia când coti într'o stradă lăturalnică, un suspin de uşurare scăpă din pieptul ei.

Singură, fără niciun ajutor, era sortită să rătăcească în marele oraş, neştiind nici măcar unde avea să-și culce capul în acea noapte.

281. — Duşmanii lui Jonny Walker.

In apropierea Palatului de Justiţie din Paris se afla magazinul unuia din cei mai mari bijutieri ai Franţei, François Chevalier, a cărui fiică izbutise să cucerească inima lui Reginald Lincoln. După cum am amintit, tânărul aviator întâlnise la Nisa o fată care îl vrăjise, dând naştere unui simţimânt necunoscut încă curajosului Englez. Pe plaja însorită a Nisei se ţesuse odinioară poveste de dragoste, pe care Dumnezeu şi oamenii urmau s'o pecetluiască în curând — cel puţin aşa hotărîseră cei doi iubiţi.

Din păcate, însă, dorinţa lor avea să se împlinească mai târziu decât își închipuiau ei.

Intr'una din zile, un bărbat bine îmbrăcat trecu pe dinaintea magazinului de bijuterii „Chevalier" şi, ajungând în colţul străzii, se urcă într'o maşină de piaţă.

Un observator fin ar fi băgat de seamă numai decât că mersul elastic al necunoscutului nu se potrivea de fel cu barba lui albă, ca zăpada. Dar cine să ia în seamă acest fapt, fără să aibă vreun motiv deosebit?

După câtva timp, necunoscutul coborî din mașină, plăti șoferului, apoi făcu pe jos o bucată de drum și dispăru într'o casă veche de pe malul Senei.

Era o clădire cu un singur etaj. Din stradă se intra într'o încăpere pardosită cu scânduri, în care se vedeau tot felul de dulapuri vechi, care ar fi stârnit admirația oricărui anticar. O scară îngustă, mărginită de o balustradă frumos sculptată, ducea spre etaj.

După ce ajunse la capătul scării, bătrânul se plecă peste balustradă, își trecu mâna prin barba-i albă ca zăpada și, deodată, un bărbat tânăr, bine făcut, — fără barbă, firește, — stătea înaintea unei oglinzi în care se privea cu luare aminte. Părând mulțumit de înfățișarea lui, necunoscutul bătu într'un chip anumit la una din cele trei uși, care se deschise repede. O tânără se ivi în întâmpinarea noului sosit. Era o fată cu ochi negri, inteligenți, cari, după cât se părea, puteau să privească fără îndurare. Picioarele, frumos formate, dispăreau într'o pereche de pantofi de lac, cu tocuri înalte, iar rochia le acoperea până la genunchi.

— Ești singură, Luisa? — întrebă necunoscutul. — Petre și ceilalți n'au venit încă?

— Nu, n-au venit — răspunse fata. Dar ia spune, a izbutit lovitura, Paul?

— Cred că da... Numai să nu fi făcut Petre vreo prostie. Altminteri, perla e a noastră... Ei, dar știi că lipsa lor mă pune pe gânduri? Ar fi trebuit să fie de mult aici... Ia vezi cine e, Luisa?

Tânăra fată alergă la ușă, căci se auziseră câteva bătăi. Un bărbat, care semăna leit cu cel dintâi, își făcu apariția în încăpere.

— Ei, unde e perla, Petre? — îl întrebă Paul, care fusese travestit în bătrân.

— Iat-o.

Paul luă cu înfrigurare o cutioară de piele, pe pe care i-o întinsese noul sosit. O apăsare pe buton şi capacul sări în sus, lăsând să se vadă o perlă minunată, care avea o strălucire de-ţi lua ochii.

Luisa se apropiă şi ea de cei doi bărbaţi şi rămase cu privirile aţintite la preţiosul giuvaïer.

— Ferice de acela care stăpâneşte comoara asta! — murmură ea, plină de admiraţie.

— Hai, nu fii necăjită, ai să capeţi şi tu ceva...

Zicând aceasta, Paul scoase din buzunar un pandativ minunat, încrustat cu briliante, şi-l întiase fetei, care scoase o exclamaţie de uimire.

In timp ce Luisa alergă în faţa oglinzii ca să vadă ce efect făcea podoaba pe gâtul ei alb — cei doi bărbaţi se priviră ţintă în ochi, fără să scoată un cuvânt.

— Asta e ultima noastră lovitură, Petre!—zise Paul care abia izbutea să-şi ascundă turburarea ce-l cuprinsese.

— Da, aşa sper şi eu! — răspunse celălalt.

— Eu, unul, m'am săturat... Şi, afară de asta, am aflat că ticălosul ăla de Jonny Walker se ţine iarăşi prin Paris... Cred că n'ai vrea să cazi iarăşi în ghiarele lui, aşa cum s'a întâmplat în urmă cu câţiva ani.

— Nu, firește că n'aş vrea... totuşi, nu putem lăsa lucrurile baltă, tocmai acum după ce am izbutit să punem mâna pe comoara asta.

— Nu, firește că nu... trebue s'o vindem, apoi...

Ochii lui Paul se îndreptară spre unul din pereţii încăperii pe care erau atârnate câteva hărţi vechi.

— Aşa dar, după cum ne-am înţeles, pleci prin Canalul de Suez, nu e aşa? — urmă el.

— Da, Paul.

— Eu am de gând să dau întâi o raită pe la Londra, căci vreau să plasez acolo un ceas de buzunar pe care l-am luat cu mine înainte de a mă face nevăzut. N'am încotro, e un prost obiceiu de al meu...

— Cu obiceiuri de astea ai să ne mai vâri în încurcătură, dragă frate.

— Intocmai ca tine, cu aventurile tale de dragoste!

— N'ai decât să spui ce vrei, dar o viață fără femei, așa cum duci tu, n'ar fi deloc pe placul meu. Eu unul, aș fi fost bucuros să pot rămâne aici, ca să pun mâna pe a doua perlă a bijutierului...

— A doua perlă?

— Da, fiica lui.

— Ai înebunit, Petre?

— De fel! In orice caz, aș fi preferat să am în stăpânirea mea perla vie decât cea moartă, de colo, din cutie.

— Zău, tu ești în stare să scoți din fire pe oamenii cei mai liniștiți. Auzi, tocmai fiica bijutierului!... Și când și-a pus ochii pe dânsa? Acum, când Jonny Walker e în același oraș... Dar ia să lăsăm asta, căci vine cineva și nu-i nevoie... — Luisa, parcă a bătut cineva în ușă? — se adresă el fetei.

Aceasta ascunse repede pandantivul primit în dar, apoi alergă la ușă, pe care o deschise. Trei indivizi intrară înăuntru și unul din ei încercă să ciupească de obraz pe tânăra fată, care îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Ei, Jasper, ce se aude? — întrebă unul din cei doi bărbați cari se aflau în încăpere.

— Totul e în ordine, domnule Paul!

— Și cum s'au desfășurat lucrurile?

— Nu prea am multe de spus... Stăteam pe trotuar, peste drum de magazinul bijutierului. La un moment dat, toți cei cari se aflau în prăvălie se năpustiră afară... un bătrân, încă foarte iute de picior, se ivi tocmai în coadă. Polițistul însărcinat cu paza magazinului alergă la cel mai apropiat post telefonic, de unde chemă pompierii. Mulțimea se adună în fața locului, apoi se iviră polițiștii și pompierii... Auzind că se făptuise un furt de o îndrăz-

neală nemai pomenită, socotii de datoria mea să mă fac nevăzut și să viu încoace... Asta e totul, domnule Paul.

— Hm, destul de puțin, dragul meu... totuși, îmi dau seamă că lucrurile s'au desfășurat întocmai așa cum socotisem noi... Ei, ce-i cu tine, Petre? — se adresă el tovarășului său.

Petre, care, după obiceiul lui măsura încăperea cu pași mari, se apropiase de una din ferestre, dar în clipa următoare se întoarse spre ceilalți, scoțând o exclamație de uimire.

— Doi polițiști se îndreaptă încoace! — murmură el. — Ce-or fi căutând aici?

Peste câteva clipe nu mai rămăsese în încăpere decât Luisa, care aștepta în liniște desfășurarea evenimentelor. Pași grei răsunară pe trepte... în sfârșit, ajunseră la capătul lor...

— Ce-or fi vrând copoii ăștia blestemați? — murmură fata. — Nu cumva sunt pe urmele hoților?

O bătaie puternică se auzi în ușa grea, de stejar.

— Intră! — strigă Luisa.

Ușa se deschise încetișor și un cap bărbătesc se ivi în deschizătura ei.

— Ne dați voie, domnișoară?

— Mă rog!

Doi polițiști își făcură aapriția în odaie. Tânăra îi privi cu o nepăsare atât de bine jucată, încât nu trădă nimic din turburarea ce-i pricinuise vizita celor doi mosafiri nepoftiți.

— Domnișoară, suntem în căutarea unui oarecare Wenzel Patcinski, despre care ni s'a spus că locuiește aici — zise unul din polițiști.

— A plecat de ieri, domnii mei—răspunse fata.

— A plecat? Nu cumva știți unde?

— Nu, l-am alungat din casă, fiindcă a fost obraznic.

— Un Polonez cam înflăcărat, știm noi, domnișoară...

— Dar ce a făcut?

— Ia, o mică crimă... Așa dar, nu știți unde se află?

— Nu, domnilor... și nici n'aș vrea să-l mai văd în ochi.

— In cazul ăsta, trebue să ne îndreptăm cercetările în altă parte.

Cei doi polițiști salutară militărește și părăsiră încăperea.

Tânăra trase cu urechea, auzi ușa închizându-se, apoi alergă afară, spre a se încredința dacă cei din casă plecaseră cu adevărat.

Da, câmpul era liber!

Luisa se odihni câteva clipe, pentru a-și veni în fire, apoi sări dela locul ei și apăsă pe un buton, care era ascuns cu dibăcie într'unul din pereții odăii. Se auzi un sgomot îndată, ușa unui dulap mare sări în lături și un val de aer pătrunse în încăpere, odată cu cei cinci bărbați, cari fuseseră acolo înainte.

— Ce-a fost, Luisa? — întrebă Paul. — N'am auzit toată convorbirea voastră.

— Hm, poliția e în căutarea unui oarecare Wenzel Patcinski, care a făptuit o crimă, atâta tot!

— Atâta tot? — făcu Paul. — Nu e destul, oare, de vreme ce avem cu toții motive să ne ținem cât mai departe de copoii ăștia blestemați?

— Bine, dar eu n'am nicio vină în toată chestia asta — se apără Wenzel. — Vă jur pe Sfânta Fecioară...

— Ia nu amesteca aici lucrurile sfinte! — se răsti Paul. — Mai bine spune despre ce e vorba.

— In orice caz, sper că-mi dați voie să mă apăr, nu e așa?

— Ia ascultă, omule, tu, ca fost neolog, ar trebui să fii mai prevăzător cu jurămintele. De sigur că iarăși te-ai folosit înainte de vreme de puterea ta seducătoare...

— Lasă ironiile, Paul! Cred că ați cetit cu toții în ziare despre răpirea făptuită cu prilejul concursu-

lui de băloane? Răpitorul am fost eu, însă vă jur că nici nu mă gândeam, măcar, să curm viața nenorocitului ăla... Luisa e martoră că...

— Nu mă lua martoră pe mine! — se răsti fata. Acum totul s'a sfârșit între noi!

Un fulger de mânie țâșni din ochii ei spre frumosul Polonez.

— Eu unul, habar n'am de toată chestia asta — interveni Paul. — In ultimele zile n'am avut timp să citesc gazetele, căci eram absorbit de pregătirile pentru întreprinderea noastră. Așa dar, nu mai sta la gânduri și istorisește cum s'au petrecut lucrurile.

— Știi, aveam o mică socoteală cu primarul din Versailles, ceea ce, m'a hotărît să pun pâna pe frumoasa lui fiică, Lisette — urmă Polonezul.

— Iarăși blestematele astea aventuri de dragoste!

— Asta nu te privește pe tine, Paul! Din partea mea n'ai decât să duci o viață de pustnic, dacă așa îți place. Eu, însă, — și de sigur că Petro o să-mi dea dreptate...

— Lasă-l în pace pe fratele meu! Spune mai departe!

— Fie, dacă ții cu tot dinadinsul... Așa dar, izbutii s'o înduplec pe frumoasa Lisette să mă urmeze... cred că scumpa mea Luisa n'o să se supere de fel că am uitat-o...

In acea clipă, tânăra se năpusti ca o panteră la Polonez — o dâră roșie, arătă locul unde unghiile ei ascuțite se înfipseseră în carnea lui.

Ceilalți bărbați săriră să-i despartă și numai cu mare greutate izbutiră să-l scape pe Wenzel din mâinile furioasei femei, care se îndreptă spre masă, abia ținându-se în picioare.

Răsuflând din greu, cu gulerul rupt și ochii injectați de sânge, Polonezul o urmări cu priviri pline de ură.

— Lasă că-ți plătesc eu asta! — scrâșni el, întorcându-se și pornind spre ușă.

— Un obiect sclipitor sbură prin încăpere — Wenzel lăsă mâna de pe clanță, apoi se prăbuși la pământ într'un lac de sânge.

— Bravo, Luisa! Strașnică lovitură! — strigă Paul, izbucnind într'un hohot de râs.

Cu trupul aplecat înainte și mâinile încleștate de spetează unui scaun, Luisa urmări mișcările celorlalți bărbați, cari se ocupau de rănit.

— Wenzel Patcinski a plecat din lumea celor vii! — zise Petre, deodată, aruncând pe masă cuțitul plin de sânge.

— Luați-l de aici... E vina lui! — murmură Paul.

Iarăși se auzi ciudatul sgomot, curentul de aer rece pătrunse din nou în odaie, și cadavrul fu scos pe ușa tăinuită.

După câteva minute, Petre și Paul stăteau de vorbă liniștiți, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat.

— A sosit vremea, dragul meu! — zise cel de al doilea. — Marsilia... Cairo... Bombay... ai un drum lung înaintea ta.

— Așa e, Paul! La revedere!

O strângere de mână și cei doi bărbați se despărțiră.

Niciunul din ei nu bănuia, însă, că în curând aveau să dea ochi cu dușmanul lor de moarte, Jonny Walker, care îi urmărise cu îndârjire înainte cu câțiva ani, până ce le pierduse urma.

Dispariția ciudată a Natașei, bănuiala Americanului și convorbirea avută ceva mai târziu cu prefectul Meline, dădură însă ghies detectivului să-și îndrepte luarea-aminte spre cei doi frați Rodzof, cari părăsiră acum casa veche de pe malul Senei, unde tovarășul lor Wenzel Patcinski își găsise sfârșitul, răpus de mâna unei femei.

A doua zi, apăru în „Echo de Paris" următorul reportaj:

O nouă crimă învăluită în mister

„Azi dimineaţă a fost pescuit din Sena cadavrul unui bărbat, care a fost ucis în împrejurări necunoscute până acum. O lovitură de pumnal dată cu o putere uimitoare, a străpuns inima nenorocitului pricinuindu-i moartea imediat.

„Victima are o înălţime de un metru şaptezeci, pare în vârstă de vreo treizeci de ani şi trăsăturile feţei sunt foarte distinse. Părul negru, ochi cenuşii. După îmbrăcăminte, pare să fie vorba de un om din societatea bună. Asupra mortului nu s'a găsit niciun act sau obiect de preţ, ceea ce lasă să se întrevadă că motivul crimei ar putea fi jaful.

„Toţi aceia care sunt în măsură să dea lămuriri asupra victimei sau ucigaşilor, sunt rugaţi să se prezinte la prefectura poliţiei, sau la orice comisariat".

282. — Pe urmele hoţilor perlei.

După cum ştim, Reginald Lincoln se îndrăgostise la Nisa de fiica unui mare bijutier parizian. Acest bijutier nu era nimeni altul decât Francois Chevalier, victima furtului preţioasei perle.

A' doua zi după răpirea lui Boris Verodin, tânărul Englez plecă cu avionul la Paris, căci era hotărît să vorbească cu tatăl iubitei sale, căruia voia să-i ceară mâna Gracei — acesta era numele fetei, care îi cucerise inima. — Fata plecase înainte cu câteva zile, după ce se înţeleseseră să se întâlnească în hotelul „La Tremoille", unde avea să tragă Reginald.

Intr'o după amiază acesta din urmă se afla în odaia lui din elegantul hotel, unde începuse să-şi despacheteze lucrurile, când tânăra fată dădu buzna înăuntru, palidă ca un cadavru.

— Grace, ce s'a întâmplat? — întrebă Reginald, cuprins de nelinişte.

— Dragul meu, trebue neapărat să-mi vii în

ajutor! — murmură fiica bijutierului. — Tata a suferit o mare lovitură... Înainte cu câteva ceasuri ni s'a furat o perlă în valoare de cinci milioane de franci, care ne-a fost încredințată spre vânzare. Dacă peste trei luni nu înapoiăm perla, tata va avea o pierdere de un milion de franci.

— Cum, perla n'a fost asigurată?

— Ba da, însă în caz de pierdere, tata suportă a cincea parte din valoarea ei.

— Hm, chestia e cam neplăcută! cu toate astea bănuiesc că situația financiară a firmei „Chevalier" nu va fi câtuși de puțin sdruncinată în urma acestei pierderi. Și-apoi, știi doar că sunt bogat... dacă din pricina acestei întâmplări neprevăzute, tatăl tău s'ar afla în oarecari încurcături bănești, sunt gata să...

— Nu, nu, nici nu poate fi vorba de asta! — îl întrerupse fiica bijutierului. — Ascultă-mă, Reginald, am venit încoace ca să te rog să-mi dai o mână de ajutor la prinderea hoțului, căci dacă nu mă înșel știu cine e acesta.

— Și anume, cine?

— Iată fotografia lui.

— Cum, domnul acesta cu racheta de tenis?

— Da, un Polonez foarte bogat, Stanislaus Lubinski, cu care tatăl meu a făcut cunoștință la hipodrom și l-a introdus în familia noastră. De altminteri, un om foarte simpatic...

— Și cum ai ajuns la bănuiala că el e hoțul?

— N'aș vrea să-ți vorbesc despre asta, dragă Reginald.

— Bine, dar nu pot porni în urmărirea unui om, fără să știu ce motive te îndrituiesc să-l bănuiești că a furat perla.

— Ascultă-mă, omul acesta mi-a cerut mâna.

— Cum, a îndrăznit să-ți facă o propunere de căsătorie! — exclamă Reginald, furios.

— Da.

— Și tatăl tău știe despre asta?

— Nu, nu știe nimic. De altminteri, l-am refuzat cu hotărîre.

— Şi de ce l-aĭ refuzat?

— Pentrucă te iubesc pe tine...

— Scumpa mea Grace, dacă ai şti ce fericit sunt! — murmură tânărul, cu ochii scânteietori.

— Aşa dar după cum ţi-am spus, bănuiesc că acest Lubinski e hoţul perlei — urmă fata. — Intr'o bună zi, mi-a mărturisit dragostea lui, adăugând: „Domnişoară, tatăl dumitale are două perle: una în magazin, iar a doua acasă... Fii soţia mea, pentruca să salvezi cealaltă perlă...

— Ticălosul! — scrâşni Reginald. — Şi ce a mai spus?

— Să plec cu el prin Suez spre Hong-kong.

— Şi acum a plecat singur?

— Da, am fost la hotelul în care locuia de câteva săptămâni şi mi s'a spus că a plecat cu avionul spre sudul Franţei, Inainte de plecare a mai avut nerușinarea să treacă pe la tatăl meu pentru a-l mângâia de furtul perlei.

— Când a fost asta?

— Acum vreo două ceasuri.

— Dar nu ţi-e teamă să porneşti în urmărirea unui om atât de primejdios?

— Nu, atâta vreme cât sunt lângă tine, nu mi-e teamă de nimeni.

— Cât timp îţi trebue ca să te pregăteşti de drum?

— Sunt gata! Valiza mea cu lucrurile trebuincioase am lăsat-o jos, la portar.

— Şi părinţii tăi nu se împotrivesc?

— N'am vorbit cu ei despre hotărîrea mea. Le-am lăsat o scrisoare în care le explic totul.

— Bine, peste jumătate ceas plecăm... Inainte de toate, însă, trebue să telefonez la aerodrom să mi se pregătească aparatul.

Reginald se puse în legătură cu direcţia aerodromului, unde îşi lăsase aeroplanul şi ceru ca acesta să fie scos din hangar şi cercetat dacă motorul e în regulă.

— Așa, acum trebue să mai vorbesc și cu directorul hotelului, — se adresă tânărul, din nou, iubitei sale.

— Directorul mă cunoaște, căci vine adesea pe la noi.

— Zău? Ce-o să se mai mire, văzând că plecăm împreună! Tare aș vrea, însă, să văd mutra hoțului, când o auzi că suntem pe urmele lui!

Peste câteva minute, Monsieur Billard, directorul hotelului „La Tremoille", se afla în fața celor doi tineri.

— Domnule director, sunt nevoit să plec imediat — zise Reginald. — Te rog, însă, să-mi reții odaia până la înapoierea mea, care cred că nu va întârzia prea mult. Chiria o vei încasa de la sucursala băncii Lincoln, unde am dat dispoziții în acest sens. Dacă vine ceva poștă pentru mine, te rog s'o păstrezi, căci nu știu nici eu unde să mi-o trimiți... Așa, acum fă-mi rost de o mașină.

Directorul se înclină foarte politicos, apoi se depărtă.

— Ei drace, abia acum mi-a venit în minte că ticălosul acela trebue să fi avut un pașaport, de vreme ce vroia să părăsească Franța!—urmă Reginald. — Asta înseamnă că a fost la Siguranță ca să-și ia viza... Ce ar fi să vorbesc cu Marçillier prietenul meu?

— Marçillier? Dacă nu mă înșel, ăsta e sub-șeful Siguranței? — întrebă tânăra.

— Da, întocmai. Îl cunosc.

Și, fără să mai stea la gânduri, se puse în legătură telefonică cu Alfred Marçillier, sub-șeful Siguranței, cu care se împrietenise în timpul războiului.

— Allo, Marçillier? Aici Reginald Lincoln... Ascultă-mă, dragul meu, trebue neapărat să știu dacă un oarecare Lubinski... Da, Stanislaus... Ai vorbit tu însuți cu el? Din pricina numelui, care ți s'a părut ciudat... Da, da, minunat, dragul meu... Îți mulțumesc!

Reginald puse receptorul în furcă şi se adresă iarăşi tinerei fete:

— Avem un noroc orb, draga mea! Polonezul acesta a trezit oarecari bănuieli din pricina numelui său, astfel că a fost nevoit să se prezinte lui Marçillier, care l-a iscodit asupra ţintei călătoriei sale. Datorită acestei întâmplări ştiu că individul se va îmbarca la Marsilia pe bordul vaporului „La Republique".

Peste douăzeci de minute avionul minunat al lui Reginald Lincoln plutea deasupra Parisului, îndreptându-se spre Sudul Franţei.

In aceeaşi noapte, pe la orele zece, cei doi tineri traseră la unul din cele mai elegante hoteluri din Marsilia. Prima lor grijă fu să ceară informaţiuni asupra plecării vaporului „La Republique".

Din fericire, acesta sosea în port abia a doua zi dimineaţa, urmând să ridice ancora la ora cinci după amiază. Aşa dar, aveau răgaz să se odihnească în noaptea aceea.

Intr'adevăr, cerură să li se dea două odăi alăturate şi, după ce flecăriră câtăva vreme, se duseră amândoi la culcare.

A' doua zi, Reginald şi însoţitoarea lui îşi făcură apariţia în biroul marei societăţi de navigaţie căreia îi aparţinea vasul „La Republique".

— Cu ce vă putem servi, mă rog? — îi întâmpină un funcţionar, înclinându-se cu respect înaintea lor.

— Aş vrea să iau două cabine pe bordul vaporului „La Republique" — răspunse Reginald.

— Clasa întâia?

— Fireşte.

— Numele dumneavoastră?

— Domnişoara Grace Chevalier şi Reginald Lincoln.

— Ţinta călătoriei?

Cereţi mâine numărul 156 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Deocamdată nu ştim nici noi, căci nu cunoaştem parcursul vasului.

— Prima oprire o face la Alexandria, apoi trece prin canalul de Suez şi străbate Marea Roşie, îndreptându-se spre Shanghai. Dar vă puteţi opri în orice port, de unde să vă urmaţi călătoria cu vasele societăţii „British-India-Steam-Navigation". Pentru asta nu trebue decât să atrageţi atenţia căpitanului, care va lua măsurile trebuincioase.

— Bine, atunci iau bilete pentru întregul parcurs — răspunse Reginald. — In acelaşi timp, însă, v'aş ruga să daţi dispoziţiuni băncii cu care lucraţi să mi se înmâneze suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari, pe cari îi veţi încasa dela „Banca Lincoln" din Londra... Iată carnetul meu de cecuri, din care reiese că am la această bancă un cont disponibil în sumă de cincizeci de mii de lire sterline.

Respectul funcţionarului crescu, şi mai mult, când se încredinţă că tânărul avea într'adevăr, la „Banca Lincoln" suma amintită.

— Vasul ridică ancora la ora cinci după amiază — urmă el. — Vă mai putem fi de folos cu ceva, domnule Lincoln?

— Deocamdată, nu...

— Ei, Reginald! — se auzi în acea clipă un glas bărbătesc.

Tânărul se întoarse mirat.

— Knox, căpitanul Knox! exclamă el. — Asta-i fenomenal! Ce te aduce aici, dragul meu?

— Aceeaşi întrebare aş putea să ţi-o pun şi eu! — răspunse celălalt. — Dar... eşti atât de bun să mă prezinţi doamnei?

— Firește... iartă-mă că în bucuria revederii am uitat să-mi fac datoria... Scumpa mea Grace, dă-mi voie să-ţi recomand pe unul din foştii mei colegi de şcoală... Căpitanul Knox — domnişoara Chevalier.

— Incântat, stimată domnişoară! — zise prietenul lui Reginald, înclinându-se curtenitor. — Imi daţi voie să vă întreb care vă e ţinta călătoriei?

— Asta nu știm nici noi, domnule căpitan — răspunse tânăra fată. — Deocamdată, Reginald... vroiam să spun domnul Lincoln... a luat două cabine pe bordul vasului „La Republique".

— Hai, Reginald, nu mai sta la gânduri — stărui căpitanul Knox. — Incotro plecați?

— Ținta călătoriei noastre atârnă de diferite împrejurări — răspunse tânărul. — Totuși, ținând seamă de anumite lucruri, cred că ne vom opri în India sau China.

— Asta-i minunat, căci vom face călătoria împreună pe bordul vasului „La Republique"! — zise căpitanul plin de bucurie.

— De sigur că vrei să vânezi în India ceva lei? — făcu, zâmbind, fiul bancherului. — Căci trebue să știi, scumpa mea Grace, că prietenul meu e unul din cei mai vestiți vânători de lei... Nu, nu te împotrivi, dragă Knox, în Africa ești cunoscut ca un cal breaz... Curzon mi-a scris nu de mult despre isprăvile tale în continentul negru...

— Vânătoarea de lei trebue să fie foarte primejdioasă! — își dădu cu părere Grace.

— Nu chiar atât de primejdioasă cum vă închipuiți — replică veselul căpitan. — La urma urmei, orice om trebue să aibă o ocupație... Cea mai bună dovadă că această ocupație nu e atât de primejdioasă, e faptul că am scăpat teafăr până acum.

— Bine, dar atunci ce te mână în India, dragul meu? — întrebă Reginald.

— Maharadjahul Lahore mi-a dat voie să vânez șase tigri pe domeniile sale.

— Ei drace, știi că ești om norocos? Și cine ți-a înlesnit asta?

— Sir Lawrence, vice-regele Indiei.

— Hm, dacă ai asemenea legături, nu-i de mirare că ajungi să faci afaceri cu maharadjahii.

— Bine, dragul meu, dar soția vice-regelui e verișoara mea...

— În orice caz, datorită acestui fapt, ne bucu-

răm de tovărășia ta... Dar iată, parcă vrea să-ți vorbească cineva...

Un tânăr Indian, îmbrăcat în portul său național, se apropiase de grupul celor trei persoane.

— Ei, Nemi, ai terminat? — întrebă căpitanul Knox, adresându-se Indianului.

— Gloanțele pentru pușca cea mare sunt gata peste două ceasuri, Sahib — răspunse acesta.

— Bine, Nemi, așteaptă-mă la hotel.

Servitorul făcu o plecăciune, cu brațele încrucișate pe piept, după ce-și ațintise privirile asupra femeii care se afla în tovărășia stăpânului său.

— Buni servitori, Indienii ăștia, dragă Knox! — murmură Reginald.

— În unele privințe sunt oameni de neprețuit! — răspunse căpitanul. — Flăcăul ăsta aleargă ca o gazelă, se cațără ca o maimuță și, ceea ce nu prea se întâlnește la cei din neamul lui, e foarte curajos.

— Îl ai de mult în slujba ta?

— Nu, însă mi l-a dat maiorul Chanell, care l-a adus cu el la Londra. Din pricina climei, care nu-i priia de fel. Indianul trebuie să se înapoieze în patria lui, astfel că a intrat în slujba mea — firește cu încuviințarea fostului său stăpân. E cinstit însă, cum știe să mă slujească... N'am nevoie să-l sun, nici să-l strig, ci mă gândesc doar: în clipa asta Nemi ar putea să fie aici. Și n'apuc să-mi sfârșesc bine gândul că Nemi se și ivește înaintea mea, cu brațele încrucișate pe piept și mă întreabă, cu glasul său blând: «Ce poruncește stăpânul meu?»

— Cu alte cuvinte, îți ghicește gândurile, domnule căpitan? — întrebă Grace, neîncrezătoare.

— Cam așa ceva, stimată domnișoară. Dacă vreau, de pildă, să-l sun ca să-mi aducă o sticlă de whisky, înainte de a-mi duce gândul la îndeplinire ușa se deschide și Nemi apare înaintea mea cu sticla dorită. Îmi frământ creierul, căutând să-mi aduc aminte unde mi-am pus servieta... deodată, Nemi se

iveşte lângă mine, cu servieta în mână. Cel mai ciudat lucru s'a întâmplat, însă, cu puţin timp înainte de plecarea mea. Într'o zi, Nemi îmi adusese poşta şi începu să-mi desfacă scrisorile, după cum îl învăţasem. Când luă în mână ultimul plic, îl văzui şovăind, apoi o umbră de îngrijorare trecu pe chipul său. «Ce-i cu tine, Nemi?» — îl întrebai eu. «—Tatăl dv. a murit, Sahib — îmi răspunse el. — Dar în scrisoare nu se vorbeşte decât de o boală uşoară». — «Asta înseamnă că mai e în viaţă?» — replicai eu. «— Nu, Sahib, sufletul bătrânului a sburat la Schiva.» Trimisei numaidecât o telegramă acasă şi, după două ceasuri primii răspunsul, prin care eram înştiinţat că tata murise, într'adevăr, în urma unui atac de apoplexie... Găsiţi vreo explicaţie pentru aceste însuşiri misterioase?

— Ce-i drept, lucrul pare foarte ciudat, dragă Knox — răspunse Reginald. — Dar ia spune, nu ţi-e teamă că ai putea avea oarecari neplăceri de pe urma însuşirilor servitorului tău?

— Tot ce se poate, totuşi voiu aştepta în linişte pentru a vedea dacă aceste temeri sunt îndreptăţite.

Vaporul «La Republique» ancorase în rada portului la ora hotărîtă. Şalupele uşoare, care făceau legătura cu uscatul, se strecurau anevoie printre numeroasele bărci, care înconjurau vasul Toţi pasagerii erau pe punte şi urmăreau cu interes agitaţia din jurul lor, căci în asemenea prilejuri chiar şi cei mai voiajaţi oameni aveau ceva nou de văzut.

Reginald Lincoln şi însoţitoarea lui fură printre cei dintâi, cari porniră cu barca spre vapor. In clipa când se depărtară de ţărm, un bărbat îi zări şi se dădu înapoi, speriat într-un câtva:

— Ei drace! Frumoasa Grace e aici! Hm, fii cu ochii în patru, tinere, prezenţa ei în port nu e un semn tocmai bun!

Abia ajunsese tânăra pereche pe bordul vasului,

că necunoscutul se urcă într'o maşină şi porni spre oraş.

In drum se întâlni cu altă maşină, care se îndrepta spre ţărm şi în care se aflau căpitanul Knox şi servitorul său.

— Ce-i cu tine, Nemi? — întrebă prietenul lui Reginald, adresându-se Indianului, care tresărise puternic la vederea necunoscutului din cealaltă maşină.

Servitorul făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să sară din automobil. Se răsgândi, însă, căci maşina cotise în altă stradă.

— Nemi a văzut o fantomă, Sahib! — răspunse Indianul.

— O fantomă ziua'namiaza mare?făcu Knox, mirat.

— Da, Sahib, fantoma unui om, care a făcut mult rău surorii mele.

— Nu cumva te-ai înşelat?

— Nu, Sahib, Nemi nu se înşeală niciodată!

Mai erau câteva minute până la plecarea vaporului. Sirenele vuiau prelung, dând de veste pasagerilor întârziaţi că nu mai aveau vreme de pierdut. Amurgul învăluia oraşul într'o lumină opacă, în care felinarele din port se vedeau sclipind ici-colo. Nenumărate becuri electrice se aprinseră pe bordul vasului, iar razele unui reflector dănţuiau sglobiu peste cele câteva şalupe, cari se apropiau de vas, aducând ultimii călători. Cel din urmă se urcă pe bord un bărbat îmbrăcat într'un costum tropical.

Sunetul sirenei mai sfâşiă odată văzduhul, apoi minunatul vapor se puse în mişcare, alunecând greoiu pe valurile albastre ale mării.

283. — Norii se împrăştie.

— Doamnă Barobleur, în sfârşit am iarăşi plăcerea să vă văd! — zise Vasilieff, întinzând mâna bătrânei prezicătoare.

Această ațintă asupra lui ochii ei pătrunzători și moșierul se simți deodată stingherit, ca și odinioară, sub focul privirilor ei.

— Doriți ceva dela mine, domnule Vasilieff? — întrebă prezicătoarea, în cele din urmă.

— Da, firește! — răspunse el, cu însuflețire. — Vă amintiți, cred, că ați avut bunăvoința să-mi dăruiți fotografia unei doamne, pe care o cunoșteam foarte bine și care îmi fusese aproape cândva? Mi-ați spus, atunci, că această doamnă a fost prietena fiicei dv. și că a murit de mult...

— Așa și este — încuviință bătrâna.

Vasilieff o privi desnădăjduit.

— Nu... nu vă cred! — exclamă el.

— Și de ce?

— Fiindcă am dovezi neîndoielnice că această doamnă mai e în viață.

Denise Barobleur zâmbi ușor.

— Eu una, habar n'am despre asta! — răspunse ea.

— De ce nu vreți să-mi destăinuiți ceea ce știți! — murmură Vasilieff. — Știu că doamna trăiește... asta pot să v'o și dovedesc, căci am văzut-o deunăzi cu un bărbat pe care îl cunoașteți foarte bine. E vorba de Petroneff.

— Da, îl cunosc, într'adevăr, căci e administratorul moșiei mele.

— Așa dar, nu tăgăduiți că aveți de-a face cu el de mai multă vreme?

— Nu, de ce aș tăgădui asta?

Moșierul rămase tăcut câtva timp, cu privirile ațintite în gol.

— N'ați dori să-mi spuneți și mie cum au ajuns aici fotografiile astea? — reluă el, apoi, arătând spre portretul său și al mamei sale, care atârnau deasupra biroului.

Bătrâna aruncă o privire asupra celor două fotografii, apoi înălță din umeri.

— Tot ce vă pot spune e că Petroneff a cum-

părut pentru mine aceste portrete, însă habar n'am cine sunt persoanele pe care le înfățișează.

Moșierul clătină capul, neîncrezător.

— Dar prințul Orlinski știe cine e această doamnă! — stărui el, aținând o privire întrebătoare asupra bătrânului, care se retrăsese ceva mai de o parte.

— Da, e adevărat, am vorbit cu domnul Vasilieff despre dânsa — încuviință prințul.

— Doamnă Barobleur, unde e Petroneff? — exclamă moșierul, deodată.

Prezicătoarea chibzui câteva clipe, apoi, aruncând o privire asupra vizitatorului ei, răspunse:

— Vi-l trimit încoace numaidecât însă, dacă nu mă înșel, vrea să plece din slujba dumneavoastră, fiindcă i se pare că nu mai aveți încredere în el.

Vasilieff nu răspunse nimic. Turburarea punea din ce în ce mai multă stăpânire pe dânsul. Era, oare, de mirare, ținând seamă de misterioasele fapte care se petrecuseră în ultimul timp?

Bătrâna se depărtă. Peste câteva clipe se auzi o bătaie în ușă, apoi Petroneff trecu pragul încăperii și se apropiă de stăpânul său.

— Domnule Vasilieff, vă rog să mă iertați că nu v'am spus adevărul! — murmură el.

— N'am ce să-ți iert, dragul meu.. Dimpotrivă, îți sunt foarte îndatorat, căci m'ai slujit cu mult devotament. Știu ce vreau să aflu acum dela dumneata?... Cine a fost misterioasa călugăriță din ordinul „Maicilor cenușii", care mi-a dat îngrijire în timpul cât am zăcut bolnav? Știu bine că această femeie trăiește... și dumneata știi deasemeni. Spune-mi, de când știi asta?

— De când s'a întâmplat nenorocirea — răspunse Petroneff, cu glas slab.

— E cu putință, oare? — strigă Vasilieff. — Atâta vreme am pribegit în lume, fără să bănuiesc că Tatiana se află în viață? Spune-mi, m'a uitat, sau nu știa că am fost pus în libertate? Bine, dar

nici aceasta n'ar fi cu putință căci, după cât se pare, era mereu în legătură cu dumneata?

Petroneff răsufla din greu.

— Domnule Vasilieff, vă rog să adresați doamnei aceste întrebări — murmură el.

— Dar unde e acum? De ce se mai ascunde?

— Aveți puțină răbdare... o veți vedea în curând... Până atunci, îmi dați voie să vă istorisesc ceea ce știu?

Vasilieff clătină capul în semn de încuviințare. Bătrânul prinț, care luase parte la această scenă, vru să se retragă, dar moșierul îl împiedecă, zicând:

— Rămâi aici, prințe Orlinski, căci aceasta te privește și pe dumneata întrucâtva... Inainte vreme treceam doar drept fiul dumitale...

Bătrânul se supuse și porni spre una din ferestrele încăperii, unde rămase nemișcat, cu brațele încrucișate pe piept.

— Intocmai ca și ceilalți, credeam și eu că soția dv. murise — începu Petroneff. — Când s'a întâmplat nenorocirea nu eram în Livadia, insă lucrurile îmi fură zugrăvite cu atâta amănunțime încât n'aveam niciun motiv să mă încredințez la fața locului că faptele se petrecuseră într'adevăr așa cum îmi fuseseră istorisite. In cele din urmă, prin câteva operațiuni îndrăznețe, izbutii să trec peste graniță cea mai mare parte din averea dv. pe care o depozitai în Franța și Anglia.

„Intr'o zi, primii vizita unei doamne, care purta pe față un văl des. Vă puteți închipui uimirea și bucuria mea, când îmi dădui seamă că această doamnă era soția dv., contesa Glorin Tatiana Romanov. Aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor. Contesa, însă, mă sili să jur că nu voiu pomeni nimic despre vizita ei, căci toți ceilalți trebuiau să creadă mai departe că-și găsise moartea în valuri, împreună cu copilul ei.

„De atunci, eram mereu împreună şi ajutai soţiei dv. să-şi administreze bunurile... In sfârşit, sosi şi clipa când vi se dădu drumul din închisoare Bucuria mea nu se poate descrie. Contesa, însă, nu voia să vă apropiaţi de ea... de aceea am fost silit să tac, şi să vă spun mereu că ea nu mai e în viaţă.

„De altminteri, avea şi motive foarte îndreptăţite... După ce aţi fost întemniţat în celula aceea înfiorătoare, duşmanii dv. porniră o prigoană aprigă împotriva contesei. N'aş putea spune dacă Nicolai II-lea îşi avea mâna în joc, dar un lucru e sigur: prinţul Potcikev, care se bucura tot mai mult de favoarea Impăratului, urmărea cu înverşunare nimicirea soţiei dv. Asta a hotărît-o să simuleze o sinucidere, lăsând să se creadă că s'a aruncat în mare împreună cu copilul.

„In realitate, contesa a plecat în America, unde a rămas multă vreme. Acum vă pot mărturisi, domnule Vasilieff, că a fost uneori foarte aproape de dv., fără să bănuiţi măcar. Toate rugăminţile mele de a vă destăinui adevărul, au rămas zadarnice, căci contesa era încredinţată că prinţul Potcikev o va urmări iarăşi, dacă va afla că mai e în viaţă.

Vasilieff abia izbutea să-şi ascundă turburarea.

Aşa dar, trăise în singurătate atâta vreme, pribegise în lume aproape douăzeci de ani, fără să-i treacă prin minte că soţia lui mai era în viaţă?

— Ce-i drept, tăcerea contesei se mai datora şi faptului că nu se încumeta să se aşeze între dv. şi fiica Anuşcăi V...odin — urmă Petroneff.

— Aşa dar, această căsătorie nu era valabilă, de vreme ce soţia mea trăieşte încă?

— Da, aşa este, domnule Vasilieff.

Sărmanul moşier era atât de turburat, încât abia mai izbuti să vorbească.

— Şi fiul meu... scumpul meu Gregor? — în-

gâimă el. — Spune-mi, ce s'a făcut cu fiul meu? Mai trăieşte?

— Fiul dv... e mort... domnule Vasilieff! — răspunse Petroneff. — După cât am aflat din gura contesei, copilul a murit în Anglia, la vârsta de trei ani, în urma unei boli grave.

Moşierul se cutremură. Îndurerat, nefericitul tată îşi trecu peste ochi dosul palmei.

Petroneff începu să devie neliniştit. Nu-l mai lăsa inima să amărască zilele bunului său stăpân. Răsuflă uşurat, când uşa se deschise şi un bărbat se ivi în prag. Era Jonny Walker, care se apropiă de Vasilieff şi zise cu gravitate:

— Ştiu, v'aţi mirat că n'aţi auzit nimic despre mine atâta timp. Vina, însă, n'o port eu, ci doamna contesă, care a izbutit să mă înduplece să nu destăinuiesc ceea ce aflasem despre dânsa. Da, vă mărturisesc aceasta în toată liniştea, căci ştiu că a făcut-o din motive bine întemeiate. Aşa dar, mi-am călcat pe inimă, am trecut peste principiile mele, ascunzând adevărul. Dacă nu m'ar fi reţinut aici o altă misiune, fiţi sigur că n'aş mai fi dat ochi cu dv...

— Cu alte cuvinte, ştiai că doamna care a fost găzduită la castel e o contesă Romanov? — întrebă moşierul.

— Da, însă ştiam şi mai mult decât asta — răspunse Jonny Walker, zâmbind misterios.

Uşa se deschise iarăşi. De astă dată doamna Barobleur, îşi făcu apariţia prin intrarea principală şi nu prin uşa tăinuită.

— Da, Grigore Vasilieff, omul acesta m'a dat de gol — zise ea, cu glas solemn, arătând spre Jonny Walker. — El a fost singurul pe care nu l-am putut înşela...

Şi, înainte ca moşierul să priceapă tâlcul acestor vorbe, contesa Romanov stătea mândră înaintea lui. Peruca albă şi bastonul zăceau pe podea, la picioarele falsei prezicătoare.

— Iartă-mă, Grigore Vasilieff... iartă-mă că m'am ascuns de tine atâta vreme! — murmură ea, aruncându-se la pieptul moşierului.

Ceilalţi trei bărbaţi se retraseră din încăpere, spre a nu turbura fericirea celor doi soţi, cari se regăsiseră după atâta timp şi cari îşi aveau de spus atâtea lucruri...

284, — «Degetul lui Dumnezeu».

Petroneff şi bătrânul prinţ rămaseră la castel, în timp ce Jonny Walker îşi luă rămas-bun de la ei, căci avea de dus la îndeplinire o misiune foarte însemnată, care trebuia să desăvârşească fericirea greu-încercaţilor oameni. El trebuia să dea de urmele Natașei, care dispăruse în chip atât de misterios şi a cărei soartă îngrijora nespus pe frumoasa contesă.

Unde se afla, oare, Natașa Verodin? Să fie adevărat că cei doi fraţi Rodzof îşi aveau mâna în joc în această răpire, după cum bănuia Americanul? Ii era oare dat să se întâlnească din nou cu vechii săi duşmani, cari izbutiseră mereu să i se strecoare printre degete?

Frământat de aceste gânduri, detectivul porni cu maşina spre Paris, unde trase iarăşi la hotelul său. Aci, însă, află ceva, care avea să-i dea mult de lucru.

Portarul hotelului îi ieşi în întâmpinare, spunându-i că un domn elegant îl căutase de două ori şi venise acum pentru a treia oară. Intr'adevăr, detectivul fu dus în vestibul, unde era aşteptat de un bărbat cam între două vârste, foarte elegant îmbrăcat, părând să facă parte din societatea aleasă a Parisului.

— Domnul Jonny Walker? — făcu necunoscutul, plăcut surprins, când portarul îi spuse că însoţitorul său era vestitul detectiv londonez.

- Da, domnule, chiar el în persoană — răspunse Walker.

— Îmi dați voie să mă prezint... Paul Marçeaux, directorul societății de asigurare „Securitas".

— Încântat! — zise detectivul, întinzându-i mâna. — Ce vă aduce la mine, domnule director?

— O chestiune foarte însemnată, pe care aș prefera s'o discutăm într'un loc mai retras.

Cei doi bărbați luară ascensorul și intrară în odaia detectivului, unde puteau sta de vorbă fără să fie stingheriți de cineva.

— Despre ce e vorba, domnule director? — întrebă Walker, curios.

— Despre „Degetul lui Dumnezeu", care a fost furat...

— „Degetul lui Dumnezeu"? Ce-o mai fi și asta? — făcu detectivul, nedumerit.

— Cum, n'ați auzit despre această perlă minunată, în valoare de cinci milioane de franci, care a fost furată din galantarul bijutierului Chevalier?

— Cinci milioane de franci!... Frumușică sumă! Și nu există nicio bănuială, sau un punct de sprijin, care să ducă la descoperirea hoților?

— Nu.

— Hm... destul de prost! — mormăi Walker. — Aș putea să știu și eu în ce împrejurări s'a comis furtul?

— Firește. De altminteri, nădăjuiesc că veți veni la fața locului. Dv. sunteți cel mai indicat să dați de urma dibacilor hoți... cel puțin așa mi-a spus domnul prefect Meline, care m'a trimis încoace...

— Din păcate nu cred să pot avea timp să mă ocup de cazul acesta... totuși, am să fac oarecari cercetări, urmând să le continui după ce voiu fi lămurit chestiunea care mă preocupă în clipa de față. Așa dar, spuneți-mi cum s'a săvârșit furtul.

— Această perlă, care în comerț și în cercurile colecționarilor e cunoscută sub numele de „Dege-

ful lui Dumnezeu", era expusă în magazinul bijutierului Chevalier, care se află în apropierea Palatului de Justiţie din Paris. Din păcate, clădirea e foarte veche, ceea ce a înlesnit mult comiterea acestui furt îndrăsneţ, care a pricinuit o mare pagubă societăţii noastre. Podeaua magazinului e făcută din scânduri; perla era expusă în una din vitrine şi se afla într'o cutie căptuşită cu mătase albastră.

„Bătrânul bijutier a avut prevederea să asigure giuvaierul la societatea noastră, pentru suma de cinci milioane de franci... aşa dar, el era întrucâtva ferit de primejdii; — zic „întrucâtva", căci în caz de pierdere, suportă şi el a cincea parte din pagubă, adică un milion de franci. In timpul zilei, preţiosul giuvaier era păzit de un poliţist, iar noaptea depus în tezaurul bijutierului. Toate aceste condiţiuni au fost împlinite întocmai şi mulţumită bunăvoinţei domnului prefect ni s'au pus la dispoziţie câţiva poliţişti, dintre cari unul stătea întotdeauna de pază lângă vitrină, fiind schimbat de alt camarad, din trei în trei ceasuri. Totul părea să se desfăşoare în cea mai perfectă ordine. Vitrina, înaltă de vre-un metru şi jumătate, adăpostea minunata perlă care strălucea în cutia ei, în jurul căreia se aflau alte câteva pietre preţioase.

Firește că în ultimul timp venea lume multă în magazinul Chevalier. Pescuitorii în apă turbure îşi făcură şi ei apariţia, dar văzând măsurile de pază luate pentru a preîntâmpina orice încercare de furt, îşi dădură seamă că n'aveau ce căuta acolo. Afacerea asta, care părea atât de bună pentru societatea noastră, luă însă o întorsătură la care nu ne-am aşteptat de fel.

— Un moment, vă rog! — îl întrerupse detectivul. — Tezaurul magazinului e de construcţie veche?

— Dimpotrivă, e tot ce se poate închipui mai modern. Dar asta n'are nicio însemnătate, fiindcă furtul a fost săvârşit ziua'namiaza mare şi cu atâta

dibăcie încât chiar dv. veţi rămâne uimit. Chestia s'a întâmplat alaltăieri, când în prăvălie se aflau unsprezece clienţi...

— Obişnuieşte patronul să-şi numere clienţii întotdeauna?

— Da... mai mult încă: cu ajutorul unui dispozitiv, clienţii sunt cinematografiaţi, astfel că în cazul unui furt poliţiştii pot vedea chipurile acelora asupra cărora se îndreaptă bănuielile. Aparatul, care cuprinde în obiectivul său întreaga încăpere, înregistrează fiecare mişcare, fiecare pas, fiecare privire...

— Bine, dar sgomotul său nu atrage atenţia clienţilor?

—Nu, domnule Walker, constructorul a ştiut să-l fabrice cu atâta dibăcie, încât nu produce nici cel mai mic sgomot. — Aşa dar, îţi spuneam că în magazin se aflau unsprezece clienţi. Patronul firmei, domnul François Chevalier, stătea de vorbă lângă vitrină, cu unul din marii noştri industriaşi. Tocmai se pregătea să scoată perla din galantar, când acesta dispăru dintr'odată, iar în locul lui nu mai rămase decât o deschidere neagră, de formă pătrată. Vânzătoarea care se afla îndărătul stăpânului ei, scoase un ţipăt de spaimă, poliţistul însărcinat cu paza giuvaieru lui se năpusti spre galantar, în aceeaşi clipă, însă, un nor de gaze lacrimogene năvăli prin deschidere, silind pe toţi cei de faţă să se retragă în cea mai mare grabă. In acest chip, răufăcătorii câştigară un timp foarte preţios. Pompierii pătrunseră în magazin cu măştile de gaz, însă intervenţia lor nu mai folosi la nimic. In cele din urmă, furtul fu adus la cunoştinţa prefectului de poliţie, care însărcină cu facerea cercetărilor pe doi din cei mai destoinici poliţişti, inspectorul Joanne şi comisarul Lejeune.

Casa în care s'a comis furtul, aparţine familiei Chevalier de peste o sută cincizeci de ani şi e străbătută de numeroase ganguri subterane. Indrăzneţii hoţi s'au folosit de acest fapt, care până acum nu

Cereţi mâine numărul 157 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

prezenta interes decât pentru istorici. Cercetând gangurile, au izbutit să stabilească cu precizie matematică locul unde se afla vitrina cu preţioasa perlă. In timpul nopţii, când magazinul nu era păzit decât pe dinafară, răufăcătorii au tăiat cu ferăstrăul, în podeaua vitrinei, un pătrat cu latura de vreo şaizeci de centimetri. A doua zi, după ce perla fu pusă la locul ei din galantar, o singură mişcare a fost de ajuns ca pătratul să se desprindă şi să cadă în adâncime.

«Datorită panicii stârnite de gazele lacrimogene, ticăloşii au putut să-şi ducă în liniştе prada la adăpost... Furtul acesta, prin dibăcia cu care a fost săvârşit, lasă să se întrevadă că hoţul e un om foarte isteţ. Societatea noastră va fi nevoită să plătească cele cinci milioane de franci, dacă perla nu iese la iveală în timp de trei luni de zile.

«Firește că poliţia s'a pus imediat pe lucru, graniţele au fost supravegheate cu străşnicie, iar indivizii suspecţi luaţi la cercetări; până acum, însă, nu s'a ajuns la nicіun rezultat... Ce părere aveţi asupra acestui caz, domnule Walker?

— Hm, ce-i drept, furtul a fost săvârşit cu o dibăcie rară — răspunse detectivul. — Nu cumva ştiţi unde a fost găsit lemnul tăiat din vitrină?

— Ba da... la o adâncime de vreo doi metri, într'unul din gangurile subterane. De altminteri, cel mai bun lucru ar fi să vorbiţi chiar dv. cu domnul prefect Meline, care ar putea să vă dea lămuriri mai amănunţite.

Detectivul rămase câtăva vreme pe gânduri. Furtul acesta îndrăzneţ îi amintea iarăşi de cei doi duşmani ai săi, fraţii Rodzof, cari se îndeletniceau cu asemenea operaţiuni. Nu cumva izbutea să dea de urma Nataşei, luând în mână cercetarea acestui caz? Dacă bănuiala Americanului se adeverea şi cei doi Ruşi erau într'adevăr răpitorii prinţesei? Dacă fraţii Rodzof erau amestecaţi în furtul minunatei perle?

Da, trebuia neapărat să stea de vorbă cu prefectul de poliție, căci în acest chip avea șanse să-și îndeplinească misiunea și... cine știe dacă, în același timp, n'avea să dea și de dușmanii săi înverșunați?

După o jumătate ceas, Jonny Walker se afla în cabinetul prefectului poliției din Paris, căruia îi expuse scopul vizitei sale.

— Ei, ce spui dumneata de furtul acesta senzațional? — întrebă Meline.

— Ce-i drept, hoții au dat dovadă de o dibăcie fără seamăn, iar șeful bandei merită toate laudele, căci a arătat că e un maestru în arta lui — glumi detectivul.

— Crezi că poate fi vorba de unul din cunoscuții noștri hoți internaționali?

— După părerea mea, și ținând seamă de spusele domnului Marçeaux, directorul societății de asigurare „Securitas", bănuielile noastre nu se pot îndrepta decât împotriva celor mai vestiți spărgători din lume. Unul din aceștia e Italianul Raselli, despre a cărui iscusință în asemenea chestii trebue să fi auzit și dv. — iar celălalt sau, mai bine zis, ceilalți, căci e vorba de doi frați, sunt Rușii Petru și Paul Rodzof. Aceștia din urmă, însă, sunt mult mai îndrăzneți decât Italianul.

— Petru și Paul Rodzof? Numele lor îmi sunt necunoscute. Ce fel de oameni or mai fi și ăștia, domnule Walker?

— Inainte de a vă răspunde, domnule prefect, trebue să vă atrag atenția asupra faptului că Raselli nu poate fi amestecat în afacerea noastră, deoarece știu bine că el lâncezește deocamdată în vestita închisoare Sing-Sing, unde își ispășește o pedeapsă dată de autoritățile americane. Așa dar, nu mai rămân decât cei doi Ruși. Aceștia seamănă atât de mult între ei, încât nici eu nu i-aș putea deosebi, dacă ar purta amândoi gulere înalte.

— Bine, domnule Walker, dar ce legătură există între gulerele înalte și asemănarea celor din indivizi?

— După cum vă spuneam cei doi fraţi seamănă ca două picături de apă — urmă detectivul. — Unul din ei, şi anume Paul, are la gât o pată roşie de mărimea unui lat de palmă şi, pentru a ascunde acest semn trădător, individul poartă gulere ceva mai înalte decât acelea ale fratelui său. Amândoi, însă, sunt foarte isteţi, găsesc mereu ceva nou şi, datorită asemănării lor, pot întotdeauna să producă un alibi, căci martorii nu ştiu dacă la cutare sau cutare oră s'au întâlnit cu Petru sau cu Paul.

— Ai avut de face personal cu ei, domnule Walker?

— Da, cu prilejul unei afaceri întâmplate aici, la Paris, i-am înlesnit lui Paul trei ani de închisoare, pe cari i-a făcut însă Petre în locul său... adică, la drept vorbind, n'a făcut decât doi, căci a izbutit să evadeze din temniţă. Şi, fiindcă amândoi pun mare preţ pe libertate şi le e teamă să nu le viu iarăşi de hac, — mă urmăresc cu înverşunare şi mi-au jurat moartea.

— Hm, cât despre asta, cred că nu-ţi prea faci inimă rea, domnule Walker?

— Din nefericire, am dovezi că cei doi Ruşi sunt oameni de temut — răspunse detectivul. — Abia anul trecut, au încercat să mă ucidă, deşi cu acest prilej şi-au pus în joc propria lor viaţă.

— Zău? Sunt atât de primejdioşi?

— Mult mai mult decât vă puteţi închipui, domnule prefect... Pe atunci mă aflam la Londra. Într'una din zile străbăteam şoseaua spre Kingston într'un docar, pe care mi-l pusese la dispoziţie Scotland Yard-ul, când auzii îndărătul meu uruitul unui automobil, care se apropia cu viteză nebună. Încercai să mân caii spre dreapta, însă era prea târziu. Docarul fu izbit de la spate, asvârlit în aer, apoi căzu, cu roatele în sus, pe un ogor semănat de curând. Fără să-mi dau seamă, adusesem genunchii spre gură, astfel că, în clipa când gabrioleta se

răsturnă, cu sburai afară, scăpând nevătămat. Însoțitorul meu, însă, un agent al Scotland Yard-ului, se alese cu amândouă picioarele frânte și nu și-a reluat slujba nici până astăzi.

— Dar ce te face să crezi că în mașină se aflau cei doi frați?

— A doua zi primii o scrisoare care cuprindea doar următoarele cuvinte: „Amânarea nu înseamnă iertare. P. și P. „Aceste două litere formează iscălitura prescurtată a celor doi frați, Petre și Paul.

— Hm, dacă aș fi în locul dumitale, m'aș feri mai mult, căci după cum văd, ai de-a face cu oameni cari nu se dau înapoi de la nimic — interveni directorul societății de asigurare, care până acum nu scosese o vorbă. — Neplăcută situație, domnule Walker!

— Ce să-i faci, așa e meseria noastră, domnule director! — răspunse detectivul, zâmbind. — De altminteri, dacă aș ști că nu vă plictisesc, v'aș mai cita un caz ca să vă dovedesc îndrăzneala și istețiunea vrăjmașilor mei...

— Cum îți trece prin minte așa ceva, domnule Walker! Dumneata să ne plictisești? — făcu prefectul de poliție. — Hai, povestește!

— Intr'o zi plecai la Eton, ca să fac o vizită finului meu, care urma cursurile unei școale de acolo, și al cărui tată îmi era prieten din copilărie. Deși îmi pusesem în gând să nu rămân decât două zile, totuși îmi prelungii șederea la Eton, căci viața școlarilor trezise în mine multe amintiri plăcute. A treia zi după sosire, mă pregăteam să-mi iau dejunul în restaurantul hotelului, unde, afară de mine, se mai aflau doar câțiva clienți, căci era încă foarte devreme. Laptele îmi fusese adus într'o cană, astfel că trebuii să-l torn în ceașcă. La un moment dat, însă, mi se păru ciudat că lichidul e mai gros ca de obiceiu și, urmând unei inspirații, turnai pe

podea o parte din el. Tocmai voiam să chem chelnerul, când pisica hangiului, începu să miaune atât de tânguitor, încât ţi se rupea inima de milă. Biata pisică linsese laptele de pe podea, şi începu să se svârcolească, cuprinsă de dureri groaznice. Hangiul, servitorii şi cei cari se aflau în sală veniră spre masa mea, după puţin timp fu adus şi un medic veterinar — însă nici acesta nu izbuti să aline chinurile bietului animal, care îşi dădu sufletul. Laptele fu examinat de un specialist, care descoperi în el o otravă foarte puternică, căreia eram cât p'aci să-i cad jertfă. Cum ajunsese otrava acolo, nu s'a putut stabili nici până astăzi, cu toate cercetările făcute în această direcţie. In după amiaza aceleiaşi zile, însă, găsii, pe masa din odaia mea un bilețel, cu acelaşi cuprins: „Amânarea nu înseamnă iertare. — P. şi P."

— Să sperăm că a treia oară vor cădea în cursă, domnule Walker! — murmură prefectul poliţiei. — Acum, însă, propun să mergem cu maşina mea la magazinul bijutierului Chevalier, ca să cercetezi la faţa locului cum stau lucrurile.

Automobilul prefectului străbătu în goană străzile care duceau spre Palatul de Justiţie din Paris, în apropierea căruia se afla magazinul unde se făptuise îndrăzneţul furt.

La apariţia celor trei bărbaţi, nu erau în prăvălie decât doi vânzători şi două vânzătoare, ocupaţi cu aranjarea obiectelor în galantar.

Walker aruncă o privire în jurul său, nădăjduind că va descoperi obiectivul aparatului cinematografic, despre care îi vorbise directorul societăţii de asigurare, — dar nu zări nimic care să-i dea de bănuit.

— Dacă nu mă înşel, am cinstea să stau de vorbă cu domnul Meline, prefectul poliţiei din Paris? — se adresă prefectului, un vânzător mai în vârstă.

— Aşa e, încuviinţă Meline. — Domnul Chevalier e aici?

— A sosit acum câteva minute. Doriți să-l chem?

— Da.

François Chevalier, proprietarul magazinului, era un om foarte îngrijit, cu o barbă ascuțită albă, ca zăpada, și doi ochi străpungători, cari se ațintiră spre noii sosiți. In cele din urmă, pe buzele sale, se ivi un zâmbet binevoitor, care nu putea ascunde, însă, îngrijorarea ce-i se întipărise pe față.

— Imi dați voie, domnule Chevalier, să vă prezint pe domnul Walker, unul din cei mai dibaci detectivi din Londra — zise prefectul.

— Incântat să vă cunosc, domnule Walker — răspunse bijutierul.—Domnul director Marçeaux mi-a destăinuit că ar vrea să vă încredințeze cercetatarea furtului săvârșit mai deunăzi. Acum, că vă văd aici, încep să nădăjduiesc că îndrăzneții hoții vor fi descoperiți.

— Mă măguliți, domnule Chevalier — răspunse detectivul, zâmbind. — In orice caz, după cât se pare, îndrăzneala cu care s'a comis furtul ne va pune pe urmele hoților... Imi dați voie să adresez domnului Chevalier câteva întrebări? — urmă Walker, întorcându-se spre prefectul poliției.

— Te rog chiar, domnule Walker! — răspunse Meline. — Metoda dumitale de lucru mă interesează mai mult decât îți închipui.

— Inainte de toate, bănuiesc că perla nu poate fi vândută, căci vestea furtului ei a fost răspândită pretutindeni, nu e așa, domnule Chevalier?

— Da, întocmai așa, domnule Walker. De altminteri, nu există decât vreo zece bogătași amatori de giuvaieruri atât de scumpe — aceștia, însă, se vor feri s'o cumpere acum, când se știe că a fost furată.

— In cazul acesta, să presupunem că furtul a fost săvârșit din ordinul cuiva. Dar cine ar putea fi acesta? Un locuitor din Europa sărăcită, de sigur că nu! Nici vreun American, căci acolo giuvaie-

rurile n'au preț decât atunci când sunt purtate. Așa dar, nu rămâne decât Asia cu prinții săi bogați, în rândurile cărora se găsesc atâția zănatici colecționari de pietre prețioase. De aceea, aș vrea să aflu câte ceva asupra acestei perle, căci, ca orice giuvaier, trebue să aibă și dânsa legendele ei mai mult sau mai puțin fantastice—care cuprind, însă, toate, un sâmbure de adevăr în ele. Nu cumva mi-ați putea da ceva lămuriri în această privință, domnule Chevalier?

— Am acasă un istoric al perlei, care a fost vândut întotdeauna împreună cu nestemata — răspunse François Chevalier. — Dacă doriți, pot trimite pe cineva să-l aducă.

— Da, v'aș ruga chiar — zise detectivul. — Intre timp, voiu cerceta mai de aproape locul unde s'a produs îndrăznețul furt.

După ce examină cu amănunțime tăietura pătrată făcută în podeaua galantarului, Jonny Walker coborî în pivniță, însoțit de cei trei bărbați. Gangurile subterane păreau săpate fără niciun plan, însă se vedea cât de colo că erau foarte vechi. Locul unde se prăbușise bucata de lemn cu prețioasele giuvaieruri, mai era încă acoperit de cioburile de sticlă ale vitrinei, care se spărsese în învălmășeală.

Detectivul scoase din buzunar lanterna electrică și plimbă razele ei dealungul pereților. Niciunul din cei patru bărbați nu scotea o vorbă, fiecare fiind preocupat de gândurile sale.

— Ați găsit ceva, domnule director? — întrebă, deodată, detectivul, adresându-se lui Paul Marceaux, care se plecase pentru a ridica un obiect oarecare.

— Nu, n'a fost decât o bucățică de tablă, domnule Walker! Am aruncat-o...

— Rău ați făcut, căci uneori și o bucățică de tablă poate fi... însă iat-o colo... sub piciorul stâng... dar asta e... Drace, asta e crucea Sf. Andrei, pe care Paul Rodzof o purta întotdeauna la el!

— Cine o purta? Unul din cei doi Ruşi? — interveni Meline.

— Da, domnule prefect... asta e de mare însemnătate pentru mine şi cea mai bună dovadă că nu m'am înşelat în presupunerea făcută... Priviţi, domnii mei, aici e gravat: Kathinka 1861. Cu prilejul miruirii ei, mama celor doi fraţi a primit în dar această cruce dela un preot rus. Asta mi-a destăinuit-o Paul Rodzof, când a fost arestat, şi poliţiştii au vrut să-i ia cruciuliţa pe care o purta şi la gât, atârnată de un lănţişor de argint. Hm, scumpul nostru Paul o să crape de ciudă, când o vedea că şi-a pierdut talismanul! După cum mi-a spus nu-i merge bine când n'are cruciuliţa la el.

— Cu toate astea, l-ai arestat deşi avea talismanul la dânsul.

— Acelaşi lucru i-am spus şi eu, însă individul mi-a răspuns că arestarea lui nu-i decât un mic fapt neplăcut, care se poate întâmpla în viaţa oricărui om.

— In orice caz, bănuiala dumitale s'a dovedit îndreptăţită, domnule Walker. Asta înseamnă că suntem pe cale bună, căci de vreme ce ştim cine e hoţul ne va fi mai uşor să punem mâna pe el.

— Jumătate treabă am făcut, domnule prefect! Rămâne, însă, cealaltă jumătate, care poate fi mult mai grea... Domnule Chevalier, aparatul cinematografic era în funcţiune, când s'a săvârşit furtul? — se adresă Walker bijutierului.

— Da, domnule, — răspunse bătrânul. — De altminteri, socot că ne putem înapoia sus şi, dacă doriţi, vă voiu proiecta filmul înregistrat.

După câteva minute, cei patru bărbaţi se aflau într'o încăpere întunecoasă, unde văzură pe pânză tot ce se petrecuse în magazin înainte de comiterea furtului.

In afară de bijutier care stătea de vorbă, lângă vitrină, cu un domn în vârstă, se mai vedeau

încă șase doamne și patru bărbați. Unul din aceștia un bătrân cu barbă albă, vâra în buzunar un ceas prețios, tocmai în clipa când se prăbuși podeaua vitrinei și gazele lacrimogene năvăliră pe deschizătura formată. Învălmășala clienților, lucrările pompierilor, sosirea poliției — toate acestea se desfășurară pe pânza albă.

— Domnule Chevalier, de sigur că nu știți cine e acest bătrân venerabil, care fără îndoială că n'a plătit ceasornicul prețios pe care l-a vârît în buzunar? — întrebă Jonny Walker.

— Nu, nu știu cine e — răspunse bijutierul. — Firește, însă că s'a trimis pretutindeni și descrierea acestui ceasornic de valoare și deosebit de celelalte.

— Vreți să fiți atât de bun și să rulați filmul înapoi până la locul unde bărbatul vâră ceasul în buzunar? — urmă Walker. — Așa... dacă mă gândesc la omul ăsta fără barbă... vă rog, mai învârtiți nițel... de ajuns... așa, acum încă puțin... da, da, mișcarea asta cu brațul stâng... Hm, mai că aș spune că bătrânul ăsta nu e nimeni altul decât Paul Rodzof.... căci, trebue să știți că amicul nostru se pricepe de minune în arta travestitului... Domnule Chevalier, cât prețuia ceasornicul?

— O clipă, domnule Walker,... sună telefonul... Allo! Da, aici François Chevalier... nu mai spune!... Așteaptă un moment... domnul prefect e tocmai aici! La unul din cei mai cunoscuți tăinuitori fondonezi a fost arestat un individ care vroia să vândă un ceasornic *foarte prețios* și care, după descrierea făcută, pare să fie tocmai ceasornicul furat... Domnule prefect, poftiți la telefon, vă rog!

Meline duse receptorul la ureche și auzi glasul cunoscut al subalternului său, comisarul Lejeune.

— Da, aici Meline... Ce-i cu chestia asta?... Vi s'a telefonat din Londra? Ceasornicul are pe capac monograma S. H., incrustată în rubine, iar cadra-

nul e înconjurat de un cerc de briliante mici?... Individul nu pare să fie hoțul?... Bine, peste jumătate ceas sunt la Prefectură.

— Ținând seamă de descrierea făcută, nu mai încape îndoială că ceasornicul descoperit la Londra e tocmai cel furat — zise bijutierul, adresându-se prefectului de poliție, după ce acesta puse iarăși receptorul în furcă.

— Asta cred și eu, domnule Chevalier, însă sunt curios, să aflu amănunte... Domnule Walker, ce părere ai dumneata despre cele aflate?

— Bănuiesc că aveți dreptate și tocmai de aceea m'am hotărît să plec numaidecât la Londra. Stau la gânduri, însă, dacă să mă folosesc de avion sau de vapor.

— Vă pun la dispoziție avionul meu, domnule Walker! — interveni directorul societății de asigurare. — E un aparat foarte bun, astfel că puteți fi fără grijă.

— Bine, primesc! Înainte de plecare, însă v'aș ruga să trimiteți pe cineva la prietenii mei cu o scrisoare, căci dispariția mea neașteptată i-ar putea îngrijora.

— Cu multă plăcere. Când socotiți să vă înapoiați, domnule Walker?

— Asta n'aș putea să vă spun nici eu. Tare mi-e teamă, însă, că drumul meu va duce mai departe... Ei drace, eram cât p'aci să uit istoricul perlei! Nu vreți să mi-l încredințați, domnule Chevalier?

— Ba da, însă numai dacă îmi făgăduiți să mi-l aduceți înapoi odată cu perla.

— Da, vă făgăduiesc să vi le înapoiez sau... să nu mă mai întorc niciodată!

— Și ai s'o aduci înapoi și pe fiica mea, domnule Walker?

— Fiica dumneavoastră?

— Dar ce s'a întâmplat cu domnișoara Grace? — interveni și prefectul.

— Îmi pusesem în gând să nu mai pomenesc nimic despre chestia asta neplăcută; totuşi, socot că e în interesul nostru să vă destăinuiesc că fiica mea a pornit, însoţită de un tânăr Englez, anume Reginald Lincoln...

— Reginald Lincoln? — exclamă detectivul, surprins.

— Da, îl cunoaşteţi?

— Firește, e fiul bancherului Lincoln din Londra... Ei, încotro a pornit, domnule Chevalier?

— In urmărirea unui om, pe care îl bănuieşte că e hoţul perlei. Vă închipuiţi, cred, îngrijorarea mea şi a soţiei mele, la gândul că tânăra fată va avea de înfruntat cine ştie ce primejdii...

— Din acest punct de vedere puteţi fi liniştit, domnule Chevalier. Am avut prilejul să-l cunosc mai de aproape pe Reginald Lincoln şi vă încredinţez că fiica dv., e la adăpost, atâta vreme cât se află alături de el... Dar nu cumva ştiţi încotro s'au îndreptat tinerii?

— Ştiu, doar, că au plecat ieri din Paris cu avionul.... cel puţin aşa reiese din scrisoarea lăsată de fiica mea.

Jonny Walker rămase pe gânduri. Natasa Verodin, Grace Chevalier, Reginald Lincoln şi... cei doi fraţi Rodzof, duşmanii săi de moarte — iată cinci persoane, care păreau să fie în legătură cu perla furată. Da, trebuia neapărat să dea de urma hoţilor, chiar de ar fi fost nevoit să-i caute pe toată suprafaţa pământului!

285. — Istoricul perlei.

După ce ticlui scrisoarea adresată contesei, în care arăta că pornise pe o urmă nouă, Jonny Walker se urcă în avionul pus la dispoziţie de directorul societăţii de asigurare şi, peste câteva minute, uriaşa pasăre metalică, îşi luă sborul spre Londra.

In timpul drumului își puse în gând să cerceteze manuscrisul care cuprindea istoricul perlei, și pe care îl primise dela bijutier înainte de plecare.

Manuscrisul acesta se alcătuia din mai multe foi, din care unele, îngălbenite de vreme, trebuiau cercetate cu mare băgare de seamă, căci altminteri se puteau fărâmița, atât erau de vechi. Încolo, se zăreau însemnări făcute pe marginile paginilor, cari erau acoperite cu fel de fel de scrieri, în diferite limbi: engleză, franceză, olandeză, rusă.

Iată ce cuprindea manuscrisul:

„O zi caldă, de vară, în insula Java. Valurile mării se rostogolesc spre țărmul acoperit de scoici ce strălucesc ca argintul.

„Bătrânașul Sama pășește gânditor de-a-lungul țărmului. Deunăzi, a trecut și el la creștinism, împlinind astfel dorința tatălui Madiei, pe care misionarul olandez l-a botezat împreună cu întreaga lui familie. Acum, însă, hrăpărețul bătrân a pus altă condiție viitorului său ginere: el vrea o sută de guldeni olandezi, ca să-i dea mâna fiicei sale.

„O sută de guldeni! Asta înseamnă o adevărată avere, pentru un biet Javanez care, în afară de coliba lui, n'are decât o luntre și uneltele ce-i slujesc la pescuitul perlelor.

„Zadarnic se închină Sama, de opt zile, Dumnezeului Creștinilor. Și Madia face același lucru, în taină — asta o știe el prea bine. Totuși, până acum nu s'a întâmplat minunea atât de mult dorită. Ieri cu o zi, în timp ce Sama îngenunchiase la țărmul mării și rostea cu evlavie rugăciunile învățate dela misionarul olandez, o maimuță răutăcioasă îl izbise în umăr cu o nucă de cocos, ceea ce l-a silit să renunțe pentru ziua asta la pescuitul perlelor, căci abia mai poate mișca brațul drept.

„A doua zi dimineață, însă, luntrea lui Sama se îndreaptă spre locul cunoscut. Tânărul se scufundă în apa mării, până la o adâncime de zece metri și smulge, cu un fel de greblă cât mai multe scoici.

„Sama rămâne întotdeauna sub apă două minute — și asta datorită obișnuinței și puterii sale de voință.

„După ce s'a scufundat de opt ori, a adunat o grămadă de scoici în luntea lui.

„Acum, se mai scufundă odată — e ultima oară, căci trebue să se înapoieze la țărm.

„Ca un țipar alunecă Sama prin apa caldă, în timp ce ochii-i mari deschiși sunt aținți înainte, în căutarea prăzii. Apoi, începe să smulgă cu înfrigurare scoicile pe care le adună într'o oală veche, legată de luntre cu o funie trainică. In timp ce stă îngenunchiat pe fundul mării și lucrează cu mâna dreaptă, se ține cu stânga de o stâncă ascuțită, pentru ca să nu fie dus de curent la suprafața apei, înainte de vreme.

Deodată, o durere sfâșietoare în brațul drept îl silește să lase greblа din mână... trupul înegrit de soare al Javanezului alunecă întocmai ca o săgeată lumina zilei. In clipa următoare, Sama zace istovit în luntrea lui.

„In cele din urmă își vine în fire, apucă lopata cu mâna stângă și vâslește încetișor spre țărm, unde și-o așteaptă pe scumpa lui Madia.

„Ei desfac scoicile cu degete tremurătoare. Prada pare destul de îmbelșugată.

„Un strigăt al Madiei, adună în jurul lor câțiva băștinași cari stăteau pe țărm, fără nicio treabă. Tânăra fată a găsit o perlă... o perlă uriașă, cu un diametru de aproape zece centimetri, care strălucește de-ți ia ochii.

„Sama rămâne cu gura căscată și privește minunea, fără să fie în stare să scoată o vorbă. Apoi

ia de mână pe iubita sa şi începe să fugă din răsputeri spre coliba bătrânului Nego, tatăl Madiei.

— „Nego, ia uită-te la perla asta! — strigă tânărul, abia răsuflând.

„O sclipire de lăcomie se iveşte în ochii bătrânului Javanez.

— „Perla face treizeci de guldeni, Sama! Mai rămâne să-mi dai încă şaptezeci şi Madia e a ta..

„Tânărul, însă, nu se lasă înşelat ci porneşte în goană spre coliba misionarului olandez, care se pricepe şi el la perle.

— „Părinte Johannes, iată ce am găsit!

„Coliba misionarului se umple cu Galbeni, din cari cei mai mulţi n'au trecut încă la religia creştină. Ingândurat, bătrânul Olandez pune mâna pe umărul lui Sama. Acum are prilejul cel mai bun să câştige credincioşi noui pentru învăţătura Domnului Isus Hristos.

— „Vezi, ce ţi-am spus eu, Sama? Dumnezeul nostru, Domnezeul creştinilor, te va scoate din nevoie! Şi iată că aşa s'a şi întâmplat! El ţi-a îndrumat paşii spre locul unde se afla scoica, El ţi-a arătat calea spre bogăţie.

„Şi părintele Johannes lucrase bine. In urma acestei minuni făcute de Dumnezeul creştinilor, mai mult de jumătate din locuitorii satului îmbrăţişară noua credinţă. De atunci, perla poartă numele de „Degetul lui Dumnezeu".

„Un olandez, anume Van de Muhlen, plăti fericitului Sama o mie de guldeni în schimbul perlei.

„Pestre trei ani, aceasta fu cumpărată de Şahul Persiei, Nahir Eddin, care dădu pentru ea opt mii de lire sterline.

„In anul 1879 perla se afla în stăpânirea maharadjahului Schelhadri-Ivar din Iedina. După asasinarea acestuia, fiul său o vinde, pentru suma de douăzeci şi nouă mii de lire sterline, prinţului rus Komatşeff.

Cereţi mâine numărul 158 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

„La izbucnirea revoluției din Rusia, prințul izbuti cu mare trudă să treacă cu perla dincolo de granițele țării, și să ajungă la Paris, unde „Degetul lui Dumnezeu" stârni vâlvă în rândurile bijutierilor și colecționarilor de pietre prețioase. In cele din urmă, fu încredințată spre vânzare bijutierului François Chevalier.

Toate aceste vânzări și cumpărări ale perlei, erau întărite cu ștampile, peceți și semnăturile persoanelor oficiale.

Intr'un document deosebit, «Degetul lui Dumnezeu» era descris în amănunțime:

«Perla are un diametru de nouăzeci și șapte de milimetri. E albă ca zăpada, însă sclipește foarte viu. La întunerec are proprietatea de a lumina în jurul ei, răspândind o lumină gălbuie, cu atât mai puternică, cu cât nestemata a fost ținută mai multă vreme la razele soarelui. La lumina artificială perla are o strălucire roșietică sau roz».

Avionul aterisă pe aerodromul din Londra, unde Walker era așteptat de un vechiu prieten al său, inspectorul Jobbs de la Scotland Yard, care fusese trimis în întâmpinarea detectivului.

— Noroc, Tom! — făcu acesta din urmă când dădu cu ochii de polițist.

— Bine-ai venit, Jonny! — răspunse inspectorul. — Slavă Domnului că te văd iarăși la noi.

— Nu te bucura, dragul meu, căci tare mi-e teamă că revederea noastră va fi de scurtă durată!

— Nici n'ai apucat să calci bine pe pământul patriei și te și grăbești, hai?

— De, așa-i meseria noastră, dragă Tom! La bătrânețe oiu avea tot timpul să mă odihnesc aici... Dar ia spune, cine te-a trimis încoace?

— Șeful! Cine vrei să mă fi trimis? A vorbit la telefon cu prefectul din Paris, care i-a comunicat

că ai pornit cu avionul spre Londra, ca să cercetezi cum stă chestia cu ceasornicul furat.

Peste vre-o jumătate de ceas, Walker se afla înaintea colonelului Shelly, şeful Scotland Yard-ului.

— Ce părere ai dumneata despre furtul preţioasei perle? — întreabă acesta din urmă.

— Bănuiesc că fraţii Rodzof se ascund îndărătul acestei afaceri, domnule colonel — răspunse detectivul.

— Cei doi Ruşi? Ei drace, cum de nu m'am gândit la asta? Firește, ăştia sunt doar specialişti în asemenea afaceri neobişnuite. Da, se poate foarte bine să nu te înşeli în presupunerea dumitale.

— Am chiar dovada că cei doi fraţi sunt hoţii perlei — urmă detectivul. — Iată, cruciuliţa asta de argint am găsit-o la faţa locului!

— E a lor?

— Da, e talismanul lui Paul Rodzof, cel mai îndrăzneţ dintre dânşii.

— Ei, să se mai plângă omul de noroc! Sau, cum spui dumneata: o simplă întâmplare, preţuieşte uneori mai mult decât un an de cercetări.

— Domnule colonel, aş putea să văd şi eu ceasornicul confiscat?

— Firește, dragul meu! O clipă, te rog... Allo! Mr. Jobbs? Da... domnul Walker ar vrea să vadă ceasornicul cu rubine... Cum, vii dumneata însuţi? Foarte bine! Da, poate să vină şi arestatul... In curând ţi se va împlini dorinţa, domnule Walker! — urmă colonelul, adresându-se iarăşi detectivului, după ce puse receptorul în furcă.

Nu trecu mult şi inspectorul Jobbs îşi făcu apariţia în încăpere, însoţit de doi poliţişti, cari aduceau un arestat destul de bine îmbrăcat.

— Iată şi ceasornicul, domnule colonel!— zise inspectorul, înmânând şefului său preţiosul obiect.

La rândul lui, Shelly îl întinse detectivului, care îl cercetă cu luare-aminte.

— Nu mai încape nicio îndoială că e vorba de

ceasornicul furat, domnule colonel! — zise Walker în cele din urmă. — Iată, pe capacul dinăuntru e gravat numele bijutierului și localitatea unde se află magazinul său: François Chevalier, Paris... Asta e individul care a vrut să-l vândă?—urmă el, arătând spre arestat, care stătea între cei doi polițiști, ceva mai de o parte.

— Da, ăsta e — răspunse Shelly.

— Îmi dați voie să-i pun câteva întrebări?

— Mai începe vorbă!

— Ascultă-mă, după cum reiese din acte, numele dumitale e John Campbell, — se adresă Walker arestatului.

— Da, domnule — încuviință acesta din urmă.

— Ai vrea să-mi descrii și mie înfățișarea celuia care ți-a încredințat ceasornicul spre vânzare?

— Din păcate, nu-mi amintesc de fel cum arăta la față.

— Nu-ți amintești? Foarte bine!.. Uite ce e, n'am venit aici ca să-mi pierd vremea! Așa dar, bagă bine de seamă! Dacă ți-aș arăta câteva fotografii, ai putea să-mi spui care din ele înfățișează pe cel căutat?

— Da, domnule!

Walker scoase din servietă câteva fotografii, pe care le împrăștiă pe masă.

— Ei, ia spune, care din ăștia ți-a încredințat ceasornicul? — se adresă el, din nou, lui John Campbell.

— Niciunul, domnule. Sunt sigur de asta! — răspunse arestatul, cu hotărîre.

— Și nici vreunul din ăștia doi?

— Nici.

— Dar fotografia asta?

— Cred...

— Ei, ce crezi?

— Cred că nici ăsta nu e!

— Bine, deajuns, domnule Campbell... Nu mai am nevoie de arestat — se adresă Walker celor doi

polițiști — Ei, parcă vroiai să mai spui ceva, domnule Campbell?

— Da, m'am săturat până în gât de interogatoriile astea chinuitoare, la care sunt supus mereu de ieri! Nu mai pot! Trebue să-mi recapăt negreșit liniștea!... Bătrânul ăsta mi-a încredințat ceasornicul — murmură arestatul, arătând spre una din fotografii.

— Bine dragul meu, dar omul ăsta nu e bătrân de fel! — replică detectivul, zâmbind.

— Nu te supăra că mă amestec, domnule Walker — interveni colonelul care credea că la mijloc e o neînțelegere. — Campbell vorbește despre fotografia asta, care înfățișează un bătrân cu barba albă. Nu e așa, Mr. Campbell?

— Întocmai, domnule colonel.

— Credeți cumva că eu vorbesc despre altă fotografie? — urmă Jonny Walker.

— Am să vă dovedesc îndată că „bătrânul" ăsta n'are mai mult de treizeci și cinci de ani...

— Cu neputință! — exclamă Shelly, neîncrezător.

— Ia uitați-vă mai de aproape la el și veți băga de seamă că-i lipsesc cele două sbârcituri cari pornesc dela nas și sfârșesc la colțurile gurii. Orice om bătrân are aceste două sbârcituri, dar individul nostru nu le are...

Colonelul Shelly și inspectorul Jobbs se plecară deasupra portretului, în timp ce polițiștii și arestatul se apropiaseră și ei de masă, cuprinși de curiozitate.

— Hm, trebue să-ți dau dreptate, domnule Walker! — murmură colonelul, după un răstimp. — Dumneata ce spui, inspectore Jobbs?

— Sunt și eu de aceeași părere — răspunse inspectorul.

— Cu toate astea, am să vă mai aduc o dovadă, domnii mei! — urmă Jonny Walker

Zicând acestea, scoase din servietă o bucată de hârtie pe care o puse deasupra fotografiei cu pricina. Hârtia, însă, era tăiată în așa fel, încât acoperea cu totul pălăria și barba individului, în timp ce fața îi rămânea descoperită.

— Drace!

Această exclamație fu scoasă de arestat, care nu izbutise să-și ascundă turburarea.

— Da, ai dreptate, domnule Walker — zise colonelul. — Omul care se vede acum pe fotografie n'are mai mult de treizeci și cinci de ani... Inspectore Jobbs, cheamă, te rog, registratura și spune inspectorului Flinch să-mi aducă numaidecât „albumul special".

După puțin timp, pe masa colonelului Shelly se afla „albumul special" în care se păstrau fotografiile celor mai vestiți răufăcători de pe fața pământului.

— Da, da, așa e, domnule Walker — murmură șeful Scotland Yard-ului, după ce răsfoi albumul și se opri la pagina unde erau lipite fotografiile celor doi frați Rodzof, cari semănau însă atât de mult, încât nu puteau fi deosebite una de alta.

— Mă bucur că-mi dați dreptate, domnule colonel... După cum vedeți, „bătrânul" e unul din frații Rodzof.

— Dar vorba e: care dintre ei? — se amestecă inspectorul Jobbs.

— Din păcate, asta nu se poate stabili decât știind cè înălțime avea gulerul său — răspunse Walker. — Ia spune, domnule Campbell, nu e așa că, după ce ți-a încredințat ceasornicul spre vânzare, individul a rămas în apropierea dumitale? După cum susții, nu te cunoștea de fel, așa că ar fi cu neputință să-ți fi dat un obiect atât de prețios, fără să te supravegheze ca să vadă ce faci cu el.

— Erau doi bărbați și mă așteptau în gangul de peste drum.

— Şi cum aï ajuns dumneata să primeşti această însărcinare?

— N'am de lucru, domnule, şi nădăjduiam să câştig şi eu ceva cu prilejul ăsta.

— Nu cumva ai prins ceva din convorbirea lor?

— Un lucru fără prea mare însemnătate. Cel spân l-a întrebat pe tovarăşul său dacă a îngrijit de bilete pentru vaporul „Bulling", iar bărbosul i-a arătat biletele.

— Domnule colonel, nu cumva s'ar putea stabili încotro pleacă vasul „Bulling"? — urmă detectivul adresându-se şefului Scotland-Yard-ului.

— Inspectore, dă-mi, te rog, registrul în care sunt trecute cursele vapoarelor — zise colonelul, adresându-se, la rândul său, inspectorului Jobbs.

— Numaidecât, domnule colonel!... „Bulling" face cursa spre New-York.

— Şi nu mi-ai putea spune când pleacă vasul? — urmă Walker.

— O clipă, te rog.. da, iată-l aici... „Bulling" a părăsit portul ieri după amiază la ora şase.

— Păcat, mare păcat! Ar fi fost, doar, atât de simplu să punem mâna pe individ, înainte de a apuca s'o steargă din Anglia! Când pleacă vaporul următor spre New-York?

— Astăzi, la ora unu şi treizeici.. vasul «King Edward".

— Drace, asta înseamnă că ticălosul mi-a luat-o înainte cu optsprezece ore! Cât e ceasul acum?... Douăsprezece?... Bine, plec cu vaporul „King Edward".

286. — In ghiarele Satanei

Tot chibzuind ce să facă, Natasa se hotărî să înopteze într'un hotel din Berlin, unde să se gândească în linişte la situaţia ei. Din fericire, îi ră-

măsesră ceva bani, cu cari putea să trăiască vre-o câteva săptămâni.

Averea ei era alcătuită din câteva sute de franci, francezi, cari aveau însă mare preţ pe vremurile acelea, căci marca germană începuse să scadă şi lumea nu mai avea încredere în bancnotele nemţeşti.

Înainte de toate, tânăra prinţesă intră într'un restaurant, unde ceru să i se aducă de mâncare. După ce se mai întări puţin, ieşi în stradă şi se lăsă dusă de valurile mulţimii.

Însufleţirea ce domnea în jurul ei, stârni uimirea Natașei, căreia până acum, nu-i fusese dat să vadă atâta agitaţie. Ce-i drept, ieşise uneori noaptea în oraş, împreună cu doctorul Barickin, însă pe atunci mintea îi era întunecată, astfel că nu-şi dăduse seama de cele ce se petreceau în jurul ei.

O reclamă luminoasă vestea trecătorilor că într'o stradă lăturalnică se afla o pensiune, în care se puteau închiria camere cu ziua sau cu luna.

Cu inima strânsă de teamă, Natașa se îndreptă într'acolo. Tocmai când voia să apese pe butonul soneriei, uşa se deschise şi o femeie foarte frumoasă părăsi clădirea însoţită de un bărbat. Trecând pe lângă dânsa, necunoscuta îi aruncă o privire nu tocmai prietenoasă şi, văzând că însoţitorul ei rămâne locului, privind ca vrăjit spre Natașa, îl apucă repede de braţ, şi-l trase după ea, coborând treptele în grabă.

Din fericire, prinţesa nu înţelese cuvintele murdare, rostite într'un dialect greu, pe care frumoasa femeie le adresă tovarăşului ei.

După ce sună, uşa se deschise iarăşi şi o femeie cu părul sburlit, dar îmbrăcată într'o rochie elegantă, de mătase, se ivi în prag, aţintind o privire cercetătoare asupra Natașei, care spuse că dorea să rămână o noapte la pensiune.

— Cu plăcere! — răspunse femeia, înclinându-se. Poftiţi înăuntru, domnişoară!

Natașa păşi într'un coridor slab luminat, de-a-

lungul căruia se vedeau mai multe uşi. După câteva clipe, femeia se opri înaintea uneia din ele şi o deschise, lăsând să se vadă o încăpere nu tocmai mare, cu câteva fotolii de mătase, o masă rotundă şi un pat de alamă, deasupra căruia se afla un baldachin albastru.

— Dar nu e prea scumpă? — întrebă Nataşa, nehotărîtă. — Vedeţi că mijloacele mele sunt foarte modeste, astfel că trebue să locuiesc într'o cameră cât mai ieftină...

— Lasă, domnişoară, la mine nimic nu e prea scump — răspunse femeia cu blândeţe. — Şi, afară de asta o fată atât de încântătoare cum eşti dumneata, ar putea locui în cea mai frumoasă odaie.

Din păcate, sărmana prinţesă nu pricepu tâlcul acestor vorbe, căci altminteri ar fi luat-o la fugă, îngrozită. Rămase deci în încăpere, îşi scoase cele câteva lucruşoare din valiză, apoi se culcă şi adormi numaidecât.

In toiul nopţii un ràs sglobiu o trezi din somn. Nataşa trase cu urechea, inima în svâcnea puternic.

In cele din urmă, se linişti, însă, spunându-şi că toată spaima ei era neîndreptăţită.

Abia aţipi din nou, când auzi iarăşi sgomote. De astă dată, însă, se certau două persoane — un bărbat şi o femeie.

Prinţesa abia cuteza să răsufle. Era oare cu putinţă ca o femeie să rostească asemenea cuvinte? Şi apoi, ce spunea tovarăşul ei!

A doua zi dimineaţă, după ce tânăra se îmbrăcase, proprietara pensiunii îşi făcu apariţia în prag, aducând dejunul. Inainte de a părăsi încăperea, rămase câtva timp nemişcată, cu privirile aţintite asupra frumoasei sale chiriaşe, apoi un zâmbet diabolic se ivi pe buzele ei.

După amiază, Nataşa se duse în oraş pentru a-şi face câteva cumpărături. Când se înapoiă acasă, „doamna" cu care se întâlnise în ajun îi ieşi iarăşi înainte. De astă dată, însă, era însoţită de alt băr-

bat. Prințesa trecu pe lângă ei, fără să-i ia în seamă. Auzind însă glasul femeii, recunoscu îngrozită că era același glas pe care îl auzise dimineața, în odaia de alături.

Era oare cu putință? Nu cumva se înșela? O femeie atât de elegantă putea rosti asemenea vorbe?

Trecură cinci zile fără ca prințesa să fi ajuns la o hotărire. In vremea asta spusese de două ori proprietăresei că ar vrea să achite socoteala, însă aceasta se împotrivise.

— Lasă, domnișoară, mai e vreme! — îi răspunse doamna Bendler, cum se numea patroana.

In acea zi, prințesa găsi pe masă nota de plată. Abia aruncase, însă, o privire asupra ei, că se simți străbătută de fiori. Ce însemnau, oare, aceste prețuri enorme? Făcându-și socoteala, își dădu seamă că dacă achita nota nu-i mai rămâneau decât vreo câțiva franci.

Sărmana Natașa! Habar n'avea că o așteaptă o surpriză și mai neplăcută!

Averea ei, cele câteva sute de franci, le pusese într'un plic, pe care îl ascunsese în valiză. Vrând să-și scoată banii, deschise valiza și începu să caute plicul, zadarnic însă, căci acesta dispăruse de acolo.

— Sfinte Dumnezeule, e cu putință, oare! — murmură ea, desnădăjduită. — Doar ieri am mai avut plicul în mână, când am scos cei cinci franci!

Începu să scotocească prin încăpere, închipuindu-și că pusese plicul în alt loc. Dar și de astă dată străduințele ei rămaseră fără folos — plicul nu era nicăieri.

Deodată, cineva bătu în ușă, apoi doamna Bendler se ivi în prag, zâmbind cu bunăvoință, ca întotdeauna.

— Ai găsit socoteala, domnișoară? — întrebă ea.

— Da, am găsit-o — răspunse Natașa, făcând fețe-fețe. — Banii am să vi-i dau puțin mai târziu — adaogă ea, nădăjduind mereu că va găsi prețiosul plic.

— Nu-i nimic, n'are nicio însemnătate dacă plăteşti cu o zi mai devreme sau mai târziu — încuviinţă propietăreasa.

— Tocmai asta îmi spuneam şi eu... Însă, uite ce e, doamnă Bendler... aş vrea să mă mut, căci nu pot plăti o chirie atât de mare. V'am spus doar dela început, că mijloacele mele sunt foarte restrânse...

— Aşa? Găseşti că chiria e mare? — făcu proprietăreasa, dând din cap.

Mai mormăi câteva vorbe, pe care Nataşa nu le înţelese, apoi părăsi încăperea, trântind uşa după ea.

Şi iarăşi începu căutarea înfrigurată. Sărmana prinţesă întoarse totul cu josul în sus, până ce, în cele din urmă, neştiind nici ea unde să mai scotocească, se prăbuşi într'un scaun, sleită de puteri. Lacrimi fierbinţi prinseră să-i curgă din ochi.

După câtăva vreme propietăreasa se ivi iarăşi.

— Ce înseamnă asta? Plângi? — se răsti ea, cu mâinile în şolduri. — Aha, pe semne că Făt- Frumos-ul ţi-a scris că nu mai ţine la dumneata!

Nataşa o privi cu ochii înroşiţi de plâns.

— Doamnă Bendler... trebue să fi pătruns cineva aci, fără ştirea noastră... am fost prădată...

— Nimeni n'a pătruns în odaie fără ştirea mea — răspunse propietăreasa cu atâta hotărire, încât prinţesa nu se încumetă s'o contrazică. — Şi ce ţi s'a furat, mă rog? — urmă ea cu asprime.

— Banii mei.

Un hohot de râs batjocoritor răsună în încăpere.

— Banii dumitale, ai? Lasă că te înţeleg eu! N'ai avut niciun goiogan, totul a fost o înşelăciune... Vezi, însă, că eu nu mă las trasă pe sfoară atât de uşor!

Zicând acestea, ridică pumnul, ameninţător, şi se apropiă de sărmana prinţesă, care începu iarăşi să plângă, repetând, printre sughiţuri, că avusese banii în valiză şi că cineva îi furase de acolo. Toate

jurămintele însă, nu-i folosiră la nimic — propietăreasa rămase neînduplecată...

In cele din urmă, părăsi încăperea, însă se opri îndărătul uşii, şi un zâmbet plin de răutate încolţi pe buzele ei.

— Pe asta ştiu că am dus-o!... murmură ea. — Dacă ar bănui că eu i-am şterpelit gologanii! Dar toanta asta n'are nici cea mai mică bănuială! Şi nici la poliţie n'o să se ducă — sunt sigură de asta! Aş putea să pun rămăşag pe orice că e una din alea care nu se încumetă să dea ochii cu poliţia!

In acest timp, prinţesa se gândea cu groază la ceea ce o aştepta. Fără îndoială că propietăreasa avea să dea de ştire poliţiei, iar ea, Natasa, avea să fie arestată şi dusă înaintea judecătorului...

Nu, nu, numai asta nu! Mai bine moartea!

Nenorocita rămase singură trei ceasuri, frământată de fel de fel de gânduri. La un moment dat, se hotări să fugă, dar renunţă la acest plan, zicându-şi că doamna Bendler trebue să fie prin apropiere, urmărindu-i toate mişcările. După aceea se gândi să lase lucrurile amanet, dar fără îndoială că propietăreasa avea să respingă această propunere, căci cele câteva rochii şi rufăria ei preţuiau o nimica toată.

Deodată, Natasa auzi cheia învârtindu-se în broască. Abia acum îşi dădu seamă că neînduplecata femeie o încuiase în odaie, astfel că o fugă ar fi fost cu neputinţă.

— Ei, tot nu ţi-ai găsit banii? — întrebă propietăreasa, intrând în cameră.

Prinţesa clătină capul, în semn de negare.

— Firește, îmi închipuiam eu asta! — urmă cealaltă. — Cu mine, însă, nu-ţi merge, draga mea, fiindcă eu sunt vulpe bătrână şi am trecut prin multe în lumea asta! Mai bine mărturiseşte că ai vrut să mă tragi pe sfoară, căci atunci o scoatem mai uşor la capăt!

In desnădejdea ei, Natașa era cât p'aci să spună că minţise, că n'avusese niciun ban la ea — dar își luă seama la vreme. Nu, orice avea să se întâmple, nu putea să facă o asemenea afirmaţie!

Câtva timp domni tăcere în odaie.

— Ascultă-mă, mi-e milă de dumneata și n'aș vrea să te dau pe mâna poliţiei, căci ești prea tânără — zise, în cele din urmă, răutăcioasa femeie. De aceea, îţi propun să-mi muncești pentru banii pe cari mi-i datorezi...

Natașa ridică privirile și o rază de nădejde încolţi în sufletul ei.

— Sunt gata să-ţi primesc propunerea, doamnă Bendler! — răspunse ea, ștergându-și lacrimile. — Cu toate astea, te rog să mă crezi că n'am vrut să te înșel... pot să jur că am avut banii!

— Ia lasă prostiile! — se răsti proprietăreasa. — Iţi atrag atenţia, pentru ultima oară, că aici nu sunt hoţi! Te afli într'o casă cinstită!

Firește că biata prinţesă nici nu bănuia, măcar, că propietăreasa acestei „case cinstite" fusese condamnată la doi ani închisoare pentru furt și că, din această pricină, nu s'ar fi încumetat să se plângă poliţiei împotriva chiriașei sale. De altminteri, prea stimata doamnă Bendler mai petrecuse și un an în casa de corecţie, fiind învinuită că ademenise câteva minore, pe care le vânduse unui proxenet.

Așa dar, cele două femei căzură la învoială: Natașa avea să rămână în camera ei — cel puţin, deocamdată — iar în schimb trebuia să ajute propietăresei la deretecatul odăilor.

In zilele următoare, prinţesa băgă de seamă că avea foarte puţin de lucru și în același timp făcu câteva constatări ciudate. In fiecare dimineaţă, doamna Bendler servea ea însăși cafeaua chiriașelor sale, și foarte rar se întâmpla ca vreuna din ele să vâre capul pe ușa bucătăriei. Natașei, însă, îi era interzis cu strășnicie să servească dejunul „doamnelor".

După amiază, proprietăreasa și noua ei slujnică ieșeau în oraș „după cumpărături". Intotdeauna, însă, se înapoiau acasă fără să fi cumpărat ceva, căci toată vremea și-o petreceau în localuri.

Biata prințesă se simțea uneori foarte stingherită — mai ales atunci când bărbații so așezau la masa lor și începeau să vorbească pe șoptite cu doamna Bendler.

Intr'una din zile, proprietăreasa îi prezentă un domn elegant, cu monoclu, a cărui față era, însă, brăzdată de sbârcituri. Deși avea de-a face cu un baron veritabil, care nu-și mai deslipea privirile de la dânsa, Natașa nici nu-l luă în seamă și rămase tăcută tot timpul cât fură împreună.

— Ești o dobitoacă! — mormăi doamna Bendler, pe drum, după ce se despărțiseră de baron și hotărîseră o nouă întâlnire pentru a doua zi.

Natașa nu răspunse, dar un gând grozav îi trecu prin minte în acea clipă. Da, se repeta ticăloșia din Paris, cu singura deosebire că o femeie luase locul doctorului Barickin.

Așa dar, se hotărî să fie cu ochii în patru. Și, chiar în aceeași noapte avea să capete dovada că temerile ei erau îndreptățite.

In urma stăruințelor doamnei Bendler, prințesa bău cu ea o jumătate sticlă de vin vechiu, apoi se duse la culcare în odaia ei. Abia ațipise, când auzi o bătaie ușoară în ușă. Bănuind că proprietăreasa vrea să-i spună ceva, Natașa coborî din pat, se îndreptă spre ușă și trase zăvorul. In clipa următoare, se simți încleștată de două brațe vânjoase. Nenorocita femeie rămase înlemnită de spaimă.

In cele din urmă, însă, un țipăt sfâșietor izbucni din pieptul ei... o luptă se încinse pe întuneric, în timp ce strigătele ei de ajutor răsunau în încăpere. La un moment dat, o ușă se deschise și doamna Bendler își făcu apariția, în cămașă de noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? Ce ţipi aşa, de parcă ai fi trasă în ţeapă?

— Ajutor! Ajutor! — urmă să strige Natasa, în groaza ei de moarte.

— Lăsaţi-o în pace! — şopti proprietăreasa. — Hai, repede... altminteri trezeşte toată casa.

Natasa simţi că cele două braţe se desprind din jurul trupului ei. In clipa următoare, o făptură întunecată părăsi încăperea. Biata prinţesă se năpusti la uşă, o împinse şi trase zăvorul. Apoi se aşeză pe marginea patului şi începu să plângă.

— Ah, scumpul meu Boris, de ce nu pot fi alături de tine! — se tângui ea. — De ce trebue să fiu fără ocrotire?

De partea cealaltă a uşii, proxeneta ridică pumnul ameninţător spre camera chiriaşei sale, apoi luă de mână pe bărbatul care se afla lângă dânsa si a cărui îmbrăcăminte era în neorînduială.

— Incercarea noastră a dat greş! — mormăi baronul, căci el era — intrând în odaia doamnei Bendler. — Ar fi trebuit să-i dai mai mult de băut... Mititica s'a apărat ca o nebună, dar asta n'a făcut decât să-mi aţâţe patima.

— Aveţi dreptate, domnule baron! — încuviinţă proxeneta. — Un călăreţ bun ştie să îmblânzească şi armăsarul cel mai focos... Lăsaţi pe mine, ştiu eu ce am de făcut!

Cei doi goliră o sticlă de vin, şi în vremea asta puseră la cale o nouă ticăloşie.

— Lucrul de căpetenie e că nu m'a recunoscut— zise baronul, ridicându-se, după ce acoperise cu pudră sgârieturile pe care le avea pe faţă.

Proxeneta îl bătu, prietenoasă, pe umăr. Cei doi ticăloşi căzuseră la învoială.

Sărmană Natasa, ce chinuri ţi-a mai hărăzit. oare, soarta? Ce dezamăgiri te mai aşteaptă în cale?

Cereţi mâine numărul 159 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

287. — Intrevederea cu Ilino.

Nu mică fu mirarea lui Ilino, când Urez şi Iesta Ulkitzki se iviră înaintea sa.

Preşedintele Comitetului Central sosise la Moscova înainte cu o zi. Brazde adânci se săpaseră pe fruntea lui. In urma unei consfătuiri cu comisarii poporului, se văzuse nevoit să îngăduie teroarei roşii să-şi urmeze opera ei de distrugere.

Deşi se ştia că acesta era mijlocul cel mai primejdios, care împingea tot mai mult statul spre prăpastie — conducătorii Rusiei trebuiau să deslănţuie mai departe prigoana împotriva duşmanilor lor, căci n'aveau altă cale, pentru a ieşi din încurcătură. Ce-i drept, o bună parte din tezaurul imperial fusese vândut în străinătate, dar ce însemnau cele câteva zeci de milioane pentru o ţară care ocupa jumătate din Europa? Suma rezultată din vânzarea giuvaierurilor Ţarilor se irosi în câteva zile şi lipsa de bani începu să se resimtă iarăşi ca şi mai înainte.

Gândurile tuturor se îndreptară din nou spre lăzile cu aur, de care statul fusese deposedat. Oratorii ţinură cuvântări înflăcărate împotriva lui Boris Verodin, prinţul Potcikev şi Sonia Petrovici, cari erau bănuiţi că ştiu unde se află comoara.

Intr'una din zile conducătorii statului ţinură iarăşi o consfătuire.

— Tocmai acum mi s'a vestit din Petrograd că Boris Verodin a căzut în mâinile noastre — începu unul din comisari. — Bănuielile împotriva lui par să fie foarte întemeiate, căci s'a stabilit că fostul nostru tovarăş dispune de un credit în valoare de o sută de mii de lire sterline la una din cele mai cunoscute bănci londoneze.

— Auziţi! Auziţi!—strigară membrii guvernului.

Şi unul din ei adăugă:

— Dacă omul acesta şi-a însuşit comoara tocmai acum, când statul are mai multă nevoie de dânsa,

atunci socot că avem şi noi dreptul să ne folosim de cele mai drastice mijloace spre a-l sili să facă mărturisiri.

— Ce vrei să spui cu asta, tovarăşe? — întrebă cel care luase cuvântul la început.

Comisarul poporului pentru justiţie plecă privirile o clipă, apoi răspunse:

— Trebue să-i smulgem taina comoareî..

— Cu alte cuvinte, vrei să-l supui la tortură?

Şi, deoarece nu se auzi niciun răspuns, această tăcere putea fi luată drept afirmare.

— Nu, n'avem dreptul să facem asta! — reluă cel dintâiu, cu însufleţire. — De ce am luptat împotriva fostului regim? De ce am urît atâta mijloacele folosite în timpul domniei Ţarului? Pentrucă erau neomeneşti, pentrucă un stat civilizat poate renunţa la ele. Şi acum vreţi să le întrebuinţăm şi noi? Nu vă daţi seama că în acest chip vom înmulţi numărul duşmanilor noştri? Nu vă daţi seamă că omenirea va avea cea mai bună dovadă că tot ce se pune în spinarea noastră e adevărat?

„Nu, tovarăşi, nu putem recurge la asemenea mijloace. Eu, cel puţin, mă împotrivesc cu hotărîre...

Comisarul poporului pentru justiţie făcu o mutră posomorîtă, dar nu răspunse nici de astă dată.

— De altminteri, peste câteva zile vom afla ce declaraţii a făcut Boris Verodin — adăugă celălalt, încheiând astfel discuţia cu privire la această chestiune.

După ce strânse mâna celor doi prieteni, Ilino privi cu luare-aminte spre Irina, care se îmbujoră la chip.

— Cine e fata asta? — întrebă el, adresându-se lui Urez.

— Irina Verodin, sora vitregă a lui Boris Verodin — răspunse agitatorul.

— Aha, îmi aduc aminte... N'a fost ea tânăra care a dispărut fără urmă?

Urez clătină capul în semn de încuviinţare, însă rămase tăcut, căci nu voia să sgândărească rana Irinei, vorbind despre suferinţele pe care sărmana fată le îndurase în fortăreaţa Petru şi Pavel.

— Şi ce vă aduce la mine, dragii mei? — urmă preşedintele Comitetului Central.

— S'a întâmplat o minune, tovarăşe Ilino — răspunse Iesta Ulkitzki. — Lăzile cu aur au fost, în sfârşit, găsite...

— Ce face? Iţi arde de glumă, tovarăşe Ulkitzki? — exclamă preşedintele, încleştând umerii tânărului şi sgâlţâindu-l cu putere. — Hai, vorbeşte! E cu putinţă oare?

— Da, e cu putinţă — încuviinţă Iesta, arătând spre însoţitoarea lor. — Această fată posedă cheia, care va duce la deslegarea misterului... Hai, Irina, spune tot ce ştii...

Tânăra îşi învinse sfiala şi povesti cu tot mai multă însufleţire faptele care se petrecuseră de la fuga ei din Rusia: aterizarea forţată în Polonia, ticăloşia pilotului, apariţia prinţului Potcikev şi duşmănia lor din pricina ei. Zugrăvi apoi lupta din pădure şi uciderea celor doi bărbaţi, ale căror cadavre mai zăceau încă pe locul unde îsi găsiseră moartea.

Ilino clătină capul în semn de încuviinţare, căci auzise şi el că într'un tufiş din pădurea de lângă Cronstadt se descoperiseră două cadavre intrate în putrefacţie.

— Aşa dar, era vorba de bătrânul cărbunar şi fiul său? — întrebă el.

— Da.

Şi, tânăra îşi urmă povestirea, fără să ascundă nimic. Astfel istorisi întâlnirea ei cu Sonia Petrovici şi destăinuirea făcută de aceasta cu privire la locul unde era ascunsă comoara.

In cele din urmă, spre a dovedi temeinicia spuselor ei, scoase la iveală mărturisirea scrisă a Soniei, pe care o cususe într'o cută a rochiei.

Ilino o citi cu mare luare-aminte. Abia acum căpătă el încredințarea că atât Boris Verodin cât și prințul Potcikev și Sonia Petrovici nu se atinseseră de comoară. Singurii vinovați erau cărbunarul, fiul său și logodnica acestuia din urmă.

— Ce s'o fi ales din Sonia Petrovici? — întrebă, după un răstimp, președintele Comitetului Central.

— Tare mi-e teamă că o dramă înfiorătoare s'a petrecut pe bordul avionului — răspunse Irina, cu glas tremurător. — De altminteri, Sonia Petrovici a și făcut unele aluzii...

— Imi pare rău de această femeie! — reluă Ilino. — Dacă ar fi știut să se înfrâneze, ar fi ajuns la loc de cinste. Din păcate, însă, firea ei pătimașă a îndemnat-o să se folosească de căi lăturalnice spre a cuceri dragostea lui Boris Verodin. Nu și-a ajuns ținta, dar trebue să suporte urmările faptelor ei... Iar prințul Potcikev? — Ilino clătină capul, cu înțeles. — A fost un ticălos, care s'a bucurat de favoarea Țarului. Bănuiesc, însă, că Sonia nu-l va lăsa să-i scape din mână și dacă într'o bună zi voiu afla că au fost găsite pe undeva cadavrele a doi oameni — un bărbat și o femeie — aș putea pune rămășag că e vorba de Sonia Petrovici și dușmanul ei de moarte, prințul Potcikev.

„Acum, însă, trebue neapărat să pornim spre Petrograd, unde mă voiu pune în legătură cu conducătorii Cekei, spre a lua măsurile pentru ridicarea comorii. Cel mai bun lucru ar fi să nu pomenim încă nimic despre cele aflate. După ce vom ajunge la Petrograd, vom lua cu noi o sută de oameni, apoi vom porni cu toții spre locul unde se află lăzile cu aur.

Cei doi bărbați clătinară capul în semn de aprobare.

— Firește că Boris Verodin ne va însoți! — adăugă Ilino.

— Boris Verodin? — exclamară Urez Iesta și Irina, în același timp.

— Da, Boris Verodin, — repetă președintele Comitetului Central. — Cum, nu știți că tovarășul nostru se află la Petrograd? — întrebă el, mirat.

— Boris... la Petrograd! — murmură Irina și lacrimi de bucurie se iviră în ochii ei.

Iesta Ulkitzki simți în inimă o durere ascuțită, căci își dădea prea bine seamă că tânăra fată mai ținea la chipeșul tânăr și nu se gândea decât la el. Cu toate astea, își învinse repede turburarea. Da, trebuia să renunțe la dragostea Irinei!

— Boris Verodin, care se afla pe Riviera, a fost prins de agenții Cekei și duș pe bordul unui vas rusesc — urmă Ilino. — Ceka e foarte dibace și știe să-și facă datoria, oriunde s'ar afla aceia pe cari îi urmărește.

— Cu alte cuvinte, Boris e întemnițat? — cercetă Urez, cu glas tremurător.

— Da, însă nu numai atât: bănuiesc că n'o duce tocmai bine, căci Ceka și-a pus în gând să-l silească la mărturisiri.

Agitatorul aținti o privire speriată asupra lui Ilino, căci știa prea bine ce voia să spună acesta.

— Trebue să ne grăbim, tovarășe — zise el, cu însuflețire. — Altminteri, cine știe ce s'ar mai putea întâmpla...

Chiar în aceeași zi, plecară cu toții spre Petrograd, unde Ilino cercetă în ce temniță fusese închis Boris Verodin.

După puțin timp, președintele Comitetului Central se afla înaintea judecătorului de instrucție, care făcu o mutră posomorîtă, când vizitatorul își exprimă dorința de a vorbi cu arestatul.

— Asta nu se poate! — răspunse Selzikovia, după o scurtă șovăială.

— De ce? — replică Ilino.

— Pentrucă... arestatul e bolnav.

— Bolnav? Cu atât mai mult trebue să-l văd... Știi, au fost găsite lăzile cu aur... Boris Verodin e nevinovat, căci nu știa nimic despre ascunzătoarea

lor... Da, e un erou... un erou al cărui nume va rămâne scris cu litere de aur în istoria statului nostru!

Selzikovia se făcu galben ca ceara şi un blestem scăpă de pe buzele sale.

— Spune, tovarăşe... ce s'a întâmplat? — zise Ilino, cu glas ameninţător, apropiându-se de el. — Spune-mi, ce-i cu Boris Verodin?

— Urmează-mă, tovarăşe Ilino! — murmură judele-instructor, ridicându-se anevoie de pe scaun.

288. — O crimă în largul mării.

„King Edward" era un vas care făcea cinste numelui său — din acest punct de vedere toţi călătorii erau de acord. Maşinile sale uriaşe lucrau fără întrerupere, aducându-l tot mai aproape de ţinta lui: New-York-ul.

Două din cele cinci zile — cât ţinea drumul — se şi scurseseră, fără nicio întâmplare mai deosebită...

Seara, căpitanul vasului, Jonny Walker şi încă vreo câţiva călători petrecură câteva ceasuri la un pahar de bere, în elegantul restaurant de pe bordul vaporului. După ce tovarăşii săi se duseră la culcare, detectivul ieşi pe punte, căci nu se simţea obosit şi voia să ia nitel aer.

Spre mirarea lui, Walker constată că vântul bătea destul de tare, astfel că fu nespus de mulţumit când un marinar se oferi să-i aducă din cabină paltonul. Puntea era luminată doar de câteva becuri, catargele aruncau umbre fantomatice, printre care apărea din când în când câte un marinar din cei cari făceau de pază. Timonierul părea să aibă noroc în acea noapte, căci în largul oceanului nu se zărea nicăun vas, astfel că-i era uşor să urmeze drumul hotărît dinainte.

— Alo, domnule Walker!

Această exclamație, care părea că vine din cer, trezi din visarea sa pe detectiv, care stătea rezemat de parapet și privea gânditor spre valurile spumegânde. În cele din urmă, izbuti să descopere de unde pornise glasul: era al primului ofițer Smith, care îl salută cu însuflețire de pe puntea de comandă.

Echipa de marinari care intrase de serviciu la ora douăsprezece, își îndeplinea slujba, cu mai mult sau mai puțină ardoare. Picături fine de ploaie cădeau pe mantalele de cauciuc ale oamenilor, cari pe vremea asta mohorîtă așteptau cu nerăbdare clipa când aveau să-și termine serviciul. Orologiul, însă, nu sunase decât de patru ori, ceea ce însemna că era abia ora două după miezul nopții.

Walker se urcă și el pe puntea de comandă și stând alături de primul ofițer, schimba cu el câte o vorbă din când în când. Gândurile sale erau îndreptate numai spre dușmanul său de moarte, care i-o luase înainte cu optsprezece ceasuri — și detectivul știa prea bine că acest avans era foarte greu de câștigat, ținând seamă de adversarul său.

Între timp primul ofițer era preocupat de felurite gânduri.

Plictisitor lucru să fii de serviciu într'o noapte ca asta!... își zicea el. Departe... era patria lui, unde își lăsase familia... trecuse prin multe țări străine, de când își făcea serviciul pe acest vas, a cărui comandă îi fusese încredințată acum, pentru patru ceasuri... 1400 de călători... un echipaj de 350 oameni... Ce-i drept, mare răspundere... Dar ce fuse asta? Nu cumva era victima unei năluciri?

— Toată lumea pe punte!

Strigătul trecu din gură în gură.

— Înapoi, cu toată viteza! — răsună comanda în sala mașinilor.

Inginerul de serviciu lucra cu înfrigurare la tabloul de viteze. Ce se petrecea, oare, sus pe punte?

Mecanicii și fochiștii priveau cu oarecare neliniște spre șeful lor, care rămăsese neclintit lângă tabloul de viteze.

Vasul mai alunecă înainte vreo două sute de metri, apoi porni îndărăt cu mare iuțeală.

— Opriți mașinile! — se auzi iarăși în sala mașinilor.

Walker privea cu luare-aminte cele ce se petreceau pe puntea înțesată de marinari. Câțiva călători își făcuseră apariția, învăluiți în paltoane groase.

— Ce s'a întâmplat?

Mereu aceeași întrebare, mereu același răspuns:

— Toată lumea pe punte!

Razele puternice ale reflectoarelor măturau suprafața agitată a mării, luminând crestele de spumă, care țopăiau vesele deasupra valurilor.

Sute de ochi urmăreau cu încordare cercurile luminoase ale reflectoarelor. Colo?... Nu, fusese o nălucire... totuși... la vreo două sute de metri de tribord, un trup omenesc era asvârlit de valuri încoace și încolo.

Câteva colace de salvare sburară peste parapet, și, la atingerea apei, răspândiră în jurul lor o lumină vie, care ținu câtăva vreme. Lanțurile zornăiră, dovedind că una din bărcile de salvare fusese lăsată pe apă.

Peste vreo cinci minute, un trup neînsuflețit fu adus pe punte.

— Înainte cu toată viteza! — răsună comanda primului ofițer.

— Ce se aude, doctore?

Căpitanul vasului pusese această întrebare, adresându-se medicului, care examinase cu luare-aminte trupul pescuit din valuri.

— E vorba de o femeie, care a murit, înainte de a fi asvârlită peste bord — răspunse doctorul.

— Ce te face să crezi asta?

— Rana adâncă dela gâtul victimei, care a fost pricinuită de un cuțit foarte ascuțit.

— Ești sigur de ceea ce spui, doctore?

— Da, lucrul e foarte simplu.

— Kruse!

— Ordonați, domnule căpitan!

— Du-te în cabina 63 și...

— Nu e nevoie, sunt aici, domnule căpitan! — se auzi glasul detectivului Jonny Walker.

— Ai auzit ce spunea medicul, domnule Walker? — urmă căpitanul.

— Da, am auzit și împărtășesc în totul părerea sa, domnule căpitan!

Pe gulerul alb al rochiei moartei se vedeau lămurit urme de degete. Jonny Walker tăiă cu băgare de seamă bucata de stofă, pe care o vârî în portmoneu.

— Domnii mei, vă rog să păstrați tăcere asupra celor întâmplate, căci n'aș vrea să-mi neliniștesc călătorii — zise căpitanul, adresându-se celor de față. — Domnule Walker, vrei să preiei dumneata cercetarea acestui caz neplăcut?

— Firește, domnule căpitan! Sper că în curând voiu pune mâna pe ucigaș, care trebue neapărat să fie pe bordul vasului, căci n'a avut unde să fugă.

Însoțit de ofițerul secund, care îi servea de călăuză, Jonny Walker începu cercetările pentru descoperirea criminalului. Din păcate, însă, nu izbuti să găsească nici cea mai mică urmă, care să ducă la desvăluirea tainei. Cine era moarta? Nici măcar acest lucru nu putea fi stabilit, acum, noaptea, fără să se atragă atenția călătorilor, dintre cari cea mai mare parte nu bănuiau nimic din cele întâmplate.

A doua zi dimineața prima stewardessă raportă căpitanului că stewardessa numărul șaptesprezece, anume Anny Holm, lipsea de pe bord.

Însoțit de Walker și ofițerul secund, căpitanul porni spre cabina dispărutei și deschise ușa acesteia. O priveliște înfiorătoare li se înfățișă înaintea

ochilor. Patul nenorocitei era plin de sânge — încolo, cea mai perfectă ordine domnea în încăpere, ceea ce lăsa să se întrevadă că mobilul crimei nu fusese jaful. La oarecare depărtare de uşă se zărea pe covor o pată mare de sânge închegat.

Pe bordul vasului viaţa îşi urmă cursul ei normal. Încă trei zile şi călătoria era sfârşită. Minunata orchestră cânta ariile cele mai moderne, în timp ce sărmana Anny Holm îşi dormea somnul de veci într'o încăpere din cala vasului.

Cine era ucigaşul ei?

Frământat de această întrebare, vestitul detectiv londonez se strecura mereu printre călători, nădăjduind că întâmplarea îl va pune pe urmele celui căutat.

După asfinţitul soarelui, o furtună se stârni pe mare. Vântul sufla cu putere deasupra punţii, izbindu-se de coşurile uriaşe, încurcându-se în firele telegrafice, biciuind valurile, cari se spărgeau de pereţii vasului.

Intr'o încăpere retrasă, pe jumătate umplută cu lucruri vechi, un bărbat se îndeletnicea de zor să taie în bucăţi un halat alb, plin de sânge. După câtva timp, necunoscutul trase cu urechea la uşă, în vreme ce ochii-i scânteiau, ca doi tăciuni aprinşi, pe chipul său palid.

Nu, nu se auzea niciun sgomot, în afară de urletul vântului şi mugetul talazurilor. Tânărul se strecură pe punte, unde rămase nemişcat, îndărătul unui catarg, în timp ce privirile-i erau aţintite asupra sentinelei. Momentul părea prielnic. — Şi atunci aruncă peste parapet bucăţile de pânză, pe care vântul le înhaţă numaidecât, ca şi cum s'ar fi bucurat de această pradă binevenită.

Căpitanul vasului se plimba agitat pe puntea de comandă.

— Cine să fie, oare, ucigaşul acesta blestemat?

— se întreba el, necontenit. — Hm, neplăcută afacere!

Un marinar veni să raporteze ceva fără însemnătate. Noaptea era întunecoasă că nu puteai vedea mâna înaintea ochilor. Valurile deveneau din ce în ce mai furioase.

In clipa când orologiul bătu trei şi jumătate, un ţipăt desnădăjduit răsună în noapte. Paşi grăbiţi se apropiară de puntea de comandă.

Una din cele mai elegante cabine ale vasului era ocupată de miss Lund, o bătrână milionară, care se înapoia în patria ei, după un voiaj făcut în Europa.

Chinuită de insomnie, miss Lund, se apropiă de fereastră şi o deschise. Vântul năvăli cu furie în eleganta încăpere. Tocmai voia să închidă fereastra la loc, când ceva moale umed adus de furtună acoperi faţa bătrânei, care se dădu înapoi, înspăimântată. Era o bucată de pânză, de mărimea unei batiste, plină de sânge... Un ţipăt ascuţit şi biata femeie se prăbuşi în nesimţire.

Printre cei dintâi cari dădură buzna în cabina bătrânei era şi detectivul englez. In timp ce medicul se ocupa de leşinată, Walker se înapoiă în cabina lui, după ce luase cu sine bucata de pânză care pricinuise spaima miss-ei Lund.

Trecuseră câteva ceasuri. Walker privea cu luare-aminte cârpa pătată de sânge, pe care o pusese într'un lighean cu apă, nădăjduind că după îndepărtarea petelor se vor ivi oarecare urme. Şi, într'adevăr, după câtva timp se puteau desluşi două frânturi de cuvinte, „lon de", cari fuseseră imprimate pe pânză. Litera „l" se afla chiar la marginea cârpei, iar coada lui „e" fusese ciuntită de foarfece.

Detectivul apăsă pe butonul soneriei. In clipa următoare, un steward se ivi în cabină.

— Cheamă-l, te rog, pe domnul căpitan! — zise Jonny Walker.

Peste câteva minute, căpitanul intră în cabina detectivului

— Ce s'a întâmplat, domnule Walker? — întrebă el, ţinând încă mâna pe clanţă.

— Câţi frizeri avem pe bord, domnule căpitan?

— Şase... dar de ce întrebarea asta?

— Unul din ei e ucigaşul stewardessei.

— Eşti sigur de ceea ce spui, dragul meu?

— Da, foarte sigur.

Ora opt dimineaţa.

Vântul sufla mereu, cu aceeaşi furie. In cabina căpitanului, în afară de acesta se mai afla Jonny Walker, ofiţerul secund şi cinci dintre frizerii chemaţi acolo.

— Unde e al şaselea, domnilor? — întrebă căpitanul, adresându-se acestora din urmă.

— Nu era încă gata, domnule căpitan. Trebue să sosească şi el dintr'o clipă în alta.

— Tot echipajul pe punte! — răsună în acel moment, comanda ofiţerului de serviciu.

Căpitanul vasului, urmat de Walker, ofiţerul secund, şi cei cinci frizeri se năpustiră pe punte.

La oarecare depărtare de vapor, care înainta în plină viteză, se zărea un trup omenesc luptându-se cu valurile.

— Inapoi, cu jumătate viteză!

Inginerul şef îndeplini porunca, în timp ce o barcă de salvare fu lăsată pe apă.

Cele zece lopeţi se puseră în mişcare. Al treilea ofiţer stătea la cârmă, iar un marinar îngenunchiase la prora bărcii, gata să dea ajutor nenorocitului.

Călătorii şi marinarii adunaţi pe puntea vaporului urmăreau cu încordare străduinţele desnădăjduite ale salvatorilor, cari izbutiră în cele din urmă să tragă în barcă trupul înecatului. Un „ura" puternic, pe care vântul îl purtă până departe, răsplăti fapta curajoşilor marinari.

Cu inimile strânse de teamă, cei de pe bord ur-

măriră înapoierea bărcii de salvare. Uneori se părea că marea furioasă vrea s'o sfărâme, deşi „King Edward" primea valurile în coastă, înlesnind astfel, întrucâtva, înapoierea bărcii.

Walker se uită la ceasornic; trecuseră cincizeci de minute de când nenorocitul fusese scos din valuri. Abia acum ajunse barca la peretele vasului. Oamenii erau istoviţi cu desăvârşire.

Trupul înecatului fu adus pe punte şi aici se constată că era cel de al şaselea frizer.

— Călătoria asta o s'o ţiu minte cât voiu trăi! — exclamă căpitanul.

— Acesta e ucigaşul Annei Holm! — se auzi, după un răstimp, glasul detectivului, care se plecase deasupra înecatului şi-l cercetase cu luare-aminte.

— Eşti sigur, domnule Walker?

— Da! Cea dintâi dovadă e bucata de pânză, care face parte dintr'un halat cum poartă frizerii de pe bordul vasului. Literele „lon de..." cari se mai zăresc pe dânsa, sunt frânturi din cuvintele „Salon de frizerie" care au fost imprimate pe marginea de jos a halatelor.

— Ce coincidenţă că vântul a dus în cabina bătrânei tocmai bucata asta! — murmură doctorul, care se afla şi el printre cei de faţă

— Da, o coincidenţă fericită! — încuviinţă Jonny Walker. — Aci, însă, avem încă o dovadă, şi mai hotărîtoare decât cea dintâi.

Zicând acestea, detectivul arătă o bucată de hârtie găsită în buzunarul mortului. Era mărturisirea scrisă a frizerului, prin care acesta recunoştea că fiind logodit cu Anny Holm, o ucisese din gelozie.

— Inainte, cu toată viteza!

Glasul căpitanului răsună în sala maşinilor şi, cu toată furtuna, vasul spintecă talazurile furioase, apropiându-se cu repeziciune de ţinta călătoriei.

In cele din urmă „King Edward" ancoră la New-York, cu o întârziere de numai două ceasuri. Acum, însă, individul care venise cu vaporul „Bulling" avea douăzeci de ore înaintea detectivului.

O mare însufleţire domnea, ca de obiceiu, în elegantul cabaret „Jackson-Garden" de pe vestita Broadway-Avenue din New-York.

Orchestra, alcătuită din treizeci de persoane şi dirijată de impunătorul ei capelmaistru, stârnea aplauzele clienţilor acestui cunoscut local. Obosiţi, bieţii muzicanţi voiau să se odihnească şi ei niţel, însă n'aveau răgaz, căci numeroase glasuri cereau stăruitor ca muzica să cânte mai departe.

In cele din urmă, sosi şi clipa când capelmaistrul putu să-şi ia paltonul şi pălăria de la garderobă, ca să se ducă acasă. Nu apucase, însă să părăsească localul, când simţi pe umăr o mână grea.

Intorcându-se, se văzu înaintea unui bărbat, care semăna cu el ca două picături de apă.

— Paul! Tu eşti sau...

— Da, dragul meu, eu sunt! — îi curmă vorba celălalt.

— Ce te aduce încoace? Ştiam, doar, că eşti în Europa? — murmură capelmaistrul, cuprins de turburare.

— Fireşte că n'am venit numai fiindcă mi-a fost dor de tine, Ivan... Sunt în călătorie de afaceri, însă m'am folosit de acest prilej ca să dau ochi şi cu prea cinstitul meu frate... De altminteri, ţin să te felicit, căci ai cântat minunat! Sunt mândru de tine, Ivan!

— Mi-aş dori din toată inima să-ţi pot face şi eu acelaşi compliment...

— Nu trebue să pierdem nădejdea, dragul meu! Poate că va veni şi vremea când se va întâmpla şi asta... Deocamdată, însă, aş vrea să te rog să-mi faci un mic serviciu... Păstrează-mi câteva zile acest pachetel.

Cereţi mâine numărul 160 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Ţi-am spus, doar, că nu vreau să mă amesteci în afacerile tale necurate! N'ai decât să faci ce poftești, dar pe mine lasă-mă în pace cu chestiile astea, care, într'o bună zi, vor avea un sfârșit rău.

— După cât se pare, uiți că am supt amândoi dela același sân, altminteri nu te-ai împotrivi să-mi îndeplinești această mică rugăminte.

— Dimpotrivă, tocmai fiindcă cinstesc memoria părinților noștri, țin cu tot dinadinsul să n'am de-a face cu tine!

— Așa dar, ai terminat cu mine, Ivan? Tare aș vrea să știu, însă, ce-ai să spui fratelui nostru Petre, când are să vină la tine?

— Am să-i spun același lucru, pe care ți l-am spus și ție!

— Asta e ultimul tău cuvânt?

— Da!

— Bine! Te sfătuiesc, însă, să te ferești de clipa când voiu fi uitat că suntem frați!

Zicând acestea, fratele capelmaistrului se depărtă grăbit, în timp ce muzicantul porni spre casă, adâncit în gânduri.

O mașină de piață se opri în colțul unde Broadway-Avenue se întretaie cu Spring Street. După ce plăti cursa, pasagerul coborî și intră grăbit într'o casă veche din strada Spring, care părea locuită în bună parte de oameni nu tocmai bogați. Treptele erau foarte murdare și numeroase uși dădeau în coridoarele clădirii, astfel că numai un om de al casei putea să se descurce în labirintul acesta.

Necunoscutul se opri înaintea unei uși de la etajul al patrulea, unde bătu într'un chip anumit. Ușa se deschise aproape fără sgomot și nocturnul vizitator păși pragul încăperii. Un Negru pipernicit, căruia o pereche de ochelari uriași îi dădeau o înfățișare caraghioasă, stătea la o masă mare, acoperită cu hârtii de toate culorile.

Negrul își salută mosafirul cu o nepăsare bine jucată, în timp ce ochii săi priveau iscoditor dindărătul ochelarilor.

— Ei, William, ce s'aude cu născocirea cea nouă? — întrebă vizitatorul nocturn.

— Totul în regulă, domnule Paul.

— Și crezi că o să fie cu folos?

— Cât despre asta, nu încape nicio îndoială! Născocirea mi-a izbutit atât de bine, încât cu prilejul unei încercări eram cât p'aci să-mi pierd viața. Trebue să fii foarte prevăzător când umbli cu dânsa, căci efectul se arată numaidecât și ține aproape un ceas.

— Firește, însă, că e nevoie să nu fie nici măcar o adiere de vânt?

— De fel! Se menține chiar dacă suflă vântul... Din păcate, însă, nu cunosc niciun mijloc pentru a-l îndepărta.

— Și cum stăm cu mirosul și culoarea?

— Imediat după întrebuințare se așterne un nor care nu poate fi văzut de nimeni. Cât despre miros, acesta se simte abia după ce e prea târziu și nimeni nu-ți mai poate veni în ajutor.

— Bine, William, mă bucur din toată inima că nu te-ai schimbat de fel! Dar ia spune, până la ce depărtare ne putem folosi de tuburi?

— Fiecare din ele își face efectul pe o distanță de trei sute de metri, domnule Paul.

— Bine, atunci împachetează-mi cele cinci tuburi. Iată un cec de o mie de dolari asupra băncii Hudson. Te sfătuiesc, însă, prietenește, să-ți încasezi banii chiar astăzi, căci s'ar putea întâmpla ca mâine banca să nu mai plătească.

— Mulțumesc, Mister Paul! Am să-ți urmez sfatul binevoitor și am să trimit pe Mammi să-mi încaseze cecul. Incolo, mai ai ceva?

— Nu, nimic! Adică... țin să-ți amintesc din nou că te-ai obligat să nu mai lucrezi pentru nimeni altul. Cunoștințele tale chimice trebue să le folosești numai pentru mine!

— Nu era nevoie să-mi mai amintești de asta, domnule Paul! Imi cunosc prea bine îndatoririle și urmările care ar putea să rezulte din nerespectarea lor.

— Care ar putea să rezulte? Cum adică, nu ești sigur?

— Ei, că doar n'o să stăm nici noi cu mâinile în sân! — rânji Negrul, privind țintă în ochii vizitatorului său.

— Bagă de seamă, William! Știi că te cred în stare de orice ticăloșie! Nu uita, însă, că fără mine rămâi pe drumuri și, afară de asta, că soția ta e în mâinile mele.

— Fii liniștit, domnule Paul, nu uit nici una, nici alta!

De sigur, însă, că nocturnul vizitator și-ar fi schimbat o parte din hotărîrile sale, dacă ar fi zărit privirile pe care Negrul i le aruncă la plecare.

Jonny Walker sosise cu bine în America și, după două zile, se pusese în legătură cu prietenii săi, a căror simpatie o câștigase cu vreo câțiva ani în urmă, când descurcase acolo „un caz" foarte încâlcit.

Intr'una din zile, vestitul detectiv se afla într'un local din New-York, având înaintea sa un pahar de whisky și părând că așteaptă pe cineva.

— Ei drace, e ora cinci și Negrul nu mai vine, deși nu obișnuiește să întârzie! — murmură el.

In clipa următoare, cel așteptat își făcu apariția, abia trăgându-și sufletul.

— Good day, Mister Walker! — gâfâi el.

— Te las așteptat cam mult, William! — răspunse detectivul, cu glas aproape mustrător.

— Imi cer iertare, Sir! Vă rog să mă credeți, că mi-era cu neputință să viu mai devreme. Un prieten mi-a făcut o vizită neașteptată, și am avut mare bătaie de cap până am izbutit să scap de el.

— Bine, să lăsăm asta! Ai adus sticla?

— Da, iat-o, Sir! Efectul poate fi încercat asu-

pra oricărui animal... da, e absolut indiferent... de la cea mai mică gânganie până la elefant... Trebue, însă, să băgați de seamă și să nu-l atingeți...

— Cât îți datorez, pentru asta, William?

— Nimic, Sir! N'am uitat încă binele pe care l-ați făcut mamei mele...

— Foarte frumos, dragul meu, însă trebue și tu să trăiești și, afară de asta, poliția nu ia nimic degeaba... Ține acești cincizeci de dolari... Și nu uita sfatul meu: ferește-te să te folosești, în scopuri criminale, de bogatele tale cunoștințe chimice! La revedere, William!

— La revedere, Sir!

Jonny Walker părăsi localul și se îndreptă spre prefectura poliției, unde i se spuse că era așteptat de inspectorul-șef Wright.

— Am o veste pentru dumneata, domnule Walker! — îl întâmpină inspectorul de cum intră pe ușă.

— Zău? Mă faci curios, domnule inspector-șef! — răspunse detectivul, zâmbind.

— Omul pe care îl cauți, Paul Rodzof ,e șeful orchestrei unui local de pe Broadway...

— De când cântă acolo?

— De aseară... dacă agentul meu a fost bine informat.

— In cazul acesta, spre a evita oarecari întâmplări neprevăzute, te-aș ruga să lansezi numaidecât un mandat de arestare împotriva lui.

— Dar, firește... cu multă plăcere, dragul meu!... Inspectorul Miller are să te însoțească... Da, ai dreptate, pentru a preîntâmpina o încercare de fugă voiu da ordin agenților să ocupe toate ieșirile.

In cabaretul „Noble Corner" cheful era în toiu.

Lui Jonny Walker mai că nu-i venea să-și creadă ochilor, când intră în elegantul local și zări în fruntea orchestrei un bărbat înalt, bine făcut... Paul Rodzof. Gulerul părea să aibă înălțimea cuvenită, astfel că detectivul abia avu răbdare să aștepte cele câteva minute până la pauză. când trebuia să

pună mâna pe primejdiosul său dușman. Intre timp, inspectorul Miller se mai repezi până în stradă, ca să dea agenților ultimele instrucțiuni. Când se înapoiă în sală, muzicanții tocmai erau ocupați să-și strângă instrumentele.

Cei doi polițiști luară loc la o masă și chemară chelnerul, care se înclină foarte politicos înaintea lor.

— Ce doresc domnii?

— In primul rând te-aș ruga să-l trimiți încoace pe șeful orchestrei — începu Jonny Walker. — Spune-i că doi prieteni vechi vor să vorbească cu el.

Peste câteva clipe, capelmaistrul se apropiă de masa celor doi polițiști.

— Domnii m'au chemat? Cu cine am cinstea, mă rog?

— Paul Rodzof, nu mai e nevoie să...

— Iertați-mă, domnule, trebue să fie o greșeală la mijloc! Numele meu e Ivan și nu Paul.

Inspectorul Miller admira sângele rece cu care mințea acest individ. In sinea lui, însă, se bucura nespus gândindu-se la cele ce aveau să urmeze și, în acest scop, începu să pipăie cătușele pe care le ținea în buzunarul drept al paltonului.

— Domnule Rodzof, știu prea bine că nu există decât doi frați cu acest nume... Petru și Paul... așa dar, la ce să mai tăgăduiești? — urmă detectivul englez. — Poate că ne vom înțelege mai repede, dacă vei arunca o privire asupra acestui mandat de arestare? — adăugă el, scoțând la iveală mandatul lansat de inspectorul-șef Wright.

— Domnii mei, sunt în puterea dumneavoastră! — murmură șeful orchestrei. — Dacă vă voiu dovedi, însă, că nu sunt nici Petru nici Paul, atunci...

— Atunci, n'avem nimic cu d-ta — îl întrerupse detectivul. — Așa dar, să vedem dovada...

— Din fericire, am la mine actul de naștere, din care se poate foarte ușor constată că numele meu e Ivan Rodzof... Da, domnii mei, suntem trei frați și anume: Paul, Petre și Ivan! Știu, însă, că

n'aveţi nicio vină, căci asemănarea dintre noi e atât de mare încât se întâmpla foarte adesea ca mama să ia pe unul drept celălalt.

Jonny Walker cercetă cu luare-aminte actul de naştere al dirijorului, apoi i-l înapoiă, zicând:

— După cât se pare, ai dreptate, domnule Rodzof! Cu toate astea, te-aş ruga să ne însoţeşti în vreo încăpere, unde să-ţi poţi scoate gulerul.

Cei trei bărbaţi se retraseră într'o odăiţă, în care şeful orchestrei îşi ţinea lucrurile. După câteva clipe, Walker şi inspectorul Miller se încredinţară că cel dinaintea lor n'avea la gât pata trădătoare.

— După socoteala mea, însă, fratele dumitale, Paul, trebue să fie la New-York, domnule Rodzof? — zise detectivul, apoi.

— Ce-i drept, a fost aici! N'aş putea să vă spun, însă, dacă a părăsit oraşul sau nu.

— Dar nu cumva ştii unde a tras aici?

— Chiar dacă aş şti, tot nu l-aş trăda... căci e doar fratele meu.

— Te înţeleg prea bine, domnule Rodzof — răspunse Walker. — Fii sigur însă, că vom şti noi să dăm de el!

Cei doi poliţişti părăsiră localul şi se îndreptară, desamăgiţi, spre prefectura poliţiei. La un moment dat, însă, Walker se simţi smucit îndărăt de însoţitorul său, în timp ce un bărbat se prăbuşi la pământ, fără să scoată un geamăt măcar. După ce-şi veni în fire, detectivul privi în jurul său şi zări pe inspectorul Miller, care împreună cu câţiva trecători, se căznea să dea ajutor nenorocitului. Un bărbat, care se dădu drept medic, ceru transportarea leşinatului la spital, întrucât capul i se umflase grozav. Nu trecură decât vreo câteva minute şi ambulanţa chemată de un poliţist îşi făcu apariţia la faţa locului.

Toate acestea se petrecuseră atât de repede, încât Jonny Walker nu-şi dădea încă bine seamă de cele ce se întâmplaseră.

— Ia spune-mi şi mie ce a fost, Miller? — întrebă el, adresându-se inspectorului.

— Cum, n'ai băgat de seamă că cineva a tras asupra dumitale dintr'o maşină care a trecut pe dinaintea noastră?

— De aceea m'ai smucit îndărăt, Miller?

— Firește, era doar singurul mijloc ca să te salvez.

— Iți mulțumesc, prietene! — murmură detectivul, strângând mâna inspectorului. — Dar cine dracu' o fi avut atâta interes să-mi facă de petrecanie abia după două zile dela sosirea mea în New-York?

— Asta nu știu nici eu! Bănuiesc, însă, că deslegarea tainei n'o să se lase mult așteptată.

Intre timp, cei doi ajunseseră la poarta prefecturii, când un polițist se apropiă de Miller și-i spuse să se prezinte numaidecât înaintea inspectorului-șef.

Miller o luă la goană, urmat de detectivul englez, care intră în același timp cu el în cabinetul lui Wright.

— Inspectore Miller, trebue să te duci imediat la spitalul «Liberty» — zise acesta din urmă. — Decurând a fost adus acolo un rănit, care a murit în împrejurări ciudate. Ia-l, te rog, cu dumneata și pe doctorul Griffarth și cercetați cazul împreună. Șeful a cerut să i se înainteze un raport până la ora nouă dimineața.

Miller, n'o fi ăsta nenorocitul care s'a prăbușit pe stradă lângă noi? — întrebă Jonny Walker.

— Da, — cel puțin așa cred.. . Stai, abia acum îmi dau seama că individul din mașină n'a tras cu revolverul asupra dumitale, ci cu un fel de tub, lung de vreo treizeci de centimetri, cari avea un trăgaciu de armă. După ce te-am smucit îndărăt, am auzi un șuierat ciudat, apoi zgomotul unui trup care se prăbușise la pământ.

In acea clipă, un poliţist îşi făcu apariţia în cabinetul inspectorului-şef.

— Ce s'a întâmplat, Smith, — întrebă inspectorul.

— O scrisoare urgentă pentru domnul Walker.

— Bine, las-o aici!

Detectivul desfăcu plicul, dar în clipa următoare o înjurătură îi scăpă de pe buze.

— Afurisit individ! Ascultaţi, domnii mei...

„Domnului Jonny Walker, Prefectura Poliţiei, New-York. — Am dat greş şi de astă dată însă... amânarea nu înseamnă iertare. — P. şi P.».

„Ce spuneţi de obrăznicia asta, domnilor?

— Vrei să fii mai lămurit, domnule Walker? Nu prea pricep despre ce e vorba — zise inspectorul-şef.

— Cel care a tras asupra mea nu era nimeni altul decât Paul Rodzof. Chiar când lucrează despărţiţi unul de altul, cei doi fraţi se folosesc de aceeaşi semnătură... P. şi P., adică Petre şi Paul.

— In cazul ăsta, trebue neapărat să mă însoţeşti la spitalul „Liberty" — zise inspectorul Miller.— Cine ştie, poate dăm de vreo urmă?

Peste zece minute un automobil al poliţiei din New-York stopă înaintea spitalului „Liberty". Walker, inspectorul Miller şi doctorul Griffarth coborîră din el şi intrară într'o sală mare, unde fură întâmpinaţi de un infirmier.

— Pe cine caută domnii? — întrebă acesta.

— Vrem să vorbim cu medicul-şef. Suntem de la poliţie — răspunse Miller.

Cei trei fură introduşi în cabinetul bătrânului profesor, care conducea spitalul.

— Imi daţi voie să mă prezint... inspectorul Miller — zise poliţistul. — Domnul e vestitul detectiv englez Jonny Walker, iar acesta doctorul Griffarth, medic-legist. Prezenţa noastră aici e în legătură cu necunoscutul care a fost dus la spital acum două ceasuri şi despre care ni s'a spus că a murit

— Da, e un caz foarte ciudat, altminteri nu m'aţi fi găsit aici la o oră atât de târzie. Urmaţi-mă, vă rog.

După puţin timp, cei patru bărbaţi se aflau înaintea unui cadavru înfiorător la vedere. Faţa, umflată în chip neobişnuit şi plină de bubuliţe, căpătase o culoare vânătă, aproape neagră.

Chiar şi încercaţii poliţişti se simţiră străbătuţi de fiori la această privelişte. Doctorul Griffarth se plecă deasupra cadavrului.

— Fii cu băgare de seamă, doctore! — îl preveni bătrânul profesor. — E vorba de o otrăvire cu *Erytophlaeum guineense*. După cât am putut constata, chipul cadavrului e plin de spinii otrăviţi ai unei plante necunoscute nouă. Cum s'au înfipt în piele aceşti spini, nu ştiu nici eu... după cât se pare, însă, au fost asvârliţi cu mare putere spre capul nenorocitului... Iată câţiva din ei, pe cari am izbutit să-i scoatem cu mare greutate şi cari sunt de o tărie neobişnuită... Ce părere ai dumneata despre acest caz, doctore?

— Mi-am făcut multă vreme serviciul în India, domnule profesor, astfel că cunosc bună parte din plantele otrăvitoare, care cresc acolo — răspunse medicul. — Dacă nu mă înşel, în cazul nostru e vorba de *Aculeus senegambia*. Localnicii se folosesc de spinii acestei plante, pe cari, după ce i-au otrăvit, îi vâră într'o ţeavă de suflat şi-i aruncă spre duşmanii lor, cari de cele mai multe ori nu scapă cu viaţă...

— Iartă-mă că te întrerup, doctore! — interveni inspectorul Miller. — Individul a tras cu o ţeavă cu aer comprimat... de aceea am auzit ciudatul şuierat a cărui pricină n'am putut s'o descopăr până acum... Drace, iată un chip neobişnuit de a se ucide oamenii! Mă bucur din inimă că te-am putut feri de o moarte atât de înfiorătoare, dragă Walker!

— Iar eu mă simt şi mai îndatorat faţă de dumneata! — răspunse detectivul, mişcat.

290. — Un atac zădărnicit.

In seara zilei următoare, Jonny Walker ajunse la încredințarea că dușmanul său părăsise New-York ul. Deși Prefectura trimisese nenumărate telegrame polițiilor din împrejurimi și o armată întreagă de agenți cercetaseră gările și călătorii cari plecau din oraș, Paul Rodzof dispăruse fără urmă.

Jouny Walker se afla în cabinetul inspectorului-șef, care examina rapoartele primite în timpul zilei.

— Așa dar, iarăși trebue să las totul pe seama întâmplării ? — murmură detectivul, după ce își dă du seama că cercetările poliției rămăseseră zădarnice.

— Da, însă după cum spuneai dumneata, întâmplarea ți-a venit în ajutor foarte adesea — răspunse Wright.

— Firește, domnule inspector-șef ! De aceea mă simt liniștit în această privință și ca dovadă, mă duc să mă culc, căci noaptea trecută n'am dormit de fel. Dar cât e ceasul ?

— Două... Mai am un ceas și sunt schimbat de inspectorul Mac Murphy... Drace, clopotul de alarmă ! Să știi că s'a întâmplat ceva !

In acea clipă sună și telefonul. Wright duse receptorul la ureche.

— Allo ! Da, aici inspectorul-șef Wright... Cum ?... Allo, Mackenzie... Da, vin imediat! Hai cu mine, dragul meu! — se adresă el, detectivului, după ce puse receptorul în furcă.

Cei doi bărbați alergară spre camera 945, unde găsiră pe sergentul Mackenzie, înaintea unei plăci de sticlă.

— Ce este, Mackenzie ? — întrebă inspectorul-șef. — Cum, alarmă la o bancă ?

— *Yes, Sir !* La banca «Hudson» se petrece ceva, însă nu pot să-mi dau seama ce anume...

— Ai transmis alarma mai departe, Mackenzie?

— Firește! Iată și răspunsul.

In aceeași clipă, inspectorii Miller, Mac Murphy, Edwards și comisarul Kappel își făcură apariția în camera de alarmă și rămaseră cu privirile ațintite spre placa de sticlă mată, pe care se vedea ceea ce se petrecea la banca de unde se dăduse alarma. La început se iviră doi indivizi, urmați de încă șase, cari se furișară dealungul unui gang, până ce ajunseră la ușa principală a tezaurului băncii.

—Dincolo nu izbutesc ei să treacă! — observă inspectorul Miller.

— Firește! — încuviință Mac Murphy. — Cheile acestei uși se află în păstrarea a trei funcționari și numai cu ajutorul lor se poate pătrunde în tezaur... Ei, ce-i asta? Ușa se deschide... s'a dat drumul rezervorului de apă... indivizii sunt pierduți!

Un val de apă năvăli pe gang. Spărgătorii păreau îngroziți de acest nou dușman și, în spaima lor, începură să se cațere pe mesele de oțel din interiorul tezaurului. Apa, însă, creștea tot mai mult... în sfîrșit, păru că năvala ei se oprește... indivizii scăpară de la înec numai datorită meselor.

— Acum, la lucru, domnii mei! Ticăloșii nu trebue să ne scape din mână! — zise inspectorul-șef. — Miller, dumneata iei cea dintâi mașină! Noi te urmăm cu cealaltă... Domnule Walker, dacă îți face plăcere, poți să ne însoțești.

— Mai încape vorbă, domnule inspector-șef!

Cele două automobile porniră în goană nebună spre Washington Square.

Abia fu oprit cel dintâi automobil, că zece polițiști se și năpustiră în clădire, sub conducerea inspectorului Miller. După câțiva pași, acesta se împiedecă de un trup omenesc — era unul din paznicii tezaurului, care fusese răpus de tâlhari.

Polițiștii își urmară goana și ajunseră la o scară îngustă, de piatră, la picioarele căreia zăceau ceilalți doi paznici. Ceva mai de o parte se afla trupul

neînsufleţit al unuia din răufăcători, care fusese împuşcat.

Drumul ducea acum aproape drept în jos. După puţin timp, poliţiştii stăteau în apă până la genunchi şi cu cât înaintau mai mult, cu atât apa era mai adâncă.

— Trebue neapărat să deschidem robinetul de scurgere! — strigă, deodată, inspectorul Miller.

— Well, apa a şi început să se retragă! — răspunse unul din însoţitorii săi.

— Ei, drace, dar unde or fi ceilalţi? De ce întârzie atâta!... In sfârşit, bine că aţi sosit şi dv., domnule inspector-şef! Dar cei şase oameni ar fi trebuit să rămână în urmă şi să ocupe gangul!

— Împrăştiaţi-vă în gang, nu lăsaţi pe nimeni să iasă afară! — ordonă Wright oamenilor săi. — Atenţie, apa se retrage!

— Dar unde e Walker, domnule inspector-şef?

— Când am sărit din maşină şi am dat buzna în clădire, l-am auzit strigând ceva, fără să-l fi înţeles însă. De sigur că...

— Atenţie! Inapoi! Foc, foc!..

Când al doilea automobil al poliţiei se opri înaintea băncii şi inspectorul-şef Wright, urmat de oamenii săi, se năpustiră în clădire pentru a veni în ajutorul camarazilor lor — detectivul Jonny Walker se pregăti şi el să pornească în urma poliţiştilor. In acea clipă, însă, atenţia îi fu atrasă de o făptură care se străduia să se furişeze în umbra clădirilor înalte. Mişcarea aceea a braţului stâng... da, individul era...

— Kappel! — strigă detectivul, cuprins de tulburare.

Comisarul Kappel voia tocmai să intre în casă, când strigătul lui Walker îi ajunse la ureche şi-l îndemnă să se înapoieze în grabă lângă maşină.

— Kappel! Individul de colo... Şofer, dă-i drumul... automobilul roşu...

Comisarul sări pe scara maşinii, care porni într'o goană nebună dealungul străzilor largi, până la podul de Vest. De aci încolo, cele două automobile se aflau afară din oraş şi o cursă nebunească de întrecere începu între ele, aşa cum nu şi-ar fi putut închipui nici cel mai îndrăzneţ automobilist. Deşi le despărţeau doar vreo cinci sute de metri, niciuna din cele două maşini nu izbuti să mărească sau să micşoreze această distanţă.

Şoferul poliţiei, care părea croit din aceeaşi bucată cu volanul, strigă ceva la urechea detectivului, însă acesta nu pricepu nimic. In clipa următoare, drumul se ridică într'o pantă lungă, al cărei capăt aproape că nu se vedea.

De astă dată, automobilul roşu, care urca panta cu o repeziciune uimitoare, părea că începe să se depărteze de urmăritorul său.

Distanţa dintre cele două maşini se mări tot mai mult Jonny Walker înjura de zor, comisarul făcea şi el acelaşi lucru, în timp ce bietul şofer se străduia din răsputeri să câştige avansul pierdut. După puţin timp, însă, se ivi o împrejurare care îl sili să oprească.

Un glonţ ucise pe unul din cei trei pasageri ai automobilului roşu, care tocmai ajunsese la o cotitură a şoselei.

Din ediţia specială a ziarului „New-York Times":

....La strigătul „Foc!" al inspectorului Miller, gloanţele poliţiştilor se amestecară cu ale răufăcătorilor. Curajosul inspector se prăbuşi la pământ, răpus de trei gloanţe.

„Dându-şi seamă de primejdie, inspectorul-şef Wright porunci oamenilor săi să se retragă spre ieşirea băncii. Cu acest prilej, doi dintre banditi, cari izbutiseră să se strecoare de-a lungul gangului, fură descoperiţi de poliţişti. O luptă înverşunată se încinse între ei. Sergentul Green primi o lovitură de cuţit în abdomen. Sergentul Brown izbuti cu mare

greutate să doboare pe unul din bandiţi, care încercase să-l strângă de gât.

Cu toate pierderile suferite, poliţia noastră a înregistrat un mare succes. Cu aprobarea d-lui procuror Bing, reporterul nostru a stat de vorbă cu unul din bandiţii prinşi, care a făcut următoarele declaraţii:

„Ne puseserăm în gând să jefuim marele tezaur al băncii „Hudson". In acest scop, trebuia, înainte de toate, să facem nevătămători pe cei trei paznici, ceea ce ne-a reuşit. Cheile tezaurului le aveam cu noi. Cei trei funcţionari ai băncii, cari le aveau în păstrare, fuseseră ademeniţi într'un loc anumit, unde izbutirăm uşor să punem mâna pe ele. După ce intrarăm în tezaur şi eram ocupaţi cu deschiderea safe-urilor, băgarăm de seamă, la un moment dat, că pardoseala de piatră e umedă. Abia când apa începu să crească, înţeleserăm, spre groaza noastră, că picaserăm într'o capcană. După treizeci şi opt de minute, apa care între timp ajunsese la o înălţime de doi metri, începu să se retragă. Firește că primul nostru gând a fost la fugă... Rezultatul acestei încercări îl cunoaşteţi. Patru dintre tovarăşii mei sunt morţi, iar ceilalţi doi grav răniţi. Nimic nu mă va îndupleca, însă, să destăinuiesc numele şefului nostru, care a izbutit să se salveze în ultimul moment".

Detectivul Jonny Walker se înapoiase la New-York şi acum se afla în cabinetul procurorului însărcinat cu cercetarea atacului săvârşit asupra băncii „Hudson".

— După cât puteam să-mi dau seamă, automobilul roşu înainta cu o sută cincizeci, o sută saizeci de kilometri pe oră, când, fără a-şi micşora câtuşi de puţin viteza, intră în cotitura şoselei.

Cereţi mâine numărul 161 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Bine, dar din pricina opririi trebue să fi pierdut timp prețios, nu e așa, domnule Walker?— întrebă procurorul.

— Da, însă acest timp l-am câștigat prin descoperirea făcută asupra mortului, ceea ce ne-a silit să oprim mașina. După ce am luat actele găsite asupra cadavrului, poruncii să se continuie urmărirea. Străbătuserăm astfel vreo cinci kilometri, când o mașină deschisă ne ieși în întâmpinare, în vreme ce automobilul roșu dispăruse fără urmă. Abia ajunse la o depărtare de vreo o mie de metri...

— Iartă-mă că te întrerup, domnule Walker! Era destulă lumină, ca să puteți deslușì bine ce se afla înaintea dv.?

— Da, între timp se făcuse ziuă de-a-binelea și vremea se arăta să fie foarte frumoasă. Așa dar, după cum spuneam, la un moment dat o mașină deschisă se ivi înaintea noastră și, când ajunse la vreo mie de metri, băgarăm de seamă cu groază că automobilul se abate din drumul său și intră în șanț — din fericire, fără să se dea peste cap. Peste câteva clipe ne aflam la locul accidentului, unde ne oprirăm, ca să dăm ajutor răniților și să le cerem lămuriri asupra automobilului roșu, pe care trebue să-l fi văzut. Comisarul Kappel mi-o luă înainte, dar în clipa următoare rămase locului surprins și-mi făcu semn să mă apropiu cât mai repede. Pasagerii din mașină — două doamne și trei bărbați — zăceau neînsuflețiți la locurile lor. Moartea părea să se fi produs prin asfixiere — ceea ce firește că mă uimi nespus, căci ne aflam doar pe o șosea deschisă, iar mașina n'avea capotă. In acest timp, un bărbat care avea atârnată în spate o pușcă de vânătoare, se apropiase de noi, venind din spre câmp, astfel că nu-l băgasem de seamă până atunci. Câinele lui de vânătoare, care alergase înaintea stăpânului său, se opri deodată pe șosea, la vreo sută de metri depărtare de noi, unde începu să latre cu furie.

— Nu știi, domnule Walker, necunoscutul era pădurar sau vreun vânător de ocazie? Îți pun întrebarea asta, fiindcă din întâmplare sunt cunoscut și eu prin partea locului și am avut de-a face cu câțiva fermieri din împrejurimi.

— Numele lui e Anderson și se afla în trecere pe acolo... Dar, dacă nu mă înșel, a bătut cineva la ușă, domnule procuror?

— Intră!

Inspectorul-șef Wright, inspectorul Mac Murphy și comisarul Pool își făcură apariția în încăpere.

— Dacă nu vă stingherim, domnule procuror...

— Nu, nu mă stingheriți de fel, domnii mei! — răspunse magistratul. — Domnul Walker tocmai îmi povestea pățaniile sale... cred că ați auzit despre tragicul accident de automobil? — Așa dar, rămăseseși la purtarea ciudată a câinelui, domnule Walker...

— Da, domnule procuror! După cum vă spuneam, animalul începu să latre cu furie, deși nu văzurăm nimic care ar fi putut să-l întărâte. Mai chibzuiam încă la cele ce aveam de făcut, când un motociclist se ivi pe șosea, apropiându-se de noi cu cea mai mare viteză. Dar n'apucă să treacă bine de câine, când păru că nu mai e stăpân pe ghidon și, într'adevăr, după câțiva zeci de metri se rostogoli în șanțul șoselei. Firește că alergarăm numai decât într'acolo, însă nenorocitul nu mai avea nevoie de ajutorul nostru, căci murise, deși nu prezenta nicio urmă de rană. Și de astă dată moartea părea să fi fost pricinuită prin asfixiere. Abia acum îmi amintii de acela pe care îl urmărisem și un gând înfiorător încolți în mintea mea: Nu cumva ticălosul împrăștiase pe șosea un gaz oarecare, pentru a scăpa de urmăritorii săi? După o lungă chibzuială, prinserăm o broască mare și o îndemnarăm să pornească pe șosea, trecând pe dinaintea câinelui furios. La vreo zece metri depărtare de acesta, broasca rămase neînsuflețită. Așa dar, de acolo începea por-

țiunea în care fusese răspândit gazul ucigător. Pentru a preîntâmpina alte nenorociri, adunarăm câteva brațe de vreascuri, pe care le puserăm de-a curmezișul șoselei și le dădurăm foc. Cu ajutorul carabinelor noastre — ale crăror paturi se arseră cu prilejul ăsta — împinserăm înainte ramurile arzânde, până la locul de unde bănuiam că începe zona primejdioasă.

— Ați fost cam neprevăzători, domnule Walker, căci se putea foarte bine să fie vorba de un gaz explozibil.

— Da, așa e, totuși n'avem încotro! Din fericire, scăparăm, nevătămați, însă. Când dâra de foc ajunse lângă trupul neînsuflețit al broaștei, o flacără mare se înălță în aer, apoi se stinse dela sine. Alte încercări făcute cu animale, ne dovediră că drumul era liber. Intre timp, câinele se liniștise și cuteză să intre în zona primejdioasă, fără să pățească ceva. Ce-i drept, scăpaserăm teferi, însă șase oameni nevinovați căzuseră jertfă ticăloșiei dușmanului meu.

— Așa dar, susții cu hotărîre că făptașul era Paul Rodzof, pe care îl cauți cu atâta ardoare?

— Da, sunt sigur de asta, căci știu prea bine că nu se dă înapoi de la nimic, când e vorba de libertatea lui.

— Dar între actele aflate asupra mortului căzut din automobilul roșu n'ai găsit nimic, care să slujească la lămurirea tainei?

— Nu, domnule procuror! Am găsit, însă, câteva însemnări, cari îmi vor înlesni mult urmărirea ucigașului. Iată ce era scris pe o foaie de hârtie: „Wilkesbarre—Pittsburrg—Union—Pacific până la Chicago — Central Pacific până la San Francisco—Hongkong—Bombay. Informațiuni la Riefer M. din Sdp".

— Jumătate din suprafața pământului — își dădu cu părerea inspectorul Mac Murphy.

— Da, după cât se pare, o cale lungă se deschide

înaintea dumitale, domnule Walker! — încuviinţă magistratul.

— Din fericire, însă, ştiu dinainte pe unde trece această cale, domnule procuror.

— Afară de cazul că cel urmărit va lua alte hotărîri cu privire la drumul său.

— Ca să fiu sigur întru câtva, voiu pleca cu avionul la Pittsburg, unde mă voiu interesa dacă automobilul roşu a fost zărit acolo. Abia după aceea voiu vedea ce am de făcut.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi pun la dispoziţie un avion al poliţiei — urmă procurorul. — Când vrei să porneşti la drum?

— Dacă e cu putinţă, chiar acum, domnule procuror!

291. — In India plină de mistere.

Căpitanul Knox, prietenul lui Reginald Lincoln, îşi lua dejunul în odaia pe care o ocupa la hotelul „Prince of Walles" din Bombay. Tocmai voia să ducă la gură ceaşca de ceaiu, când uşa se deschise fără sgomot şi servitorul său dădu buzna înăuntru, şi-i smulse ceaşca din mână.

— Ei, Nemi! Ce înseamnă asta? Ai înebunit? — strigă căpitanul, furios.

— Iartă-mă, Sahib! — răspunse Indianul, care nu părea câtuşi de puţin turburat. — Ceaiul e otrăvit!

— Otrăvit? Aici, în hotelul ăsta elegant? Ai năluciri, dragul meu!

— Nemi spune adevărul, Sahib! Şi ceaiul Lady-ei şi a lui Sahib Reginald a fost...

Scoţând o înjurătură, căpitanul sări de pe scaun, se năpusti afară şi, fără să mai bată la uşă, intră ca o vijelie în odaia în care tânărul Englez şi însoţitoarea lui obişnuiau să-şi ia dejunul. Din fericire, ceştile de ceaiu păreau neatinse. Cu toate astea, fiul bancherului Lincoln era foarte schimbat la faţă.

— Nu te simți bine, Reginald? — întrebă căpitanul, cuprins de îngrijorare. — Ai băut din ceaiu?

— Doar o înghițitură...

In acea clipă, Reginald se prăbuși în scaun, fără cunoștință. Căpitanul apăsă repede pe butonul soneriei, care răspundea în camera medicului, apoi, cu ajutorul lui Nemi, ridică trupul prietenului său și-l așeză în pat.

Frumoasa Grace stătea, plângând, la căpătâiul iubitului ei, când medicul hotelului își făcu apariția în încăpere.

— Ce s'a întâmplat, domnule? — se adresă el căpitanului Knox.

— Ceaiul e otrăvit, domnule doctor! Din fericire, prietenul meu n'a sorbit decât o înghițitură.

— Ați putea trimite servitorul să ne aducă puțin lapte?

Nemi se și făcuse nevăzut.

După multe străduințe, medicul izbuti să-l trezească pe Reginald din leșin. Culoarea plină de tinerețe a chipului său, însă, făcuse loc unei palori bolnăvicioase — ochii-i pe jumătate deschiși păreau să nu vadă nimic înaintea lor — răsuflarea îi devenise greoaie, neregulată.

— Ce părere aveți despre starea bolnavului, domnule doctor? — întrebă tânăra, cu glas tremurător.

— Va trece câteva săptămâni până să se însănătoșească pe deplin. Cred că cel mai bun lucru ar fi să-l internăm într'un spital.

— Nu, asta cu niciun chip, domnule doctor!—se împotrivi Grace Chevalier.

— Nu vă supărați ,domnișoară, dar socot că bolnavul ar avea acolo cea mai bună îngrijire — replică medicul. — Firește, însă, că puteți face cum doriți.

In acea clipă, Mr. Stone, directorul hotelului, își făcu apariția în încăpere, însoțit de secretarul său.

— Spre uimirea mea, am auzit că s'a făcut aici

o încercare de otrăvire! — zise Mr. Stone. — De sigur, însă, că e o greşeală la mijloc...

— Asta se va dovedi numai după ce se va face analiza băuturii pe care o serviţi drept ceaiu, domnule director! — îi curmă vorba căpitanul Knox.— Îmi dau prea bine seamă că nu dumneata ai pus otrava în ceaiu — cu toate astea, întâmplarea va avea o înrâurire foarte rea asupra renumelui hotelului dumneavoastră...

— Firește că suntem gata să facem tot ce se poate face într'un asemenea caz. Cel mai bun lucru ar fi să cerem sfatul profesorului Dürrheimer, cunoscutul cercetător al otrăvurilor tropicale, care locuieşte la noi de câteva săptămâni.

— Da, da, cheamă-l încoace numaidecât, domnule director! — încuviinţă Grace, cu însufleţire.

După opt zile, datorită constituţiei sale robuste, Reginald Lincoln se afla în afară de orice primejdie. Chipul i se îmbujorase iarăşi, însă membrele îi erau lipsite de vlagă, deşi bolnavul se bucurase de o îngrijire deosebită.

Analiza ceaiului stabili că acesta fusese otrăvit cu o puternică doză din otrava Erythrophlaeum guineense. Din fericire însă, Reginald nu luase decât o înghiţitură de ceaiu, acesta fiind prea fierbinte. Toate cercetările pentru descoperirea făptaşului rămaseră fără niciun folos şi chiar Nemi, în care căpitanul Knox îşi pusese toate nădejdile, nu izbuti să dea de urma misteriosului otrăvitor.

Când i se spuse că iubitul ei se afla în afară de orice primejdie, bucuria Gracei nu mai cunoscu margini. In primele zile, tânăra fată se închinase cu totul îngrijirii bolnavului şi stătea mereu la căpătâiul său, alături de cele două surori de caritate. Abia când, din pricina turburării şi sforţărilor făcute, puterile începură s'o părăsească, se hotărî şi ea să urmeze sfatul doctorului, care o povăţuise să se odihnească. Şi, în sfârşit, veni şi ziua când Reginald Lincoln putu să iasă din casă

Plini de voioşie, cei doi tineri părăsiră hotelul şi se lăsară târîţi de valurile mulţimii sgomotoase. Când ajunseră în piaţa principală a oraşului, auziră o fanfară militară, care se apropia tot mai mult, urmată de o ceată întreagă de copii.

Reginald şi Grace se amestecară şi ei printre trecătorii, cari se înghesuiau la marginea trotoarului ca să vadă „parada". In mijlocul drumului, trăsurile, automobilele şi „rikşele" 1) abia mai puteau înainta. Imbuzeala părea să fi ajuns la culme, în clipa când se zări bagheta strălucitoare a „tamburmajor-ului, care păşea mândru înaintea toboşarilor săi. Sunetele muzicii, care intona marşul „Barataria", se amestecară cu uralele trecătorilor englezi, cari salutau cu însufleţire pe soldaţii veniţi din patria lor.

Reginald Lincoln recunoscu şi el un vechiu prieten — era un maior, comandantul batalionului 2 din regimentul 37 de infanterie colonială, — căruia încercă să-i atragă atenţia prin diferite semne. In cele din urmă, văzând că nu izbuteşte, Reginald se întoarse spre însoţitoarea lui. Aceasta, însă, dispăruse de lângă el, târîtă, pe semne, de valurile mulţimii entuziasmate. După câtva timp, tânărul se hotărî să urmeze pilda iubitei sale, care, fără îndoială, luase o „rikşa" şi se înapoiase la hotel.

Pe drum, cuprins de îngrijorare, îndemna mereu pe tânărul Indian, care trăgea trăsurica, să-şi iuţească paşii. In acelaşi timp, însă, privirile-i erau îndreptate spre femeile pe care le întâlnea în cale, dar printre care nu izbuti să descopere trupul svelt al iubitei.

Când „rikşa" se opri înaintea hotelului, un servitor se apropiă de ea, spre a servi pe distinsul pasager.

— Nu cumva ai văzut pe Miss Chevalier? — îl întrebă Reginald.

— Nu, domnule Lincoln, domnişoara nu s'a înapoiat încă din oraş — răspunse servitorul.

NOTĂ. — 1) Trăsurici trase de oameni.

— Hm, ce-i de făcut? Căpitanul Knox e sus?

— Da, Sir, domnul căpitan e în camera dumnealui. Să-l chem jos?

— Nu, mă duc eu la el.

Tânărul urcă în grabă treptele acoperite cu covoare groase, apoi dădu buzna în odaia prietenului său, fără să mai bată la uşă.

— Ce-i, Reginald? S'a întâmplat ceva?

— Grace a dispărut!

— A dispărut? Cum e cu putinţă? Hai, spune despre ce e vorba.

— Priveam defilarea regimentului 37 de infanterie colonială şi tocmai voiam să fac semn comandantului batalionului al doilea, maiorul Erik Pemberton....

— Cum, Pemberton e la regimentul 37 colonial? Asta-i!... Dar povesteşte mai departe...

— Văzând că nu-i pot atrage atenţia, mă întorsei, dar Grace nu mai era lângă mine. La început, îmi închipuii că se înapoiase la hotel, ca să scape de oarecare neplăceri asupra cărora o prevenisem... Totuşi, n'am găsit-o nici aici... astfel că sunt foarte îngrijorat.

— Dar bine, dragul meu, deocamdată n'ai niciun motiv de îngrijorare! — încercă Knox să-l liniştească. — Cât timp e de când... vreau să spun, când s'a petrecut asta?

— Acum vreo jumătate ceas.

— Aşa dar, pe la unsprezece şi jumătate? Ce-ar fi să întrebăm la Miss Tobler, sau la familia Cheter? N'ar fi cu neputinţă ca Grace să fi dat o raită pe la ei.... Ascultă-mă, Reginald, fii bărbat! Ce va să zică asta? Te laşi doborît la prima lovitură?

— Ştiu, ai dreptate, Knox, dar mi-e teamă că s'a petrecut ceva grozav... Ah, perla asta blestemată!

— Vrei să telefonezi dumneata, sau.... Ei, ce s'a întâmplat, Nemi?

Indianul intrase în odaie, fără să facă cel mai mic sgomot. In veştmintele sale albe ca zăpada,

cu turbanul pe cap și brațele încrucișate pe piept, Nemi făcea impresia unei statui.

— Sahib m'a chemat? — întrebă el.

Căpitanul nu-și aminti să-l fi chemat, deși se purtase cu gândul să-și sune servitorul. In orice caz, de astă dată se hotărî să se folosească de tainicele însușiri ale Indianului.

— Nemi, nu cumva ai văzut-o pe Miss Grace?

— Miss Grace plânge și se roagă Dumnezeului creștinilor, Sahib!

— Dar ai văzut-o?

— Nemi o mai vede și acum... Miss pornește spre ușă... ușa se deschide... un fiu al Chinei pășește înăuntru... el vorbește cu dânsa... Miss clatină capul... acum... Nemi vede un nor alb... ah, iată... Chinezul apucă mâna Miss-ei albe și o răsucește... Miss are dureri mari... ea țipă și-l izbește cu pumnul în față... un bărbat....

Reginald Lincoln care urmărise cu tot mai multă luare-aminte cuvintele Indianului, sări de la locul său, cu pumnii încleștați.

— Nemi, îți dau o mie de dolari dacă ești în stare să-mi spui unde se află Miss Grace în clipa asta!

Căpitanul Knox puse mâna pe umărul prietenului său.

— Fii liniștit, Reginald! Nu-ți pierde capul — zise el, cu blândețe. — Ce se întâmplă mai departe, Nemi?

— Un bărbat... un bărbat alb a înșfăcat pe fiul Chinei... un cuțit...

— Ei, Nemi?

— Norul alb s'a ivit iarăși și acoperă totul... Nemi nu mai vede decât casa cea veche de lângă biserică... Acolo sunt multe femei... bărbați albi, galbeni, negri... norul acoperă totul, totul... Nemi e orb, Sahib!

— Când ai să mai vezi ceva, să-mi dai numai decât de veste!

Indianul făcu o plecăciune adâncă și dispăru din încăpere.

— Ce-i de făcut, Knox?

— Da, ce-i de făcut, prietene? Socot că n'are niciun rost să cerem ajutorul autorităților, căci polițiștii ăștia nu știu cum să se ocupe de lucruri atât de gingașe... Nădejdea mea rămâne tot Nemi.

— Ce ar fi să cercetăm împrejurimile bisericilor?

— Ai dreptate, Reginald! Nemi se folosește de cuvântul „biserică" numai atunci când e vorba de unul din lăcașurile Sfinte ale creștinilor, altminteri ar fi spus „templu". Deci trebui să ne gândim la catedrala St. Thomas, biserica misionarilor,, biserica romano-catolică, biserica Trinitas, care se află în apropierea teatrului și, apoi, la unul din numeroasele sedii ale sectelor creștine. In orice caz, însă, socot că lucrul cel mai bun ar fi să cercetăm întâi împrejurimile bisericilor mari.

292. — O propunere refuzată.

A doua zi după atacul baronului asupra Natașei, doamna Bendler făcu în așa fel, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Ca măsură de prevedere, însă, spuse așa, într'o doară, că unul din chiriașii ei intrase din greșeală în altă cameră.

Natașa suspină, dar nu răspunse nimic. Acum știa prea bine ce urmărea ticăloasa femeie, știa ce fel de „cucoane" erau acelea care locuiau în pensiune și mai știa că proprietăreasa îi furase banii, numai ca s'o aibă în puterea ei și s'o silească să facă ce voia dânsa. Nu, trebuia neapărat să fugă din această casă!

La drept vorbind, Natașa nu prea avea de lucru cu treburile gospodăriei. Muncile grele le făcea o servitoare de la țară și afară de asta, proprietăreasa mai angajase o femeie care venea în fiecare zi și lucra câteva ceasuri.

Cât despre relațiile proprietăresei cu chiriașele sale, acestea nu păreau să fie tocmai bune. Când doamna Bendler intra în odaia vreuneia din ele, Natașa auzea de cele mai multe ori hohote de râs, urmate de înjurături grosolane.

Mai întotdeauna certurile aveau loc din pricina banilor. Femeia asta era nesățioasă ca o lipitoare. Dacă se întâmpla ca vreuna din chiriașe să nu plătească la timp, neînduplecata proprietăreasă o dădea afară, oprindu-i toate lucrurile.

Natașa abia avea răbdare să aștepte clipa când va putea să plece. Firește, lucrul era foarte greu, căci doamna Bendler o supraveghea cu strășnicie și, afară de asta, sărmana prințesă nu avea bani ca să se poată muta în altă parte.

După cât se părea, proxeneta își pusese ceva în gând cu dânsa. Mai ales în acea zi se arătă foarte binevoitoare cu chiriașa ei. După amiază își făcu apariția în odaia acesteia aducând o rochie fină de mătase, pe care Natașa trebuia s'o îmbrace.

— Doamnă Bendler... aș prefera, însă, să port rochia mea, deși e veche — se împotrivi Natașa, cu glas tremurător.

— Nu, nu se poate! — replică proprietăreasa, făcând un gest hotărît. — Astăzi ne ducem într'un local foarte elegant, căci vreau să vezi și dumneata cum trăiesc artiștii de cinematograf. Hai, îmbracă rochia!

Natașa mai încercă să se împotrivească, dar în zadar.

— Peste jumătate ceas viu să te iau — încheiă proxeneta, părăsind încăperea.

Când se întoarse, la timpul hotărît, Natașa stătea pe un scaun și plângea în hohote. Îmbrăcase însă rochia, care era foarte decoltată la spate.

Ochii ticăloasei femei scânteiară. Drăgălășenia și trăsăturile fine ale chipului Natașei se potriveau de minune cu rochia.

Ea mai adusese cu dânsa un colier de perle — false, ce-i drept — pe care Natașa fu nevoită să-l pună la gât.

— Mă supăr rău, dacă mai rămâi multă vreme cu mutra asta plouată! — zise femeia înainte de plecare, văzând tristețea întipărită pe chipul prințesei. — Acum, după ce am cheltuit atâția bani pe dumneata, nu vrei nici măcar să-ți arăți recunoștința?

Natașa își șterse lacrimile.

— Pudrează-te! — porunci doamna Bendler.

Prințesa se supuse și de astă dată, apoi cele două femei părăsiră casa. În ziua aceea, luară un taximetru, care porni spre vestul orașului, unde nu fuseseră încă până atunci.

Mașina se opri înaintea unui local foarte elegant. Un portar cu uniforma aurită le deschise ușa, făcând o plecăciune adâncă.

Când intră în sală, Natașa văzu bărbați și femei în toaletele cele mai scumpe. O muzică minunată ce părea că vine din alte lumi distra publicul.

Luară loc la o masă, în timp ce privirile tuturor erau îndreptate spre minunata făptură. Doamna Bendler, pe buzele căreia plutea un zâmbet de mulțumire, își roti ochii în jurul ei, și constată că frumoasa ei însoțitoare stârnise admirația bărbaților.

— Vezi doamna cea oacheșă? — începu proxeneta, arătând spre un colț al localului, unde se afla un grup de bărbați și femei. — Asta e vestita Klermont, steaua de cinematograf, despre care se spune că primește onorarii uriașe. Domnul de lângă dânsa e cunoscutul regisor Orbanski, care s'a înapoiat de curând din Hollywood, unde am auzit că era plătit cu zece mii de dolari pe săptămână.

„Dar ia te uită colo, în fund, la femeia cea blondă, care stă singură la masă. E celebra Olga Rhoden, care primește o mie de mărci pe zi. Cine ar putea crede că femeia asta are cincizeci de ani? Bărbatul din spatele ei e actorul Petre Ratloff, care

a devenit celebru prin filmele sale ruseşti. Inainte vreme, nu era decât un biet artist de varieteu. Vezi, aşa se întoarce roata!

Natasa privise, îngândurată, spre persoanele arătate de însoţitoarea ei. Dar mintea-i era frământată de chinuitoarea întrebare: cum să scape de femeia asta?

— Ei, ia te uită! — exclamă proxeneta, la un moment dat, întinzând mâna unui bărbat svelt, cu monoclu.

Natasa ridică privirile şi văzu că era baronul. Nu mai încăpea îndoială că această întâlnire fusese pusă la cale mai dinainte.

— Cum aţi ajuns aici, domnule baron? — întrebă proxeneta, prefăcându-se nedumerită.

Baronul îşi înfipse monoclul în ochiu şi zâmbi dulceag.

— Inainte de toate să bem o sticlă de şampanie în cinstea prieteniei noastre! — zise el. — Nu e aşa că sunteţi de părerea mea, domnişoară? — se adresă el, apoi, Natasei, ridicându-se puţin de pe scaun, ca să-i arate respectul ce i-l purta.

— Nu-mi place şampania! — răspunse Natasa, cu glas obosit.

— Ei asta-i! Şampania e doar făcută numai pentru femeile frumoase! — zise baronul.

Prinţesa rămase cu ochii aţintiţi în gol, dar nu răspunse nimic, căci îşi dădea seamă prea bine că orice împotrivire ar fi rămas fără folos. Ii venea să sară de la locul ei şi să fugă... să fugă departe, cât mai departe de omul acesta, ale cărui priviri stăruitoare o ardeau. Dar se văzu nevoită să-şi învingă desgustul şi să rabde totul, cu resemnare.

Baronul schimbă o privire cu proxeneta, apoi se plecă deasupra mesei şi cuprinse mâna prinţesei.

— Mare noroc aţi avut că ne-am întâlnit astăzi aici! — zise el. — Domnişoară, de acum încolo veţi fi sub ocrotirea mea!

Văzând privirile uimite ale Natașei, doamna Bendler socoti de datoria ei să intervină:

— Domnul baron tocmai îmi spunea că are multe legături printre artiștii de cinematograf și e prieten foarte bun cu directorul unei case de filme. In curând vei avea cinstea să-i fi prezentată. Asta o să fie norocul dumitale... Ar fi și păcat ca o ființă atât de încântătoare să nu ajungă la locul care i se cuvine!

Și proxeneta privi cu admirație spre însoțitoarea ei, pe care însă toate acestea păreau că o lasă rece.

— Nu vreau să mă fac artistă! — răspunse Natașa, în cele din urmă.

— Și de ce, mă rog? — replică baronul. — Veți păși din triumf în triumf, lumea vă va diviniza... Gândiți-vă la cele ce vă așteaptă! Orice femeie ar fi fericită dacă m'aș oferi s'o ocrotesc în acest chip...

— Nu vă mai osteniți în zadar, domnule baron! — îl întrerupse prințesa. — N'am talent pentru teatru și, afară de asta, renunț bucuroasă la ocrotirea dv.

Baronul începu să devie neliniștit, totuși mai încercă s'o înduplece, până când, în cele din urmă, văzând că n'o scoate la capăt cu dânsa, renunță la hotărîrea lui.

In acest timp, însă, proxeneta ațintea asupra Natașei priviri pline de ură. La un moment dat, făcu baronului semn cu piciorul; acesta se ridică depărtându-se „pentru câteva minute".

Natașa știa ce avea să urmeze — cu toate astea, rămase liniștită, așteptând cu resemnare izbucnirea neînduplecatei femei. Și, într'adevăr, doamna Bendler îi făcu imputări pentru purtarea ei „necuviincioasă" față de „domnul baron".

Cereți mâine numărul 162 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

In acea clipă, prinţesa îşi îndreptă privirile spre uşă, căci un grup sgomotos îşi făcuse apariţia în local. Bietei femei nu-i venea să-şi creadă ochilor... privi într'acolo cu luare aminte... apoi se ghemui, ca şi cum ar fi vrut să nu fie văzută.

293. — O luptă cu bandiţii din Chicago.

După cum ştim, poliţia din Chicago duce o luptă înverşunată — din păcate, fără prea mare succes — împotriva numeroşilor răufăcători pripăşiţi în marele oraş. Toate măsurile luate de autorităţi n'au izbutit să stârpească bandele bine organizate, care au complici chiar şi în rândurile poliţiştilor, ceea ce le înlesneşte mult să se pună la adăpost atunci când e nevoie.

O mare însufleţire domnea la „Grand Pacific Hotel", uriaşul sgârie-nori din Jackson Street, care trece drept una din cele mai frumoase clădiri din Chicago. Înfăţişarea plină de demnitate a portarului, îmbrăcat într'o livrea roşie, stârnea admiraţia vizitatorilor. In jurul acestuia se aflau o droaie de băieţaşi în uniforme roşii, cari aşteptau doar un semn al său, pentru a alerga spre maşinile cari opreau în faţa hotelului.

La un moment dat, doi bărbaţi eleganţi coborîră dintr'un automobil.

— Aţi rezervat cele două camere pentru Mister Roberts? — întrebă unul din ei, adresându-se portarului.

Acesta îşi scoase şapca, salută politicos pe nouii sosiţi, apoi îşi cercetă carnetul.

— Camerele 365 şi 366, Sir — răspunse el. — Rolf, condu pe domnii la 365 si 366! — se adresă apoi unuia din băieţaşi.

Ascensorul porni cu iuţeală şi se opri la etajul al şaptesprezecelea, unde cei doi domni coborîră şi se îndreptară spre odăile rezervate. Erau două încăperi elegant mobilate, cu uşile capitonate.

— Ai avut o călătorie plăcută, Paul? — întrebă unul din nouii sosiți.

— Și da și nu, dragă Rolls! Cred că ai citit în ziare că lovitura de la banca „Hudson" a dat greș și, cu prilejul ăsta, am pierdut câțiva din oamenii mei, iar alții au fost prinși?

— Da, am citit! Noroc, însă, că n'au pus mâna pe tine! Năvala apei în tezaur trebue să fi fost o surpriză...

— Și încă ce surpriză! Tocmai voiam să-mi urmez oamenii, când dădui cu ochii de blestematul ăla de Walker, și mai avui răgaz s'o șterg la vreme. De acum încolo, însă, nu mai am ce să mă tem de acest individ, căci i-am făcut de petrecanie.

— Zău? Și cum ai scăpat de el?

— Negrul Williams mi-a făcut rost de un gaz minunat, fără culoare și miros, pe care vântul nu-l poate împrăștia și care e înlăturat numai cu ajutorul focului. Gazul acesta a venit de hac prea stimatului detectiv... Îți poți închipui deci bucuria mea că am scăpat de cel mai înverșunat dușman! Negrul merită toate laudele pentru născocirea lui minunată.

— După cât se pare, ești singurul care dispui de această armă primejdioasă. In orice caz... dar parcă a bătut cineva la ușă? Intră!

Un tânăr marinar își făcu apariția în încăpere.

— Bună ziua, domnilor! — zise el, cu bucurie.

— Ah, Mr. Nilson, nu mă așteptam să vii atât de devreme! Ce se aude cu „Marie?"

— Vasul se află la locul hotărît și sper că astă-seară șalupa va putea să preia marfa.

— Nu cumva știi care sunt vasele vămii care fac de pază la noapte?

— Ba da... șalupele 12 și 6, domnule Robert.

— 12 și 6? Astea sunt sub conducerea lui Brester și Pale... Din păcate, cei doi tineri nu se lasă mituiți. Nu cumva putem amâna chestia cu douăzeci și patru de ceasuri?

— Socot că n'ar fi tocmai bine, domnule Roberts, căci s'ar putea să fim descoperiţi.

— Atunci o facem astă noapte la ora două.

Directorul general şi principalul acţionar al „Companiei Harley" căreia îi aparţinea unul din cele mai mari abatoare din Chicago, îşi invitase prietenii la o serată dată în clădirea societăţii din Washington-Park.

Fracurile fără cusur ale bărbaţilor ofereau un contrast minunat cu toaletele elegante ale femeilor, a căror frumuseţe era şi mai mult scoasă în relief de bijuteriile scânteietoare, preţuite la sute de mii de dolari.

Felul în care intendentul casei comanda armata de servitori, putea fi dat drept pildă celor ma stilaţi maîtres d'hotel din Paris. In timpul mesei, după ce se servea câte un fel de mâncare, servitorii rămâneau la spatele oaspeţilor, gata să le îndeplinească orice dorinţă sau să execute ordinele intendentului.

— De când ai intendentul ăsta minunat, domnule Harley? — întrebă o doamnă, adresându-se gazdei.

— De ieri, când l-am angajat odată cu ceilalţi servitori. Nu-mi place să mint, astfel că vă mărturisesc că i-am luat cu ziua fiindcă patru servitori mi s'au îmbolnăvit, pe neaşteptate. Oamenii mi-au fost recomandaţi de biroul de plasare Brown din strada 55.

— Brown din strada 55? N'am auzit încă niciodată de biroul ăsta!

— Nici nu-i de mirare, miss Davis, fiindcă s'a deschis abia acum patru zile.

In acelaşi timp, alte două doamne vorbeau tot despre stilatul intendent.

— N'am văzut în viaţa mea un servitor atât de distins! — zise una din ele.

— Sunt şi eu de părerea dumitale, doamnă Lund... numai să fie într'adevăr vorba de un ser-

vilor! Ia te uită la el! Un gentleman în toată puterea cuvântului!

— Şi calmul cu care îşi conduce oamenii! Un singur semn şi porunca e dusă la îndeplinire.... Zău, merită toată admiraţia!

In acea clipă, Mr. Harley se ridicase de la locu său şi voia tocmai să închine paharul în sănătatea celor de faţă, când intendentul se apropiă de el.

— Ce s'a întâmplat, Mr. Blank?—întrebă gazda.

— Nu vă supăraţi, Sir, dacă vă rog să cereţi oaspeţilor dv., să-şi depună banii şi giuvaierurile în farfuriile dinaintea lor.

Mister Harley se uită nedumerit la intendentul său.

— Ce înseamnă asta, Mr. Blank? Ţi-ai ieşit din minţi?

— Ne-ar părea tare rău, dacă am fi siliţi să ne folosim de forţă, Sir!

Milionarul şi câţiva comeseni din apropierea lui vrură să se repeadă spre îndrăzneţul intendent.

— Fiţi liniştiţi, domnilor!

In mâna intendentului strălucea un browning din cele mai moderne, iar la fiecare capăt al mesei se aflau câte zece servitori, ale căror arme erau îndreptate spre oaspeţii milionarului. Şi, glasul liniştit al stilatului intendent răsună din nou în încăperea cufundată într'o linişte de moarte:

— Doamnelor şi domnilor! Regret din suflet că sunt nevoit să vă stric, pentru scurt timp, buna dispoziţie în care vă aflaţi... Vă rog să depuneţi banii şi bijuteriile în farfuriile pe care le aveţi înaintea domniilor-voastre... In acelaşi timp, fiu să vă atrag atenţia că nimeni dintre dv. nu va avea ceva de suferit... afară de cazul că va încerca să se împotrivească...

O privire asupra ţevilor aducătoare de moarte şi toţi cei de faţă luară hotărîrea să se supună poruncii. Teancuri întregi de bancnote se îngrămădiră pe masă, diademe preţioase se desprinseră din

părul frumos ondulat al femeilor, inele sclipitoare căzură în farfurii zornăind.

Patru dintre servitorii înarmaţi adunară prada şi o vârîră în pungile de piele pe cari le aveau la ei. Câteva doamne leşinară, dar cea mai mare parte din ele ridicaseră mâinile şi aşteptau, împreună cu bărbaţii, desfăşurarea evenimentelor.

După ce-şi terminară treaba, răufăcătorii se retraseră îndărătul conducătorului lor, care luă iarăşi cuvântul:

— Doamnelor şi domnilor! Vă mulţumesc din toată inima că aţi fost atât de ascultători şi nu ne-aţi silit să ne folosim de violenţă! Acum e ora unu şi patruzeci de minute. Pentru ca serata să nu fie întreruptă, am avut grija să vă fac rost de alţi servitori, cari au fost recomandaţi de vechiul birou de plasare „Batterson" şi cari îşi vor face apariţia fix la ora două. Biroul Brown şi-a suspendat activitatea în acest moment. De altminteri, n'a luat fiinţă decât pentru a procura domnului Harley servitorii de cari aveau nevoie la această serată. Înainte de plecare, fiţi să vă dau un sfat foarte folositor: rămâneţi la locurile dv. încă cinci minute, căci altminteri s'ar putea să aveţi oarecari neplăceri.... Noapte bună!

Şi, făcând o plecăciune, stilatul intendent părăsi încăperea în urma oamenilor săi. Imediat după plecarea lui, oaspeţii auziră un ţipăt, urmat de uruitul câtorva automobile.

In timp ce spaima se risipea încetul cu încetul şi bărbaţii erau ocupaţi să dea ajutor femeilor leşinate, răsună iarăşi duduitul câtorva maşini cari se apropiau în goană şi se opriră înaintea casei.

Mister Harley şi colonelul Lincoln se năpustiră spre uşă, cu gândul s'o încuie, dar în aceeaşi clipă se auzi cuvântul „poliţie". Uşa se deschise şi câţiva poliţişti se ivirâ în pragul încăperii.

— Cine dintre dumneavoastră e Mister Harley?

Stăpânul casei făcu câţiva paşi înainte.

— Imi dați voie să mă prezint... inspectorul-șef Stone de la Prefectura Poliției! — urmă conducătorul polițiștilor. — Vă rog să ne iertați că am pătruns în casă, dar n'am făcut-o decât în urma unei întâmplări ciudate. Cineva a chemat la telefon Prefectura și, în timp ce ne dădea adresa dv., necunoscutul scoase un țipăt, urmat — după cum susține polițistul care era la telefon — de un sgomot sec, asemănător căderii unui obiect greu. După cât văd, însă, am căzut victimă unei înșelătorii, căci.... Ei, ce s'a întâmplat, Millwers?

— La intrare se află zece lachei, cari susțin că au fost trimiși de firma „Batterson"...

— Ce-i cu oamenii ăștia, domnule Harley? — întrebă inspectorul-șef.

Milionarul tocmai se pregătea să povestească polițistului despre atacul banditesc săvârșit asupra lor, când un sergent se apropiă de inspector, părând că vrea să-i spună ceva.

— Ce-i, Smith?

— La celălalt capăt al gangului am găsit trupul neînsuflețit al unui bătrân servitor, care zace lângă aparatul de telefon.

— Damned! Va să zică Down nu s'a înșelat susținând că a auzit sgomotul căderii unui trup greu... Rog pe domnii să rămână aici până la înapoierea mea! — Domnule Harley, sunteți atât de bun să mă însoțiți împreună cu unul sau doi din prietenii dv.?

Bătrânul servitor al casei zăcea țeapăn lângă aparatul de telefon. Fața lui, care se umflase grozav, căpătase o culoare vânătă și era plină de bubulițe. Nenorocitul mai ținea receptorul în mână.

— Nu cumva e unul din banditi, Sir, sau...

— Nu, domnule inspector-șef! — îl întrerupse Harley, căruia îi fusese adresată întrebarea. — Omul acesta e servitorul meu Jack, care se află de mai bine de patruzeci de ani în slujba familiei noastre... Dar poate că mai există vreun mijloc să-i venim în ajutor? Ați anunțat medicul?

— Am şi sosit, domnule Harley! — se auzi în acea clipă un glas bărbătesc.

— Bună seara, doctore! Ia vezi, nu cumva mai poţi veni în ajutor sărmanului meu Jack?

Medicul descheiă vesta bătrânului şi se plecă deasupra lui, spre a-i asculta bătăile inimii.

— Nu mai putem face nimic! Omul e mort! — murmură el, apoi.

Telefonistul Down de la Prefectura Poliţiei din Chicago, care era de serviciu în acea noapte, tocmai raporta comisarului de serviciu întâmplările petrecute până atunci, când sergentul de la colţul străzii Randolph telefonă că vreo zece indivizi suspecţi dispăruseră într'o casă din apropiere.

— Inspectorul-şef nu s'a înapoiat încă? — întrebă comisarul de serviciu.

— Nu, domnule comisar! — răspunse telefonistul.

— Câţi oameni a luat cu el, Down?

— Toată brigada a doua. Pare să fie lucru serios, domnule comisar.

— Bine, atunci roagă-l pe inspectorul Hill să vină încoace numaidecât.

Se scurseră câteva minute, în timpul cărora comisarul se plimbă agitat prin încăpere. In sfârşit, se auzi o bătaie în uşă...

— Intră!

— M'aţi chemat, domnule comisar? întrebă inspectorul Hill, păşind în camera de gardă.

— Te miştî cam greu, dragă Hill!

— Vă rog să mă iertaţi, domnule comisar! Inspectorul-şef Stone a trimis trupul neînsufleţit al unui bărbat despre care nu se ştie dacă a murit de moarte bună. Medicul nostru bănuieşte că nenorocitul a fost ucis cu ajutorul unor spini otrăviţi, se poate însă....

— Ascultă-mă, Hill, nu cumva e vorba de un asasinat, la fel ca acela încercat împotriva detectivului londonez Jonny Walker? Cred că ai citit raportul trimis mai deunăzi de poliţia din New-York?

— Da, l-am citit, domnule comisar. Imediat după aceea a avut loc atacul banditesc săvârşit asupra băncii „Hudson".

— Da, da, întocmai! — încuviinţă comisarul. — Dar acum, să lăsăm asta, căci te-am chemat pentru altceva... Sergentul de la colţul străzii Randolph a raportat că vreo zece indivizi suspecţi au dispărut într'o casă din apropiere. Poate că e vorba de o contrabandă de alcool sau ceva asemănător. Ia-ţi patru oameni din brigada a cincea şi raportează-mi telefonic cele ce ai constatat la faţa locului. Dacă ai nevoie de întăriri, dă de ştire lui Down!

Inspectorul Hill şi cei patru însoţitori ai săi străbătură, în goana motocicletelor, străzile ce duceau spre Randolph Street. Cu tot sgomotul făcut de motoare, nimeni nu se arătă pe stradă la ora aceea matinală.

Înainte de a ajunge la colţul străzii Randolph, poliţiştii fură opriţi de un sergent, care se apropiă de inspectorul Hill.

— Dumneata ai făcut raportul telefonic? — îl întrebă acesta din urmă.

— Da, Sir!

— S'a mai întâmplat ceva de atunci?

— Da! După primul grup au mai intrat în casă, pe rând, încă nouă persoane, între care şi o femeie.

— Aveau ceva lucruri cu ei?

— Primul grup avea două săculeţe de piele.

— Care e casa cu pricina?

— Iat-o colo, cea în trei etaje.

— Lăsaţi motocicletele aici, lângă zid! — se adresă inspectorul însoţitorilor săi. — White, dumneata rămâi de pază! Ceilalţi, după mine, în umbra caselor!... Aşa, staţi! Edwards şi Sommersen, treceţi peste drum şi cereţi să vi se dea drumul înăuntru. Băgaţi de seamă, însă, nu lăsaţi revolverele din mâini!

Cei doi poliţişti ajunseseră la mijlocul drumului, când două detunături porniră de la o fereastră des-

chisă. Sommerson se prăbuşi la pământ. Tovarăşul său, cu ajutorul unui camarad, transportă trupul rănitului până la zidul unde se aflau motocicletele. Din fericire, rana nu era prea gravă, gloanţele zdrobiseră însă clavicula dreaptă a nefericitului poliţist.

— Avem împotriva noastră cel puţin douăzeci de indivizi, cari sunt bine adăpostiţi — zise inspectorul Hill. — Trebue să raportez domnului comisar... Unde e postul telefonic?

— Aici, în gangul casei.

După câteva clipe, inspectorul era cu receptorul în mână.

— Allo! Prefectura poliţiei?... Down, dumneata eşti? Dă-mi-l, te rog, pe comisarul Kelly... Allo, domnule comisar, încercând să ne apropiăm de casă am fost primiţi cu gloanţe... Da, din nefericire, Sommersen a fost rănit la umărul drept. Rog să ni se trimită întăriri şi ambulanţa.

Ferestrele casei de unde porniseră gloanţele, erau toate întunecate. In schimb la fiecare din cele ce dădeau în stradă se afla câte un individ înarmat.

Poliţiştii se făcuseră nevăzuţi, imediat după rănirea lui Sommersen. In locul lor, însă, se iviră câţiva vagabonzi curioşi, cari se retraseră numaidecât la o depărtare destul de mare, ca să nu poată fi atinşi de gloanţe.

Intr'o încăpere dindărătul misterioasei clădiri, cinci bărbaţi se adunaseră în jurul unei mese de stejar.

— Cook şi Blasfer vor da socoteală pentru cele două gloanţe trase înainte de vreme — zise unul din ei. — Am hotărît, doar, ca peste două zile să dăm lovitura la banca „First National", şi iată că acum se atrage atenţia poliţiei asupra acestei case...

— Din păcate, nu mai putem schimba nimic, domnule Paul! Nu e nevoie să fii cine ştie ce mare profet ca să prooroceşti că, peste cel mult un sfert de ceas, casa va fi încuiată din pivniţă până în pod, astfel ca musafirii nepoftiţi să nu mai poată pătrunde înăuntru atât de uşor.

— Gangul spre canal e în ordine, Chester?

— Yes, Sir, şalupa se află la malul râului Chicago, în locul hotărît.

— Yachtul pluteşte pe lacul Michigan?

— Da, Sir! În apropierea stăvilarului de la aparatele hidraulice. Semnalul: o rachetă roşie.

— S'au numărat banii luaţi de la Harley?

— Sunt tocmai şaizeci şi patru de mii trei sute optzeci şi patru dolari şi treisprezece carnete de cecuri, cu cari se mai poate face ceva. Valoarea giuvaierurilor nu poate fi preţuită atât de repede.

— Dumneata vei păstra prada, Winster. Câştigul îl vom împărţi mai târziu, căci acum trebue să... Ce, s'a întâmplat, Adams?

— Poliţia a adus întăriri serioase, Mr. Paul.

— Venim şi noi în faţă. Spune, însă, oamenilor să nu tragă zadarnic.

Patru din indivizi se duseră în odăile din partea dinainte a clădirii, care erau de-ajuns de luminate mulţumită becurilor electrice din stradă.

De la fereastra unde se postaseră cei patru indivizi se puteau vedea străzile Canal şi Randolph în toată lungimea lor. Ceva mai departe, la capătul lui Fulton Street, braţul de sud al râului Chicago se unea cu braţul de nord, alcătuind astfel un curs de apă de două ori mai larg, care se vărsa în lacul Michigan la o mică depărtare de instalaţia hidraulică a oraşului.

Şi privelişte care se oferea ochilor celor patru indivizi, nu era de fel în măsură să le risipească neliniştea.

În umbra clădirilor se zăreau lămurit uniformele multor poliţişti, cari păreau să-şi fi stabilit cartierul general în colţul străzii Washington.

— Unde-i Ralph? — întrebă conducătorul bandei aciuite în clădire.

— Aici, Sir!

— Orice s'ar întâmpla, casa trebue să reziste cel puţin un ceas. Cele două împuşcături înainte de

vreme ne-au adus pe cap toată şleahta şi trebue să găsim un mijloc ca să ieşim din încurcătură.

— Bine, dar putem fi liniştiţi, Sir! Avem doar gangul, la capătul căruia ne aşteaptă salupa, iar în apropierea instalaţiilor hidraulice se află yachtul nostru. Afară de asta, putem telefona lui Lucas să ne trimită şi barca cea mică.

— Asta poţi s'o faci în orice caz. După aceea vei lua comanda asupra oamenilor noştri.

— Nu vrei s'o iei dumneata, Mr. Paul? Tovarăşii noştri sunt foarte doritori de luptă şi „albaştrii" au să facă ochii mari când or vedea primirea ce-i aşteaptă. Cu toate astea, ar fi... Înapoi, Sir! Ei drace, lucrul începe să devie serios...

Poliţiştii, obişnuiţi să aibă mereu de-a face cu adversari necruţători, deschiseseră un foc viu asupra clădirii, ale cărei ferestre, precum şi galantarele prăvăliilor de la parter, fură prefăcute în cioburi. In acest chip, puteau să între în casă fără să mai fie nevoiţi să forţeze uşa grea de la intrare.

— Goliţi încăperile de jos! Toată lumea se retrage la primul etaj!

Glasul tăios al lui Ralph părea obişnuit să poruncească.

— Ai telefonat lui Lucas cu privire la barca cea mică, Oslo?

— Da, Ralph. In mijlocul convorbirii, însă, am fost întrerupţi. Cu toate astea, socot că Lucas...

— Asvârliţi granatele de mână, flăcăi!... Acum îndărăt! Hai, daţi-vă înapoi, şeful nu vrea să...

Un geamăt ieşi de pe buzele lui Ralph, care se prăbuşi la pământ.

Impuşcăturile răsunau acum fără încetare. Poliţiştii, însă, trăgeau cu atâta înverşunare, încât dusmanii lor aproape că nu mai aveau răgaz să se folosească şi ei de arme. Lemnul ferestrelor era ciuruit de gloanţe, bucăţi mari din tavan căzeau cu sgomot pe podea, stârnind nori de praf. Cu toată împotrivirea dârză a banditilor, cari făcuseră nume-

roase victime în rândurile polițiștilor, sfârșitul luptei nu era greu de prevăzut.

— Ralph și trei din oamenii noștri sunt morți — zise Paul, conducătorul bandei. — Trebue să ne retragem...

— Chester și Winster să vină și ei, Mr. Paul?

— Firește, geanta de piele se află la dânșii... Drace, asta e... copoii ne împroașcă cu gaze lacrimogene... deschideți ușa... Nu, nu mai putem rezista,,, dar unde e Chester?.... Chester!!

— Chester a lăsat în față săculețul cu giuvaieruri și s'a dus să aducă... Sir, nu mai pot!... Ochii,,

— Repede, repede! Deschideți ușa!

— Chester s'a dus... să aducă cheia... Sir, nu mai...

— Drace, oare, totul... conspiră împotriva noastră?... O secure, Bennet! Ce... ce s'a întâmplat, Adams?

— Nu mai putem să... gazele sunt... Sir, gazele...

— Ce... ce este cu gazele?... Drace, aerul devine... spargeți ușa... orice s'ar întâmpla, Winster!

— Nu mai putem... ține... catul întâi!

— Retrăgeți-vă în al doilea și al treilea. Adams... ne mai trebue doar... zece minute!

— Robinetul... de la gazul... aerian, Mr. Paul...

Țăndările ușii sburară cât colo, sub loviturile securii.

O scară îngustă, pe care putea coborî un singur om, se ivi îndărătul ușii. Cu chipul încruntat și ochii plini de lacrimi, cei patru indivizi începură coborîșul în adâncime. Un aer rece, greu îi izbi în față... Ajunseseră la capătul scării... pardoseala era făcută din lespezi mari... drumul ducea în pantă ușoară... pereții erau umezi... Ah, drumul ăsta nu mai lua sfârșit! La lumina slabă a lanternelor electrice nu se vedea mai nimic.

In cele din urmă, conducătorul se opri și îndreptă raza lămpii sale spre podea, unde se zări o chepeng nu tocmai mare. Cu puteri unite, cei

patru indivizi ridicară chepengul şi coborîră într'o încăpere plină de lucruri vechi.

— Când e aici luntrea, Bernet?

— Peste douăsprezece minute....

In acea clipă se auzi o bubuitură asurzitoare şi uşa, care dădea spre apă, sări de la locul ei... Altă bubuitură, tot atât de puternică.... o parte din obiectele îngrămădite în încăpere se prăbuşiră, îngropând sub ele pe unul din cei patru indivizi

Din reportajul apărut a doua zi în „Chicago-Record-Herald“:

„...după ce poliţiştii sfărâmaseră vitrinele, doi sergenţi curajoşi, Buttler şi Wright, izbutiră să se apropie de casă, aruncând în magazinele dela parter câteva bombe cu gaze lacrimogene. Ne mai putându-se folosi de arme, din pricina gazelor, cari le înlăcrămau ochii, banditii se văzură nevoiţi să părăsească etajul întâi. Abia se retrăseseră în celelalte două etaje, când se produse o puternică explozie, care distruse întreaga clădire. Bucăţile de zid răniră numeroşi curioşi cari, cu toată ora matinală, se adunaseră la faţa locului, atraşi de împuşcături. Geamurile caselor învecinate se prefăcură în cioburi, în vreme ce ruinele clădirii distruse de explozie fură cuprinse de flăcări, ceea ce necesită intervenţia pompierilor.

Sub dărâmături au fost găsite trupurile banditilor jertfiţi de conducătorii lor. E vrednic de reţinut că, datorită exploziei, a ieşit la iveală un gang subteran, care duce până la braţul sudic al râului Chicago. După cât se pare, conducătorii celor două bande, cari au luat parte la luptă, s'au făcut nevăzuţi prin acest gang, în care a fost găsit trupul oribil mutilat al banditului Adams, unul din cei mai cunoscuţi contrabandişti.

Din nenorocire, pierderile poliţiştilor sunt destul de mari. Iată numele morţilor: inspectorul Brass, subcomisarul Tressbourg, sergenţii Shell, Oskland

şi Brown. In afară de aceştia au fost răniţi, mai mult sau mai puţin grav, încă patruzeci şi trei de poliţişti.

După cercetările făcute, s'a stabilit că groaznica nenorocire se datoreşte unei explozii de gaz aerian, care a fost pricinuită chiar de conducătorii bandei, după cum a declarat singurul bandit rămas în viaţă.

294. — Un jaf cu urmări ciudate.

După un sbor de două ceasuri avionul poliţiei, pe bordul căruia se afla detectivul Walker, aterisă la trei sute metri depărtare de gara din Pittsburg.

O mare mulţime de curioşi, cărora li se alăturară şi doi poliţişti, se îmbulziră în jurul aeroplanului.

Jonny Walker se legitimă celor doi reprezentanţi ai autorităţilor şi află, spre marea lui bucurie, că Prefectura Poliţiei din New-York înştiinţase poliţia din Pittsburg despre sosirea sa. Prefectul poliţiei, James, dăduse ordin celor doi sergenţi să plece numaidecât la aerodrom şi să-i dea de veste imediat ce va sosi aeroplanul aşteptat.

După puţin timp, detectivul se afla înaintea lui Mr. James, prefectul poliţiei din Pittsburg, care îl primi cu multă bucurie.

— Încântat să-ţi fac cunoştinţa, domnule Walker! — zise el. — Domnul procuror Bing, din New-York, mi-a vorbit de d-ta în termeni foarte călduroşi.

— Asta mă bucură, Mr. James! — răspunse detectivul.

— Imi dai voie să te invit la lunch?

— Mulţumesc, dar înainte de toate aş vrea să aflu dacă un automobil roşu, de curse, a dus la gară unul sau doi pasageri...

— Automobilul furat dela Mr. Jefferson din New-York? Dar asta.... 2216

Cereţi mâine numărul 163 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Drace! Cu prilejul urmăririi mi s'a părut mie cunoscut automobilul ăsta! Nu cumva aţi izbutit să puneţi mâna pe el. Mr. James?

— Asta da, însă cei cari se aflau înăuntru ne-au scăpat... Vrei să aştepţi până după dejun sau pornim numaidecât la faţa locului?

— La faţa locului? Ce vrei să spui cu asta, domnule James?

— Aşa e, dumneata nu ştii ce s'a întâmplat!

— Nu, nu ştiu!

— Acum vreo şapte ceasuri, automobilul roşu, care gonea cu viteză nebună, era cât p'aci să dea într'o droaie de copii, cari se jucau în mijlocul drumului. Din fericire, micuţii au izbutit să se împrăştie la vreme, afară de o fetiţă, care a fost izbită de maşină, dar n'a fost rănită prea grav. Un poliţist încercă să oprească maşina, pentru a lua numele celor doi pasageri cari se aflau într'însa, însă bietul om, fu ucis într'un chip foarte ciudat. Unul din cei doi necunoscuţi scoase la iveală un fel de pistol cu ţeavă lungă, ţinti asupra poliţistului şi, în clipa următoare, acesta se prăbuşi la pământ fără să scoată un geamăt măcar. Între timp, maşina îşi urmă goana ei nebună. După două ceasuri fu găsită, cu rezervorul gol, la o milă depărtare de gară.

— Şi poliţistul?

— După cum ţi-am spus, nenorocitul a fost ucis... însă, până acum nu mi-a fost încă dat să văd un asemenea mort. Faţa i se învineţise şi era acoperită toată de bubuliţe... Acum nici nu mai e de recunoscut, căci a devenit aproape neagră. Medicul nostru, un om care se pricepe în meseria lui, nu ştie ce să mai creadă despre această moarte ciudată.

— Când pleacă primul tren spre Chicago? — întrebă Walker, repede.

— La ora două după-amiază soseşte aici expresul din New-York, care rămâne în gară cinci minute, apoi îşi urmează drumul spre Chicago.

— Și când ajunge acolo?

— La șase și treizeci.

— Așa dar, mai o un ceas până la sosirea trenului?... Domnule James, plec la Chicago cu expresul! Dar, încă o întrebare, te rog: când a trecut pe aici ultimul tren spre Chicago?

— Acum șase ceasuri, Sir!

— Hm, asta înseamnă că răufăcătorii au șapte ceasuri înaintea mea.

La două după amiază, vestitul detectiv se urcă în expresul de Chicago, care putea fi străbătut de la un capăt la altul, căci nu avea clase — ca toate trenurile americane, de altfel.

Jonny Walker se bucura — pe bună dreptate — că primejdiosul dușman avea doar un avans de vreo șase ceasuri față de el, ceea ce însemna că nu va mai dura mult și avea să-i cadă în mână. Gândurile detectivului se îndreptară spre Natașa. Ce se făcuse, oare, tânăra femeie? Până acum Paul Rodzof își făcuse apariția singur, sau însoțit de tovarășii lui. Unde rămăsese Natașa în acest timp? Sau... poate că se înșelase în presupunerile sale, poate că Rusul nu era răpitorul ei? In orice caz, acum, după un drum atât de lung, trebuia să-și urmeze calea, chiar dacă Paul Rodzof nu era în legătură cu dispariția tinerei femei. După ce avea să pună mâna pe dușmanul său de moarte, detectivul putea foarte bine să se înapoieze în Europa și să-și îndeplinească misiunea dată de contesa Romanov. Afară de asta, unul din cei doi frați era hoțul perlei și, fără îndoială că, urmărindu-l necontenit, va izbuti să dea și de urma lui Reginald Lincoln, care, însoțit de fiica bijutierului Chevalier, pornise și el în căutarea ticălosului. Așa dar, singurul lucru pe care îl avea de făcut Walker, era să se străduiască din răsputeri să pună mâna pe Paul Rodzof. Și, această dorință trebuia să i se împlinească în curând, căci fiecare învârtitură a roților trenului îl ducea tot mai aproape de orașul în care se afla dușmanul său înverșunat.

Intre timp, ajunseseră la Mansfield şi, după o scurtă oprire, trenul îşi urmă calea cu aceeaşi viteză.

Câmpii întinse, acoperite de grâne se întindeau de o parte şi de alta a liniei ferate.

Trenul trecuse de orăşelul Auburn şi Jonny Walker se gândea cu câtă greutate s'ar putea întreprinde o urmărire prin iarba înaltă a preeriei, când se auzi şuieratul strident al locomotivei, urmat de frânarea bruscă a trenului.

Călătorii fură cuprinşi de panică. Ferestrele compartimentelor se deschiseră în grabă şi un puternic miros de ars năvăli înăuntru. Fără să mai stea la gânduri, Jonny Walker se năpusti afară, ceea ce făcură şi ceilalţi călători.

La o depărtare de vreo sută de metri, se aşezaseră pe şine trunchiuri groase de arbori, cărora li se dăduse foc. De o parte şi de alta a căii ferate, iarba fusese cosită până la pământ — probabil pentru a împiedeca întinderea focului.

Călătorii şi personalul trenului se uitau nedumeriţi unii la alţii, când un glas limpede răsună din iarba înaltă:

— Doamnelor şi domnilor! Am misiunea să vă rog să mă urmaţi, cu mâinile ridicate. Ca să nu vă rătăciţi, priviţi mereu spre vârful puştii mele, care se află deasupra ierbii.

In acelaşi timp, îşi făcură apariţia zece indivizi înarmaţi până în dinţi.

Walker îşi dădu seamă numaidecât cum stăteau lucrurile şi luptă din greu ca să lămurească celor câţiva tovarăşi mai curajoşi că orice încercare de împotrivire ar însemna moartea lor. Ceea ce îngrijora pe detectiv, însă, era faptul că această întâmplare neprevăzută avea să-i răpească iarăşi câtva timp, sporind astfel avansul ce-l avea duşmanul său.

In cele din urmă, însă, porni şi el împreună cu ceilalţi călători, spre ţinta către care îi ducea mi-

steriosul lor conducător. După un drum de vreo jumătate ceas — care păru neînchipuit de anevoios mai ales femeilor — ajunseră cu toţii pe o colină acoperită de iarbă mărunţă, dar înconjurată de câţiva arbori bătrâni. Aci, convoiul era aşteptat de doi călăreţi cari fluturară în vânt pălăriile lor cu boruri late.

Unul din cei doi călăreţi era o femeie tânără, care se ţinea în şea într'o atitudine regească. Părul ei negru ca pana corbului cădea în valuri de sub marginea lată a sombrero-lui; în carâmbii şelei, femeia avea două pistoale, iar la spate o puscă cu două ţevi.

Insoţitorul ei, care părea să fie Spaniol, învârti în mână unul din pistoalele sale lungi, în timp ce porunci călătorilor să defileze pe dinaintea unuia din banditii înarmaţi şi să depună în pălăria acestuia câte „o ofrandă", fiecare cât îl lăsa inima.

Firește că sub ameninţarea puştilor „ofrandele" fură foarte îmbelşugate, în schimb călătorii răsuflară uşuraţi când frumoasa călăreaţă le spuse, cu glasul ei melodios, că nimic nu-i mai împiedeca să-şi urmeze calea.

In clipa următoare, însă, se auzi iarăşi glasul ei plăcut:

— Senor Pedro Zomas, te-aş ruga să nu-ţi îndeşi atâta pălăria pe cap şi să ne dai şi nouă prilejul să vedem chipul dumitale încântător..

Un tânăr de o urâţenie nemaipomenită făcu câţiva paşi înainte.

Walker, căruia nu-i plăcea de fel că însoţitorul frumoasei călăreţe se mai juca încă cu pistolul său, bănui numaidecât că comedia avea să se transforme într'o tragedie.

Şi, într'adevăr, presupunerea detectivului se dovedi întemeiată.

Călăreaţa îşi mână calul până în apropierea tânărului, care rămăsese locului într'o atitudine oarecum sfidătoare, apoi se plecă spre el şi-i şopti la

ureche câteva cuvinte, pe care nimeni din cei de faţă nu izbuti să le audă.

Ceea ce se întâmplă pe urmă, se desfăşură cu o iuţeală fulgerătoare.

Tânărul cu înfăţişarea respingătoare, Pedro Zomas, privi o clipă în ochii negri ai amazoanei, apoi scoase o înjurătură şi o scuipă în faţă.

In clipa următoare se auzi o detunătură, care umplu de groază pe toţi cei cari luau parte la această scenă. Pedro Zomas se prăbuşi la pământ cu ţeasta găurită de un glonte. Insoţitorul frumoasei călăreţe îşi răzbunase şeful. Sau, poate că tânăra femeie, îi era mai mult decât şef?

Foarte liniştită, cu oarecare graţie chiar, călăreaţa îşi şterse faţa, apoi cu aceeaşi linişte, scoase din carâmb unul din pistoale şi-l descărcă asupra însoţitorului ei, al cărui cal o luă la fugă, târând după sine trupul neînsufleţit al stăpânului său.

Femeia flutură pălăria, scoase un fluierat, apoi porni în goana calului, urmată de bandiţi, cari se adunaseră în jurul ei.

După cum făgăduise amazoana, călătorii îşi puteau vedea de drum, căci... îşi făcuseră datoria, golindu-şi buzunarele în pălăria banditului. Aşa dar, acum puteau să se înapoieze la tren, ceea ce şi făcură, după ce întocmiseră o targă pentru transportarea cadavrului lui Pedro Zomas.

Deşi nu mai erau conduşi de „binevoitoarea" călăuză care îi adusese încoace, călătorii izbutiră totuşi să ajungă la linia ferată, unde îi aştepta o nouă surpriză, de astă dată, însă, mult mai plăcută decât cealaltă.

Trunchiurile de arbori fuseseră îndepărtate de pe linie, iar focul înăbuşit cu nisip. Aceasta era răsplata recunoscătorilor bandiţi, cari voiau, probabil, să dea o dovadă că ştiu să preţuiască gesturile nobile. Firește, călătorii se arătaseră foarte mărinimoşi, în schimb rămâneseră cu buzunarele goale, căci banii şi obiectele lor de preţ intraseră în stăpânirea frumoasei amazoane.

Crima acesteia, care era o enigmă pentru toți. avea și ea să se lămurească în curând.

Deocamdată, însă, călătorii nu se gândeau la asta, și mai ales Jonny Walker era foarte bucuros când trenul se puse în mișcare, reluându-și drumul spre Chicago.

Cu acest prilej însă, dușmanul său câștigase iarăși o bună bucată de timp, ceea ce spori îngrijorarea detectivului. Nu cumva ticălosul avea să i se strecoare iarăși printre degete? Și, afară de asta, dacă nu sosea la vreme, Walker nu putea nici măcar să-l împiedece la săvârșirea noii ticăloșii pe care fără îndoială că Rodzof o pusese la cale.

Trenul ajunse la țintă cu o întârziere de cinci ceasuri.

Jonny Walker se prezentă la comisariatul gării din Chicago și, după ce se legitimă, obținu învoirea să cerceteze cu amănunțime cadavrul nenorocitului Pedro Zomas. Intr'unul din buzunarele hainei sale, detectivul găsi un caiețel cu poezii de dragoste, închinate unei oarecare „Juanita". Restul obiectelor găsite asupra mortului erau fără însemnătate și nu lămureau deloc misterul celor două crime făptuite în preerie. Nu-i vorbă, nici caiețelul de poezii nu însemna mare lucru, căci nimeni nu știa cine era această Juanita, zeița visurilor lui Pedro Zomas.

In cele din urmă, văzând că nu mai are ce căuta acolo, Jonny Walker se hotărî să-și vadă de treabă. Se urcă într'o mașină de piață și ceru șoferului să-l ducă la Prefectura Poliției, unde își făcu apariția la ora două după miezul nopții.

295. — O revedere folositoare.

Văzând purtarea ciudată a Natașei, proxeneta își aținti privirile spre ușă și zări câțiva domni și doamne cari tocmai intraseră în local. Printre acestea din urmă se afla și cunoscuta artistă de cinematograf

contesa Lona Auerfaler pe care doamna Bendler o recunoscu numaidecât.

In acest timp, Natașa se străduia din răsputeri să se ascundă cât mai bine, ca să nu fie zărită de noii sosiți. Acest lucru trezi bănuielile însoțitoarei sale, care se gândea mereu cum să se folosească de frumoasa ei victimă.

— De ce s'o fi temând de oamenii ăștia? — se întrebă proxeneta, bătând în masă cu degetele-i cărnoase. — Ce te-ai cocolești așa, de parcă ai fi fost bătută? se adresă ea, cu asprime, sărmanei prințese

Aceasta își îndreptă trupul, dar se așeză în așa fel ca să stea cu spatele la nouii sosiți, cari în vremea asta se așezaseră și ei la o masă. După cât se părea, veniseră de la studio, căci erau foarte gălăgioși și discutau cu aprindere despre o scenă turnată.

Baronul se înapoiă la masa celor două femei.

— Cine sunt ăștia? — îl întrebă proxeneta, arătând spre masa gălăgioșilor artiști. — Doamna din mijloc mi se pare cunoscută...

Baronul își înfipse monoclul la ochiu și privi în direcția arătată.

— Ah, asta e doar vestita Auerfaler iar domnul de lângă dânsa baronul Keller... Da, artiști de seamă... ce-i drept, contesa nu mai e tânără, dar se pricepe în meseria ei!

Natașa stătea ca pe jăratec.

— N'ați vrea să mergem? — întrebă ea, deodată, văzând că artista ieșise din sală.

— De ce să plecăm? — făcu proxeneta, cu glas batjocoritor. — E doar atât de frumos aici! Și, afară de asta, nu mai venim noi atât de curând în localul acesta, unde voiai să dai norocului cu piciorul. Ori nu cumva îți închipui că ai să te întâlnești în fiecare zi cu baroni, cari au legături cu directorii caselor de filme?

— Dumnezeule!... V'am spus, doar, că nu vreau să fac cinematograf! băigui Natașa.

Doamna Bendler făcu baronului un semn cu ochiul. Acesta o înțelese și clătină capul în semn de încuviințare. După puțin timp, ticăloasa se ridică de la masă sub un pretext oarecare, astfel că baronul rămase singur cu Natașa și începu să-i vorbească. Văzând că tânăra nici nu-l ia în seamă, baronul se ridică și el, zicând:

— Iertați-mă câteva clipe, stimată domnișoară! Trebue neapărat să vorbesc ceva cu directorul Ebmeier, pe care l-am zărit la o masă.

Natașa încuviință, nepăsătoare și privi după el cum se strecura printre scaune.

La un moment dat, prințesa păli, căci băgase de seamă că cei de la masa contesei o priveau cu luare-aminte. Vru să se întoarcă și mai mult cu spatele la ei — dar era prea târziu. Baronul Keller și contesa Auertaler se ridicaseră de la locurile lor.

— Dumnezeule, dânsa e! — exclamă aceasta din urmă, plină de bucurie și se apropiă de Natașa, cu mâinile întinse.

— Ce surpriză plăcută! — zise baronul, radios. — Știi, am vorbit mereu de dumneata... așa e, contesă?

— Da, întocmai! — încuviință artista. — In sfârșit spune și el odată adevărul, căci altminteri numai minciuni îi ies din gură... Dar bine, draga mea, cum se face că ești atât de elegantă? Ai pus mâna pe vreo moștenire?

Ochii Natașei se umplură de lacrimi, în timp ce clătină capul, cu tristețe.

— Drace, aici trebue să fie ceva la mijloc! — murmură baronul. — Dar parcă era și un domn la masă? — întrebă el, cu glas tare, privind cercetător spre Natașa.

— Și o doamnă—adăugă contesa.—Ascultă-mă ai griji, copila mea?... Vrei să-mi destăinuiești ce-ți apasă inima?

— Ah, doamnă contesă, lăsați-mă singură, vă rog... altminteri voiu avea neplăceri — bâigui prințesa, cuprinsă de groază, văzând că proprietăreasa ei își făcuse iarăși apariția, dar rămăsese locului băgând de seamă că Natașa stă de vorbă cu cineva.

— Ei, ce spui dumneata de asta, dragul meu? — făcu proxeneta, adresându-se baronului, care se ascunsese îndărătul unui stâlp și urmărea totul cu multă luare-aminte. — Ce legături or fi existând între ei? După cât se pare se cunosc de mult... Trebue să fim cu mare băgare de seamă, căci n'am chef să...

— Iată-i că se depărtează — o întrerupse baronul. — In orice caz, sunt sigur că ea le-a spus să plece. Hm, mironosița asta! Dar las' că-i vin eu de hac!

Cei doi ticăloși se îndreptară spre masa lor, căci atât contesa cât și baronul Keller se depărtaseră de Natașa.

— Atât de tristă, copila mea? — întrebă proxeneta, cu blândețe prefăcută, după ce luase loc la masă.

Natașa nu răspunse.

— Dar cine au fost aceia cu carî ai stat de vorbă? — o iscodi femeia.

— Aceia cu cari am stat de vorbă? — repetă prințesa, speriată.

— Ia nu te mai preface, căci am văzut doar cu ochii mei, când ai dat mâna cu doamna și domnul de la masa de colo...

— Da... sunt două cunoștințe...

— Contesa și regisorul?

Natașa clătină capul în semn de încuviințare.

— Cu ce prilej ai făcut cunoștință cu ei?

— Cu prilejul călătoriei dela Paris la Berlin.

Atât baronul cât și doamna Bendler făcură ochi mari, de uimire.

— Cum, ai fost și la Paris? — întrebă proxeneta. — Dar ce ai căutat acolo?

Natașa rămase încurcată, neștiind ce să răspundă.

— Ei, n'ai auzit ce te-am întrebat? — stărui proxeneta. — Sau trebue să găsești întâi o minciună potrivită?

— Eu nu mint niciodată! — răspunse prințesa, cu mândrie.

D-na Bendler voia tocmai să facă o observație aspră, dar se răzgândi, știind că tânăra va izbucni în plâns. Cu toate astea, curiozitatea o frământa grozav și se gândi dacă nu cumva ar putea să tragă vreun folos din cunoștința Natașei cu artista de cinematograf. După cât se părea, însă, nu era nicio speranță în această direcție, astfel că luă hotărîrea să nu mai rămână multă vreme în local. Până una alta, planul cu baronul dăduse greș și privirea pe care proxeneta o aruncă Natașei nu era de fel prietenoasă. În cele din urmă se ridicară să plece.

Când trecură pe lângă masa la care se afla contesa Auertaler, proxeneta aruncă o privire asupra celor din jurul mesei, dar după cât se părea niciunul nu se sinchisea nici de dânsa, nici de însoțitoarea ei.

Cu toate astea, proxeneta se înșelase amarnic, căci atât baronul cât și contesa erau mereu preocupați de frumoasa Natașa.

— Să știi că e ceva la mijloc! — spusese cel dintâi, adresându-se artistei, după ce se înapoiaseră la masa lor.

— Taci, nu vreau să atragem atenția celorlalți! — șopti contesa.

După câtva timp, cei doi găsiră prilejul să-și vorbească fără să fie auziți de tovarășii lor.

— Ce crezi dumneata despre teama ei? — murmură baronul. — Mi-e milă de biata fată! Ai văzut ce ochi făcuse, când ne-am apropiat de dânsa?

— Am impresia că se pune ceva la cale cu drăgălașa copilă — răspunse contesa, îngândurată — Când e vorba de asemenea lucruri, am o privire foarte pătrunzătoare. Femeia care e cu dânsa nu-mi

place de fel, iar bărbatul... hm, pare-mi-se că-l cunosc..

In acea clipă, un chelner trecu pe lângă masa lor şi contesa îl întrebă cine e domnul cu monoclu.

— Cum, nu-l cunoaşteţi pe baronul de Gerber? — răspunse chelnerul, zâmbind cu înţeles. — Vine foarte des pe aici şi, după cât se pare, are mult noroc la femei. Priviţi, iarăşi a pus ochii pe o femeie frumoasă!

Regisorul îi făcu semn să plece, şi abia se depărtase chelnerul de lângă masa lor, că se adresă iarăşi contesei.

— Dacă nenorocita cade în mâinile baronului, atunci e pierdută! Omul acesta are un renume foarte rău şi a suferit o pedeapsă cu închisoare pentrucă a sechestrat pe cineva. Chestia asta nu-mi place de fel... N'ar fi bine să ne ocupăm mai de aproape de dânsa?

— Da, baroane, şi eu aveam de gând să-ţi fac această propunere, căci mi-ar părea fare rău dacă s'ar întâmpla ceva micuţei.

Contesa se întoarse spre o tânără femeie, care stătea lângă dânsa. Era o fostă figurantă, pe care o luase sub ocrotirea ei, fiindcă n'avea părinţi. Datorită intervenţiei contesei Auertaler, tânăra căpătase câteva roluri mici, astfel că purta multă recunoştinţă ocrotitoarei sale.

— Ascultă-mă, vezi pe frumoasa femeie dela masa de colo? — o întrebă contesa.

— Da, doamnă... mi-a atras luarea-aminte de la început. E minunată! In viaţa mea n'am văzut..

— Ei, potoleşte-te, Lui Mai bine ascultă ce am să-ţi spun! — îi curmă vorba arţîsa. — Dacă nu mă înşel, cele două femei se pregătesc să plece... Da, iată că-şi iau rămas bun dela însoţitorul lor. Hai, du-te repede după ele şi nu le părăsi din ochi. Trebue neapărat să ştiu unde locuiesc... Dar să nu care cumva să vii să-mi spui că le-ai pierdut urma.

Tânăra se ridică şi, în clipa următoare dispăruse din local.

Trecând pe lângă contesă. Nataşa o privi pe furiş, dar artista păru că nu bagă de seamă nimic, şi urmă să vorbească cu baronul.

După un ceas, contesa Auertaler ştia cine era însoţitoarea Nataşei. Tânăra fată se înapoiă în local, cu chipul îmbujorat, şi se bucura nespus că izbutise să facă pe detectivul. Ea raportă că cele două femei dispăruseră într'o casă din strada Troppau, unde se afla pensiunea doamnei Bendler.

Contesa Auertaler schimbă o privire plină de înţeles cu prietenul ei. Deşi se cicăleau într'una, de astădată cei doi căzură numaidecât la învoială.

A doua zi dimineaţă, baronul Keller destăinui contesei ce era, de fapt, aşa-zisa pensiune. Din păcate, artista avea mult de lucru, aştfel că fu în măsură să părăsească studioul abia după-amiază:

— Imi dai voie să te însoţesc, contesă? — întrebă baronul Keller.

— N'am nimic împotrivă... ba ar fi mai bine chiar... Da, da, vino cu mine, căci mi-e teamă că femeia o să-mi facă o scenă...

Cei doi se duseră în strada Troppau şi, în timp ce contesa urcă scările pensiunii, însoţitorul ei rămase în stradă, urmând să aştepte până ce va fi chemat.

296. — In groapa cu şerpi.

— In orice caz, domnule Walker, toate măsurile luate până acum în această direcţie, au rămas fără niciun rezultat.

Cel care adresase vestitului detectiv aceste cuvinte, era Tom Morris, prefectul poliţiei din Chicago, care, conform obiceiului său, se plimba agitat prin cameră. La un moment dat, se opri îna-

intea planului oraşului Chicago, care acoperea un perete întreg al încăperii.

— Vezi, domnule Walker, — zise el, arătând spre hartă — acest cartier e cel mai primejdios şi nu te-aş lăsa nici în ruptul capului să calci pe acolo fără însoţitorii trebuincioşi. Indivizii cari s'au pripăşit în această parte a oraşului stau mereu cu armele pregătite şi nu e zi lăsată de la Dumnezeu, fără să se făptuiască o crimă acolo... Ia spune, crezi că vei găsi în acest cartier o urmă de a ticălosului?

— In orice caz, sunt sigur că se află în Chicago, Mister Morris! — răspunse detectivul. Cea mai bună dovadă e crima săvârşită cu ajutorul spinilor otrăviţi. Din păcate, însă, sunt de trei zile aici şi n'am izbutit să fac nicio treabă. Atacul acela blestemat împotriva Expresului de Chicago, cu ciudatul său epilog, mă face să cred că toată chestia a fost pusă la cale de duşmanul meu, pentru ca să mi-o ia iarăşi înainte cu câteva ceasuri.

— Poate că ai dreptate... In orice caz, dacă ţii cu tot dinadinsul să porneşti pe urma dela „Riverside", îţi pun la dispoziţie oamenii trebuincioşi... fireşte şi pe Black.

Black Pemberton era un tânăr agent al poliţiei din Chicago, cu care detectivul se împrietenise, văzându-l foarte isteţ. Deşi nu se cunoşteau decât de vreo câteva zile, o legătură strânsă se născuse între cei doi bărbaţi, cu atât mai mult, cu cât Black purta un respect deosebit vestitului detectiv londonez.

In acea clipă se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! — strigă prefectul.

Un poliţist îşi făcu apariţia în prag.

— Inspectorul Kearney ar vrea să vă vorbească, Sir!

— Să intre! — încuviinţă Morris.

— Bună dimineaţa, domnilor! — se auzi, în clipa următoare, glasul inspectorului Kearney

— Bună dimineaţa, inspectore! — răspunse şeful său. — Ce te aduce încoace?

— O ştire foarte însemnată pentru domnul Walker, Sir! După cum ştiţi, cu prilejul exploziei din Randolphe Street a ieşit la iveală un gang subteran, care duce până la braţul de sud al fluviului Chicago. La capătul acestui gang se află o încăpere plină cu lucruri vechi şi, cu prilejul scoaterii lor s'a dat de un individ care fusese acoperit de obiectele prăbuşite peste dânsul. Aşa dar, a zăcut trei zile în această situaţie disperată, iar acum se află în infirmeria arestului.

— Şi cum se simte?

— Mai are de trăit puţine ceasuri, dar înfuriat pe tovarăşii săi cari l-au părăsit într'o stare atât de desnădăjduită, ne-a trădat numele şefilor celor două bande care au luat parte la luptă.

— Aşa dar, au fost, într'adevăr, două bande?

— Da, domnule prefect. Una din ele făcea parte din cunoscutul grup Wirl, iar conducătorul celeilalte e un oarecare Paul...

— Paul Rodzof! — exclamă detectivul.

— Nu, domnule Walker, individul se numeşte Paul Roberts.

— Cine o mai fi şi ăsta?

— Deocamdată nu ştim nici noi.. Singurul lucru care s'a putut stabili, e că acest individ are la gât o pată cât un lat de mână, pe care o acoperă gulerul său, mai înalt decât cele obişnuite.

— Ai un noroc orb, domnule Walker! — exclamă prefectul. — Asta e doar omul dumitale!

— Cred şi eu, domnule prefect, — încuviinţă detectivul. — Trebue neapărat să vorbesc cu rănitul!

Ceasurile individului din infirmeria arestului erau numărate şi numai mulţumită constituţiei sale robuste isbutise să supravieţuiască cele trei zile cât zăcuse în încăperea subterană, cu membrele sdrobite.

Walker şi prefectul îşi trăseseră două scaune lângă patul muribundului şi se străduiau din răsputeri să afle cât mai multe lămuriri de la acesta.

Cereţi mâine numărul 164 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— ...Nu, domnule, conducătorul bandei era numai în trecere pe aici! — bâigui rănitul. — Tot el a pus la cale şi... lovitura... dela serata milionarului... a luat parte la dânsa... se strecurase în casă,, ca... intendent, Sir... trebue să plece în India... şi... să predea ceva... maharadjahului de...

Vorba îi muri pe buze. Infrigurat, detectivul îşi apropiase urechea de gura muribundului, în timp ce prefectul făcu semn medicului să se apropie... Mâinile rănitului se încleştară de pătura cu care era acoperit; în cele din urmă, deschise iarăşi ochii, cari se aţintiră asupra lui Walker şi buzele sale palide tremurau...

— Maharadjahul de...

— De? — stărui detectivul.

Trupul muribundului se întinse... capul bandajat îi căzu într'o parte... încă o tresărire...

Walker privi întrebător spre medic, care se plecase deasupra patului.

— Şi-a dat sufletul, domnii mei! răspunse doctorul.

— Serios, doctore? Nu se mai poate face nimic?

— Ştiinţa noastră nu mai are nicio putere în cazul de faţă.

— Maharadjahul de....

Aceste două cuvinte scăpaseră fără voie de pe buzele detectivului, care se întoarse apoi spre prefect.

— Păcat! O clipă, doar o clipă şi aş fi aflat deslegarea tainei.

— Fii mulţumit, domnule Walker! Fără omul acesta nici nu ţi-ar fi trecut prin minte să te gândeşti la Maharadjahul din India.

— Da, aveţi dreptate, domnule prefect... întâmplarea m'a ajutat şi de astă dată!

Jonny Walker coborî din automobil, urmat de noul său prieten Black Pemberton.

Ca întotdeauna, detectivul era foarte elegant îmbrăcat şi învârtea în mână bastonul său cu mâner

de argint, înăuntrul căruia se afla un ingenios aparat de aruncat rachete. In acest timp, dădea tovarăşului său ultimele instrucţiuni cu privire la cele ce a vea de făcut.

Cei doi bărbaţi se aflau la marginea oraşului, într'un cartier sărăcăcios, cu căsuţe izolate, dintre care se desprindea o clădire înaltă, cu înfăţişare de vilă, înconjurată de un zid gros. Şi — lucru ciudat! — în această clădire se afla un Saloon 1) dintre cele mai defăimate, care, însă, după cât se părea, avea o clientelă foarte numeroasă. Interiorul Saloon-ului nu se deosebea de fel de celelalte taverne ale oraşului.

— Ascultă-mă, Black! — zise detectivul, adresându-se tovarăşului său. — E vorba sau de casa asta, în care se află Saloon-ul, sau de cea din apropierea gării de tranzit. Depărtarea dintre ele nu e mai mai mare de două mii de metri... Acum te urci în maşină şi... Ei, ce-o fi căutând câinele aici? Rolf, ce-i cu tine?

Un minunat câine ciobănesc sărise spre detectiv şi-şi arăta colţii, lătrând cu bucurie. Câinele acesta, care aparţinea brigăzii a doua de detectivi, se împrietenise cu Walker chiar din prima zi şi căuta mereu prilej să se apropie de el.

— Cu toată bunăvoinţa mea nu mă pot folosi de tine, Rolf! — zise detectivul. — Hai, şterge-o la tovarăşii tăi! Ei, n'ai chef să mă asculţi?...Black, ia câinele cu tine şi predă-l sergentului de la circumscripţia treia... Hai, fii cuminte, Rolf!... Aşa dar, după cum îţi spuneam, dragă Black, te urci în maşină, apoi te înapoiezi aici şi, dacă vezi că au trecut trei ceasuri şi nu m'am întors încă, sau dau un semnal de rachetă, atunci ştii ce ai de făcut.

— Da, domnule Walker, raportez prefecturii şi vin repede încoace... Hai, Rolf!

Detectivul mai rămase o clipă locului, urmărind cu privirea pe tânărul Black, care se strădu-

NOTĂ — Nume pompos pe care îl au, de obicei, cârciumile din mahalalele oraşelor Americii.

să ducă animalul cu el — apoi păşi spre clădirea cu înfăţişare de vilă şi dispăru în Saloon.

Un miros înăbuşitor îl izbi în faţă. Vreo zece indivizi şi câteva femei de stradă luaseră loc la diferite mese şi vorbeau cu multă însufleţire.

Proprietarul tavernei, un bărbat uriaş, stătea îndărătul tejghelei, privind cu luare aminte spre gălăgioşii muşterii. Ajutorul său, un Negru, era mic de statură, însă numai muşchi.

La oarecare depărtare de o scară de piatră, ce părea să ducă în pivniţă, luase loc, la o masă rotundă, un bărbat cu ochelari de aur, care cerceta cu luare-aminte un dosar gros şi făcea impresia că se deosebeşte mult de ceilalţi muşterii ai tavernei.

Walker se aşeză şi el la una din mese şi ceru Negrului să-i aducă un pahar de whisky cu sifon. După puţin timp, detectivul sorbi din băutura comandată şi-şi dădu seama numaidecât că proprietarul Saloon-ului era în foarte bune legături cu contrabandiştii de alcool, căci avea în prăvălie mărfuri de priam cailtate. Intr'acestea, unul din muşterii, care părea adâncit în citirea ziarului „Chicago Times" aruncase o privire asupra detectivului şi un zâmbet diabolic flutură pe chipul său destul de frumos.

Walker nu băgase de seamă nimic, căci era ocupat cu examinarea celor doi bărbaţi cari se aflau îndărătul tejghelei. Din acelaşi motiv, nu observă că individul care îl spionase şi care purta haine de marinar, scoase din buzunar o foaie de hârtie şi scrise pe ea cu un creion gros, câteva cuvinte.

Atenţia nu-i fu atrasă decât în clipa când marinarul înmână cârciumarului bileţelul. Cu toate astea, nu dădu faptului prea mare însemnătate, căci uriaşul zâmbi, apoi vârî bileţelul în buzunar, după ce aruncase o privire asupra lui.

Walker care zărise figura marinarului, încercă zadarnic să-şi amintească unde mai văzuse el acest chip. La Chicago, în niciun caz. Poate că-l întâlnise într'una din numeroasele sale călătorii pe mare?

In acea clipă, se simţi cuprins de două braţe

vânjoase, care îl ţineau ca într'un cleşte. Izbuti, totuşi, să-şi mai plece capul şi să înhaţe cu dinţii degetul arătător al unei mâini negre, dar o lovitură de pumn în tâmplă îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, un întunerec de nepătruns domnea în jurul său. Braţele îi erau legate strâns pe trup şi nu putea mişca decât picioarele. Capul şi umerii îl dureau îngrozitor. Cu mare băgare de seamă, detectivul încercă să cerceteze cu picioarele terenul din jurul lui, când, deodată, atinse ceva moale, apoi auzi un glas bărbătesc:

— Bagă de seamă, stimate domn! Nu prea sunt obişnuit să fiu călcat...

— Iartă-mă, nu ştiam că mă bucur de tovărăşie — răspunse Walker. — Nu cumva dumneata eşti în plăcuta situaţie de a te putea folosi de membrele superioare?

— Tot atât de puţin ca şi dumneata, prea stimate domn! De altminteri, te-am urmat aici după două minute, tot fără voie, ca şi dumneata, cu singura deosebire că eu am căzut pe moale, căci erai deja jos. Aşa dar, am fost mai norocos decât dumneata...

— Tot ce se poate! — încuviinţă Walker, înveselit de buna dispoziţie a tovarăşului său de suferinţă. — Ei drace, dar blestematele astea de frânghii, încep să mă supere! Ar trebui să facem ceva ca să scăpăm de ele.

Cu multă greutate, Walker izbuti să se ridice puţin şi, prin mişcări iscusite, ajunse la zid, unde se sprijini de un stâlp. Deşi simţea mari dureri, încercă totuşi să-şi roadă frânghiile de o muchie ascuţită a stâlpului.

— După cât se pare, ai găsit un mijloc de a scăpa de legături? — întrebă tovarăşul său.

— Da, vreau să fac tot ce-mi va sta în putinţă ca să ies de aici — răspunse detectivul. — Judecând după dureri, însă, se pare că sunt rănit foarte serios... Al cred că am izbutit să-mi rod funia.

— Felicitările mele, Sir! Nu cumva poţi să mă

eliberezi şi pe mine, cu ajutorul minunatului meu cuţit, care stă degeaba în buzunarul stâng al pantalonului?

— Acum pot să-mi mişc braţele... dar ce o fi însemnând sgomotul ăsta ciudat?

— Aştia trebue să fie şerpii, pe cari binevoitoarea noastră gazdă i-a trimis să ne ţină tovărăşie şi cari au fost ţinta vizitei mele în acest Saloon străvechiu. De fapt sunt poliţist... cu toate astea, nu pot tăgădui că birtaşul nostru are un whisky minunat... Hm, sgomotul pare să fie, într'adevăr, pricinuit de târâtoarele astea spurcate! Şi-apoi, întunecimea care ne înconjoară e foarte neplăcută, nu e aşa, Sir?

Chinuit de dureri, detectivul îşi pierduse aproape cunoştinţa. Cuvintele tovarăşului său, însă, care îi amintise de primejdia şerpilor, avură o mare înrâurire asupra lui şi-i înviorară mintea, care începu să lucreze cu înfrigurare. Adunându-şi ultimele puteri, Jonny Walker încercă să se ridice iarăşi în picioare. Străduinţele-i fură încununate de izbândă, dar în clipa următoare era cât p'aci să alunece din pricina unui lemn care se mişca sub picioarele sale. Când se aplecă spre pământ ca să îndepărteze obiectul din cale, băgă de seamă, spre nespusa lui bucurie, că avea în mână bastonul său cu mâner de argint.

Plin de nădejde, aprinse lampa de buzunar şi se îndreptă spre tovarăşul său, care zăcea la pământ. Peste câteva clipe, nenorocitul, care îşi pierduse cunoştinţa, fu eliberat din funiile cu care era legat. Făcându-i mişcări de respiraţie artificială, şi cu ajutorul câtorva picături de whisky — detectivul avea întotdeauna la el o sticlă cu această băutură întăritoare — readuse în simţiri pe leşinat.

— Uff!... Îţi mulţumesc, Sir! — murmură el. — In sfârşit, văd iarăşi lumină... Cât e ceasul?... Ceasornicul dumitale a stat?... Uită-te la al meu... Va să zică am pierdut patru ore în gaura asta blestemată! Socot că e timpul s'o ştergem de aici.

— Firește că sunt gata s'o fac! — încuviință detectivul. — Dar știi drumul?... Drace, dumneata ești acela care răsfoia dosarul sus, în Saloon!

— Da, eu sunt, Sir! Îmi dai voe să mă prezint: detectivul Winster de la brigada a treia de detectivi ai prefecturii poliției din Chicago.

— Încântat, domnule Winster! Sunt camaradul dumitale, Jonny Walker, din Londra.

— Cum, celebrul detectiv englez?

— Detectiv englez oiu fi eu, numai că mi-e teamă că celebritatea mea n'o să crească de fel în urma acestei aventuri blestemate. Dar ia spune, cum ai ajuns dumneata aici?

— Am aflat că în această casă sunt înlăturați diferiți banditi, cari cad în disgrația șefilor lor. Și deoarece am mai aflat și ceva despre niște șerpi veninoși, cari ar fi ținuți aici... Dar, mai bine să lăsăm asta pentru mai târziu, domnule Walker. Acum trebue să încercăm să ieșim de aici.

— Cunoști vreun drum care să ducă afară?

— Da' de unde! In orice caz, trebue să fim cu mare băgare de seamă, căci s'ar putea întâmpla ca svonul cu șerpii să fie întemeiat.

Jonny Walker ar fi fost mult mai bucuros să aibă de luptat cu zece oameni, decât să fie amenințat la fiecare pas de mușcătura veninoasă a acestor târîtoare. Cu toate astea, n'avea încotro — trebuia neapărat să iasă din blestemata încăpere. Făcând cât mai multă economie de lumină, Walker porni dealungul zidului, urmat de Winster, care ținea în mână browningul, gata pregătit.

In cele din urmă ajunseră la capătul zidului, de unde intrară într'un gang îngust, întunecos, care părea să ducă dedesubtul casei și care se sfârși într'o boltă aproape rotundă, plină de mucegaiu.

După cât se putea recunoaște la lumina slabă a lămpii, pardoseala era acoperită de paie, care... păreau că se mișcă...

— Atenție, Sir!

Cu o putere de care Walker nu l-ar fi crezut

niciodată în stare pe omul acesta cu ochii visători, detectivul se simți smucit înapoi și numai cu mare greutate reuși să nu se izbească de zidul gangului. În aceeași clipă, ceva nedefinit se năpusti spre el... un șuierat ascuțit răsună în încăpere... Fără voie Walker lovi cu bastonul în aer... apoi, se simți cuprins de mână și tras în gangul pe care tocmai îl părăsiseră.

— Asta zic și eu că e noroc, Sir! — exclamă detectivul Winster. — Înapoi, târîtoarele par să fie întărîtate!

Cei doi bărbați fură nevoiți să se retragă pas cu pas dinaintea primejdiei. Winster lăsase browningul din mână, căci în această luptă nu-i folosea la nimic, și scoase din buzunar un cuțit cu tăișul lat și neobișnuit de lung. Văzând acest cuțit, Englezul zâmbi fără voie, gândindu-se cât de lung trebuie să fie buzunarul în care să poată fi ascuns un asemenea obiect. Pe de altă parte, însă, își dădu seamă cât de folositoare era tăioasa armă, căci în clipa următoare se năpusti spre ei un șarpe gros cât brațul și lung de vreo trei metri... Se auzi o înjurătură, lama sclipi în aer, apoi capul târîtoarei sbură spre perete.

Cei doi detectivi ajunseră din nou în prima încăpere, dar, din păcate nu era greu de prevăzut că, în cele din urmă, biruința va fi tot de partea șerpilor.

Pardoseala gangului, în toată lungimea ei, părea o suprafață mișcătoare și, în același timp, se auzea fâșâitul paielor pe cari șerpii le târau după ei.

Cuțitul detectivului de la brigada a treia își făcuse iarăși datoria și un șarpe uriaș fu scos din luptă.

— Pe semne că reptilele au fost lăsate mult timp fără hrană, domnule Walker, altminteri... Dar ce vrei să faci cu pânza, Sir?

Într'adevăr, detectivul își scosese haina și era ocupat să desfacă o fâșie de pânză, pe care o avea înfășurată în jurul trupului.

— Vreau să încerc să ne punem la adăpost de atacul târîtoarelor — răspunse el.

— Cu toată încrederea pe care o am în însuşirile dumitale... Atenţie, Sir!

Cuţitul lui Winster îşi făcuse datoria şi de astă dată.

— ...cu toată încrederea pe care o am în însuşirile dumitale, nu ştiu cum o să te ocrotească pânza asta de şerpi!

Walker nu răspunse, ci scoase la iveală o sticlă, care se afla într'un toc de piele bine căptuşit pe dinăuntru. De dopul sticlei era prinsă o pensulă, cu ajutorul căreia unse o fâşie de pânză lungă de vreo doi metri.

— Ce ai de gând să faci cu asta, Sir?

— Să vin de hac târîtoarelor! — răspunse Walker, foarte liniştit.

Apoi, puse în două bucata de pânză, o întinse de-a curmezişul gangului şi privi cu încordare la ceea ce făceau târîtoarele.

Un şarpe cu clopoţei, gros cât braţul, îşi făcu vânt înainte, încercând să se apropie de pradă. In clipa următoare, însă, lighioana se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost împinsă de o mână nevăzută. Winster stătea în genunchi, cu cuţitul în mână, gata să respingă un nou atac. Un şarpe cu ochelari, împreună cu unul de mare, încercară să se apropie de trupurile celor doi bărbaţi, însă avură şi ei aceeaşi soartă ca şi tovarăşul lor.

— După cât se pare, nu ne mai ameninţă nicio primejdie din partea târîtoarelor! — zise detectivul american. — N'ai vrea să-mi spui şi mie ce conţine sticla, domnule Walker? Ce fel de lichid e ăsta care are un efect atât de sigur asupra lighioanelor?

— Habar n'am! Ştiu numai că are însuşirea de a îndepărta animalele... Mi l-a dat un chimist Negru, care, dacă nu mă înşel, joacă la două nunţi, adică ţine cu poliţia iar pe de altă parte face afaceri cu răufăcătorii din New-York... Ia te uită cum

se retrag lighioanele! Ce-ar fi să... nu atinge pânza!... Da, împinge-o înainte cu băgare de seamă.

Cu ajutorul cuţitului, Winster dădu înainte fâşia de pânză, ceea ce avu ca urmare o nouă retragere a târîtoarelor. Acum, cei doi prizonieri se puteau mişca în voie, astfel că începură să-şi cerceteze temniţa — mai bine zis, Walker făcu asta, în timp ce tovarăşul său rămase de pază lângă fâşia de pânză, unde aprinsese un muc de lumânare pe care îl găsise în buzunarul hainei. Englezul ciocăni în pereţi, însă nicăieri nu suna a gol, astfel că şansele de a scăpa din blestematul gang păreau foarte reduse.

— Cât e ceasul, Winster? întrebă Jonny, la un moment dat.

— Nouă, Sir!

Walker îşi îndreptă privirile în sus, ca şi cum ar fi aşteptat de acolo salvarea. Dar ce fuse asta? Nu, se înşelase, căci sclipirea dispăruse... Detectivul se frecă la ochi... Ah, iată că se ivise iarăşi... era o stea care strălucea pe cer.

— Winster, vino încoace, te rog! Sau am înebunit şi sufăr de halucinaţii sau... vezi steaua, colo?... Nu?... Mai la dreapta... încă puţin...

— Aşa e, Sir! O stea... o stea adevărată. Acum a dispărut... asta e ciudat, totuşi... da, o văd din nou... Poftim bastonul, Sir... asta e salvarea noastră!

După cum îi poruncise vestitul detectiv, Black aşteptă trei ceasuri în apropierea casei cu înfăţişare de vilă; apoi, după ce mai rămase vreo jumătate oră la postul său, hotărî să intre în acţiune, căci cel aşteptat nu dăduse încă niciun semn de viaţă. Străbătu în goană podul de peste canalul Michigan, îşi urmă fuga dealungul străzii 71 şi, în cele din urmă, izbuti să găsească un automobil, care îl duse la prefectura poliţiei.

— Domnul prefect e aici? — întrebă Black, adresându-se sergentului de la poartă.

— Nu, Black! — răspunse acesta din urmă.

— Nici comisarul Todd?

— Ba da, comisarul Todd se află în camera de gardă împreună cu inspectorul-şef Stone.

Peste câteva clipe, Black se năpusti în încăperea în care se găseau cei doi poliţişti.

— Ei, ce s'a întâmplat? — întrebă comisarul.

— Domnul Walker a păţit ceva!

— Cum?

— Da, trebue să i se fi întâmplat o nenorocire, căci l-am aşteptat zadarnic trei ceasuri...

— Intră! — strigă comisarul, în acea clipă, căci se auzise o bătaie în uşă. — Ei, Larkin, ce e nou?

— Detectivul Winster de la brigada a treia nu s'a prezentat la apel...

— Ei, drace, oare astăzi s'a unit totul împotriva noastră? Mai întâi chestia cu Hammerstein, apoi prostia cu Pawlow... Mister Walker, a cărui soartă ne îngrijorează pe toţi, dispare... acum mi se raportează că Winster lipseşte de la apel! Dacă aude şeful toate astea, să ştii că dăm de dracu! Trebue neapărat... ei, ce mai e?

— Câinele Rolf, care trebuia să ne însoţească în razzie, a dispărut şi el.

— Să ştii că iar a făcut Hamilton vreo boroboaţă şi a uitat să pună animalele în lanţ!... Voiai să spui ceva, Black?

— Astăzi după-amiază câinele s'a ivit lângă canalul Michigan şi domnul Walker, pe care animalul îl iubeşte foarte mult, mi-a poruncit să-l predau la circumscripţia a treia, ceea ce am şi făcut.

— Ascultă-mă, Larkin, spune somnorosului ăla de Hamilton să ţi-l dea pe Petie şi... acum lasă-mă în pace! — încheiă comisarul, adresându-se sergentului. — Ei, Stone, ce-i de făcut în chestia asta blestemată? — se întoarse el, apoi, spre inspectorul-şef.

— Domnule comisar, dacă ştiu cu hotărîre... dar asta ne-o poate spune Black!... Ascultă, Black, unde spuneai că a dispărut Jonny Walker?... Ah, în

Saloon-ul cu înfăţişare de vilă! Ei drace, tocmai în bârlogul ăsta blestemat... şi încă fără niciun însoţitor! Cel puţin să ne fi pomenit şi nouă un cuvânt despre cele ce-şi pusese în gând! Să dea Dumnezeu să mai ajungem la timp!... Telefonul, domnule comisar!

Todd ridică receptorul.

— Aici camera de gardă... comisarul Todd... O rachetă roşie?... La staţia Summit? Trebue să fi izbucnit... O clipă, rămâi la aparat... Ce vrei să spui, Black?

— Racheta a fost asvârlită de domnul Walker!

— Eşti sigur?

— Da!

— Dumneata ce părere ai, Stone?

— Walker mi-a arătat şi mie dispozitivul din bastonul său, cu ajutorul căruia poate lansa rachete de diferite culori.

— Trei brigăzi să fie pregătite de plecare, iar... Ce brigadă de motociclişti e de serviciu astă noapte?... A doua şi a cincea? Adică Mackenzie şi Stafford!... Atunci Mackenzie să pornească imediat în direcţia Summit... Stai, o clipă, Stone! Black, ştii să conduci motocicleta?

— Yes, Sir!

— Ascultă, Stone, dă ordin să se scoată una din motocicletele de rezervă!... Black, dumneata îl vei însoţi pe Mackenzie şi-i vei da lămuriri. Inspectorul-şef Stone vă urmează în automobil, cu trei brigăzi... Ei, mai eşti la aparat? — se adresă comisarul poliţistului care îl chemase la telefon. — Allo, du-te repede la comisariat şi spune să se împresoare Saloon-ul şi să se observe ce se petrece acolo. Peste cel mult zece minute suntem şi noi la faţa locului. In strada 71 să fie stabilit un post informator, pe care motociclistul să-l ţie în curent cu cele întâmplate... Ai înţeles? All right!

Cei zece poliţişti de la postul „Summit" porniră, sub conducerea subcomisarului Wright, spre

Saloon-ul cu înfăţişare de vilă. Mahalaua era luminată de câteva becuri electrice, astfel că nimeni nu băgă de seamă ivirea poliţiştilor, cari, ca măsură de prevedere, înaintau răsfiraţi.

In cele din urmă, ajunseră la o depărtare de vreo cinci sute de metri de vestitul Saloon, la intrarea căruia ardea un felinar roşu.

— Puneţi mâna pe individul de colo! — strigă, deodată, subcomisarul Wright. — Stai, sau trag!

In clipa următoare se auzi o pocnitură şi individul urmărit se opri.

— De ce nu eşti ascultător, prietene? — făcu subcomisarul Wright. — N'ai auzit somaţia? Asta s'o spui altuia, nu mie! De unde vii?... Aşa, din spre Summit? Ia lasă minciunile, Summit e îndărătul nostru şi nicidecum înainte!... Legaţi-l — se adresă Wright oamenilor săi. — Ah, iată-i şi pe domnii motocicliştii!

— Cine are comanda aici? — întrebă conducătorul brigăzii a doua de motociclişti, cari îşi făcuseră apariţia la faţa locului.

— Subcomisarul Wright, Sir! — răspunse acesta.

— Sunt inspectorul Mackenzie de la prefectură. S'a mai întâmplat ceva?

— Tocmai acum pusesem mâna pe omul ăsta, care susţine că... iată colo o rachetă roşie... înainte, băieţi!

— Mai domol, Mister Wright! — îl potoli inspectorul. — Oamenii noştri sunt prea puţini la număr, ca să poată împresura casa... De altminteri, se pare că automobilele...

Un lătrat furios se auzi din spre Saloon — era al unui câine întărâtat la culme. In clipa următoare răsunară câteva detunături, urmate de glasuri omeneşti.

— Inainte!

Poliţiştii porniră în pas alergător, în vreme ce maşinile brigăzii a cincea se îndreptară spre sta-

ția Wentworth, de unde urmau să ajungă în spatele clădirii cu aspect de vilă.

— Iată, din locul acesta, steaua se poate vedea tot timpul, domnule Walker — zise detectivul american, adresându-se tovarășului său. — Nu, nu, sunt sigur de ceea ce spun, aici e vorba de o răsuflătoare, care duce până la suprafața pământului! Cum ai descoperit un chepeng? Da, așa e! Cu lacătul o scoatem noi repede la capăt!

Într'adevăr, în tavanul nu prea înalt al gangului, Jonny Walker descoperise un chepeng, care era încuiat cu un lacăt trainic, dar ruginit cu desăvârșire.

— Trebue să distrugem lacătul, Mister Winster!

— Nimic mai ușor ca asta, Sir.

— Mai întâiu, însă, aș vrea să trimit prin răsuflătoare câteva rachete...

Walker vâri bastonul pe răsuflătoare... un șuierat... încăperea se umplu de miros de pulbere, în vreme ce două rachete se înălțară spre cerul spuzit de stele.

— Câte gloanțe mai ai la dumneata, domnule Walker? — întrebă Winster, apoi.

— Patru încărcătoare. Dar de ce mă întrebi Mister Winster?

— Asta înseamnă douăzeci de gloanțe... mai am și eu două încărcătoare, așa că ne mai rămân și de prisos.

Cu ajutorul briceagului tovarășului său, Winster scoase gloanțele din tuburile de metal, apoi rupse în fâșii batista lui de bumbac și întocmi un fel de fitil lung de vreo doi metri. Jonny Walker știa ce avea să urmeze acum.

— Nu ți-e teamă că detunătura va atâța împotriva noastră toată șleahta? — întrebă el.

— Asta fără doar și poate, Sir! In același timp, însă, bănuiesc că prietenii noștri se află prin apropiere și că rachetele dumitale le-au îndreptat atenția spre casa asta... Vrei să mă ridici nițel, Sir?

Așa, acum punem pulberea peste lacăt... mare noroc că lacătul e atât de mare... vârîm capătul fitilului în broască... nu, nicio grijă, Sir, e bumbac curat! Atenție! Repede îndărăt în prima încăpere.

Flacăra înaintă încetișor spre tavanul gangului... un sfârâit, o flacără gălbuie, apoi urmă o detunătură mult mai puternică decât aceea la care șe așteptaseră cei doi prizonieri. Incăperea se umplu de un fum gros, care le împăienjeni ochii. In schimb, drumul era liber și prin chepengul distrus, se vedea un minunat cer de vară.

In clipa următoare, Walker se afla pe umerii tovarășului său, apoi sări afară — trase în piept aerul proaspăt, după aceea ajută detectivului să iasă și el din pivnița blestemată. Fără să mai stea la gânduri, cei doi o luară la fugă spre zidul care împrejmuia curtea vilei.

Tocmai când începuse să se cațere pe zid, care era înalt de vreo doi metri, Walker se simți tras înapoi și se prăbuși la pământ, împreună cu dușmanul său, pe care îl înșfăcase aproape fără să-și dea seamă. Winster scosese o înjurătură și părea prins într'o luptă desnădăjduită. Urlete sălbatece răsunară în noapte, apoi un glas bărbătesc strigă:

— Nu trageți, băieți! Ticăloșii trebuiesc doboriți cu lovituri!

Walker trase de două ori la rând și simți că strânsoarea dușmanului său slăbește. Se mai auzi o împușcătură, urmată de un răcnet... Se părea că Winster își nimerise și el adversarul. In acest timp, Jonny Walker se retrase spre zid, astfel ca nu mai era amenințat să fie atacat pe la spate... Patru, cinci indivizi se iviră în diferite locuri ale grădinii — detectivul își vedea sfârșitul cu ochii. O umbră se ivi deasupra zidului — un țipăt sfâșietor răsună în noapte — sgomote de ramuri frânte — iarăși un țipăt, pași repezi se apropiară de locul luptei — un bărbat sări zidul din stradă...

Cereți mâine numărul 165 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Walker, domnule Walker!

Detectivul nu mai avu puterea să răspundă, căci un leşin binefăcător pusese stăpânire pe el.

Black, care sărise zidul înaintea celorlalţi şi strigase numele vestitului detectiv, auzi la câţiva metri depărtare ţipătul desnădăjduit al unuï bărbat.

— Ticălosule, un poliţist... un... aici...

Tânărul se năpusti înainte... măciuca pe care o ţinea în mână dobori la pământ un individ... niciun taur n'ar fi rezistat loviturilor năpraznice ale curajosului agent. Uniformele poliţiştilor se iviră pe creasta zidului... o rachetă aruncă o lumină vie în grădină. Black se plecă spre pământ ca să despartă doi bărbaţi cari se luptau într'un tufiş... Câţiva poliţişti îi săriră în ajutor.

— Daţi-vă înd'ărăt... şerpi... vipere... un poliţist cinstit... ajutor, camarazi!... Ticăloşilor!

Cuprinşi de spaimă, poliţiştii se dădură înapoi. După fiecare din aceste cuvinte, pe care le rostise Winster, se auzi un hohot de râs, în timp ce nenorocitul detectiv făcea încercări desnădăjduite să izbească cu cuţitul în camarazii săi, cari îl înconjuraseră.

— Atenţie, nu-şi mai dă seamă de faptele lui! strigă comisarul Todd. — Drace, asta mai lipsea acum!... Băgaţi de seamă, ţineţi-l bine! Nu, n'avem încotro, trebue să-l legăm!

Glasul comisarului răsuna poruncitor în grădină.

— Duceţi-l încetişor în maşina întâia!... Încetişor, am spus!... Aşa, puneţi-i pături dedesupt... nenorocitul să fie dus la spital numaidecât.

A doua zi, în sala de conferinţe a prefecturii poliţiei din Chicago.

Cei de faţă, comisarii Todd şi Kearny, inspectorul Mackenzie de la brigada a cincea de motocicliști, inspectorii Brown, Steinmeister şi Withborn, inspectorul-şef Stone şi Hamilton, conducătorul câinilor poliţişti — erau în aşteptarea şefului lor, pre-

fectul Morris, care, împotriva obiceiului său, nu sosise încă la ora hotărîtă.

Până la venirea lui poliţiştii începură să vorbească de întâmplările din ajun.

— Motocicliştii au întotdeauna norocul să fie cei dintâi la faţa locului. Mr. Mackenzie! — zise inspectorul Steinmeister. — Noi am fost nevoiţi să ocolim staţia Wentworth, astfel că am avut numai cinstea să golim cuibul şi să distrugem uriaşa cantitate de alcool.

— Sper că oamenii dumitale au rămas cu limbile uscate cu acest prilej, dragă Steinmeister?

— Crezi? Eram doar nevoiţi să gustăm din fiecare sticlă sau butoiu, ca să ne dăm seamă cu ce fel de lichid avem de face.

— Dar cu Winster, ce se aude?

— După cât se pare, o să se însănătoşească. Bietul băiat, nu mai avea mult şi-şi pierdea minţile! Toată noaptea a strigat să-i se dea cuţitul ca să ucidă viperele pe care le vedea mereu în jurul lui. Astăzi, însă, e liniştit.

— Şi Walker cum se simte?

— Minunat! Nu-i vorbă, a cam fost sdrelit la umăr, iar la ceafă are un cucui cât toate zilele — dar, după ce a făcut o baie, urmată de un masaj bun, colegul nostru se simte de parcă s'ar fi născut din nou, după cum spunea chiar el.

— In orice caz, când l-am găsit noi, nu era de recunoscut — se amestecă în vorbă inspectorul-şef Stone.

— Asta aşa e, domnule inspector-şef! Cât despre eleganţa lui, nici urmă! Gulerul îi era rupt în faţă, cravata atârna în fâşii iar haina era o sdreanţă.

— Bine că a scăpat, însă... Atenţie!

Prefectul poliţiei îşi făcuse apariţia în încăpere, însoţit de Jonny Walker. Din fericire, chipul şefului nu era încruntat, aşa cum se aşteptau să-l vadă subalternii săi, ci, dimpotrivă, foarte prietenos.

— Bună dimineaţa, domnilor!

— Bună dimineaţa! — răspunseră poliţiştii, în cor

— V'am chemat aici ca să vă mulţumesc pentru curajul de care aţi dat dovadă astă noapte. Rezultatul întreprinderii noastre e foarte însemnat... Comisare Todd, s'a stabilit numărul victimelor?

— Da, domnule prefect! Din partea noastră au căzut şase oameni, cari sunt mai mult sau mai puţin grav răniţi. Dintre banditi, proprietarul Saloonului şi omul lui de încredere, un Negru cu puteri de uriaş, au fost răpuşi de Rolf, care le-a sfâşiat beregata. În afară de aceştia, alţi doi banditi au fost împuşcaţi de Mister Walker. Un individ grav rănit în burtă, zăcea la doi paşi depărtare de Winster, şi e de presupus că fusese împuşcat de camaradul nostru, care a mai mjungniat încă doi banditi. Restul răniţilor sunt în număr de şaptesprezece, printre cari se află şi o femeie, care s'a luptat cu îndârjire... Asta ar fi totul, domnule prefect.

— Aţi terminat şi chestia cu şerpii?

— Da, chiar azi de dimineaţă a venit la faţa locului domnul doctor Patter, directorul Grădinii Zoologice care, împreună cu oamenii săi, a ridicat târîtoarele din culcuşul lor.

— În cazul acesta am terminat, domnilor! Mai adaug însă că, în urma propunerii mele, domnul guvernator a hotărît confiscarea clădirii în care se afla Saloon-ul. — Ei, ce s'a întâmplat, aprod?

— Un domn din Anvers vrea să vorbească cu domnul prefect şi cu Mister Walker. Poftim carta lui de vizită.

— Paul de Brisson, comisar de siguranţă! — citi prefectul, cu glas tare. — Îl cunoşti, domnule Walker?

— Da, după nume.

— Aprod, roagă-l să aştepte câteva clipe în anticamera mea. Domnule comisar, dacă e cu putinţă aş vrea ca banditii să fie interogaţi chiar astăzi.

— Firește, domnule prefect.

— La revedere, domnilor!

Un bărbat foarte elegant se plimba cu paşi mari prin anticamera prefectului de poliţie. Din când în când, necunoscutul se oprea înaintea unui tablou şi-l privea cu multă luare-aminte. Tocmai voia să ia în mână o statuetă de bronz ca s'o cerceteze mai de aproape, când uşa se deschise şi cei doi poliţişti se apropiară de el şi se înclinară curtenitor.

— Domnul de Brisson? — întrebă prefectul.

— Da, Sir! Am cinstea să mă aflu înaintea domnului prefect Morris şi a domnului Walker?

— Imi dai voie, Morris, prefectul poliţiei din Chicago... Tovarăşul meu e detectivul Jonny Walker care, desigur că formează obiectul principal al vizitei dumitale.

— Intocmai, Sir! Cu toate astea, sunt fericit să pot face cunoştinţă şi cu prefectul poliţiei din Chicago, al cărui nume nu e necunoscut la poliţia din Anvers. Firește că nu asta m'a hotărît să fac o călătorie atât de lungă... E vorba de cazul Paul Morris şi aş vrea să iau şi eu parte la urmărirea ticălosului.

— Cum, şi poliţia din Anvers are vreo răfuială cu frumosul Paul?

— Da, domnule Walker! Printr'un falş plin de măiestrie, Paul Morris sau Rodzof, cum i se mai zice, a izbutit să pună mâna pe trei milioane de franci, pe cari i-a încasat de la „Banque belge". In afară de asta, nu mai încape îndoială că a luat parte la crima săvârşită împotriva bijutierului Cambon din strada Randou din Anvers... Când s'a întâmplat asta? In ziua de nouă Iunie. Cu acest prilej, individul a furat pietre preţioase, neşlefuite însă, în valoare de vreun milion şi jumătate de franci.

— După cât se pare, Rodzof ăsta e un individ foarte întreprinzător, care nu se ocupă de fleacuri? — zise prefectul.

— Aşa şi e, domnule prefect! — încuviinţă comisarul Brisson. — Până acum, însă, nu v'am spus nimic din chestia care m'a adus încoace... Falşul s'a descoperit abia după câteva luni. Ziarele arătară

pe larg escrocheria săvârşită de Paul Rodzof şi, într'o bună zi, poliţia din Anvers primi o scrisoare din partea celor doi fraţi, cari nu se sfiiseră de fel să-şi expună planurile lor de viitor. Tocmai aici vine chestia în legătură cu domnul Walker.

— Nu mă mai chinui, dragul meu! Spune ce ai de spus! — făcu detectivul, cuprins de nerăbdare.

— Aşa dar, stimaţii domni ne-au scris că dacă nu izbutim să-i arestăm până la sfârşitul anului acesta, nu mai putem pune mâna pe ei. In ziua de 31 Decembrie vor da ultima lor lovitură, apoi vor renunţa pentru totdeauna la această meserie interesantă, dar plină de primejdii. După cum ne-au scris, au de gând să reintre în societatea bună, unde se vor bucura de multă cinste, fiind oameni bogaţi.

— Stimabilii au uitat, însă, că tovarăşii lor îi pot trăda în orice clipă.

— Staţi că n'am isprăvit încă, domnule prefect Şi această chestiune a fost pomenită în scrisoare, care a fost alăturată la dosarul lor. Ticăloşii ne-au destăinuit anume că, într'una din zile, complicii lor vor fi poftiţi la o masă de despărţire şi, cu acest prilej, vor fi făcuţi nevătămători.

— Şi să ştiţi, domnii mei, că cei doi fraţi obişnuiesc să se ţină de cuvânt.

— Pentru ca să împiedecăm toate aceste planuri, domnule Walker, aş vrea să-ţi ofer ajutorul meu... Şi acum vine ceea ce e mai însemnat pentru dumneata şi care a fost şi pricina faptului că şeful meu, domnul prefect m'a trimis încoace. Inainte cu vreo două săptămâni şi-a făcut apariţia în magazinul de bijuterii Hamsons et Marlicher un domn care s'a interesat în mod discret dacă „Degetul lui Dumnezeu" mai e de vânzare. Unul din cei doi proprietari ai magazinului i-a sfătuit să se adreseze bijutierului François Chevalier din Paris, pentru a-i cere lămuriri ce s'a făcut cu perla furată. Când auzi această veste, cumpărătorul rămase foarte surprins şi spuse că lucrează în numele maharadjahului din...

Atât Walker, cât și prefectul poliției, săriră de la locurile lor.

— Maharadjahul din...? Domnule Brisson, spune repede!

— Cum, maharadjahul din...? — stărui și prefectul.

— Nu înțeleg de fel pricina turburării dumneavoastră, domnilor! — răspunse polițistul belgian. — În sfârșit!... Așa dar, cumpărătorul era împuternicitul maharadjahului din Djaljapur.

— Slavă Domnului! Maharadjahul din Djaljapur, va să zică! Domnule de Brisson, această știre ne face să progresăm mult în cercetările noastre. Dar fii bun, te rog, și urmează! După aceea am să-ți lămuresc totul!

— Maharadjahul a dat împuternicire unui Rus, anume Alexandru Lubinski, fugit din patria lui de teama bolșevicilor, să cumpere pentru el prețioasa perlă. După ce-a încasat un aconto de cinci mii de lire, acest Lubinski a pornit la drum, împreună cu fratele său, Stanislaus, și de atunci n'a mai dat niciun semn de viață... Asta ar fi totul, domnii mei!

— Dacă nu sosim la vreme, maharadjahul primește perla, iar cei doi frați Rodzof pun mâna pe valoarea ei, zise detectivul englez.

— Cum adică, domnule Walker?

— Cei doi Lubinski nu sunt decât Paul și Petre Rodzof, cari au furat perla ca s'o vândă prințului indian.

— Ești sigur de asta?

— Ei, ce este, aprod?

— O scrisoare pentru Mister Walker, domnule prefect!

Detectivul luă plicul și-l desfăcu. In clipa următoare o înjurătură scăpă de pe buzele sale.

— Paul Rodzof dă iarăși semne de viață, domnii mei! — strigă el. — Ascultați obrăznicia.

Și citi cu glas tare:

„Domnului Jonny Walker, detectiv din Londra

„Amânarea nu însemnă iertare. Afară de asta, trebue să te grăbeşti, dacă vrei să pui mâna pe mine. In cazul că nu izbuteşti să mă arestezi până la 31 Decembrie anul acesta, dosarul cazului Rodzof se poate închide pentru totdeauna. — P. şi P."

— Asta e culmea nerușinării! exclamă prefectul.

— Cine râde la urmă, râde mai bine, domnule prefect! Şi am toate motivele să cred că noi vom fi aceia cari vor râde la urmă!

297. — Dela Chicago la Bombay.

După trei zile, sergentul numărul 6593 raportă că la hotelul „Grand Pacific" locuise un călător cu numele de Paul Roberts, dar că înainte cu două zile el plecase din Chicago, îndreptându-se spre San Francisco.

Jonny Walker arătă personalului hotelului fotografiile lui Paul Rodzof în diferitele sale travestiri şi stabili cu preciziune că Paul Roberts nu era nimeni altul decât primejdiosul răufăcător pe care îl căuta de atâta vreme.

Peste şase ceasuri, detectivul însoţit de comisarul belgian, porni pe urmele fugarului.

Locomotiva uriaşă a „Union-Pacific"-ului străbătea vertiginos câmpia, târând după sine luxoasele vagoane Pullman. Pretutindeni secerişul era în toiu. Maşini puternice, care tăiau grânele, le măcinau şi umpleau sacii cu făină, stârneau admiraţia călătorilor străini. Ogoarele de grâu păreau nişte mări nesfârşite, pe cari vântul uşor le ondula lin.

In această ţară, totul părea să aibă dimensiuni uriaşe, şi când locomotiva expresului urcă gâfâind coasta munţilor şi marele Lac Sărat se ivi înaintea călătorilor, cei doi poliţişti stăteau la fereastră, desfătându-se la minunata privelişte ce se desfăşura înaintea ochilor lor.

In sfârşit, după trecerea munţilor Sierra Nevada, trenul ajunse la San Francisco. Linia ferată se sfâr-

şeşte la Oakland, în faţa San Francisco-ului, care se află aşezat pe o peninsulă. Cei doi poliţişti coborîră la Oakland, de unde călătorii fură transportaţi la San Francisco, cu ajutorul pontoanelor plutitoare.

O scurtă călătorie cu maşina de-a lungul străzii Market şi cei doi bărbaţi se aflau înaintea impunătoarei clădiri a City-Hall-ului, Prefectura de Poliţie din capitala Californiei.

Cu toată ora înaintată, prefectul. Mister Lawrence, primi numaidecât pe reprezentanţii poliţiei europene. Biroul de urmăriri, care interprinsese în ajun o razzie în căutarea unei tinere perechi de răufăcători şi care, cu acest prilej, cercetase toate hotelurile din oraş, nu fu nici el în stare să dea vreo lămurire asupra primejdiosului criminal.

Aşa dar, celor doi poliţişti nu le rămase altceva decât să-şi urmeze călătoria, bizuindu-se pe concursul hazardului, în care Walker îşi punea toată nădejdea. Cel mai rapid mijloc de locomoţie părea să-l ofere vaporul „Kwanpo" care aparţinea societăţii japoneze „Toyo-Kisen-Kaisha" şi care părăsea portul a doua zi, cu destinaţia Jokohama.

Walker se simţi iarăşi însufleţit de nădejde, când minunatul vas trecu Poarta de Aur, care leagă golful San Francisco cu oceanul.

Călătoria ţinu opt zile. Cu câteva ceasuri înainte de sosirea la ţintă, se ivi în zare vulcanul Fuiyama al cărui pisc e veşnic acoperit de zăpezi.

Prefectul poliţiei din Yokohama, baronul Hokensai, se arătă foarte binevoitor faţă de cei doi poliţişti, însă spre părerea lui de rău nu era în stare să dea nicio lămurire privitoare la Paul Rodzof, alias Roberts, alias Lubinski.

Popasul următor trebuia să aibă loc la Hongkong. Cel dintâi vapor într'acolo pleca abia peste trei zile. Datorită însă, legăturilor prefectului, cei doi poliţişti izbutiră să-şi urmeze călătoria chiar a doua zi cu un yacht particular, pus la dispoziţie de contele Katsukava, directorul general al societăţii de navigaţie „Nippon-Yusen-Kaisha"

Walker şi tovarăşul său regretau din suflet că nu mai pot rămâne în Japonia ca să cunoască viaţa acestei ţări. In schimb, călătoriind pe bordul yachtului „Geisha" avură prilejul să cunoască obiceiurile şi chipul în care trăiesc Japonezii.

Cu cât se apropiau mai mult de portul Hongkong, cu atât mai mare era numărul vaselor ce le ieşeau în cale. Corăbii şi vapoare de toate mărimile pluteau pe undele mării. Jonce chinezeşti, cu călători îmbrăcaţi în veştminte împestriţate, atrăgeau luarea-aminte a tuturor.

In cele din urmă yachtul ancoră în port, în apropierea unui şir de vase de război englezeşti.

După cum era şi de aşteptat, nimeni nu izbuti să dea vreo lămurire asupra mult căutatului Paul Rodzof. Spre ghinionul poliţiştilor, însă, vaporul „Victoria" aparţinând societăţii „Peninsulan and Oriental Steam Company" părăsise portul cu un ceas înaintea sosirii lor la Hongkong.

Pe când Walker se mai afla în biroul de informaţii, un ofiţer de marină, care se dădu drept aghiotantul guvernatorului, se apropiă de el şi-l întrebă de ce e atât de grăbit să-şi urmeze călătoria. Walker arătă pricina şi atunci află cu bucurie că un crucişător englez urma să plece în curând la Rangonn. Datorită bunăvoinţii guvernatorului, cei doi poliţişti fură primiţi pe bordul vasului de război. După socotelile căpitanului, peste cel mult trei ceasuri crucişătorul trebuia să ajungă din urmă vasul „Victoria" ceea ce îngădui celor doi să-şi urmeze călătoria pe bordul acestui vapor, economisindu-le astfel douăsprezece ceasuri.

Pe bordul crucişătorului, Walker făcu cea mai rapidă călătorie pe apă din viaţa lui. După trei ceasuri, norul de fum al vasului „Victoria" se ivi în zare, şi când vaporul se opri în larg, crucişătorul se apropiă de el încetişor şi debarcă pe cei doi călători. Câteva minute mai târziu, cele două vase erau

iarăşi depărtate unul de altul şi maşinile „Victoriei" se puseră din nou în mişcare.

Trecuseră câteva ceasuri. Walker şi comisarul belgian stăteau în sala de lectură şi citeau ziarele, pe cari nu le mai răsfoiseră de câteva zile. Detectivul englez tocmai cerceta cuprinsul lui „Japan Gazette" când un reportaj îi atrase luarea-aminte.

— Domnule de Brisson, îţi aminteşti de întâmplarea pe care ţi-am povestit-o în timpul călătoriei cu „Union Pacific"? — întrebă el, deodată.

— Da, era vorba dacă nu mă înşel, de un atac săvârşit asupra trenului cu care ai venit de la Pittsburg la Chicago?

— Întocmai, văd că ai memorie bună! Aşa dar, iată ce scrie „Japan Gazette":

„Cititorii noştri îşi amintesc de sigur, de afacul banditesc săvârşit împotriva expresului de Chicago, cu care prilej toţi călătorii au fost jefuiţi de lucrurile de preţ pe care le aveau asupra lor. Credem, de asemeni, că cititorii îşi aduc aminte şi de epilogul acestei tâlhării care s'a terminat cu moartea unui pasager şi a agitiotantului femeii care se afla în fruntea banditilor. Iată acum amănuntele acestei tragedii: Încă din copilăria lui, tânărul Pedro Zomas nutrea o dragoste puternică pentru prietena lui „La bella Juanita" — acesta e numele femeii care conducea banda de tâlhari. Tatăl lui Pedro Zomas era cunoscut pretutindeni ca un cămătar lacom şi mai toţi locuitorii din ţinut îi datorau bani

„Pentru a înăbuşi patima unicului său fiu, Don Zomas aduse la sapă de lemn pe tatăl frumoasei Juanita, care îşi puse capăt zilelor. Mama tinerei fete nu supravieţui mult morţii soţului ei, astfel că Juanita rămase singură pe lume şi părăsi ţinutul în care îndurase atâtea necazuri. După puţin timp ea fu dată uitării, până când o bandă de tâlhari îşi făcu apariţia în împrejurimi şi tatăl lui Don Pedro căzu răpus de gloanţele lor. Un notar din Sacramento, la care se afla testamentul bătrânului că-

mătar, făcu cunoscut locuitorilor că defunctul lăsase datornicilor săi o mare parte din avere; pricina acestui act de mărinimie nu s'a stabilit nici până astăzi.

„După moartea tatălui său, Don Pedro plecă cu mama lui la Chicago, spre a-şi urma studiile şi locui acolo până ce fu oprit şi el în chipul arătat.

„Acum două zile, frumoasa Juanita şi-a pus capăt zilelor la mormântul părinţilor ei, după ce trimisese notarului din Sacramento mărturisirea scrisă a faptelor săvârşite în ultima vreme.

„Astfel s'a desvăluit taina multor tâlhării făptuite de îndrăzneţii banditi, precum şi misterul care învăluia moartea tânărului Don Pedro: — fosta lui iubită îl răzbunase împotriva aceluia care îi luase viaţa, crezând că astfel va face pe plac femeii care se afla în fruntea lor.

— Ce-i drept, foarte interesant, domnule Walker! — exclamă comisarul belgian. — Cum spuneai că-l cheamă pe bijutierul parizian de la care s'a furat „Degetul lui Dumnezeu"?

— François Chevalier.

— Ţi-am pus întrebarea, fiindcă citisem numele acesta în pagina rezervată Indiei a ziarului „Morning Post".

— Scrie ceva despre el?

— Despre el nu, însă poate că e vorba de fiica lui. Iată notiţa din gazetă:

„După cum ne relatează redactorul nostru, domnişoara Grace Chevalier din Paris, care se află în India de câtăva vreme, a dispărut fără urmă acum două zile. Poliţia face cercetări într'o anumită direcţie. Vom reveni în curând cu amănunte asupra acestui caz".

— Ei, drace! — exclamă Jonny Walker. — Să ştii că afacerea se complică, dragul meu! Acum nu mai avem de căutat o singură perlă, ci două...

— A doua e, de sigur, fiica bijutierului?

Intocmai. Tânăra fată a pornit pe urmele hoțului, însoțită de un tânăr aristocrat englez.

— India cu misterele ei! Ei, dragă Walker, chestia ar putea deveni foarte neplăcută pentru tânăra fată, căci...

Comisarul se întrerupse, băgând de seamă că tovarășul său se străduia din răsputeri să prindă frânturi dintr'o convorbire care avea loc la o masă ceva mai îndepărtată.

In jurul acesteia se aflau două doamne și trei bărbați cari discutau cu însuflețire. Din gesturile lor se vedea cât de colo că era vorba de oameni din cea mai aleasă societate.

— Da, doamnă... briliante pe jumătate preț și totul e veritabil.

— Care e numele agentului?

— Lubinski... da, Paul Lubinski. Dacă nu mă înșel, pronumele... Firește, stimată doamnă... absolut veritabile.... giuvaieruri minunate!

— Păcat, în Hongkong spuneai... ești sigur de asta?...

— ...acum cinci zile în „Palace Hotel"... nu încape nicio îndoială... bucuros, stimată doamnă.... da, și în Bombay... chestia se face lesne!

In acea clipă se auzi sunetul gongului care chema la masă pe călătorii din clasa întâia. Walker, care se străduise să asculte convorbirea și tresărise la auzul numelui de Lubinski, regreta din inimă această întrerupere neplăcută.

In schimb, a doua zi dimineață, la dejun, izbuti să se „împrietenească" cu stewardul-șef, căruia îi strecurase o bancnotă de o liră și, după puțin timp, detectivul se afla înaintea călătorului care vorbise în ajun doamnei de agentul Lubinski din Bombay, de la care se puteau cumpăra bijuterii cu jumătate preț.

Peste puțin timp Walker făcu cunoștință și cu ceilalți, iar în curând convorbirea deveni foarte în-

sufletită. Muncit de gânduri, vestitul detectiv își îndreptase privirea spre mâna stângă a celei mai bătrâne din cele două femei, o anume doamnă Balfour, al cărei deget mic era împodobit de un inel cu un diamant foarte prețios.

— La ce te gândești, Mister Walker? — întrebă, deodată, bătrâna.

— Admiram piatra inelului dv., stimată doamnă! - răspunse detectivul.

— Nu ești cel dintâiu care o admiri. Inelul e un dar din partea maharadjahului din Djaljapur, care mi l-a dat el însuși cu prilejul unei vizite.

Walker izbuti cu greu să-și ascundă bucuria care îl cuprinse la auzul acestui nume.

— In cazul ăsta, sunteți în măsură să știți dacă bogăția prinților indieni e într'adevăr atât de mare cum se spune?

— Datorită bunăvoinței maharadjahului am avut prilejul să arunc o privire în tezaurul său.

— Și ce ați văzut acolo? — cercetă detectivul, cu înfrigurare.

— Ceea ce am văzut nu se poate uita niciodată, domnii mei! Ceva din „O mie și una de nopți"... giuvaieruri neprețuite... privelișteа ce se înfățișa ochilor mei nu găsește asemănare.

— Iertați-mi curiozitatea, stimată doamnă... giuvaierurile sunt toate moștenite de la strămoși, sau maharadjahul și-a îmbogățit colecția cumpărând și el ceva rarități?

— Asta n'aș putea să vă spun. Conmeseanul nostru, însă, Mister Smith, ar fi în măsură să vă dea lămuriri în această privință.

— Mister Smith, îmi dați voie...

— Imi pare rău, domnule Walker, dar nici eu nu sunt prea bine informat. Tot ceea ce știu, am aflat de la un agent din Bombay, care a mijlocit de multe ori maharadjahului cumpărarea de giuvaieruri. E vorba de un Rus de familie bună, la care găsești întotdeauna bijuterii de ocazie, pe care le vinde mult mai ieftin decât prețul nietii.

- Asta mă interesează nespus, domnule Smith — zise detectivul. — Sunt mare amator de bijuterii și perle și m'aș folosi de prilej, dacă aș putea cumpăra ceva ieftin.

— Dar și inelul dv. pare să fie foarte prețios, domnule Walker! — se amestecă în vorbă doamna Balfour. — Socot că are o valoare tot atât de mare ca și al meu.

— E darul unui miliardar din New-York.

— Serios? După cât se pare, nu e rău să ai legături printre bogătași. De sigur că e un dar cu prilejul onomasticei?

— Nu, mi l-a dat drept răsplată pentru un serviciu făcut... Domnule Smith, dacă nu te superi, ți-aș mai pune o întrebare: Unde locuiește agentul din Bombay?

— Deocamdată nu știu nici eu, dar cred că voiu putea afla adresa lui. L-am întâlnit la hotelul „Britania" din Hongkong chiar acum câteva zile și-mi spunea că se înapoiază curând la Bombay.

Din clipa aceasta, Jonny Walker era cel mai vesel călător de pe bordul vasului. Tovarășul său, care fusese informat despre cele aflate, se bucura și el de succesul detectivului.

Peste puțin ajunseră la Singapore. Vasele tuturor națiunilor se înghesuiau în strâmtoarea Malaka, după a cărei trecere „Victoria" se îndreptă spre Colombo.

Walker stătea de vorbă foarte adesea cu noile sale cunoștințe, dar se feri să mai discute despre cumpărarea giuvaierurilor, căci nu voia să trezească bănuieli.

In cele din urmă vaporul ajunse în portul Bombay. La ora două după amiază el ancoră la debarcaderul din apropierea vămii.

Printre numeroșii călători cari coborîră la Bombay, se aflau, în afară de cei doi polițiști, doamna Balfour și unul din însoțitorii ei, Mister Chapmann. Acesta din urmă trase la „Hotel de Nice" iar cei ralți trei luară camere la „Savoy-Hotel".

Cereți mâine numărul 166 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

297. — Moartea lui Urez.

Ţipătul care răsunase în subterana închisorii nu izbucnise din pieptul lui Boris Verodin, ci era ţipătul de durere al celor trei călăi cekişti.

Boris Verodin se străduise din răsputeri să se împotrivească chinuitorilor săi, cari încercau să-i vâre mâinile în plumbul topit. Cu toate acestea, duşmanii lui fiind mai numeroşi, izbutiră să-i încleştеze braţele şi tânărul simţi lichidul arzându-i pielea. La un moment dat, însă, făcu o sforţare supraomenească şi-şi trase mâinile înapoi, scăpând astfel de grozava soartă ce-i fusese hărăzită. Călăii săi alunecară înainte şi căzură cu mâinile în plumbul topit, împroşcându-l în lături. In clipa următoare, Boris Verodin izbi cu piciorul în cazan, care se răsturnă şi conţinutul lui se scurse pe pardoseala celulei.

Ceilalţi o sbughiră din încăpere, în timp ce cei trei ticăloşi ridicară mâinile arse, scoţând răcnete de durere.

Boris Verodin privi întunecat în jurul său. Avea şi el câteva răni, însă din fericire numai braţele îi fuseseră atinse de picăturile de plumb topit.

Selzikovia, judecătorul de instrucţie, rămase îngrozit. Dacă lucrurile ieşeau la iveală, putea să se aştepte la mari neplăceri.

In cele din urmă, magistratul părăsi încăperea şi porunci ca cele trei victime să fie transportate numaidecât la infirmeria închisorii, iar arestatul să fie dus înapoi în celula sa.

Când intră în birou, Selzikovia găsi un ordin de la guvernul din Moscova, prin care i se punea în vedere să nu se folosească, în niciun caz, de mijloace prea aspre spre a smulge mărturisiri arestatului.

- Asta mai lipsea acum! — murmură el, cu ciudă. — Dacă se află cele întâmplate, nu va fi tocmai bine de mine.

După amiază se văzu nevoit să dea ordin ca arestatul să fie dus la infirmerie, întrucât el se plângea de dureri mari. Inainte de asta, însă, magistratul mai avu o convorbire cu Boris Verodin, pe care încercă din nou să-l îndemne la mărturisiri. Dar tânărul rămase dârz.

In timpul zilei, la căpătâiul bolnavului îşi făcu apariţia o soră de caritate, care pricinui multă bucurie sărmanului tânăr. Era Vera Ulkitzki, sora lui Iesta. Frumoasa fată privea cu duioşie şi sfiiciune la acela pe care îl văzuse mereu în gândurile ei. Chipul ei distins, învăluit în năframa albă, părea al unei sfinte.

Şi Vera Ulkitzki era, într'adevăr, o sfântă! Părinţii îi scriseseră să vină în Franţa şi să locuiască alături de ei, unde ar fi fost lipsită de grija zilei de mâine, unde o aştepta liniştea şi mulţumirea pe care o poate da un traiu tihnit. Ea, însă, rămăsese credincioasă misiunii ei, care îi cerea să stea mereu alături de numeroşii nenorociţi, cărora le aducea alinare.

De zece zile, tânăra soră de caritate îşi făcea serviciul în infirmeria închisorii şi deşi văzuse până acum multe nenorociri ceea ce vedea acum o făcu să rămână îngrozită.

Uneori trebuia să îngrijească de condamnaţii la moarte, cari îşi smulgeau părul şi o rugau cu lacrimi în ochi să le dea otravă, numai să scape de călăii Cekei. — Vera, însă, n'avea putinţa să le dea o mână de ajutor, căci alţii, mai puternici decât dânsa, hotărîseră de soarta arestaţilor. Singurul lucru ce-l putea face era să-i mângâie cu vorbe blânde, pline de înţelegere omenească.

— Vera... tu, aici? — murmură Boris, cuprins de o turburare fără seamăn.

— Dar tu cum ai ajuns aici, Boris?—întrebă ea, cu glas tremurător.

Prizonierul privi în jurul său. Din întâmplare nu se afla niciun paznic prin apropiere.

— Au vrut să mă supună la torturi! — murmură el. — Era cât p'aci să-mi ardă mâinile... am avut noroc, însă!

Vera făcu ochi mari. Era cu putință, oare? Firește, căci Boris, nu mințea niciodată.

Tocmai vroia să-i ceară lămuriri, când se ivi paznicul, care îi privi bănuitor, apoi se apropiă de patul bolnavului.

— Nu e voie să stai de vorbă cu arestații, soră! — zise el, cu asprime. — Bandajează-l, altceva n'ai de făcut.

Vera aţinti spre Boris o privire prevenitoare, pe care tânărul o înțelese. El rămase tăcut, deşi fusese gata să izbucnească.

Paznicul se depărtă iar şi sora de caritate începu să examineze mâinile rănitului. Arsurile nu erau prea grave şi aveau să se tămăduiască în curând. In timp ce i se schimba pansamentul Boris Verodin povesti în şoaptă tot ce se întâmplase.

Tânăra soră de caritate îşi simți ochii împăienjeniți de lacrimi. Il iubise întotdeauna pe bărbatul acesta şi numai fratele ei îi cunoştea taina, numai el ştia ce se petrecea în inima nefericitei sale surori.

— Ce face Iesta? — întrebă Boris Verodin, după ce îi istorisise totul.

— Nu l-am văzut de multă vreme — răspunse Vera. — Am atâta de lucru încât nu-mi rămân decât patru ceasuri pe zi ca să mă odihnesc. Ah, dacă ai şti câte drame se petrec aici!

— Care va să zică nu știi nimic nici despre Urez?

— Nu, căci nu m'am văzut nici cu el în ultimul timp. Cea din urmă oară când am avut de face cu prietenul nostru, l-am găsit foarte bolnav și tare mă tem că n'o s'o mai ducă mult. Doctorul mi-a destăinuit că plămânii lui sunt roși de o boală care nu iartă...

Boris Verodin clătină capul, cu întristare.

— Știu, luptă mereu pentru cauza cea sfântă să-și închipuie că poate veni în ajutorul altora, rămânând el fără adăpost și flămând.

— Da, așa e dânsul — încuviință sora de caritate.

— Ascultă-mă, Vera, ești hotărîtă să rămâi aici? — întrebă Boris, deodată. — Vrei să-ți închini viața în slujba statului? Gândește-te, ești tânără și ai dreptul la fericire... De ce nu pleci în Franța, unde se află părinții tăi?

Un zâmbet îndurerat se ivi pe buzele tinerei fete, în timp ce chipul i se îmbujoră.

— Am dreptul la fericire? — repetă ea, cu tristețe. — Nu, te înșeli, Boris Verodin! Eu trebue să mă jertfesc pentru binele fraților mei, cari au fost asupriți atâta vreme de sbirii Țarului. Aceștia au dreptul la fericire, căci au îndurat de ajuns până acum...

— Vera, recunoștința e o floare care crește foarte rar... Semenii noștri, mai ales, nu știu să răsplătească jertfele făcute pentru ei. Crede-mă pe mine, o știu din proprie experiență!

Tânăra își dădu capul pe spate și o tristețe adâncă se întipări în ochii ei frumoși.

— Spune-mi, Boris, ai fi în stare să pleci din Rusia pentru totdeauna? — murmură ea.

— Să plec din Rusia? — răspunse prizonierul.

— Iți închipui, oare, că mă vor lăsa să le scap din mână? Doar vezi prea bine ce au încercat să-mi facă... Nu, n'are nicio însemnătate dacă vreau să rămân aici sau să părăsesc țara.... soarta mea va fi aceeași: mă vor împușca, fiindcă nu le poate ieși din minte gândul că sunt un trădător... un ticălos, care s'a atins de bunurile patriei, care a furat aurul menit să aducă alinare atâtor nenorociți....

Boris rămase cu privirea pierdută în gol, în vreme ce tânăra își trase cu blândețe mâna dintr'a lui.

— Bine, dar dacă vei fi pus în libertate? — urmă ea, după un răstimp. — Spune-mi, atunci ai părăsi Rusia?

— Taci, Vera... despre asta nu poate fi vorba în niciun caz! Cum îți închipui că mă vor pune în libertate? Nu, dacă au fost în stare să ridice mâna împotriva aceluia care s'a jertfit pentru binele poporului, atunci nu mai încape îndoială că nimic nu-i poate abate de la presupunerile lor.

In acea clipă, paznicul se ivi din nou în încăpere, urmat, la oarecare distanță, de câteva persoane. Vera se retrase în grabă, dar tresări când recunoscu pe fratele ei, care sosise odată cu ceilalți. Urez se afla și el printre aceștia. Văzându-i, frumoasa soră de caritate păși cu hotărîre spre noii sosiți. Judecătorul de instrucție, care rămăsese ceva mai de o parte, părea foarte încurcat și-și ștergea mereu năduşeala care îi brobonea fruntea.

— Tu aici, Vera? — exclamă fratele ei, plin de bucurie.

Cei doi tineri se îmbrățișară, apoi Iesta povesti în grabă surorii sale că Boris Verodin era nevinovat și comoara fusese găsită.

In cele din urmă se ivi și Irina care își roti ochii prin încăpere. La un moment dat, își zări fra-

fele şi, năpustindu-se spre el, îngenunchiă lângă patul său, privindu-l cu îngrijorare.

— Boris... eşti liber... aurul a fost găsit...

Revoluţionarul se ridică în capul oaselor, apoi, fără să ţină seamă de dureri, întinse braţele şi-şi îmbrăţişă sora.

Ceilalţi se apropiară şi ei. După ce tânărul le întinse pe rând mâinile rănite, Irina îi istorisi ceea ce pătimise şi cum fusese găsită comoara furată.

Ochii arestatului sclipiră, deşi o umbră de neîncredere mai sălăşluia în inima lui. Apoi, însă, când Ilino îl felicită, când Urez şi Iesta îi strânseră mâinile, înţelese şi el că ceea ce auzise era adevărul curat.

Dorința lui Ilino, care ținuse ca Boris să ia parte la expediția pentru transportarea aurului, nu putea fi înfăptuită, căci rănitul trebuia să rămână în pat din pricina frigurilor cari începuseră să-l scuture cu putere. In schimb, președintele Comitetului Central luă hotărîrea ca bolnavul să fie transportat într'un spital mai ca lumea. Boris se împotrivi, însă, susținând că vrea cu tot dinadinsul să rămână în infirmeria închisorii, până ce va putea părăsi patul.

Vera zâmbi fericită, căci în acest chip îl mai avea câteva zile lângă dânsa. Era cea din urmă bucurie pe care i-o mai putea hărăzi bărbatul iubit, căruia, însă, nici prin minte nu-i trecea ce fericită se simțea biata fată.

Vorbiră multă vreme, căci fiecare voia să afle câte ceva, dar la un moment dat își făcu apariția medicul, care interzise cu strășnicie ca bolnavul să se mai obosească.

Ilino se apropiă de judele-instructor și aținti asupra lui o privire amenințătoare.

— Asta o să te coste scump, tovarășe! — scrâșni el. — Voiu purta de grijă ca guvernul să afle tot ceea ce s'a petrecut aici, căci trebue să luăm măsuri împotriva acelora cari se folosesc de metodele fostului regim. Din păcate, există încă mulți oameni cari își înțeleg greșit datoria și abuzează de puterea lor.

Cei de față își luară rămas bun dela Boris Veredin. Un singur lucru nu fusese lămurit, căci nimeni n'avusese curajul să răpească nădejdea sărmanului tânăr, care îndurase atâta, deși era nevinovat. Niciunul din ei nu avusese curajul să-i destăinuiască moartea Natașei.

De unde să știe ei că frumoasa prințesă se afla la Berlin și căzuse în ghiarele unei femei, care voia să facă dintr'însa o marfă?

Urez și Iesta știau, doar, că frumoasa prințesă își găsise moartea tocmai în clipa care trebuia să fie cea mai frumoasă din viața ei, — tocmai atunci când urma să se întâlnească cu acela spre care se îndreptaseră mereu năzuințele ei. Da, așa le spusese Petroneff, când se înapoiase din Cronstadt, fără însoțitoarea lui.

Sașa știa și ea același lucru și telegrafiase nepotului ei trista veste. După cât se părea, însă, Boris nu primise această telegramă, căci vorbea mereu de revederea cu scumpa lui soție și îi întrebase când plecase ea din Rusia, deoarece până în clipa când cekiștii îl prinseseră la Nisa, el nu primise încă nicio știre din partea ei.

Prietenii tânărului ocoliră răspunsul, căci fiecare știa prea bine că această veste i-ar răpi tot curajul, ba poate că l-ar îndemna chiar la un gest nechibzuit...

Așa dar, părăsiră cu toții încăperea fără să pomenească ceva despre tragicul sfârșit al prințesei. După puțin timp ajunseră la gară, căci trebuiau să plece cât mai curând spre locul unde se aflau prețioasele lăzi cu aur.

— Cum o fi ajuns, oare, la încredințarea că soția lui mai e în viață? — întrebă Urez, îngândurat, în timp ce se aflau în tren.

— S'au petrecut, doar, atâtea lucruri ciudate în vremurile astea agitate! — răspunse Iesta, cu tristețe. — Nu mai știu nici eu ce să cred! După cum spunea Boris, ar fi primit o altă telegramă din partea Sașei, care i-a trimis o veste tocmai contrarie celei dintâi. Insă abia alaltăieri am vorbit cu bătrâna, care mai jelește încă după scumpa ei prințesă. Sărmanul Boris, ce desamăgire o să aibă când va afla că Sașa n'a trimis a doua telegramă și habar n'are de cuprinsul ei.

— La înapoierea noastră, trebue neapărat să vorbim cu dânsa şi să-i atragem luarea-aminte că trebue să-i comunice cruda veste cu multă băgare de seamă — propuse Iesta.

O tăcere grea domni câtăva vreme. Iesta Ulkitzki nu-şi deslipea privirile de la frumoasa Irina, care luase loc în faţa lui. Turburarea care o cuprin-

sese gândindu-se la însemnata ei misiune îi îmbujorase obrajii, în vreme ce ochii-i albaştri scânteiau de o tainică fericire.

Cu toate astea avea şi dânsa necazuri, căci era îngrijorată de soarta fratelui ei vitreg, care nu bănuia ce se întâmplase. De ce fusese soarta atât de crudă cu dânsul? De ce-i răpise fiinţa iubită?

Tânăra începu să chibzuiască. Ciudat, nu-şi

pentru Boris aceeaşi dragoste nețărmurită, dar nu mai era acelaşi simțimânt de odinioară, nu era dorința aprinsă după îmbrățişările sale. Mai mult chiar: ar fi vrut să-l vadă fericit alături de Natașa. Deodată, un alt gând îi străbătu mintea. Dacă Natașa nu mai era în viață, cine avea mai mult drept asupra lui Boris decât Vera?

Irina păru atât de mirată de acest gând, încât clătină capul nedumerită. Cât de mult suferise atunci, când Natașa îi destăinuise dragostea ei, în coliba pădurarului! Toată fericirea ei, toate năzuințele i se spulberaseră în urma acestei mărturisiri — iar acum se gândea cu nepăsare că Boris Verodin aparținea alteia!

În acest timp, Iesta o privea cu luare-aminte şi-şi dădea seamă că ceva se petrece în sufletul ei. La un moment dat, tânăra se simți atrasă spre fostul prinț, își schimbă locul şi se așează lângă el.

Urez se ghemuise într'un colț al compartimentului, unde adormise. Era foarte prăpădit şi cearcăne vinete se iviseră dedesubtul ochilor săi. Chipul căpătase o culoare aproape galbenă, iar la tâmple se vedeau vinele întocmai ca niște linii albastre pe o hartă.

— Vrei să-mi spui ceva, Irina? — întrebă Iesta, îngândurat.

— Da, răspunse fata, care se simți, deodată, copleşită de o fericire fără margini.

— Haide, spune-mi ce ai pe suflet... Ştii doar că voiu face pentru tine tot ce-mi va sta în putință.

— Ascultă-mă, nu eşti de părere că Vera, sora ta, e cea mai nimerită să ia în inima lui Boris locul nefericitei sale soții?

Iesta tresări speriat. La orice se aşteptase, numai la asta nu. Tovarăşa lui rostise cu atâta liniște aceste cuvinte, — şi numai cu o adâncă părere de

rău pentru nenorocirea lui Boris — încât tânărul rămase înduioşat. Işi înăbuşise ea, cu adevărat, aceastǎ dragoste? Nu mai ţinea la fratele ei vitreg?

Iesta clătină capul, cu neîncredere.

— Te înşeli, Irina — răspunse el, după un răstimp. — Boris n'o va uita niciodată pe scumpa lui Natasa, căci a iubit-o cu tot focul tinereţii sale. O femeie ca dânsa nu poate fi uitată nici dincolo de mormânt...

— Crezi că există asemenea iubiri, Iesta? — întrebă fata, dusă pe gânduri.

— Tu nu crezi? — zise el, cu un zâmbet îndurerat.

— Nu ştiu nici eu ce să mai spun, Iesta... Odinioară nu mă îndoiam că există iubiri cărora nu li se poate împotrivi nimic şi am îndurat multe chinuri din pricina dragostei mele nefericite. Astăzi, însă, mă mir eu singură, văzând că această flacără s'a stins în inima mea.

— Eu, însă, mai iubesc şi acum, Irina... iubesc cu aceeaşi patimă ca şi la început şi sunt sigur că niciodată nu mă voiu putea apropia de altă femeie.

Tânăra fată roşi până în albul ochilor şi un simţimânt de fericire o cuprinse.

După câteva ceasuri coborîră din tren şi se îndreptară cu toţii spre ruinele mânăstirii. Irina tremura de nerăbdare. Nu cumva, între timp, puseseră alţii mâna pe comoară?

Din fericire, teama ei se dovedi neîntemeiată. Totul era aşa cum fusese lăsat — chiar şi cele două cadavre mai erau acolo, cu singura deosebire că nu mai rămăseseră decât oasele din ele. Lespedea se afla şi ea la locul ei, aşa cum o văzuse Irina ultima dată.

Incăperea subterană în care fuseseră ascunse preţioasele lăzi era pe jumătate umplută cu apă. Ilino

coborî în adâncime însoţit de câţiva tovarăşi. Se făcu socoteala banilor şi văzură că lipsesc câteva milioane, dar aceasta n'avea mare însemnătate, ţinând seamă de valoarea uriaşă a comorii.

Chiar în aceeaşi zi, Urez, Iesta şi Irina se înapoiară la Petersburg, unde agitatorul îşi luă rămas-bun dela prietenii săi şi porni în grabă spre căsuţa-i singuratecă, întrucât nu se simţea de loc bine. Trupul său uscăţiv era scuturat de friguri şi o oboseală de moarte îi înţepenise aproape membrele, care-i păreau grele ca plumbul. Cu toate astea, curajosul bărbat nu pomenise celor doi tineri despre boala lui.

Irina şi Iesta se îndreptară spre casa în care Boris se căsătorise cu Natalşa, şi în curând ajunseră acolo. La ferestrele de sus se vedea o umbră care rătăcea de colo până colo.

Era Saşa, bătrâna cameristă a prinţesei.

Iesta rămase locului şi cuprinse mâna însoţitoarei sale. Abia putea să-şi stăpânească turburarea, deşi ştia prea bine că acum îi era îngăduit să-i mărturisească dragostea pe care o nutrea de atâta vreme.

— Irina, în această casă Boris Verodin a devenit cel mai fericit om de pe pământ... zise el. Vrei să răsplăteşti şi tu dragostea unui bărbat, care te-a iubit cu patimă şi te va iubi până dincolo de mormânt?

Irina lăsă capul în jos. Nu era nimeni în jurul lor. Mirosul îmbătător al florilor de vară era adus de adierea vântului, din spre grădiniţa pe care Saşa o îngrijea cu dragoste. Cerul părea o mare de foc.

Şi, deodată, Irina se alipi de tânărul revoluţionar, care începu s'o sărute cu patimă, fără să ţie seamă de faptul că se auziră paşi în apropiere şi câţiva trecători trecură pe lângă ei.

In cele din urmă, Iesta o luă de braţ şi păşiră în coridorul întunecat al casei, unde o atrase iarăşi la pieptul său, soptindu-i, cu glas tremurător, cuvinte

de dragoste. Apoi, cei doi tineri urcară treptele și intrară în odaia bătrânei.

— Irina... îngerașul meu... tu, aici? — strigă Saşa, plină de bucurie, îmbrățișându-și nepoata.

Firește că tânăra fu nevoită să istorisească tot ce pătimise. In acest timp, însă, schimba mereu priviri cu însoțitorul ei, ceea ce Saşa nu băgă de seamă decât la sfârșit, căci povestirea nepoatei sale o interesa prea mult.

— Dar ce e cu voi? — întrebă ea, în cele din urmă, rotindu-și ochii de la unul la altul. — Nu cumva sunteți logodiți?

— Ai ghicit! — răspunse Irina, cu un zâmbet șăgalnic.

— Hm... la drept vorbind, erai menită altuia — mormăi Saşa. — Am fost nevoită să făgăduiesc bunicii tale că vei fi soția lui Boris Verodin... și acum, iată că-mi încurci toate socotelile.

Irina, însă, nu-i luă în nume de rău aceste cuvinte.

— Știu că bunica ne vroia binele, mie și lui Boris — zise ea. — Dar ai putut, oare, să împiedeci căsătoria lui cu Natașa? Și-apoi, îți închipui cumva că Boris mă vrea pe mine? Nu, matușca, lasă planurile astea, cari nu se pot înfăptui niciodată. Mai bine gândește-te că trebue să destăinuiești fratelui meu vitreg trista veste a morții scumpei sale soții... Eu nu mă simt în stare să-i vorbesc despre asta... și, apoi, e datoria ta...

Saşa își dădu seamă că tânăra avea dreptate. Felicită deci pe cei doi tineri, apoi Irina rămase la dânsa, în vreme ce Iesta porni grăbit spre casă, căci trebuia să împărtășească prietenului său marea veste. Da, Urez, tovarășul său nedespărțit, avea să fie al doilea om care să afle că visul său se înfăptuise în sfârșit

Urcă treptele în goană şi se năpusti în odaie, unde agitatorul stătea la fereastră, nemişcat.

— Urez, închipuie-ţi....

Tânărul se întrerupse, cuprins de neliniste. Ce însemna asta? De ce nu se ridicase prietenul său? Aprinse un chibrit şi-l apropiă de faţa agitatorului.

— Urez, dormi? — strigă el, sgâlţâindu-l de umeri.

Da, Urez, dormea, însă dormea somnul de veci. Chipul său palid era blând ca întotdeauna... Dragostea, pentru semenii săi îl împinsese în ghiarele morţii!

Sărmanul agitator avusese o moarte uşoară, după cum se vedea după liniştea întipărită pe faţa lui.

Iesta stătea ca încremenit înaintea prietenului său şi lacrimi fierbinţi îi şiruiau pe obraji. Moartea pusese capăt unei vieţi închinate tovarăşilor săi de suferinţă. Omul acesta se jertfise pentru izbânda cauzei lor, dar nu-şi văzuse înfăptuit visul cel mare. Dimpotrivă, foarte mulţi din semenii săi dovediseră că toate străduinţele adevăraţilor liberatori ai poporului fuseseră zadarnice. Cu toate astea, Urez nu se răsvrătise împotriva lor, nu-i duşmănise, ci rămăsese mereu acelaşi, până la moarte, când trecuse, senin, într'o lume mai bună, în care avea să găsească, poate răsplata faptelor sale de pe pământ.

In cele din urmă, Iesta ridică trupul neînsufleţit al prietenului şi-l depuse pe culcuşul aspru de lângă perete. In viaţă nu simţise asprimea culcuşului — acum cu atât mai puţin.

Tânărul rămase de veghe la căpătâiul celui mai nobil dintre tovarăşii săi. Ziua îi adusese fericirea pe care o aştepta de atâta vreme — noaptea, însă, aruncase un văl negru, de doliu, care-i întuneca bucuria.

Cereţi mâine numărul 167 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

299. — Maharadjahul din Djaljapur.

Unul din călătorii, cari locuiau la hotelul „Palace" din Bombay, era ocupat să dicteze ceva la maşină unui tânăr cu trăsături de Italian.

Pasagerul vârâse mâinile în buzunare şi se plimba prin încăperea acoperită cu un covor moale, care-i înăbuşea sgomotul paşilor. Avea chipul îmbujorat, doi ochi sclipitori, plini de inteligenţă, iar părul de un blond închis, era pieptănat cu îngrijire.

Dimpotrivă celălalt nu prea trezea încredere şi avu mare noroc că patronul său nu băgase de seamă privirile străpungătoare pe cari i le arunca atunci când se întrerupea din dictat.

— Când l-ai văzut pe fratele meu, Torsini? — întrebă bărbatul blond, adresându-se secretarului său.

— Acum două zile, Mister Paul.

— Şi l-ai vestit de sosirea mea?

— Yes, Sir! Fratele dv., însă, susţinea că nu vă poate vorbi decât astăzi, căci o chestiune însemnată..

— Lasă, cunosc eu prea bine chestiunile astea însemnate ale fratelui meu! Mereu aventuri de dragoste, cari ne pricinuiesc cele mai mari neplăceri... A bătut cineva?

— Yes, Sir!

— Intră!

Bărbatul care îşi făcu apariţia în încăpere şi se apropiă cu paşi mari de acela căruia Italianul îi spusese Mister Paul, semăna cu acesta din urmă ca două picături de apă.

— Paul!

— Petre! Unde ai fost până acum, băiatule? Te aştept de două zile şi tu nu dai niciun semn de viaţă! Dacă Torsini nu te-ar fi întâlnit, sunt sigur că nici nu te-ai fi sinchisit de sosirea mea! Sau... poate că mă înşel?

— Te înşeli rar, frăţioare, de astă dată însă crede-mă că ai făcut o presupunere greşită. Am avut o chestie foarte însemnată...

— Lasă că ştim noi, muieratecule! E frumoasă, cel puţin?.... Dar acum să lăsăm asta şi să ne ocupăm de afaceri....

— Fireşte, veşnic te ocupi de afaceri, Paul! Ia spune, cum stăm cu perla? Totul e în ordine?

— Până acum, da! Ce-i drept, am avut la Chicago oarecari neplăceri şi eram cât p'aci să dau de dracu' din pricina neghiobiei unuia din oamenii noştri. După cum vezi, însă, am izbutit să scap nevătămat, deşi douăzeci şi şapte din tovarăşi au fost ucişi, răniţi sau arestaţi. Pitt e mort şi el.

— Chestia e: perla se află în siguranţă?

— Asta da! O vezi la cravată.

— Bine, dar perla de la cravata ta e neagră, pe câtă vreme „Degetul lui Dumnezeu"....

— ...are o culoare alb-gălbuie, la lumina artificială capătă o strălucire roşie, iar la întunerec are însuşirea de a răspândi raze de lumină. — Asta se poate citi în raportul telegrafic al poliţiei din Paris, care a trimis pretutindeni descrierea preţioasei nestemate. Deocamdată „Degetul lui Dumnezeu" a devenit negru, însă pot oricând să-l readuc în starea lui dela început. Ei, acum eşti mulţumit?

— Fireşte! Inainte de toate mă bucur nespus că nu ţi-ai pierdut buna dispoziţie, deşi copoii au pornit o goană turbată după tine. De sigur că nu mai lipsea mult şi te înhăţau?

— Asta ar fi fost cam greu, însă nu pot tăgădui că m'au urmărit foarte deaproape. Insuşi stimatul Jonny Walker a intrat în acţiune, însă această întreprindere i-a fost fatală, căci a căzut jertfă şerpilor otrăvitori ai amicului nostru Clatchie. Iţi spun drept, omul ăsta începuse să-mi stea în gât. Oridecâteori am

încercat să scap de el, m'am poticnit de norocul lui fenomenal. De astă dată, însă dorința mi s'a împlinit. Amănunte nu pot să-ți dau, căci am fost nevoit s'o șterg numaidecât, însă cine cade în mâinile lui Clatchie nu mai scapă cu viață.

— Asta a fost grija mea cea mai mare, dragă Paul!.... Așa dar, acum putem vorbi în liniște despre însemnata chestie de care pomenisem la început... De sigur că te vei bucura auzind că femeia nu e numai încântătoare, ci o frumusețe mult sărbătorită. Firește că ești și tu poftit la nuntă!

— Ce, ai înebunit? Vrei să te însori cu vreo cocotă? — exclamă Paul, izbind cu pumnul în masă, ceea ce părea să pricinuiască o mare bucurie tânărului care stătea la mașina de scris.

Torsini se înșelase, însă, dacă își închipuise că stăpânul său se va lăsa pradă furiei.

— Această căsătorie e în strânsă legătură cu perla — urmă Petre, foarte liniștit. — Și, ca să n'o mai lungesc mult.... află că e vorba de domnișoara Grace Chevalier, fiica bijutierului Francois Chevalier din Paris.

— Și vrea să se mărite cu tine? întrebă Paul, cuprins de uimire.

— Dacă vrea sau nu, asta n'are nicio însemnătate, căci voiu găsi eu mijloace să-mi impun voința. In acest caz, n'ai mai fi nevoit să vinzi perla.... Hm, ce-ai spune dacă ăsta ar fi darul de nuntă?

— Mai înainte spuneai că eu mi-am păstrat buna dispoziție.... Ei bine, acum îmi dau seamă că nici nerușinarea ta nu s'a schimbat de fel!.... Perla ca dar de nuntă! Strașnic!.... Dar fata unde e?

— Aici, în Bombay!

— In Bombay?

— Da, dragul meu! Fiul Cerului, Su-ant-shung,

i-a dat adăpost în casa lui... Fii liniştit, însă, căci fără învoirea mea nu-i se va întâmpla nimic.

— Dar ce o fi căutând ea aici? Hm, de la Paris la Bombay, doar nu-i o fugă de cal!

— Puţin timp după ce a respins cererea mea în căsătorie, pe care am făcut-o la Paris, fata a plecat spre Bombay, însoţită de un tânăr Englez. Din fericire, la Marsilia am observat la vreme că cei doi s'au îmbarcat pe vaporul „Anvers".

— Şi după aceea?

— M'am folosit de cele câteva ceasuri cari mai erau până la plecarea vasului şi mi-am schimbat înfăţişarea în aşa fel că nimeni nu m'a recunoscut.

— Asta ai pus-o bine la cale, dragul meu, căci îmi va înlesni tratativele cu Englezul ăla cu faţa smeadă, care îndeplineşte slujba de secretar al Alteţei Sale. Tare aş vrea să văd însă mutra prea stimatului bijutier, când va primi vestea căsătoriei fiicei sale! Da, o lovitură măiastră... şi afară de asta, Chevalier e nespus de bogat... Dar eşti sigur că...

— Aici nu mai încape nicio îndoială, scumpul meu frăţior... fata o să fie bucuroasă să se mărite cu mine.

— Torsini, parcă a bătut cineva la uşă? Vezi cine e.... da, în odaia din mijloc! — se adresă Paul secretarului său.

— Un servitor a venit să ne spună că Mister Blakiston, secretarul Alteţei Sale maharadjahul din Djaljapur, vă aşteaptă în vestibulul hotelului, domnule Paul — raportă Italianul, înapoindu-se de la uşă.

— Şterge-o cât mai repede, Petre... da, mâine seară! — Torsini, cară-te în odaia ta! Dacă am nevoie de tine, te sun... Spune servitorului că rog pe domnul să poftească aici!

Agentul Paul Lubinski — care nu era nimeni altul decât Paul Rodzef, fratele lui Petre — ştia prea

bine că bărbatul care intră în camera sa în chestiuni de afaceri, nu era un adversar de dispreţuit. Aşa dar, alergă înaintea musafirului său, care făcu o plecăciune uşoară, părând că nu vede mâna întinsă a agentului.

— Încântat să vă văd aici, Mister Blakiston! — zise Paul, curtenitor. — Aveţi de transmis vreo dorinţă a Alteţei Sale?

Un zâmbet imperceptibil flutură pe faţa smeadă a Englezului.

— Şi da şi nu, Mister Lubinski! — răspunse el. — Am venit încoace pentru a discuta cu privire la cumpărarea vestitei perle.

— Nestemata stă la dispoziţia Alteţei Sale, Mister Blakiston.

— Alteța Sa dorește, însă, să retragă ordinul de cumpărare.

— Nu înțeleg!? Ce va să zică această hotărîre neașteptată? Nici nu vă puteți închipui ce greutăți am întâmpinat până am izbutit să ajung în stăpânirea prețioasei perle!

— Cu toate astea Alteța Sa nu mai vrea s'o cumpere, fiindcă avem informații neîndoielnice din Londra, că perla a fost furată. Poate că dv. nu știți, nimic despre asta, Sir, dar veți înțelege, de sigur, că, în asemenea împrejurări nu mai poate fi vorba de cumpărarea perlei. Prestigiul stăpânului meu nu-i îngăduie să încheie afaceri de soiul ăsta.

— Sunt foarte surprins, Mister Blakiston! Această dispoziție a Alteței Sale înseamnă pentru mine o pagubă de trei mii de lire.

— Da, aveți dreptate, și tocmai de aceea suntem dispuși să suportăm noi această pierdere, care poate fi scăzută din suma primită ca aconto. Dacă doriți, putem face socoteala chiar acum...

— Domnule Blakiston nu cumva s'ar putea să vorbesc eu însumi cu Alteța Sa?

— Nu, n'ar avea niciun rost și, afară de asta, prințul a plecat la vânătoare alaltăieri și nu se înapoiază decât peste opt sau zece zile.

— Țin să vă mai atrag atenția că am adus un transport de giuvaieruri minunate, care fără îndoială că vor stârni interesul Alteței Sale...

— După cum v'am mai spus, toate astea n'au niciun rost, Mister Lubinski... Prințul se teme că și aceste lucruri... nu și-au schimbat stăpânul în mod normal — ca să zic așa... Din acest motiv, a luat hotărîrea să nu mai facă nicio cumpărătură, deocamdată.

— Imi pare destul de rău, Mister Blakiston...

— Şi nouă, Sir! Sunteţi de acord să facem socoteala atunci când voiu veni a doua oară... adică peste paisprezece zile? Firește, numai dacă prin această hotărîre neașteptată a Alteței Sale, lipsa d-tale de mijloace bănești va dăinuĭ maĭ multă vreme...

— Deocamdată n'aș putea să vă spun nici eu, când voiu fi în măsură să lichidăm contul. Vă rog să ţineţi seamă că am investit un mare capital la cumpărarea giuvaierurilor, în nădejdea — destul de întemeiată, de altminteri — că o bună parte din acest capital îmi va fi înapoiată de Alteța Sa.

— Regret din suflet că această nădejde nu s'a înfăptuit, Sir! Așa dar, aștept să mă înștiinţaţi când veţi fi în măsură să facem socoteala.

— Bine!

— La revedere, Mister Lubinski!

— La revedere, Mister Blakiston!

Torsini, care fusese chemat de țârâitul prelung al soneriei, intră în odaia stăpânului său, care se afla într'o dispoziție cum nu mai fusese până atunci. Un scaun zăcea pe podea cu picioarele sfărâmate — o vază prețioasă se prefăcuse în cioburi, cari erau împrăștiate lângă perete. Când intră în încăpere, bietul secretar abia izbuti să se ferească de o lovitură care ar fi fost neplăcută pentru picioarele sale subțiri — capacul mașinii de scris sbură fulgerător spre ușă și Torsini scăpă numai datorită săriturii pe care o făcuse într'o parte.

Agentul Lubinski avea chipul schimonosit de furie.

— Ticăloșii! Eng'ezii ăștia nepăsători! — scrâșni el. — Ah, dacă aș ști cel puțin, cine și-a vârît codița în afacerea asta!... Informații din Londra... De la cine au venit aceste informații, Torsini? De la cine, n'auzi ce te întreb?

— Dar nici nu știu măcar despre ce e vorba, Sir?

— Nici nu-i nevoie! Știi și așa prea multe, macaronarule!

La această nouă izbucnire a stăpânului său, Torsini încercă să-l îmblânzească printr'un rânjet, care îi lăți gura, de la o ureche la cealaltă.

— Cară-te, idiotule! Macaronar afurisit! Ieși afară, n'ai auzit?

Cu mare greutate izbuti secretarul să se ferească de scaunul care fusese zvârlit spre el. Un suspin de ușurare îi scăpă de pe buze când se văzu iarăși în odaia lui, unde se afla la adăpost. Mânat de curiozitate, însă, Italianul își lipi urechea de ușă, nădăjduind că va afla pricina furiei care pusese stăpânire pe stăpânul său.

Se înşelase însă, căci Mister Paul părea că se liniştise cu totul. Torsini nu auzi decât aceste vorbe:

— Acum trebue să se însoare cât mai repede cu dânsa!

300. — In Bazarul din Bombay

Prefectul poliţiei din Bombay părea un om foarte bănuitor, căci la început primi cu neîncredere pe Jonny Walker şi comisarul Brisson.

A doua zi, cei doi poliţişti fură chemaţi la prefectură, unde prefectul îi aştepta în cabinetul său.

— Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, domnii mei — începu el. — Ştiţi că ne aflăm aici într'o amestecătură de popoare, cari ne duşmănesc de o potrivă, astfel că trebue să fim mereu cu ochii în patru. De aceea n'am avut încotro şi am fost nevoit să mă informez la Londra, Paris şi New-York, dacă sunteţi cunoscuţi acolo. Răspunsul mi-a venit prin telegrafie fără fir, acum un ceas şi vă pot spune că mă bucur nespus că am înaintea mea doi din cei mai vestiţi poliţişti din lume... Cu ce vă pot servi, domnii mei?

— Nu vă luăm în nume de rău măsurile de prevedere, domnule colonel — răspunse Jonny Walker. — Deocamdată, singura noastră rugăminte e să ne încredinţaţi un mandat de arestare împotriva unui individ cu numele de Paul Rodzof, alias Roberts, alias Lubinski. Cât despre sprijinul dumneavoastră, ne vom folosi de el atunci când va fi nevoie.

— Vă stau la dispoziţie, cu toată plăcerea, domnii mei. In acelaşi timp, dacă vrei să nu se dea în vileag numele dumitale, domnule Walker, voiu trimite un ordin secret subalternilor mei, cari vă vor da tot sprijinul

Un Indian distins, Firos Sahib, închiriase la hotelul „Palace" din Bombay un apartament elegant, alcătuit din trei odăi, în care locuia împreună cu servitorul său.

Deşi îmbrăcat într'un costum european. Indianul purta totuşi turbanul naţional şi părea să fie foarte bogat. Agrafa încrustată cu diamante, care îi prindea turbanul, stârnea admiraţia tuturor, iar bacşişurile grase pe care le împărţea în dreapta şi'n stânga îndemnau pe servitorii hotelului să se arate foarte îndatoritori cu mărinimosul lor oaspe.

— Hely!

Servitorul lui Firos Sahib stătea înaintea stăpânului său, cu braţele încrucişate pe piept.

— Sahib m'a chemat?

— Da. Trebue să fac o vizită, Hely... Mă veţi însoţi, dar voiu lăsa în grija ta să iei măsurile trebuincioase, ţinând seamă de împrejurări. Ştii despre ce e vorba şi unde poţi găsi ajutor?

Servitorul se înclină în tăcere şi porni în urma stăpânului său, care luă o maşină, cerând şoferului să-i ducă la biserica romano-catolică.

Când ajunseră, cei doi Indieni coborîră din automobil şi porniră de-a lungul străzii Albert, unde Firos Sahib făcu câteva mici cumpărături.

Amestecul de graiuri din această stradă nu putea fi întâlnit nicăieri, pe toată faţa pământului. Strigătele neguţătorilor, cari se adunaseră aici, era aproape insuportabil pentru urechile Europenilor. Scârţâitul metalic al ascuţitoarelor de cuţite se amesteca cu ciocăniturile armurierilor. Impletitorii de coşuri lucrau cu o îndemânare fără seamăn. Minunate încrustaţii în argint, sticle şlefuite în toate culorile curcubeului, stârneau admiraţia privitorilor. Toată această însufleţire, vestmintele împestriţate ale

Japonezilor, Siamezilor, ale celor din Afganistan şi Coreea, fiii imperiului Cerului .cu cozile lor lungi, cei câţiva Europeni, în vestminte albe. militarii englezi — toate astea atrăgeau luarea aminte a bogatului Indian.

In cele din urmă, acesta se opri înaintea tarabei unui bătrân Chinez. In vreme ce servitorul rămase la o depărtare oarecare, stăpânul său începu să cerceteze tablourile expuse spre vânzare şi care înfăţişau, în cea mai mare parte, scene din viaţa haremurilor. Mai ales aici îmbulzeala era de nedescris, deşi nu toţi cei cari se înghesuiau să vadă tablourile, erau cumpărători serioşi. Bătrânul Chinez, însă, care părea să cunoască toate graiurile de pe pământ, dădea dovadă de o dibăcie fără seamăn, mai ales atunci când era vorba să descopere un muşteriu adevărat.

Firește că Indianul era şi el dintre aceştia din urmă şi vicleanul Chinez, îl copleşi cu un potop de vorbe, străduindu-se să-şi plaseze marfa.

Dar distinsul cumpărător nu luă decât vreo două tablouri mici, apoi se depărtă agale.

In colţul străzii Londra se aflau doi sergenţi Când dădu cu ochii de ei, Indianul scoase carnetul din buzunar, rupse o foaie de hârtie, pe care scrise câteva cuvinte şi o înmână servitorului său. Ceva mai târziu, acesta se apropiă de sergenţi şi dădu bileţelul unuia din ei.

Abia aruncase o privire asupra celor câteva rânduri, că sergentul se depărtă, cu paşi grăbiţi.

Soarele asfinţise de mult. Ghirlande de becuri electrice, care se întindeau de la un capăt la celălalt al străzii înguste, luminau tarabele din bazar. O bună parte din neguţători începuseră să-şi strângă marfa, căci numărul cumpărătorilor scăzuse mult şi

nici măcar tablourile bătrânului Ho-ang-ho nu mai găseau mușterii.

Chinezul se pregătea tocmai să-și închidă și el taraba, când, spre bucuria lui, zări printre cei câțiva trecători și pe distinsul Indian, care se îndrepta spre el, urmat de servitor.

— Domnul dorește să cumpere vreun tablou? Poze frumoase, Sahib... femei minunate!

— Femei minunate? Unde-s? — întrebă Indianul.

— Aici, pe tablouri, Sahib.

Chinezul privi cu ochi lacomi agrafa de la turban, apoi rămase cu privirile țintă la prețiosul inel din degetul Indianului, în timp ce acesta cerceta niște tablouri, părând că nu găsește ceea ce căuta.

In cele din urmă le așează iarăși la locul lor, zâmbi negustorului, apoi aruncă o privire în prăvălia acestuia. Adâncit în gânduri își trecu peste față mâna stângă și abia izbuti să-și oprească un căscat. Sclipirile briliantului de la inel exercitau o înrâurire deosebită asupra Chinezului, care părea că luptă să ia o hotărîre. Intre timp, cumpărătorul alesese două tablouri și întrebă de preț.

— Patru lire, Sahib!

Fără să trădeze cea mai mică mirare, Indianul scoase portofelul din care luă patru bancnote și le înmână hrăpărețului neguțător. Cu acest prilej, însă, Chinezul zări conținutul prețios al portofelului, care îl făcu să nu mai șovăie în hotărîrea cu care se luptase până acum. Își propuse, însă să fie cu mare băgare de seamă.

— Nu cumva dorește Sahib să joace nițel? Ho-ang-ho are multe lucruri pe cari le poate pune ca mizâ... tablouri... femei frumoase..... giuvaieruri...

— Toate lucruri fără preț!

Nepăsarea Indianului, față de propunerea sa, stârni și mai mult lăcomia lui Ho-ang-ho.

— Vino, Sahib, ochii tăi vor arunca o privire în grădina Cerului...

La un semn al stăpânului său şi după ce acesta îi dăduse o poruncă într'o limbă neînţeleasă pentru Chinez, servitorul luă cele două tablouri cumpărate şi dispăru într'o stradă lăturalnică.

In clipa următoare, un trecător întârziat lovi din greşeală braţul Indianului:

— Vă rog să mă iertaţi, Sir!

Trecătorul îşi scoase pălăria, apoi porni mai departe, urmărit de privirile celui lovit, care clătină capul şi intră în prăvălia lui Ho-ang-ho.

Aceasta era o încăpere destul de mare acoperită cu covoare de preţ şi pe pereţi atârnau numeroase tablouri înfăţişând tot scene din viaţa de harem, cu singura deosebire că erau executate mult mai artistic decât cele expuse afară. In mijlocul prăvăliei se afla o masă mare de stejar şi câteva scaune, iar într'un colţ, dedesubtul unui mic baldachin o statuetă a lui Confucius, înaltă de vreo treizeci de centimetri, înaintea căreia ardea „flacăra veşnică". In afară de uşa prin care se intra din stradă, încăperea mai avea o uşă ce dădea într'un coridor lung, de unde se făceau trei odăiţe.

— Ce-i al meu, e şi al tău Sahib! — zise linguşitorul Chinez. — Imi dai voie să-ţi fac un ceaiu... ceaiu din China, cum nu se găseşte nicăieri?

— Da, poţi să-l faci, Ho-ang-ho! — încuviinţă Indianul. — Dar unde sunt zarurile şi... mizele?

— Iată paharul de aruncat zaruri... iată şi zarurile... Sunt de os, Sahib... făcute din scheletul ucigaşului Su-ang-tsung şi aduc noroc jucătorilor, chiar atunci când au ghinionul să piardă la început.

— Şi mizele? — întrebă Indianul, luând în mână paharul vechiu de piele, cu care se aruncau zarurile. — Care sunt mizele, Ho-ang-ho?

— Tablourile minunate care atârnă pe pereți, iar tu, pui inelul, Sahib.

— Nu, Ho-ang-ho! Parcă vorbeai de femei frumoase?

— Da, însă una singură.

— Unde-i?

Chinezul bătu din palme într'un chip anumit și în clipa următoare se deschise ușa și o Chinezoaică tânără se ivi în prag, ațintind spre negustător o privire întrebătoare. Fără să scoată o vorbă, Indianu o măsură din creștet până în tălpi, dar văzând că fata se pregătește să se desbrace, el întinse mâna și dădu din cap în semn de împotrivire.

— Nu-i nimic de capul ei! Alta n'ai, Ho-ang-ho? întrebă Indianul.

— Ba da, Sahib, însă trebue să pui și agrafa de la turban.

— Numai inelul prețuiește treizeci de lire sterline. Nu-ți ajunge atâta?

Chinezul îi făcu semn să-l urmeze, apoi deschise ușa ce dădea în coridor și, după puțin timp, se opri înaintea ușii a doua. Rămase nemișcat câteva clipe, apoi, trase de o parte draperia de mătase care acoperea ușa. Indianul se apropiă de ferestruica acesteia și păru mulțumit de ceea ce văzu înăuntru, căci zise negustorului:

— Bine, mă învoiesc! Adu fata afară și jocul poate începe.

Fără ca Ho-ang-ho să bage de seamă ceva, Indianul scoase inelul din deget și-l înlocui repede cu altul, pe care îl scosese din buzunar.

Jocul începu. Ho-ang-ho își luase misiunea să țină socoteala — îndeletnicire căreia se deda cu foarte multă grijă. De fiecare dată când Indianul arunca

Cereți mâine numărul 168 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul

zarurile, tovarășul său de joc îl privea iscoditor, bucurându-se, de pe acum, că va ieși în câștig.

O tânără încântătoare, îmbrăcată într'un kimono de mătase, luase loc pe o bancă de bambus. Lampa colorată care atârna de tavan, lumina slab încăperea, astfel că nu se putea recunoaște naționalitatea fetei, care stătea nemișcată, cu mâinile în poală, nepăsătoare la tot ce se petrecea în jurul ei. Lângă dânsa, într'o ceșcuță de bronz, se afla cealaltă miză inelul Indianului.

Chinezul era tocmai la a opta aruncătură de zaruri. In timp ce scutura paharul de piele, nu conteneа o clipă să flecărească, asigurându-și oaspele de veșnicul lui devotament. In chipul acesta, izbuti să distragă privirile Indianului de la paharul de piele și, cu o îndemânare de necrezut, înlocui cele trei zaruri cu altele asemănătoare.

Foate liniștit, cu ochii pe jumătate închiși, Indianul aruncă o privire asupra zarurilor auncate pe masă. De astă dată tovarășul său făcuse iarăși cincisprezece puncte.

— După cât se pare, zeii te-au luat sub ocrotirea lor, Ho-ang-ho! — zise el. — Ai câștigat inelul, dar trebue să-mi dai revanșa. De astă dată, joc pe agrafa de la turbanul meu.

Un zâmbet diabolic încolți pe chipul respingător al Chinezului, dar în clipa următoare surâse iarăși plin de supunere.

Indianul luă paharul din mâna lui Ho-ang-ho, care avusese grijă să pună înăuntru zarurile bune.

— Cinci... trei... patru... adică doisprezece, Sahib!

Chinezul scrise această cifră în coloana adversarului său, apoi jocul urmă.

— Sahib are acum mai puţin cu şaptesprezece puncte! — anunţă, deodată, vicleanul neguţător. —
— Vrei să jucăm mai departe, Sahib?

— Da, fiecare din noi are dreptul să arunce cu zarurile de zece ori.

— Bine, mă supun poruncii tale, Sahib! — încuviinţă Chinezul, răsturnând paharul. — Optsprezece puncte, Sahib!

— Văd, dă paharul încoace!

Şi iarăşi se rostogoliră pe masă zarurile făcute din „scheletul ucigaşului Su-ang-tsung". In aceeaşi clipă, se auzi în depărtare un şuierat ascuţit, cum obişnuiesc să se cheme între ei marinarii, când sunt pe bord. Un zâmbet de bucurie flutură pe chipul Indianului, în timp ce Chinezul număra, cu glas piţigăiat:

— Şase... unu... trei, Sahib!

Se pregătea, tocmai, să arunce iarăşi zarurile, când mâna grea a celuilalt se lăsă deasupra paharului de piele.

— Trişezi, Ho-ang-ho!

Indianul rostise foarte liniştit aceste cuvinte. Adversarul său, însă, văzându-se prins cu mâţa în sac, aţinti asupra lui o privire furioasă.

— Fecior de căţea, îndrăzneşti să...

Un pumn lovi cu putere în masă... Chinezul, însă, se feri cu agilitate... Lama unui pumnal sclipi în încăperea slab luminată... In clipa următoare, Indianul se simţi strâns de gât... răsuflarea-i deveni greoaie.... Izbuti, totuşi, să mai facă o sforţare şi, înşfăcând de braţ pe duşmanul său nevăzut, îl trase deasupra lui şi-l izbi cu capul de masă. (Coperta).

Era un Chinez mic de statură, care îl atacase pe la spate. Un sgomot uşor, metalic... un zângănit... o ţăcănitură... şi fiul cerului zăcea pe masă nemiş-

cat, cu mâinile prinse într'o pereche de cătușe de oțel.

Toate astea se petrecuseră cu o iuțeală fulgerătoare, însă Ho-ang-ho avusese timpul să pună mâna pe inel și să se facă nevăzut, împreună cu tânăra fată, care se împotrivise din răsputeri să meargă cu el.

Dintr'o singură săritură, Indianul se afla înaintea ușii ce dădea în coridor, dar aceasta era încuiată. După cât se părea, de cealaltă parte avea loc o luptă înverșunată... La un moment dat, se auzi țipătul unei femei... sgomote nelămurite... apoi răsunară câteva împușcături și ușa sbură în țăndări.

Cu trupul aplecat înainte, Indianul ascultă sgomotele din coridor... unul din covoarele ce slujeau de perdea începu să se miște cu putere... mâna înarmată cu un browning a distinsului bărbat se întinse spre covorul însuflețit dintr'odată... un picior îmbrăcat în alb ieși la iveală... apoi urmă și trupul... Servitorul Indianului stătea, înaintea stăpânului său cu brațele încrucișate pe piept.

— Sparge ușa care dă în stradă!

Abia dispăruse servitorul ca să îndeplinească porunca aceasta că ușa coridorului se deschise și mai mulți polițiști își făcură apariția, purtând pe brațe trupul neînsuflețit al unei tinere fete.

— Așezați-o colo, în pat! — porunci Indianul.

Unul din polițiști se apropiă de el și, luând ținuta militărească, raportă că în celelalte încăperi zac doi Chinezi morți și un European grav rănit.

Indianul se îndreptă cu pași repezi spre odaia în care se afla rănitul.

— Drace! Asta e doar... Paul Rodzof!

Glasul Indianului sunase pe jumătate neîncrezător, pe jumătate triumfător, însă trezise pe rănit

din leşinul său. Doi dintre poliţişti priveau curioşi la ceea ce se petrecea înaintea lor.

— Scoateţi-i gulerul! — porunci Indianul.

In timp ce poliţiştii îndeplineau porunca, Indianul îşi smulse turbanul de pe cap, şi se plecă deasupra muribundului, spre a-l privi mai de aproape. Răsuflarea acestuia era greoaie şi când, deschise ochii se uită ţintă spre Indian.

— Nu... nu... e nevoie.... Mis.., ter,.. Walker,.. Sunt... Peter...

Trupul muribundului se întinse... ochii-i holbaţi rămaseră îndreptaţi asupra Indianului, în timp ce un zâmbet batjocoritor plutea pe buzele sale.

Petre Rodzof îşi sfârşise viaţa-i ticăloasă.

301. — Ucigaşul lui Petre Rodzof

A doua zi, la Prefectura Poliţiei din Bombay, în cabinetul colonelului Gordon.

Cei de faţă, inspectorii Brass, Powell, Tulling şi inspectorul-şef Holley vorbeau cu căpitanul Knox despre lupta din casa neguţătorului chinez Ho-ang-ho.

— Am lucrat întocmai după planul întocmit de Mister Walker. Spre seară, comisarul Brisson îşi făcu apariţia la prefectură, îmbrăcat în portul naţional al Indienilor şi ne rugă să venim în ajutorul detectivului. Această misiune a fost încredinţată inspectorului Tulling.

— Da, domnii mei, aşa e — încuviinţă Tulling. — Am pornit repede spre bazar, unde zării pe Mister Walker înaintea tarabei neguţătorului chinez. Trecând în grabă pe lângă el, l-am lovit cu cotul şi, scoţându-mi pălăria i-am cerut scuze, foarte politicos. Asta era semnul că ajutorul cerut se afla în apropiere.

— Dar de unde știa Mister Walker că tânăra fusese adăpostită în casa lui Ho-ang-ho?

— După cât se pare, asta e o taină pe care Mister Walker nu vrea s'o desvăluie cu niciun chip, domnule căpitan Knox. In orice caz, la timpul hotărît am pătruns pe din dos în casa negustorului și am sosit la vreme ca să putem împiedeca pe cei doi Chinezi să-și pună planul în aplicare... Da, tânăra urma să fie vârîtă într'un sac, ca s'o poată transporta cu ușurință.

— Și, cu prilejul ăsta, cei doi au fost trimiși pe lumea cealaltă, Mister Holley?

— Da, domnule căpitan! Dacă indivizii nu s'ar fi năpustit cu pumnalele asupra noastră, nu li s'ar fi întâmplat nimic. A! vine domnul colonel!

— Bună dimineața, domnilor!

Colonelul Gordon, prefectul poliției din Bombay părea să fie într'o dispoziție cât se poate de bună. Alături de el se afla o tânără încântătoare și un bărbat foarte distins. In clipa următoare, se ivi și Jonny Walker, care părea tot atât de bine dispus ca și prefectul.

— Domnilor, — începu acesta din urmă — am cinstea să vă prezint pe domnișoara care a fost eliberată aseară: Miss Grace Chevalier din Paris... Acesta e domnul Reginald Lincoln, logodnicul domnișoarei. Mă bucur nespus că lucrurile au ieșit atât de bine și că numai unul din oamenii noștri a fost rănit. Ceea ce mai trebue să lămurim e prezența lui Petre Rodzof în casa negustorului, precum și moartea lui ciudată... Domnule Walker, ești sigur că mortul nu e nimeni altul decât fratele gemen al hoțului perlei?

— Da, foarte sigur, domnule colonel! De altminteri, am adus cu mine câteva fotografii ale celor

doi fraţi şi, dacă domnii vor să se încredinţeze, vor vedea numaidecât că susţinerea mea e întemeiată.

Poliţiştii priviră fotografiile cu multă luare-aminte. Grace Chevalier şi Reginald Lincoln, care mai părea suferind, se apropiară şi ei.

— Vreţi să spuneţi ceva, domnule Lincoln? — întrebă prefectul, văzând turburarea ce pusese stăpânire pe tânărul Englez.

— Da, domnule colonel — răspunse acesta. — Susţin cu tărie — şi cred că logodnica mea îmi va da dreptate — că omul acesta a călătorit împreună cu noi pe bordul vaporului „La Republique".

— Da, aşa e — întări căpitanul Knox. — Individul s'a urcat pe bord cu puţin înaintea plecării va-

porului şi ne-a atras luarea-aminte prin hainele sale, care erau noui-nouţe.

— Domnişoară Chevalier, aţi avut ceva de suferit în casa Chinezului? — urmă prefectul, adresându-se fiicei bijutierului.

— Nu, domnule colonel, toată situaţia era foarte neplăcută, dar nimeni nu s'a atins de mine. Rusul îmi propuse să devin soţia lui şi bătrânul Chinez îl susţinu cu tărie în această propunere. Din fericire, n'au încercat să mă silească să le fac pe plac, nădăjduind că, în cele din urmă, voiu primi de bună voie cererea în căsătorie a ticălosului. Vrând să mă câştige de partea lor, îmi dădură chiar şi o slujnică, o Chinezoaică tânără, care se strădui din răsputeri să-mi uşureze situaţia.

— Cine dintre dumneavoastră, domnii mei, a fost în odaia în care se afla Rusul? — întrebă colonelul Gordon, adresându-se poliţiştilor.

— Inspectorul Powell, Sir!

— Vrei să-mi istoriseşti cum s'au petrecut lucrurile? — urmă prefectul, întorcându-se spre Powell.

— Firește, domnule colonel! Tocmai isprăvisem cu cei doi Chinezi, când văzui capul unui bărbat ivindu-se la fereastră, care e la o înălţime de vreun metru şi jumătate de la pământ. Incercai să-i atrag atenţia spre noi, dar în clipa următoare un răcnet sălbatec ieşi din pieptul individului, care se prăbuşi la pământ, lovit de moarte. După puţin timp a intrat în odaie şi Mister Walker, care l-a recunoscut.

— In orice caz, rana aceea n'a fost pricinuită de vreun poliţist. Mai mult ca sigur că e vorba de o răzbunare.

După amiază, Reginald Lincoln şi prietenul său,

căpitanul Knox, stăteau de vorbă în odaia acestuia din urmă.

— Ce-i drept, era foarte interesant ceea ce am auzit la prefectură, dragă Knox! — zise tânărul. — Dar ia spune, ce e cu dumneata de pari atât de gânditor de azi dimineaţă? Trebue să se fi întâmplat ceva... Hai, dă-i drumul!

— Nemi a dispărut aseară şi bănuiesc că el e ucigaşul Rusului. Aş da mult dacă ar fi aici acum...

Uşa se deschise fără sgomot şi servitorul indian se ivi în prag, cu braţele încrucişate, aşteptând poruncile stăpânului său.

Cei doi bărbaţi săriră de la locurile lor şi priviră spre Indian cu ochi holbaţi, ca şi cum ar fi venit din altă lume.

— Unde ai fost, Nemi? — izbuti să întrebe căpitanul, în cele din urmă.

— Nemi a fost la mormântul surorii sale, pe care Shivah a chemat-o la dânsa acum douăzeci de luni. Sufletul ei şi-a găsit odihna, Sahib, căci fata a fost răzbunată.

— Tu ai ucis pe...?

— Da, Sahib! Spui adevărul...

Ochii negri ai servitorului rămaseră aţintiţi asupra stăpânului său, ca şi cum ar fi aşteptat ca acesta să-i hotărască soarta. Dar căpitanul Knox se întoarse, adânc turburat, în vreme ce Nemi dispăru fără sgomot, aşa cum venise.

302. — Un nou propovăduitor

Agentul Paul Lubinski nu ştia nici el de cât timp stătea în picioare la fereastra biroului, ţinând în mână ziarul în care se vorbea despre uciderea fratelui său.

— Sărmane Petre! — murmură el. — Încă trei luni şi totul ar fi fost în ordine! Căsătoria ta cu frumoasa fată? S'a dus, dragul meu... s'a dus!... Acum începe lupta pe viaţă şi pe moarte, domnule detectiv!

Fără voie, Lubinski îşi înalţă trupul, mâinile-i mototoliră gazeta, pentru ca, în clipa următoare, s'o netezească plin de grijă şi s'o vâre în buzunar. O apăsare pe butonul soneriei şi uscăţivul secretar se ivi în încăpere, plecându-se cu respect înaintea stăpânului său, apoi se aşeză la maşina de scris şi rămase în aşteptare.

— Hai, scrie!...

„Domnului Jonny Walker, detectiv din Londra.

„Amânarea nu înseamnă iertare... chiar dacă ai fi unit cu diavolul! Unul din noi trebue să cadă! Fii cu băgare de seamă, Sir!...

— Peste cel de al doilea „p" tragi o linie!... M'ai înţeles?... Aşa, John va preda numaidecât scrisoarea la prefectura poliţiei!

Torsini dispăru, dar se înapoiă după câteva minute

— Scrie mai departe!

„Domnului Larsky, Chicago Blackstreet 647. P.U.

„Incheiaţi cât mai repede afacerea cu Rysser et Sons. Aşteptaţi-mă între zece şi cincisprezece Noiembrie.

— Acum ai să scrii...

„Domnului Wi-ciu-cian, Peking, Poarta verde.

„Ingrijeşte ca suma de 85.000 taleri cantonezi pe care ne-o datorează negustorul Tsang-te să fie

plătită la termenul hotărît, băncii „Hongkong“ în dolari americani. Orice întârziere poate însemna pierderea banilor.

„Firmei Brass, Vickers et comp, Inc. London.

„Imediat după primirea acesteia, vă rog să dispuneţi ca lăzile cu iniţialele P. I., numerele 456—478, care sunt depozitate în magaziile dumneavoastră

să fie trimise la adresa următoare: Mister Larsky, Chicago, Blackstreet 647 P. U.

Paul Lubinski“

— Şi, acum ultima scrisoare.

„Domnului Albert Lejeune, Paris.

„Trebue să porţi de grijă ca geamantanul cel

mic să fie dus numaidecât la Londra printr'unul din oamenii noştri de încredere. Ca să nu întâmpini greutăţi la vamă, foloseşte-te de avion. Locul de aterisare e punctul galben pe care îl găseşti însemnat pe harta cea mare.

„In ziua de 15 Noembrie te aştept în Chicago, Blackstreet 647. Orice s'ar întâmpla, fii cu mare băgare de seamă!

— Aşa, acum dă hârtiile la semnat şi vezi dacă poţi afla ceva în legătură cu chestia noastră... La scrisorile cu tine... stai, asta o pun eu-însumi la poştă! Ei, ce mai aştepţi? Cară-te!

Italianul se înclină şi părăsi odaia.

O mică plimbare şi agentul Lubinski păşi într'o casă din Union Street, unde fu întâmpinat cu bucurie de un bărbat şi o femeie cam între două vârste; femeia era destul de frumoasă încă.

Musafirul fu condus într'o odaie mobilată cu mult gust şi pe ai cărei pereţi atârnau tablouri minunate, cari păreau să reprezinte o valoare mare — firește, dacă semnătura pictorilor era veritabilă. Mai ales unul din ele atrăgea atenţia tuturor: „Mona Lisa", care e cunoscut în toată lumea şi sub numele de „La Gioconda" şi al cărui original se află în muzeul Luvru din Paris.

— Cum a putut să fie Petre atât de neprevăzător, vârîndu-se într'o asemenea primejdie! — întrebă bărbatul, adresându-se noului sosit.

— Blestematele lui aventuri de dragoste! Nu-i vorbă, în cazul de faţă era şi ceva serios la mijloc, căci Petre îşi pusese în gând să se însoare cu fata bijutierului Chevalier din Paris.

— Din Paris? Asta e, doar, cel cu perla?

— Intocmai! Alaltăieri, când am stat de vorbă

cu frate-meu, el mi-a propus să le dăruiesc perla cu prilejul nunții.

— Și cred că nu ți-a trecut prin minte să iei în serios această propunere?

— Ba, poate că aș fi făcut-o, căci țineam foarte mult la Petre, mai ales de când Ivan nu mai vroia să știe de noi și rămăsese credincios principiilor sale morale. Acum, însă, încep să cred și eu că tot Ivan a făcut mai bine! Afară de asta, mai am o veste proastă... Alteța Sa Maharadjahul mi-a adus la cunoștință, prin secretarul lui, că nu mai vrea să cumpere perla și că, de acum încolo, nu va mai încheia nicio afacere prin mijlocirea agentului Lubinski.

— Și cui vrei să oferi perla acum?

— Deocamdată nimănui — am să las să mai treacă vremea, apoi voiu vedea ce e de făcut.

— Ascultă-mă, ai citit articolul din „Bombay Gazette"? — Mario, fii bună, te rog, și adu-mi ziarul din birou!

— Nu-i nevoie! — se împotrivi Paul. — Am citit totul, știu că ticălosul ăla de Walker se află în oraș și bănuiesc că nu e străin de moartea fratelui meu. Vă jur, însă, pe memoria mamei mele că asta o să mi-o plătească scump! Am să-l fac să se svârcolească la picioarele mele, să se târască în țărână, chinuit de dureri. Acum, însă, destul despre asta!... Totul e în ordine?... Da?... Câți oameni.

— Paisprezece... cu cei trei Chinezi suntem șaptesprezece, fără Maria.

— Cum fără mine? — se răsti femeia. — In primejdie un aduc și eu aceleași servicii ca și bărbații?

— Fii liniștită, Mario, știu să prețuiesc însușirile tale! — răspunse Paul. — Armele sunt la locul lor?

Bărbatul se îndreptă spre un dulap ascuns în

perete şi-l deschise, lăsând să se vadă un întreg arsenal de arme. Puşti dintre cele mai moderne, pistoale automate, revolvere, granate de mână, pumnale de toate mărimile, săbii şi, ca să complectăm descrierea, două mitraliere demontate, care păreau că aşteaptă clipa când vor fi întrebuinţate.

— Şi cum stăm cu materiile explozibile?

— Sunt toate la locul lor, Paul! Iartă-mă, dar întrebările tale par să fie în legătură cu vreo primejdie care ne ameninţă?

— Primejdie va fi mereu, atâta vreme cât Walker se mai află în viaţă. Inainte de toate, însă, trebue să dispar pentru câtva timp ca să-mi înşel urmăritorii, — cum voiu dispare, asta e treaba mea! Din când în când veţi primi câte o veste de la mine... Nu, perla rămâne în stăpânirea mea.

— N'ar fi mai simplu să părăseşti oraşul?

— La asta m'am gândit şi eu, dar mi-e teamă pentru lucrurile de preţ pe cari le-am adunat aici. De când mi-am pierdut talismanul... da, la Paris... totul îmi merge de-a'ndoaselea! Dracu ştie cum o să scap din încurcătură!

— Ascultă-mă — se amestecă în vorbă şi femeia — n'ar fi mai bine ca tabloul să...

— Care tablou?

— „Mona Lisa"... mă gândeam să-l vindem la New-York.

— Deşi sunt foarte prost dispus, îmi vine să râd totuşi când mă gândesc că cei mai vestiţi cunoscători sunt siguri că originalul se află în muzeul Luvru din Paris, pe câtă vreme el atârnă pe un perete din această încăpere. Ah, dacă ar şti ei ce neghiobi sunt şi cum se fac de râs cu toată ştiinţa lor în materie de picturi!

— Paul, nu eşti şi tu de părere că am putea

vinde tabloul fără să stârnim bănuieli?

— Nu! Am fi descoperiţi numaidecât.

Un mare eveniment părea să se pregătească la hotelul „Prince of Walles" din Bombay. Gândul acesta s'ar fi trezit în mintea oricărui om care ar fi aruncat o privire în apartamentul locuit de Reginald Lincoln, fiul bogatului bancher londonez, care măsura cu paşi mari sala de primire. Tânărul purta un frac minunat şi, după cât se părea, era foarte nerăbdător.

Al doilea bărbat dintre cei de faţă, Sir Harry Murner, secretarul ambasadei britanice din Bombay, avea pieptul acoperit de decoraţii, ceea ce însemna că era şi el în mare ţinută. In sfârşit, al treilea, căpitanul Knox, purta uniforma de gală a regimentului său „The Royal Fusiliers" — tunică roşie, pantaloni albaştri şi o căciulă din blană de urs, pe care o scotea mereu, ca să-şi şteargă năduşeala de pe frunte.

— Dumnezeu ştie de ce-or fi întârziând cucoanele întotdeauna! — exclamă, deodată, căpitanul Knox.

— Asta e foarte bine pentru noi, domnule căpitan, căci între timp poate sosi şi dispensa — replică secretarul ambasadei engleze. — Altminteri, căsătoria nu poate avea loc, întrucât legile ne opresc s'o îndeplinim fără învoirea părinţilor celor doi miri sau, cum e în cazul de faţă, fără învoirea vice-regelui Indiei.

— Cât despre asta, n'ai nicio grijă, dragul meu! — se amestecă Reginald în vorbă. — Vice-regele Indiei a avut bunăvoinţa să trimită la ambasadă pe aghiotantul său, care trebue să-şi fi făcut apariţia, cu actul trebuitor.

Cereţi mâine numărul 169 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Zău? Ia spune-mi și mie, Reginald, de ce personalitate marcantă te-ai folosit în cazul de față?

— Această personalitate marcantă se află alături de noi și-și șterge mereu fruntea de năduşeală!

— Drace, asta înseamnă...

— ...că banul meu prieten, căpitanul Knox, mi a făcut rost de învoirea necesară — îi luă vorba din gură Reginald Lincoln. — De altminteri, același lucru l-ai fi putut face și dumneata dacă ai fi avut o verișoară căsătorită cu vice-regele Indiei!

— Uff! — exclamă căpitanul, chinuit de căldură, și pregătindu-se să-și scoată iarăși căciula.

In acea clipă, însă, ușa se deschise și Grace Chevalier păși pragul încăperii. O rochie minunată din mătase albă garnisită cu broderii de Bruxelles, învăluia trupul svelt al frumoasei fete. Nu mai era acum Franțuzoaica sportivă care întreprinsese călătoria de la Paris la Bombay, ca să pună mâna pe un hoț primejdios — ci o fată încântătoare, care se înclină, zâmbind, înaintea lui Murner și a lui Knox — o fată drăgăstoasă, care se aruncă fericită în brațele lui Reginald Lincoln.

La vederea frumoasei Franțuzoaice, Sir Murner făcu ochi mari și plescăi din limbă, fără voie.

— Sir Murner are dreptate! — zise Reginald, zâmbind. — Inainte de ceremonie trebue să bem un pahar de șampanie... asta voiai să spui, nu-i așa dragul meu?

— Ghicești gândurile, dragă Lincoln! Stimată domnișoară, vă previn — mai e încă vreme! — un soț care ghicește gândurile... Ingrozitor!

Cu o spaimă bine jucată, secretarul ambasadei engleze luă cupa de șampanie pe care i-o întinsese frumoasa logodnică a lui Reginald Lincoln.

— In sănătatea celor cari ne sunt dragi, stimată doamnă! — adăugă el, ridicând cupa.

— Stimată doamnă? — repetă Grace, zâmbind. — Ei, prea te grăbeşti, domnule Murner!

— Zâmbetul dumitale e atât de încântător încât am avut curajul să anticipez...

— Hm... trebue să chibzuiesc mult dacă un om atât de curajos va fi bine primit în casa noastră! — replică, râzând, fiica bijutierului Chevalier.

— Dar unde o fi cel de-al treilea martor, colonelul Gordon? — întrebă Reginald, nerăbdător.

— De sigur că domnul colonel şi-a propus...

Uşa se deschise încetişor şi cel aşteptat îşi făcu apariţia în pragul ei.

— Ce şi-a propus colonelul Gordon... Bună dimineaţa, domnişoară Chevalier!... Bună dimineaţa, domnii mei!... Aşa dar, ce mi-am propus eu obişnuiesc să şi duc la îndeplinire, iar în cazul de faţă o fac cu o deosebită bucurie!

— Nemi! — strigă căpitanul Knox, care voia să dea o poruncă servitorului său credincios.

— Maşinile aşteaptă în faţa hotelului, Sahib! — răspunse Indianul, care intrase în odaie şi ghicise dorinţa stăpânului său.

— All right! Intâi tânăra pereche, care iarăşi are secrete....

— Tot secretul constă în aceea că logodnica mea mi-a cerut să-i făgăduiesc că la ospăţul de astă seară voiu pune muzica să cânte „Trandafirii din Sud" şi vom deschide dansul. Ei, acum eşti mulţumit, căpitane Knox?

După douăzeci de minute, ofiţerul stării civile de la ambasada engleză din Bombay, transformă pe domnişoara Grace Chevalier într'o încântătoare lady Lincoln.

Câteva zile după căsătoria lui Reginald cu fiica bijutierului parisian, colonelul Gordon stătea de vor-

bă, în cabinetul său, cu inspectorul Powell, unul din cei mai dibaci polițiști din Bombay, care raportase șefului său un lucru nu tocmai plăcut.

— Asta ne mai lipsea acum! Auzi, o nouă sectă! Parcă n'am avea destule — mormăi, înciudat, prefectul poliției.

— Și, ceea ce e mai ciudat, domnule colonel, individul aruncă cu banii în dreapta și în stânga, de parcă ar stăpâni toate comorile Indiei.

— Așa dar, ăsta e motivul pentru care a izbutit să capete atâția adepți?

— De altminteri și programul e vrednic de luat în seamă... misionarul predică pacea lumii.

— Nu cumva o fi vreun trimis al guvernului rus, care face propagandă comunistă? In acest caz, am avea cel mai bun motiv să punem mâna pe el.

— Nu, nu cred să avem succes pe calea asta, domnule colonel. Misionarul se ferește din răsputeri să vie în conflict cu noi. După cât se pare, e un om foarte inteligent, căci profesorul Norther, care m'a însoțit la întrunire, mi-a spus că foarte rar i-a fost dat să audă din gura unui Brahman cuvinte atât de înțelepte.

— Și nu știe nimeni de unde are atâția bani la dispoziție?

— Profesorul Norther e de părere că nu numai Indienii înstăriți, ci chiar și prinții lor contribuie cu mari sume de bani, pentru ca misionarul să poată întări legătura dintre ei și popor... De altminteri, după cât se pare, și-a pus în gând să cucerească toată India cu noua lui religie. Astăzi dimineață, de pildă, a și pornit la drum cu discipolii săi, îndreptându-se spre ținuturile stăpânite de maharadjahul din Djaljapur.

— Cu atât mai bine, căci am scăpat de el şi avem mai puţin o grijă... A, domnul Walker! Ai aflat ceva nou?

— Nimic însemnat, domnule colonel! Ei, cum vă simţiţi după ospăţ?

— Minunat! Singura mea părere de rău e că tânăra pereche ne-a părăsit atât de curând.

— Reginald Lincoln merită să fie pizmuit pentru frumoasa lui soţie... Dar, ce voiam să vă întreb?... A, da, oamenii dumneavoastră n'au izbutit încă să găsească vreo urmă a celui căutat?

— Nu, niciuna! Poate că individul nici nu mai e aici şi toată călătoria dumitale în jurul lumii a fost de prisos.

— De prisos n'a fost în niciun caz, căci am izbutit să salvez bijutierului cea de a doua perlă, la care cred că ţine mai mult decât la cea furată din galantarul lui.

— Aşa e, ai dreptate, domnule Walker! Iartă-mă că uitasem de asta!

303. — O crimă misterioasă

Jonny Walker şi tovarăşul său, comisarul Brisson, colindau neîncetat oraşul Bombay şi împrejurimile, nădăjduind că tot vor da de urma lui Paul Rodzof.

Intr'una din zile — era cu puţin timp înainte de înapoierea tinerei perechi din călătoria de nuntă — detectivul lua dejunul la „Palace Hotel" în tovărăşia căpitanului Knox, cu care se împrietenise prin mijlocirea lui Reginald Lincoln. După cum era şi de aşteptat, veni vorba despre urmărirea hoţului preţioasei perle.

Căpitanul Knox era de părere că cel căutat pără-

sise Bombay-ul pe câtă vreme detectivul susținea cu tărie că Paul Rodzof se mai afla între zidurile orașului.

— Domnule Walker, dacă-mi dai voie ți-aș face o propunere — zise, deodată, căpitanul Knox.

— Mă rog!

— Socot că ajutorul lui Nemi, servitorul meu Indian, ți-ar fi de mare folos în cercetările dumitale.

Băiatul ține mult la dumneata, de când cu eliberarea actualei doamne Lincoln, pe care o respectă foarte mult.

— Primesc cu bucurie, domnule căpitan! — răspunse detectivul. — După cât am auzit, Indianul are prețioasa însușire de a citi gândurile oamenilor, ceea

co se întâlneşte adesea în această ţară plină de mistere. Dar ia spune, când ai de gând să porneşti la vânătoarea de tigri?

— Anumite împrejurări mă silesc să mai rămân la Bombay câteva săptămâni, astfel că, deocamdată mă pot lipsi de servitorul meu.

— Când am putea să-l întrebăm dacă vrea să-mi dea o mână de ajutor?

— Chiar acum! Nemi aşteaptă jos, în stradă, dar nu m'ar mira de fel dacă uşa s'ar deschide şi...

Căpitanul nu mai avu răgaz să-şi sfârşească fraza, căci uşa se deschise fără sgomot şi Nemi se ivi în prag, aţintindu-şi ochii-i negri asupra celor doi bărbaţi cari îl priveau înmărmuriţi

— Sahib m'a chemat?

In timp ce detectivul izbuti cu greu să-şi ascundă uimirea, căpitanul Knox rămase calm, căci era întrucâtva obişnuit cu ciudăţeniile servitorului său.

— Ei, nu-ţi spuneam eu? — se adresă el către Walker, în limba franceză. — Iţi dai seamă că aveam dreptate cu presupunerea mea şi că ajutorul Indianului poate fi de nepreţuit?

Apoi se întoarse către Nemi, care stătea nemişcat, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptând poruncile stăpânului său.

— Ascultă, Nemi, cunoşti pe domnul acesta?

— Nemi cunoaşte bine pe Sahib Walker.

— Ştii şi ce meserie are Sahib Walker?

— Domnul a redat libertatea frumoasei lady şi acum urmăreşte pe fratele celui ucis.

— De unde ştii asta, Nemi? Ai tras cu urechea la uşă?

— Nemi nu trage cu urechea pe la uşi, Sahib! Nemi ştie că Shivah a pus soarta hoţului în mâna Sahibului străin.

— Auzi, domnule Walker, Shivah, zeița morții ți-a dat în mână viața dușmanului dumitale. — Ascultă-mă, Nemi, Mister Walker te roagă să-i dai o mână de ajutor la urmărirea fratelui celui ucis — cum îi spui tu... Ei, ce ai de răspuns la asta?

— Shivah, poruncește lui Nemi să dea ajutor Sahibului străin!

— In regulă, Walker! Poți să dispui de Nemi!

Câteva zile mai târziu, misionarul Keșaba-Chander, însoțit de un mare număr din adepții săi, ajunsese în orașul Nasik. Marea lui putere de convingere, noile precepte religioase, cu totul diferite de obiceiurile învechite ale Indiei, mărinimia lui, numeroasele binefaceri făcute, strânseseră în jurul Brahmanului nenumărați credincioși, cari îl porecliseră „Sfântul Keșaba". In preajma acestuia nu se aflau decât două tinere Indiene, care păreau să-i poarte un devotament neobișnuit.

Firește că autoritățile engleze urmăreau cu îngrijorare fabtele acestui nou propăvăduitor, dar niciunul din spionii cari se amestecau printre credincioși nu izbuti să-i descopere vreo vină Brahmanului, vreo încălcare a legii, care să îndrituiască arestarea lui. Așa dar, toate străduințele Englezilor rămaseră fără folos și convoiul adepților lui Keșaba-Chander se îndrepta, ca un balaur uriaș, spre Djaljapur.

Trimisul Angliei pe lângă maharadjahul din Djaljapur, în mâinile căruia se afla, de fapt, conducerea acestui principat tributar puternicului stat englez, privea și el cu îngrijorare apropierea noului propăvăduitor.

Acesta își ridicase corturile la cinci mile engleze depărtare de falnicul castel al maharadjdahului.

Cocoțat pe o piatră mai înaltă, Brahmanul ți-

nea iarăşi o cuvântare, pe care mulţimea o asculta cu religiozitate. Trupul său potrivit era învăluit în vestminte albe ca zăpada, cari păreau că vor să se ia la întrecere cu barba lui, de aceeaşi culoare. Ochii-i sclipitori se roteau deasupra mulţimii care îngenunchiase, plină de evlavie.

Bătrânul întinse braţul şi buzele-i şoptiră o binecuvântare pe care vântul părea s'o ducă deasupra capetelor plecate.

In acea clipă, trei Europeni călări, urmaţi de doi servitori băştinaşi trecură prin apropiere, având tot timpul să vădă pioasa scenă.

— Eu unul nu înţeleg de fel cum de a îngăduit guvernatorul englez ca şleahta asta să intre în ţinutul maharadjahului — zise unul din cei trei Europeni.

Un fulger de mânie scăpără în ochii Brahmanului la auzul acestor cuvinte batjocoritoare.

— Guvernatorul n'are nicio putere, dragă Blackiston! — răspunse alt călăreţ. — Instrucţiunile primite de la vice-regele Indiei impun ca băştinaşii să nu fie împiedecaţi în exercitarea cultului lor. De altminteri, dumneata, ca secretar particular al maharadjahului, ştii prea bine că acesta face parte şi el din mulţimea credincioşilor, cari au aderat la noua religie.

Englezul zâmbi, apoi cei cinci călăreţi îşi urmară drumul ce ducea spre castelul maharadjahului din Djaljapur.

Jonny Walker se afla într'unul din birourile Prefecturii Poliţiei şi cerceta cu luare-aminte numeroasele ştiri sosite în ultimul timp. Cele privitoare la „cazul Rodzof" erau însemnate cu creion roşu, dar vestitul detectiv se interesa şi de celelalte crime, săvârşite chiar în interiorul Asiei, pe cari le citea cu multă atenţie.

— Nimic însemnat! — mormăi dânsul, părând să nu fie într'o dispoziţie prea bună. — Nimic... absolut nimic... îţi vine să-ţi iei lumea în cap! Stai, ce-i asta? Raport din Djaljapur, castelul...

„Cabinetul guvernatorului din Djaljapur.
„Raport No. 183 M. G. 54 către
„Prefectura Poliţiei din Bombay.

„Mister George Blackiston, secretarul particular al maharadjahului din Djaljapur, a fost găsit mort azi dimineaţă în vila sa, în care locuia împreună cu personalul de serviciu. Până acum, pricina morţii n'a putut fi stabilită cu preciziune, însă după părerea doctorului Chan, medicul curţii, este vorba de o otrăvire. Chipul cadavrului căpătase o culoare vânătă şi era plin de bubuliţe, cari se datoresc nu-

meroşilor spini otrăviţi cari au pătruns în piele în mod misterios. Natura otrăvii n'a putut fi nici ea stabilită. Autorităţile noastre bănuiesc că fapta a fost săvârşită de un Indian, care era invidios de situaţia pe care Blackiston o avea la Curtea maharadjahului. In orice caz, nu poate fi vorba de crimă politică.

„Cercetările se fac de însuşi guvernatorul nostru, baronetul Reinhold Douglas".

Câtva timp, Walker privi gânditor înaintea lui, apoi luă în mână receptorul telefonic.

— Allo, dă-mi te rog, cabinetul domnului colonel Gordon!... Cum, nu-i la Prefectură?... Nu cumva ştiţi când vine?... Peste jumătate ceas?..... Spuneţi-i vă rog, că detectivul Walker ţine să-i vorbească neapărat! Mulţumesc... Allo, domnişoară, dă-mi, te rog camera 89! se adresă detectivul telefonistei de la centrala Prefecturii. — Allo, domnul Brisson?... Da, ceva foarte urgent, dragul meu!... In drum, treci şi pe la inspectorul-şef Holley.

Tocmai voia să sune, când cineva bătu la uşă.

— Intră!

Inspectorul Powell îşi făcu apariţia în încăpere.

— Iartă-mă, domnule Walker ,dar lucrul mi se părea atât de urgent, încât... cum, ai şi citit raportul telegrafic? Ei, în cazul ăsta vin prea târziu!... Da, îmi amintisem despre povestirea dumitale cu privire la cele două morţi misterioase...

In aceeaşi clipă, se ivi şi comisarul belgian, însoţit de inspectorul-şef Holley, care flutura în mână o foaie de hârtie.

— Ei, domnule Walker, ce mai zici de asta? — întrebă inspectorul-şef.

— Ce să fie, domnule inspector? Deşi o să ţi se pară ciudat, îţi mărturisesc că vestea primită din

Djaljapur mi-a pricinuit oarecare bucurie... Voiai să spui ceva, dragă Brisson?... Păi tocmai de aceea te-am şi chemat!... Domnilor, cunoaşte careva dintre dumneavoastră ţinutul din preajma castelului stăpânit de maharadjahul din Djaljapur? Sau mai bine zis, nu cumva ştiţi dacă există prin apropiere vreun teren prielnic pentru aterisarea avioanelor?

Inspectorul Powell clătină capul în semn de încuviinţare.

— Cunosc împrejurimile foarte bine — zise el. — Tot ţinutul din jurul castelului e neprielnic pentru aterisarea avioanelor, căci pe alocurea e stâncos, iar în cea mai mare parte acoperit cu păduri dese de tamarinzi, banani, palmieri şi alţi arbori cari cresc în regiunea tropicală. Abia de s'a putut amenaja terenul de tennis al maharadjahului, care e un pasionat jucător de tennis... Nu, nu vă sfătuiesc, domnule inspector-şef! Putem chema, însă, biroul domnului guvernator... nu, nu durează mult... firește, convorbire urgentă, în interes de serviciu... Allo, domnişoară Dolly, dă-mi legătura... Da, Powell... pune-mă în legătură cu biroul guvernatorului din Djaljapur.... întrerupe-l, n'are decât să vorbească mai târziu, căci chestiunile particulare n'au întâietate faţă de cele oficiale... Da, închide legătura! Mă chemi dumneata, nu-i aşa?

— Bună dimineaţa, domnilor!

— Bună dimineaţa, domnule prefect!

— Am auzit că ţii neapărat să-mi vorbeşti, dragă Walker? De sigur că e vorba de crima săvârşită în Djaljapur?... Firește, mare noroc ai, dragă Walker! Dar asta e o chestiune pentru Powell al nostru... Telefonul, Powell!... Hai, fiţi liniştiţi, domnii mei lăsaţi-l să vorbească!

— Allo, biroul guvernatorului din Djaljapur?

Allo! Nu înțeleg... Da, Sir Roberts însuși?... Nu mă gândeam la asta, Excelență! Aici Prefectura Poliției din Bombay, inspectorul Powell... Da, în legătură cu crima săvârșită împotriva lui Blackiston... Cum, ucigașul a și fost prins?.... N'a mărturisit încă?... Un Hindus, a cărui soție și soră... Da, înțeleg, Excelență... am vrea să știm, însă, dacă există prin apropiere vreun teren prielnic pentru aterizarea avioanelor... La Dhulia?.... 250 kilometri? Și apoi?... Apoi, mașina dumneavoastră?... Vă mulțumesc foarte mult, Excelență!... O clipă, vă rog.

Și, adresându-se celor din jurul său, inspectorul Powell, urmă: — Sir Roberts ne sfătuiește să pornim cu avionul chiar astă seară. Automobilul său va fi la Dhulia la ora nouă și ne va transporta la castel într'o jumătate oră. Ce să răspund?

— Dă-mi mie receptorul, Powell! — ceru prefectul poliției.

Inspectorul se supuse.

— Allo, mai sunteți acolo, Excelență? Aici colonelul Gordon!... Vă mulțumesc din inimă... Din pricina căldurii, cadavrul a fost transportat în pivniță?... Maharadjahul se înapoiază de la vânătoare astă seară?... Cu neputință!... Firește, cred și eu!... Așa dar, diseară la nouă, pe aerodromul din Dhulia!... Vă mulțumesc încă odată pentru bunăvoința de care dați dovadă domnule guvernator!

„Așa dar, pe cine iei cu dumneata, domnule Walker? — întrebă colonelul, după ce pusese iarăși receptorul în furcă.

— Dacă n'aveți nimic împotrivă pe Mister Powell și domnul Brisson.

— Firește că n'am nimic împotrivă — răspunse prefectul poliției din Bombay. — Așa dar, diseară la șase treizeci porniți la drum?

Puțin timp după aceea, Jonny Walker se afla iarăși în biroul său, cercetând cu luare-aminte o hartă a coloniilor engleze. Tocmai voia să se îndrepte spre fereastra încăperii, când dactilografa care îi fusese pusă la dispoziție își făcu apariția în prag, anunțându-l că o Indiană avea o scrisoare pentru el.

— Poftește-o înăuntru, Miss Bohley — încuviință detectivul.

Tânăra Indiană, care intră în birou și era îmbrăcată într'un vestmânt larg, de culoare albă, făcea impresia unei sfinte. Ceea ce urmă după aceea se întipări foarte nelămurit în mintea detectivului.

Indiana făcu o plecăciune adâncă și-i întinse scrisoarea. Walker vru s'o ia, dar în aceeași clipă simți la inimă o durere ascuțită, care îl făcu să se prăbușească în scaunul său. Mai auzi doar un violent schimb de cuvinte, apoi ușa fu deschisă cu putere.... Cuvinte rostite într'o limbă străină, ajunseră la urechile detectivului, căruia i se păru că vede două făpturi albe, rostogolindu-se pe podeaua încăperii.... apoi auzi câteva înjurături în englezește... glasuri bărbătești răsunară... și Walker își pierdu cunoștința cu totul.

După câtva timp, când își veni în fire, zăcea în patul din odaia lui de la hotel. Medicul poliției, doctorul Maxvell și colonelul Gordon, se aflau la căpătâiul său.

— Stai liniștit, mister Walker. Trebue să mai ții compresele cel puțin jumătate ceas... Nu, Sir, nu întârzii, căci e abia ora patru.

— Dar ia spune-mi și mie ce s'a întâmplat, doctore?

— Ce s'a întâmplat? Păi tocmai asta voiam să aflăm de la dumneata! După cât se pare, e vorba de o încercare de asasinat.

— Şi această încercare a făcut-o tânăra îmbrăcată în alb?

— Da, însă din fericire pumnalul s'a frânt de cămaşa dumitale de oţel. Inainte de a se putea folosi de al doilea pumnal pe care îl avea la dânsa, servitorul căpitanului Knox se năpusti ca o vijelie în clădirea prefecturii, răsturnă patru poliţişti cari încercaseră să-i aţină calea, doborî la pământ pe inspectorul Newman, care voia să-l împiedece de a intra în odaia dumitale... şi, cu toate astea, mai ajunse la vreme ca să poată smulge pumnalul din mâna tinerei Indiene. Tocmai voia să-l împlânte în pieptul ei, când trei din oamenii noştri se năpustiră în încăpere şi izbutiră cu mare greutate să-l potolească. Asta e tot ce ştim până acum, domnule Walker!

— Şi unde e Nemi, servitorul căpitanului Knox?

— In anticameră, Sir! Nu vrea să plece cu niciun chip.

— Chemaţi-l înăuntru.

In clipa următoare, Indianul se ivi în încăpere, liniştit, ca de obiceiu, cu braţele încrucişate pe piept.

— Iţi mulţumesc din toată inima, Nemi! -- zise detectivul, adânc mişcat. — N'am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine!

— Shivah mi-a dat de veste prea târziu, Sahib! Tocmai stăteam de vorbă cu stăpânul meu, când am auzit porunca lui Shivah şi atunci am alergat repede spre prefectură.

— Ca vântul, Nemi?

— Ca vijelia, Sahib!

Cereţi mâine numărul 170 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

304. — Un atac în noapte.

In acecaşi zi, la ora şase şi jumătate după amiază, aeroplanul poliţiei, care trebuia să transporte la Dhulia pe cei trei poliţişti, era gata de sbor. In afară de câţiva camarazi cari erau liberi după-amiază, mai veniră inspectorul-şef Holey şi d-rul Maxwel, ca să asiste la decolarea avionului.

— Ia spune, doctore, femeia care a vrut să mă ucidă e grav rănită? — întrebă detectivul.

— Nu, Mister Walker! Are numai braţul drept scrântit. Insă acum vine surpriza cea mare pentru dumneata... femeia a fost hipnotizată, a lucrat sub îndemnul unei voinţe străine..

— Da, ni s'a părut foarte ciudat faptul că niciun geamăt n'a ieşit de pe buzele ei şi, chiar în vreme ce era bandajată, a căzut într'un somn adânc, din care n'am putut s'o trezim. In cele din urmă, am trimis după Nemi al dumitale, care după multe străduinţe a izbutit s'o readucă în simţiri... da, Indiana fusese hipnotizată şi a mărturisit chiar ea că nici nu te cunoaşte şi că Shivah i-a poruncit, prin gura „noului sfânt", să ucidă pe „omul din Londra". Firesţe că ar fi izbutit, dacă n'ar fi fost minunata dumitale cămaşă de oţel şi dacă Nemi n'ar fi intervenit la timp. De altminteri, Indianul susţinea cu tărie că trebue să plece şi el cu dumneata... Ah, iată-l!

Cinci minute mai devreme decât ora hotărîtă, avionul poliţiei aterisă pe micul aerodrom din Dhulia.

Soarele asfinţise şi puzderie de stele sclipeau pe cerul albastru, când automobilul guvernatorului înainta în goană pe şoseaua bine întreţinută, ducând pe cei trei Europeni spre ţinta lor. Strigătele ani-

malelor trezite din somn te asurzeau, palmierii se înălțau spre cer ca niște stâlpi de fier, un miros îmbătător îmbălsăma aerul, ici-colo străluceau o pereche de ochi în tufișul negru, luminat o clipă de razele puternice ale farurilor.

O clădire mare, asemănătoare unui castel din evul mediu, se ivi înaintea lor. Dar înainte ca Walker să poată întreba dacă această clădire e castelul maharadjahului din Djaljapur, se auzi o larmă de nedescris.

Privelișlea ce li se înfățișă ochilor, părea ceva din „O mie și una de nopți". Flăcări uriașe se înălțau spre cer, luminând zidurile castelului la care se putea ajunge numai cu ajutorul punții mobile, care acum fusese lăsată în jos, iar de o parte și de alta se înșirau Indieni cu torțe aprinse. O muzică sgomotoasă vestea un eveniment însemnat

Din îndemnul secretarului guvernatorului, șoferul condusese mașina într'un tufiș de la marginea șoselei.

Ceea ce urmă după aceea, păru un vis, atât detectivului englez cât și comisarului Brisson. Inspectorul Powell rămase mai puțin uimit, căci locuia de mai multă vreme în India și era obișnuit cu asemenea festivități. O ceată de purtători de făclii înconjura un șir de cinci elefanți, pe spatele cărora se aflau niște baldachine somptuoase în care luaseră loc maharadjahul din Djaljapur și suita lui. In urma lor, venea o ceată de călăreți. La coadă și în fruntea convoiului se afla câte o „orchestră" care se străduia să acopere larma făcută de cântăreții înșirați pe podul castelului. In sfârșit, după toate acestea urmau două automobile noui, care transportau prada vânătorii: doi tigri împodobiți cu flori

Secretarul guvernatorului, Mister Hamson, conduse pe cei trei polițiști la vila în care se afla reședința baronetului Reinhold Douglas, reprezentantul Angliei pe lângă maharadjahul din Djaljapur. Tocmai destupaseră prima sticlă de whisky, când guvernatorul își făcu apariția în încăpere.

— Vă rog să mă iertați că n'am venit să vă întâmpin, domnii mei, dar obiceiurile de la Curte, care sunt respectate cu sfințenie, cer ca reprezentantul Maiestății Sale regele Angliei să fie de față și să salute în mod oficial pe maharadjah, ori de câte ori acesta se înapoiază la castel, după o lipsă mai îndelungată... Acum, însă, sunt liber pentru ziua de azi și putem vedea cadavrul numaidecât.

— Imi dați voie, Excelență... Arestatul a mărturisit deja?

— Nu, domnule Walker! Dimpotrivă, tăgăduiește cu încăpățânare, ca și mai înainte.

— Asta nu mă miră de fel, Excelență, căci nenorocitul n'are nicio vină.

— N'are nicio vină?

— Nu! Criminalul e un Rus, un oarecare Paul Rodzof.

— O clipă, te rog! Domnule Hamson, unde e carnetul care s'a găsit asupra cadavrului? Dacă nu mă'nșel, am văzut și acolo un nume asemănător... așa, iată-l... „1 Octombrie. Vizită la agentul Paul Lubinski“... Așa dar, am greșit, căci e vorba de altcineva.

— Ba de fel, Excelență! Paul Lubinski, alias Paul Roberts, nu e nimeni altul decât Paul Rodzof, pe care îl urmăresc de multă vreme. Acum, însă, propun să mergem să vedem cadavrul.

Dedesubtul vilei se afla un gang îngust, care părea să se sfârșească în labirintul de stânci pe care

fusese cladit castelul maharadjahului din Djaljapur. Aerul era curat, însă foarte rece. Inaintea unei uşi stătea de pază un poliţist englez, care se înclină politicos şi făcu loc celor patru bărbaţi cari intrară într'un fel de peşteră. Cadavrul zăcea pe o lespede mare şi era acoperit cu o pătură.

La un semn al guvernatorullui, poliţistul trase pătura de o parte şi chipul desfigurat al nenorocitului Blackiston ieşi la iveală.

— Doriţi să cercetaţi cadavrul, domnule Walker? — întrebă guvernatorul, adresându-se vestitului detectiv englez.

— Nu-i nevoie, Excelenţă, căci acesta e al patrulea cadavru asemănător pe care l-am întâlnit până acum în călătoria mea de la Paris la Bombay. In acelaşi timp, însă, vă încredinţez că Indianul n'are absolut nicio vină.

— Cu alte cuvinte, poate fi pus în libertate?

— Firește, numai dacă nu există altceva împotriva lui. Cât despre crima asta, făptuitorul nu e nimeni altul decât Paul Rodzof.

Cam pe la ora douăsprezece noaptea, cei trei poliţişti intrară în vila victimei, unde urmau să locuiască deocamdată.

Jonny Walker ieşi pe veranda care înconjura clădirea, însă nu apucă să facă vreo câţiva paşi, când ceva sclipitor îi sbură pe la ureche şi se înfipse în peretele de lemn, cu un zăngănit uşor. Comisarul belgian, care se afla îndărătul detectivului, zări o umbră în grădină şi se năpusti pe urma ei. Ceva mai târziu, Walker, care rămăsese buimăcit de atacul neaşteptat, porni şi el după tovarăşul său, în timp ce inspectorul Powell o luă deacurmezişul grădinii, cu gând să taie calea necunoscutului. O

goană nebună se porni; luna strălucea pe cerul tropical şi razele ei palide străbăteau tufişurile dese ale pădurii. Animalele trezite din somn începură să scoată strigăte asurzitoare.... o cucuvea speriată încercă să-şi schimbe locul... păsări de noapte se strecurară printre arbori... Walker se opri o clipă din fuga lui... pretutindeni freamătul frunzişului... deodată, un ţipăt înăbuşit...

— Walker, ajutor! Incoace, ajutor...

Detectivul zări înaintea lui ceva nelămurit rostogolindu-se pe pământ... făcu o săritură... o umbră se ridică cu iuţeala fulgerului şi mai izbi odată în făptura care zăcea la picioarele ei. Fără să mai stea la gânduri, Jonny Walker se năpusti asupra fugarului şi-l înşfăcă de gât, tocmai în clipa când inspectorul Powell atacă pe individ pe la spate.

In acelaş timp însă, nenumărate făpturi îmbrăcate în alb se iviră în jurul lor şi, înainte de a-şi da seamă ce se petrece, Walker se afla în faţa inspectorului Powell, care ţinea în mână haina fugarului.

O şuierătură ascuţită şi făpturile albe pieriră tot atât de repede precum se iviseră.

Misteriosul individ se făcuse şi el nevăzut, astfel că cei doi poliţişti rămaseră locului, mai ales că Brisson părea să fie foarte grav rănit. Tocmai chibzuiau cum să-i vină în ajutor, când ramurile tufişului se dădură într'o parte şi patru servitori se apropiară în goană, sub conducerea lui Nemi, aducând cu ei o largă.

După câtva timp, îşi făcură apariţia şi doi poliţişti englezi, cari escortară spre vilă tristul convoiu.

Spre mirarea detectivului, medicul se şi afla în vilă şi stabili că rănitul avea două răni, destul de

ușoare, pe cari criminalul le pricinuise cu ajutorul unui cuțit.

Sgomotele stârnite cu prilejul luptei atraseră luarea aminte a guvernatorului, care veni și el în odaia în care fusese depus comisarul belgian.

— N'aveți nicio bănuială, domnii mei? — întrebă el, după ce fusese pus la curent cu cele întâmplate.

— Cine altul să-mi fi vrut moartea decât dușmanul meu înverșunat, Paul Rodzof? — răspunse detectivul.

— Păcat, mare păcat că a izbutit să vă scape din mâini! Tare aș fi vrut să dau ochi și eu cu individul ăsta primejdios!... In orice caz, mâine am să dau ordin să se cerceteze locul luptei... Cum, fugarul a lăsat în mâinile dumitale haina asta?.. Priviți, costumul a fost cumpărat la un magazin din Paris... Nu cumva e vorba chiar de ucigașul sărmanului Blackiston?

— Dacă nu mă înșel i-am smuls gulerul — răspunse Walker. — Ei drace, dar unde l-oiu fi pus? Ah, iată-l în buzunar... gulerul și cravata individului.

— Ba încă și cu o perlă mare! — adăugă inspectorul Powell. — Nu, ăsta nu e Rodzof, domnii mei! El nu poartă o perlă atât de proastă, care murdărește cravata albă de mătase!

Zicând acestea, inspectorul scoase acul de cravată, care era înfipt în fâșia de mătase.

— Iată, dacă nu crezi, domnule Walker... culoarea mi s'a luat și pe degete... Dar ce-i cu dumneata, dragul meu? Ce s'a întâmplat?

Uimiți peste măsură, inspectorul Powell și guvernatorul priveau după detectiv, care se năpustise afară din încăpere; după puțin timp se înapoiă cu un lighean cu apă caldă, în care pusese o bucată de

săpun. Fără să rostească o vorbă, Walker luă un burete și începu să frece perla, care își pierdu culoarea neagră și deveni de o strălucire orbitoare.

— Ei drace, dar știi că perla asta e foarte prețioasă! — rupse tăcerea guvernatorul.

— Nu cumva o fi...

— Da, ai ghicit, dragul meu Powell! — îi curmă vorba Jonny Walker. - Excelență, e „Degetul lui Dumnezeu", din pricina căruia comisarul Brisson era cât p'aci să dea ortul popii! Intâmplarea ne-a venit iarăși în ajutor! Ce-am face noi, criminaliștii, fără concursul hazardului?

— Dar ce valoare are perla, domnule Walker?

— Ei, o nimica toată... vreo cinci milioane de franci!

— In cazul ăsta vă rog să rămâneți astă noapte în vila mea... Nu, nu admit nicio împotrivire... niciuna! Și, afară de asta, voiu da ordin să se îndoiască paza, căci cine știe dacă nu se va face vreo încercare pentru recucerirea prețioasei nestemate... Cinci milioane de franci... Hm, tare aș vrea să văd mutra ticălosului când și-o da seamă că a scăpat din mâini comoara asta!

305. — «Mors imperator».

— Cum se simte comisarul Brisson?

— Mai e la Djaljapur, dragă Knox, însă după cât se pare, merge cu pași repezi spre însănătoșire și doctorul e hotărît să încerce transportarea lui încoace.

— Și șeful bandei, domnule Walker? Tot mai ești încredințat că individul n'a părăsit Bombay-ul?

— Acum mai mult ca oricând! Știi, doar, că inspectorul Powel împreună cu Nemi — vezi, iarăși

Nemi al dumitale — au stabilit că bătrânul Brahman, așa zisul „Noul sfânt", nu-i nimeni altul decât Paul Rodzof și că ne-am fi ajuns ținta de multă vreme, dacă am fi avut cea mai mică bănuială despre asta.

— Bine, dar scopul de căpetenie al călătoriei dumitale a fost ajuns, prin găsirea perlei.

— Uiți însă că, dacă mai sunt în viață, asta nu se datorește de fel stimatului Paul Rodzof, ceea ce înseamnă că mai am o mică socoteală cu el. Chestia e, însă, care din noi amândoi plătește această socoteală? Firește că el e de părere că eu am s'o plătesc, dar... „errare humanum est" — sau, cum s'ar zice: orice om e supus greșelii...

— Aha, de aceea te-ai baricadat așa în camera dumitale? — exclamă căpitanul Knox. — Până să ajungă cineva la dumneata, îi ies ochii din cap!

— Asta nu e vina mea, dragă Knox! Colonelul Gordon mi-a spus că guvernul i-a făcut observații din pricina încercării de asasinat făptuită împotriva mea și, de atunci, m'a înconjurat de polițiști, căci se teme să nu mi se întâmple iarăși ceva.

„Ei drace, iar telefonul ăsta blestemat!... Allo! Da, eu... Cum îl cheamă? Torsini?.. Și ce-i cu el?.. Aduceți-l încoace sub pază severă! — Postul de la biserica catolică raportează că a arestat un individ, după cât se pare Italian de origină, care a făcut declarații foarte însemnate — urmă detectivul, adresându-se căpitanului Knox. — Individul s'a oferit să destăinuiască ascunzătoarea stăpânului și maestrului său, cu condiția să nu i se dea nicio pedeapsă și să fie lăsat să se înapoieze în patria lui. Firește că, până una alta, i se poate da această făgăduială... Așa dar, când ne vedem, dragul meu?... De acord, la „Grand Hôtel" astă seară!

— La revedere, Mister Walker

— La revedere, Mister Knox.

După câtva timp, nu violent schimb de cuvinte, urmat de o bătaie în uşă, ajunse la urechile detectivului.

— Intră!

Un aprod îşi făcu apariţia în încăpere.

— Ei, ce s'a întâmplat, dragul meu? — întrebă Jonny Walker.

— Patru poliţişti au adus un arestat cu numele de Torsini.

— Lasă-l să intre, dar însoţit de poliţişti, căci nu se ştie ce are de gând individul...

Arestatul, care fu introdus în biroul lui Jonny Walker, era într'adevăr Italianul Torsini, secretarul agentului Paul Lubinski. Acum, când teama alungase îndrăzneala sa obişnuită, naivitatea ieşea şi mai mult la iveală. Walker se simţi cuprins de milă pentru acest om care, pe lângă toate, mai era şi de o urâţenie neobişnuită.

— Lăsaţi-l să vie mai aproape — se adresă el poliţiştilor. — De ce nu? Are doar mâinile legate!... S'au găsit ceva arme la el?... Un pumnal? Ei, şi ce-i cu asta? In India chiar şi copiii mici au pumnale la ei... Numele dumitale e Torsini? — întrebă detectivul pe arestat.

— Da, „signor"!

— Ce vârstă ai?

— Şaptesprezece ani.

— Unde ai locuit până acum?

— In Neapole, oraşul meu natal.

— Şi cum ai ajuns la Bombay?

— Pe bordul unui vapor de comerţ.

— Ce nume purta vasul?

— Asta... asta nu pot să vă spun! — bâigui tânărul, rotind privirile în jurul său, ca şi cum ar fi căutat ajutor

— Nu poți să-mi spui, fiindcă vei fi făcut vreo prostie! Bine, de altminteri nici nu mă interesează! Dar, ia spune, ai luat dejunul, dragă Torsini?... Cum, n'ai mâncat nimic, de ieri?... Aprod, du-te la cantină și fă rost de ceva mâncare și un ceaiu... sau, nu cumva îți place mai mult cafeaua cu lapte, Torsini?

— Sir, cum să vă mulțumesc?

— Atunci șterge-o, aprod, însă vezi de nu zăbovi prea mult! Intre timp, o să mai stăm de vorbă, dragă Torsini. Așa dar, erai în serviciul agentului Petre Lubinski?

— Paul Lubinski, Sir. Petre a fost înjunghiat acum câteva săptămâni.

— Da, așa e, Paul Lubinski! — încuviință detectivul. — Dar ia spune, avea Paul ăsta vreun semn deosebit? După câte știu, semăna foarte mult cu frate-său, Petre?

— Da, Sir.

— Și?

— Despre asta n'aș vrea... nu mi-e îngăduit.. Sir, dacă Paul află ceva, atunci pățesc și eu ca și secreta...

— Fii liniștit, ceea ce vorbim noi aici, nu ajunge la urechile nimănui. Așa dar, voiai să spui... Pune aici, pe biroul meu, Brown! Așa, mulțumesc! se întrerupse detectivul, adresându-se aprodului, care adusese dejunul. — Care va să zică, ți-e teamă să nu pățești și tu ca secretarul maharadjahului din Djaljapur? Cât despre asta, ți-am spus că poți fi liniștit, tinere! Așa dar, fostul tău stăpân avea la gât o pată roșie, pe care o ascundea cu ajutorul gulerului său, care era mai înalt decât cele obișnuite?... Așa, Brown, scoate cătușele arestatului, ca să poată mânca... Cum, vrei să-i duci mâncarea la gură? Ascultă-mă, Brown, e drept că paza bună trece primejdia rea, — totuși, în cazul de față nu poate

fi vorba de nicio primejdie, căci suntem, doar, patru oameni, împotriva unui biet tânăr, care n'o să se încumete să facă vreo nesocotinţă...

Poliţiştii se lăsară înduplecaţi şi scoaseră cătuşele arestatului, care se năpusti cu lăcomie asupra mâncării.

— Ei, ţi-a plăcut, Torsini? — întrebă detectivul, după ce tânărul îşi potolise foamea.

— „Yes, Sir!" Vă mulţumesc!

— Ei, acum istoriseşte mai departe! Nu cumva ştii cine era bătrânul Brahman care propovăduia noua religie? Sau faci pe prostul... da, avea o barbă lungă, albă ca zăpada... Ei?

— Acum înţeleg o mulţime de lucruri cari îmi rămâseseră nelămurite, Sir! Zău, vă jur pe legea mea că până acum nu ştiam că Mister Lubinski e „noul sfânt". Inainte cu câteva zile, însă, mă dusesem în dormitorul lui, ca să-i aduc o servietă şi, cu acest prilej, am zărit pe pat o barbă albă, lungă şi un vestmânt de Brahman. Adeseori veneau la el două tinere Indiene, dar de câteva zile încoace nu mai vine decât una.

— Şi îl vizitau întotdeauna la hotel?

— Nu, Sir, de câtva timp Mister Lubinski locuieşte mai mult într'o casă din Union Street.

— Ştii unde se află această casă? — întrebă detectivul, privind cu încordare la tânărul Italian.

— Da, în Union Street numărul cincizeci şi şase...

— Şi locuieşte singur acolo, sau...?

— La început mai erau în casă un domn şi o doamnă foarte frumoasă... dar de câteva zile vin şi pleacă un mare număr de oameni, din cari nu cunosc decât o parte...

— Brown, dă o fugă până la secţia de detectivi şi roagă-l pe Mister Chester să vină la mine pentru câteva clipe! — zise Jonny Walker, adresându-se

aprodului. — Ascultă-mă, Torsini, ai văzut în casa aceea vreun lucru care să-ţi dea de bănuit?

— Da, alaltăieri s'au scos dintr'un dulap tot felul de arme şi s'au pus la punct, ca să poată fi folosite în orice clipă. Printre ele se află şi două mitraliere, Sir... da, sunt multe gloanţe şi... cum dracu se chiamă mingile alea care se aruncă şi explodează?

— Aha, or fi granate de mână?

— Da, da, granate de mână, Sir! — încuviinţă arestatul, cu însufleţire. — Vroiam să...

— Bună dimineaţa, Mister Walker! M'aţi chemat? — zise în clipa aceea detectivul Chester, după care trimisese Jonny Walker.

— Ascultă-mă, Chester, e vorba de ceva foarte urgent! Casa cu numărul cincizeci şi şase din Union Street trebue ţinută mereu sub supraveghere. In această casă se găsesc, după spusele tânărului... dar îl cunoşti pe Mister Torsini?... Nu? Asta nu e un semn rău pentru tine, dragă Chester... Aşa dar, după spusele tânărului, în această casă locuieşte scumpul meu prieten Paul Rodzof, care are acolo un întreg arsenal de arme... Da, numeroşi indivizi intră şi ies de acolo... Vrei să fii atât de bun să iei măsurile dictate de împrejurări? Fireşte că lucrul cel mai bun ar fi să te ocupi chiar dumneata de acest caz, dată fiind însemnătatea lui... Aşa, dragă Chester, sper să aflu în curând veşti dela dumneata. Mulţumesc!

— Vă salut, domnule Walker.

— La revedere, prietene! răspunse detectivul, cu bunăvoinţă.

Apoi se adresă din nou arestatului:

— Acum ai să te odihneşti niţel, dragă Torsini... Nu, nu-ţi fie teamă... peste cinci, şase săptămâni eşti

înapoi la Neapole, unde ai să poți începe un mic negoț cu suma pe care ai s'o primești de la mine... Vrei să faci tovărășie cu mama ta? Bine, vom vedea! Acum du-te la culcare... fără cătușe, Brown... firește, n'are niciun rost! Dacă voiu avea nevoie de tine, trimit să te chemel La revedere, Torsini!

Casa din Union Street era supraveghiată cu străşnicie de două zile. Detectivul Chester nu mai prididea cu travestirile şi, spre marea lui mulţumire, stabili că afirmaţiile tânărului Torsini erau foarte întemeiate. In cele din urmă, se hotărî ţinerea unei consfătuiri, care urma să aibă loc la ora unu în acea zi, la prefectura poliţiei, cu care prilej trebuia să se stabilească modul cum avea să fie curăţată vizuina bandiţilor.

Sala de conferinţe a poliţiei era o încăpere dreptunghiulară, mobilată cu mult gust. Pe pereţi atârnau numeroase tablouri înfăţişând scene din luptele Englezilor în colonii. In jurul unei mese de stejar se aflau câteva fotolii mari, ale căror picioare se afundau într'un covor gros, de culoare roşie.

Inspectorii Powell, Mattchiss, Darly şi subcomisarul Villani îşi şi făcuseră apariţia şi discutau cu însufleţire asupra măsurilor care trebuiau luate în cazul de faţă.

După puţin timp, se mai iviră subcomisarul Holei şi detectivii Chester şi Pitt.

— Aţi auzit vestea cea mai nouă? — zise cel dintâi. — „Noul sfânt" nu se mai află în oraşul nostru, căci a fost văzut trecând graniţa spre Afganistan, însoţit de o mare parte din discipolii săi. Semnalmentele corespund întocmai şi pun rămăşag că...

— Nu te grăbi cu rămăşagurile, dragul meu! —

se auzi în acea clipă, glasul batjocoritor al lui Jonny Walker.

Cei de faţă se întoarseră uimiţi şi salutară cu bucurie pe vestitul detectiv.

— Domnul colonel Gordon nu e încă aici?

— Nu, Mister Walker! Doriţi să-l chemăm?

— Deocamdată nu-i nevoie, căci mai putem aştepta. Aşa dar, domnii mei, în ceea ce priveşte locul unde se află Paul Rodzof, vă pot da cele mai precise informaţiuni. Telegrama prin care ni s'a vestit trecerea lui în Afganistan n'are nicio legătură cu chestia care ne preocupă, căci Brahmanul despre care se vorbeşte într'însa e un cunoscut predicator, despre care se ştie că nu poate fi primejdios, căci colindă ţara de mulţi ani.

— Bună dimineaţa, domnilor! — răsună, deodată, glasul colonelului Gordon. — Aduc cu mine un musafir cunoscut.

— Brisson... prietene! Asta-i minunat!

Plin de bucurie, Jonny Walker se năpusti spre comisarul belgian şi-i strânse mâna cu căldură.

— Ei, nu fii atât de sălbatec, dragul meu! Ştii, doar, că sunt în convalescenţă! — se împotrivi Brisson, care se sprijinea într'un baston gros.

— Acum cred că eşti mulţumit, căci n'ai făcut degeaba călătoria până aici?

— Firește, mai ales că ticălosul mi-a lăsat o amintire... cam neplăcută, din păcate...

— În schimb, am izbutit să punem mâna pe nestemată.

— Tare aş fi vrut să văd mutra lui Paul Rodzof, când a băgat de seamă că nu mai are perla la el! — se amestecă în vorbă şi colonelul Gordon.

— Aceeaşi dorinţă şi-a exprimat-o şi domnul guvernator din Djaljapur.

Cereţi mâine numărul 171 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Aceeaşi dorinţă şi-a exprimat-o şi domnul guvernator din Djaljapur.

— In orice caz, afară de rănirea prietenului nostru, rezultatul expediţiei în ţinuturile stăpânite de maharadjah e foarte îmbucurător. Şi-apoi, datorită acestei expediţii suntem astăzi în plăcuta situaţie de a ţine această consfătuire. Aşa dar, la chestie, domnilor! Vă rog să-mi spuneţi pe rând părerile dumneavoastră cu privire la măsurile pe care le socotiţi necesare în cazul de faţă... Inspectore Matchiss, ai cuvântul!

— După constatările făcute până acum de secţia noastră de detectivi, reiese că sunt mereu aceiaşi indivizi, cari intră şi ies din casă. Deocamdată, însă, n'au apărut decât opt şi, deoarece Torsini — ale cărui afirmaţiuni s'au dovedit întemeiate — vorbea de cincisprezece sau douăzeci de indivizi, socot că ar fi mai bine să aşteptăm câtva timp, ca să putem pune mâna pe întreaga bandă.

— Aceeaşi constatare ai făcut-o şi dumneata, Mister Chester?

— Da, domnule colonel! E vorba, într'adevăr, de opt indivizi: şapte bărbaţi şi o femeie.

— Firește că m'aş bucura nespus de mult dacă am izbuti să prindem toată banda — căci, de o bandă pare să fie vorba — dar cine ştie cât vom fi nevoiţi să aşteptăm până ce ni s'o împlini dorinţa?... Inspectore Powell, ai ceva de spus?

— Da, domnule colonel! Oamenii mei mi-au raportat că un mare număr de Indieni s'au adunat la Karli, care e la o depărtare de o sută de kilometri de Bombay. In acelaşi timp s'a stabilit că această adunare e în legătură necontenită cu casa din Union Street. Ducându-mă cu motocicleta la fata lo-

culuĭ, m'am încredinţat că e vorba de vreo patru, cinci sute de Indieni, cari par să fie foarte neliniştiţi.

— Ai ceva de adăugat, inspectore Holey?

— Cu un conducător de teapa acestui Rodzof, n'ar fi de mirare ca Indienii să pună ceva la cale împotriva noastră. Inainte cu câţiva ani, într'un caz asemănător, am fost nevoiţi să cerem ajutorul autorităţilor militare... Asta era pe vremea când lordul Warner se afla în fruntea poliţiei.

— Cu alte cuvinte, trebue să vorbesc neapărat cu domnul general Derby!... Inspectore Darly, fii bun, te rog, şi pune-mă în legătură cu adjutantura din palatul guvernatorului.

Poliţistul îndeplini porunca şefului său.

— Domnule colonel, Sir Adolph Seymour aghiotantul domnului guvernator, e la aparat.

— Mulţumesc, inspectore! — zise prefectul, luând receptorul în mână. — Allo Sir Adolph în persoană? Aici colonelul Gordon! Domnule aghiotant, spune-mi, te rog, când aş putea vorbi cu domnul guvernator?... Da, în interes de serviciu... ceva foarte urgent!... Bine, viu numaidecât! — Domnilor, aşteptaţi-mă aici, vă rog! Mă duc până la domnul general, ca să-i cer concursul... Domnule Walker, vino cu mine, te rog... Nu, nu, un om foarte binevoitor!

Maşina colonelului Gordon străbătu în goană distanţa de la prefectură până la palatul guvernatorului şi, după puţin timp, prefectul se afla înaintea generalului Derby.

— Excelenţă, înainte de toate, daţi-mi voie să vă prezint pe unul din cei mai iscusiţi detectivi ai noştri, domnul Jonny Walker din Londra — începu Sir Gordon, arătând spre însoţitorul său. — Prezenţa dumisale aici, e în legătură cu un cri-

minal foarte îndrăzneț, pe care-l urmărește de la Paris, după ce a trecut prin New-York, San-Francisco, Hongkong, până aici. Acum...

— Încântat să-ți fac cunoștința, domnule Walker! — îi curmă vorba guvernatorul. — Ai o meserie foarte interesantă, însă plină de primejdii... Nu, dragul meu, meseria noastră e mai puțin primejdioasă, pe câtă vreme detectivii sunt veșnic amenințați de dușmanii lor, cari, de cele mai multe ori nu se dau în lături de la crime. Dar să lăsăm asta și să trecem la chestia care v'a adus la mine. Despre ce e vorba, domnii mei?

— De un lucru foarte însemnat, pentru rezolvarea căruia puterile noastre sunt, din nefericire, prea slabe, astfel că suntem nevoiți să recurgem la ajutorul armatei.

— Acest ajutor vi-l dau cu cea mai mare plăcere, domnule colonel! — răspunse guvernatorul. — Domnule Walker, sper că-mi vei povesti în amănunțime cum stau lucrurile?

— Firește, domnule general!

— Te țiu la cuvânt.

Guvernatorul apăsă pe butonul unei sonerii și, în clipa următoare plantonul își făcu apariția în cabinet.

— Spune domnului aghiotant să poftească încoace! — zise generalul Derby.

Soldatul salută militărește și părăsi încăperea. Nu trecu mult timp și baronețul Adolf Seymour intră în cabinetul guvernatorului.

— Sir Adolph! Colonelul Gordon și domnul acesta, detectivul londonez Jonny Walker, au venit să ne ceară concursul într'o acțiune pe care poliția vrea s'o întreprindă împotriva unei mișcări,

care pare să ia un caracter amenințător. Transmite te rog, prin telefon dispozițiile mele... iată aici tabloul... Așa, ai căpătat legătura?... Compania doua din regimentul 37 infanterie colonială și escadronul al patrulea din regimentul 19 cavalerie vor porni numaidecât spre Karli și vor face *lagărul* la jumătatea drumului. Echipament ușor și fiecare om va avea cu el cincizeci de gloanțe. *In afară de acestea, compania doua va lua cu dânsa cele două mitraliere.* E vorba de zădărnicirea unui marș pe care vreo mie de Indieni au plănuit să-l facă spre Bombay. Trupele vor fi însoțite de douăzeci de sergenți sub conducerea unui ofițer de poliție de la prefectură, care are dreptul să ordone arestarea oricărui European, care s'ar afla printre Indieni. *Escadronul al doilea din regimentul 19 cavalerie pornește dealungul coastei spre Teaul și poposește și el la jumătatea drumului.* Afară de asta postul Puna va trimite spre Karli jumătate companie de infanteriști, cari au misiunea să împiedice pe băștinași de a se deda la prădăciuni sau acte de violență... Sir Adolph, dă ordin să se sune alarma numaidecât și... acum e ora două și patruzeci de minute... potrivește-ți, te rog, ceasul după al meu... așa dar, la trei și cincisprezece trupele se vor *pune în marș.* Așa, *îți mulțumesc, domnule aghiotant!*

Baronetul făcu o plecăciune și, după puțin timp, se auziră sunetele stridente ale trompetelor, care dădeau alarma.

— Vă mulțumesc foarte mult, Excelență! — zise colonelul Gordon, ridicându-se.

— Mă rog, n'ai pentru ce! Dacă veți întâmpina în oraș oarecare piedici, vă rog să mă înștiințați numaidecât!... La revedere, domnii mei!

In Union Street, numărul cincizeci și șase.

— Sunt toţi aici?

— Mai lipseşte Parker, Mister Paul!

— Parker încearcă să transporte tabloul pe bordul yachtului. Orice ar fi... el cunoaşte bine drumul de salvare... şi, afară de asta, e un om pe care ne putem bizui... Dar Charly e aici?

— Da, Mister Paul!... Charly!... Charly...

— Ei, ce ţipi aşa, că doar nu-s surd! — răspunse cel chemat. — Unde e şeful?... Aveţi nevoie de mine, Mister Paul?

— Ascultă-mă, Charly, văd că Torsini nu-i aici... mă îndoiesc dacă ne putem bizui pe el... şi, ce e mai rău, individul ştie mult mai mult decât îţi închipui tu. Să nădăjduim, însă, că temerile mele se vor dovedi neîntemeiate!

— Da, să nădăjduim! — încuviinţă Charly. — Altminteri, nu mi-aş dori de fel să fiu în pielea lui... Dar ce s'a întâmplat?... Poliţia?... Unde?...

Agentul Paul Lubinski, Charly şi cel de al treilea se năpustiră înainte.

Încăperile clădirii din Union Street ofereau o privelişte din cele mai ciudate. Ferestrele erau acoperite cu covoare, sau perdele groase şi lângă fiecare din ele se afla câte un individ înarmat cu o carabină şi câteva granate de mână. Printre aceştia din urmă se afla şi o femeie frumoasă, ceva mai în vârstă, care părea însă tot atât de hotărîtă ca şi tovarăşii ei.

— De ce atâta larmă pentru cei patru poliţişti?... Firește, asta nu pot să ştiu nici eu!... Unde?... Civilul de la colţul străzii nu e nimeni altul decât detectivul Chester? Păcat, cu stimabilul ăsta mai am o veche răfuială!

— Damned! Ce-or fi căutând soldaţii aici?... Începusem să cred... Slavă Domnului, iată-i că merg mai departe! Şi un excadron de cavalerie? De sigur că fac exerciţii!

— Mister Paul, s'a înapoiat Parker!

— Ei, ce-ai făcut, dragul meu? Totul în ordine?... Nu?... Şi de ce, mă rog?

— A fost cu neputinţă, Sir! Trebue să fie ceva la mijloc... Numai până în Trafalgar Street am recunoscut şapte detectivi... dracu' ştie ce are să se mai întâmple! Ah, aş fi foarte bucuros dacă m'aş vedea scăpat din căpcana asta blestemată!

— Dacă ţi-e teamă, n'ai decât să porneşti spre Karli, unde poţi fi de folos celorlalţi.

— Mister Paul, dacă propunerea asta ar fi pornit de la un altul...

— Bine, Parker! Hai linişteşte-te, căci am glumit doar!... Ei, dar ce s'a întâmplat iarăşi?... Strada mişună de poliţişti?... Drace, să ştii că Torsini şi-a vârît codiţa aici!

— Vezi, domnule Paul, eu n'am avut niciodată încredere în individul ăstai dumneata, însă, te-ai lăsat înşelat de mutra lui nevinovată...

— Asta-i treaba mea, Parker! Şi, apoi, aici poruncesc eu! Ţine-ţi botul!... Cum, doi poliţişti s'au ivit la intrare şi cer să fie lăsaţi înăuntru?... Dar ce dracu' or fi vrând ticăloşii ăştia?... Să-l predăm pe agentul Paul Lubinski? Ei, n'aveţi decât să-l predaţi... sau să se ducă de bună voie.

— Ne dau răgaz cinci minute.

— Şi după aceea?

— După aceea vor întrebuinţa forţa.

— Trebue neapărat să mai arunc o privire în stradă... Ei, ăsta e... drace! ăsta e detectivul londonez!... Oare nu poate fi pus cu botul pe labe?... Prea stimaţii domni poliţişti ne-au îngăduit cinci minute... nicio secundă mai mult! Daţi-mi o carabină...

Două împuşcături răsunară în aer.

— Paştele şi Dumnezeii!... Care va să fică, ticălosul nu poate fi străpuns nici de glonţ!... Priviţi, bă-

ieţi, individul ăla, în haină cenuşie, care stă de vorbă cu bătrânul... Dar cine o mai fi şi ăsta?... Cum, colonelul Gordon de la Prefectura Poliţiei?... Trageţi!... Două mii de dolari aceluia care doboară pe individul cu haina cenuşie!

„Individul cu haina cenuşie" care stârnise furia lui Paul Rodzof, nu era nimeni altul decât Jonny Walker, vestitul detectiv londonez, care după cum ştim, purta întotdeauna o cămaşă din solzi de oţel, mulţumită căreia era la adăpost de gloanţe.

Poliţiştii adunaţi în Union Street nu ştiau nici ei ce să creadă despre focul viu care fusese deschis pe neaşteptate. Mulţimea de gură-cască se împrăştiă cât ai clipi din ochi — cu toate astea, nenumăraţi curioşi se opriră la oarecare distanţă, vrând să vadă ce are să se mai întâmple.

— Locul acesta începe să devie cam primejdios, domnule prefect! — zise Jonny Walker, văzând că gloanţele cădeau ca grindina în jurul lor.

— Cum, aţi fost atins?.. A, numai pălăria!.... In orice caz, trebue să ne retragem într'un adăpost!... Repede, domnule colonel!

— Gloanţele par să-ţi fie hărăzite dumitale, dragul meu! — răspunse colonelul Gordon, care nu-şi pierduse câtuşi de puţin buna dispoziţie. — De sigur că ai fost recunoscut şi vor să te primească cu alaiul cuvenit unui om de rangul dumitale!

— Drace, pălăria e ciuruită de gloanţe... păcat, era nouă nouţă, căci o cumpărasem abia de trei zile! Dar ce o fi vrând locotenentul de la regimentul al doisprezecelea de infanterie colonială?

Un tânăr ofiţer se apropiă de cei doi bărbaţi şi făcu o plecăciune înaintea colonelului Gordon.

— Imi daţi voie să mă prezint... locotenentul Prince de la adjutantură...

— Ce te aduce încoace, domnule locotenent? întrebă Prefectul Poliției din Bombay.

— Excelența Sa domnul guvernator, a auzit împușcăturile, căci tocmai trecea pe Victoria Street, și mi-a ordonat să rămân pe lângă dv. ca observator.

— Mulțumesc, domnule locotenent!... Socot că cel mai bun lucru ar fi să-i lăsăm să tragă până ce n'or mai putea... Nu, până acum nu s'a tras niciun glonț din partea noastră... Dumneata ce părere ai, domnule Walker?

— Înainte de asfințitul soarelui, casa și tot ce se află înăuntru trebue să fie în mâinile noastre, altminteri riscăm ca toate sforțările de până acum să rămână zadarnice.

— Firește că ai dreptate... Damned! nu cumva or fi înebunit indivizii ăștia? Ziua 'namiaza mare cu mitraliere... Holey, câți oameni dintr'ai noștri sunt înarmați cu carabine?

— Treizeci, domnule colonel! Brigada a doua și a cincea.

— Bine, dă ordin să se retragă fiecare într'un adăpost și să tragă asupra ferestrelor... A fost rănit cineva până acum?

— Nu știu, domnule prefect.

— Vezi, te rog, cum stau lucrurile și raportează-mi numaidecât! Mulțumesc! Allo, Holey, trimite-l încoace pe inspectorul Darly... dar să vină imediat!

Acum, împușcăturile răpăiau neîncetat. Polițiștii se retrăseseră fiecare în câte un loc adăpostit și deschiseseră focul asupra dușmanilor, cari aveau, însă, avantajul că nu puteau fi văzuți. Cu toate astea, după cât se părea gloanțele unora din ei își atinseseră ținta.

— M'ați chemat, domnule colonel? întrebă inspectorul Darly, care se apropiase în fugă de locul unde se aflau prefectul, Walker și locotenentul Prince.

— Inspectore, du-te numaidecât la prefectură cu motocicleta şi adună toţi oamenii noştri. Trebue neapărat să punem capăt luptei, căci altminteri noaptea, care se va lăsa în curând, ne încurcă toate socotelile... Ca să zădărnicim orice agitaţie... se găsesc doar întotdeauna oameni cari pescuiesc în apă turbure... dă ordin să se dubleze toate posturile noastre de pază. Inspectorul Smitson să asigure Black Town cu patru brigăzi şi... Câţi răniţi, Powell? — se întrerupse prefectul, adresându-se inspectorului pe care il trimisese să stabilească numărul celor căzuţi din partea poliţiei.

— Şaptesprezece răniţi şi doi morţi, domnule colonel!

— Ei drace, asta e prea de tot! Doar nu-mi pot lăsa oamenii să fie măcelăriţi până la unul!

— Dacă-mi daţi voie, aş face o propunere, domnule colonel! — zise locotenentul de la adjutantură.

— Ia, s'auzim!

In acea clipă răsună o detunătură grozavă. Poliţiştii cei mai cutezători încercaseră asupra casei un atac, care fu respins însă cu granate de mână. Din locul unde se afla, colonelul Gordon văzu că, în urma retragerii poliţiştilor, cinci sau şase din ei rămăseseră neînsufleţiţi pe asfalt, în vreme ce alţi trei se lipiră de zidul clădirii, astfel că nu puteau fi zăriţi de bandiţi.

— Holey, cum stăm cu muniţiile? urmă prefectul, turburat.

— Oamenii au fost aprovizionaţi, domnule colonel!

— Atunci trebue neapărat să înteţim focul asupra ferestrelor, ca să scăpăm măcar pe cei trei oameni adăpostiţi lângă zidul clădirii.

In clipa următoare, colonelul Gordon, care înaintase prea mult, se prăbuşi la pământ, ca lovit

de trăsnet. Walker sărise într'o parte, aproape fără voie, dar se plecă repede asupra rănitului şi-l trase la adăpost.

— Socot că e momentul când armata trebue să intervină! — strigă detectivul, agitat.

— Acceaşi propunere voiam s'o fac şi eu domnului colonel — răspunse locotenentul.

— Mister Holey, acum iei dumneata comanda! Ce spui de propunerea domnului locotenent?

— Cu cât mai de vreme, cu atât mai bine, Mister Walker!... Iată, cei trei oameni de lângă zidul casei încearcă să treacă drumul... Foc! Foc viu!... Ah, îmi închipuiam eu... acum avem mai puţin doi oameni!

Curajoşii poliţişti trebuiră să mai reziste încă douăzeci de minute, până ce îşi făcu apariţia compania a cincea din regimentul 12 colonial, care aduse cu sine şi două mitraliere. De astă dată, banditii începură să dea înapoi şi, cu puţin înainte de asfintul soarelui, sosi şi clipa atât de mult aşteptată de detectivul londonez: poliţiştii puseseră stăpânire pe casa în care se adăpostiseră duşmanii lor.

Din păcate, însă, printre cei nouă morţi şi patru răniţi, nu se afla agentul Paul Lubinski. La intrarea unei pivniţe fu găsită o femeie mai în vârstă, destul de frumoasă încă, şi care zăcea în nesimţire.

Nenorocita era grav rănită şi, cuprinsă de friguri, începu să aiureze; medicul poliţiei se apropiă de ea.

— Mac, cheamă repede pe cineva dintre comandanţi! — zise doctorul către unul din poliţişti.

Inspectorii Powell şi Darly veniră în grabă la căpătâiul rănitei, urmaţi de Jonny Walker, care se plecă deasupra ei, ca să nu piardă niciun cuvânt din cele ce spunea muribunda.

— Şalupa... Paul!.. Powell... Tabloul... Parker!... Torsini trebue să moară... Domnul colonel... Hahaha... Paul!... Mona Lisa... Foc! Foc... Trageţi, nu vă lăsaţi, băieţi! Walker, ticălosule!... Ah, ticălosule tu ne-ai făcut asta!... Atenţie! La ora nouă yachtul... lumina albastră... da, văd albastru înaintea mea.

Ţipetele nenorocitei, care se schimbară în gemete de durere, făcură o impresie puternică chiar şi asupra poliţiştilor, cari erau obişnuiţi cu asemenea privelişti. Jonny Walker se ridicase, cu chipul încordat, şi inspectorul Powell aţinti asupra lui o privire întrebătoare.

Intre timp, medicul poliţiei făcuse rănitei o injecţie cu morfină, în urma căreia ea încetă să mai ţipe. In schimb, glasurile poliţiştilor, cari cercetau încăperile una câte una, murmurul trecătorilor, cari se adunaseră în mare număr la faţa locului şi vorbeau cu aprindere despre cele întâmplate — treziră pe detectiv din gândurile care îl copleşiseră.

— Blestemaţilor, nu vreţi s'o ştergeţi de aici! Cu cine? Sahib Walker?

Când auzi cuvintele din urmă, detectivul se năpusti spre locul de unde venea glasurile. Inspectorul Powell porni şi el în urma lui, căci era curios să afle ce se petrecea.

Cei doi sergenţi postaţi la intrarea casei se certau de zor cu comisarul Brisson şi Nemi, cari ţineau cu tot dinadinsul să pătrundă înăuntru.

Fără să ştie unul de altul, comisarul belgian şi Indianul porniseră în urmărirea unui individ care le păruse suspect. Când ajunse la fortul Castle, necunoscutul luase o maşină, poruncind şoferului să-l ducă la spitalul de pe insuliţa Kolaba, care e legată de ţărm printr'o limbă de pământ.

In vreme ce polițistul se urcase și el într'un automobil, făgăduind șoferului un bacșiș gras dacă va izbuti să se țină pe urmele mașinii urmărite. — Indianul dispăruse fără urme.

Aproape de capătul limbii de pământ, cam la jumătatea drumului dintre spital și vechiul far, necunoscutul coborîse din mașină, spunând șoferului să-l aștepte acolo. Același lucru îl făcu și comisarul Brisson — dar la oarecare depărtare de primul automobil. In aceeași clipă, se ivi și Nemi, care se ghemuise lângă roata de rezervă a mașinii. Cei doi se recunoscură pe dată și, după o scurtă consfătuire porniră pe căi diferite în urmărirea individului suspect.

După puțin timp, Jonny Walker și inspectorul Powell se aflau la Prefectura Poliției, unde Brisson și Nemi povesteau cele aflate.

— Și unde spuneai că se află barca cu motor, domnule comisar? — întrebă detectivul, care îi făcuse mustrări aspre că pornise într'o întreprindere atât de primejdioasă, deși rana nu î se tămăduise încă.

Brisson, însă, susținu că nu făcuse cine știe ce mare ispravă, urmărind cu automobilul un individ care îi trezise bănuieli.

— Barca cu motor e ancorată dincolo de observator, adică între spital și far — răspunse dânsul la întrebarea camaradului său. — E o șalupă foarte frumoasă, dragă Walker...

— Asta înseamnă că pe hartă ar fi cam aici, nu e așa? — urmă detectivul, arătând un punct de pe harta mare, care acoperea aproape un perete întreg al încăperii. — Și unde stăteai dumneata la pândă?

— In scorbura unui copac din apropiere.

— Nemi, tu de unde ai iscodit? se adresă Walker isteţului Indian.

— Nemi s'a lăsat să alunece în apă, Sahib, şi înotând până la marginea bărcii, a auzit ce vorbeau cei trei oameni.

— Ascultă-mă, Powell, se întoarse detectivul spre inspector. — Până acum am stabilit următoarele: Individul urmărit de prietenii noştri s'a urcat pe puntea şalupei, vestind pe cei doi bărbaţi că la ora unsprezece trebue să fie pregătiţi. Trei rachete albastre vor atrage luarea-aminte a echipajului unui yacht puternic, care are misiunea... cam aici, nu-i aşa, domnule comisar?... Asta ar fi cam în direcţia spitalului?

— Da, tocmai în faţa capătului limbii de pământ... la vreo cinci mile marine.

— In cazul ăsta trebue neapărat să cerem concursul marinei... Ce doreşti, dragul meu?

Un poliţist îşi făcuse apariţia în încăpere, şi părea foarte turburat.

— Am ordinul să vă anunţ că... operaţia la care a fost supus colonelui Gordon n'a izbutit... Rănitul a murit acum o jumătate ceas, fără să-şi mai fi recăpătat cunoştinţa... Da, Sir, un glonte în partea dreaptă a pieptului, altul în pântece... medicii au fost nevoiţi să-i taie piciorul drept, care fusese sfărtecat din pricina unui glonte dum-dum.

Jonny Walker şi inspectorul Powell se priviră îngroziţi.

— Asta ai să mi-o plăteşti scump, Paul Rodzof! — scrâşni detectivul, în cele din urmă. Domnule inspector, fii bun, te rog, şi trimite după locotenentul Prince.

Nu trecu multă vreme şi cel chemat îşi făcu apariţia la prefectură.

— Domnule locotenent, lucrurile au luat o întor-

sătură neplăcută, ceea ce ne silește să cerem ajutorul marinei — începu Jonny Walker. In acest scop, ne vom folosi de bunăvoința dumitale... Da, îți mulțumesc!... E ora zece și douăzeci... pornim numaidecât cu mașina, căci se pare că avem de-a face cu un vas foarte puternic... Ai dreptate, domnule locotenent! Crezi că ni se va pune la dispoziție un torpilor?... Foarte bine, în acest caz, încă n'am pierdut partida, domnii mei!

In urma intervenției generalului Derby, comandamentul marinei puse la dispoziția polițiștilor torpilorul numărul 221. Echipajul, în fruntea căruia se aflau căpitanul Norfolk și locotenenții Hill și Carpenter, era foarte încântat de aventura care îi aștepta. Mai ales tunarul O'Connor abia izbutea să-și stăpânească bucuria și nădăjduia că „vânătoarea" avea să fie încununată de izbândă și va ține cât mai multă vreme. Firește, scrisoarea pe care se gândea s'o trimită părinților săi, avea să stârnească admirația întregii familii.

Jonny Walker și inspectorul Powell se plimbau nerăbdători pe puntea torpilorului și ascultau distrați lămuririle locotenentului Carpanter, care le explica binevoitor cum era amenajat micul vas de război, precum și cât prețuia el în luptele navale.

In cele din urmă, o șalupă ușoară se ivi din spre arsenal, aducând pe Mister Norfolk, comandantul torpilorului.

După ce salută pe cei doi polițiști, căpitanul se întoarse spre primul ofițer, Mister Carpanter.

— Totul în ordine, domnule locotenent?

— All right, Sir! răspunse cel întrebat.

— Atunci, dați-i drumul!

Cereți mâine numărul 172 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

– Ridicați ancora! se auzi, în clipa următoare, glasul puternic al primului ofițer.

Marinarii se năpustiră spre lanțurile de care era prinsă ancora.

— Incet, înainte!

Comanda răsună în sala mașinilor... un șuierat al sirenei și, liberat din cătușele sale, vasul se puse în mișcare încetișor, strecurându-se printre numeroasele vapoare ancorate în portul Bombay.

Cei doi polițiști urmăreau cu luare-aminte mișcările îndemânatecilor marinari. In curând, la capetele celor două catarge de semnalizare se iviră două luminițe, cărora li se răspunse în același fel de la port și de pe coastă. Aici, pe întinsul apei, întunerecul nu era atât de adânc ca în oraș. Minunatul cer tropical, cu puzderia-i de stele, se întindea ca o boltă uriașă deasupra lor. Jonci ușoare, bărci, vase de comerț pluteau liniștite pe suprafața mării. Un vapor mare, de pasageri, luminat de sute de becari, trecu încetișor pe dinaintea torpilorului englez.

Iarăși se auzi sunetul strident al sirenei, prevestind vasele mai mici să se ferească... telegraful țăcăni de câteva ori... apoi răsună glasul primului ofițer:

— Inainte, cu viteza la jumătate!

Uriașul trup de oțel se cutremură ușor... prora spintecă apa... valurile începură să se spargă de pereții vasului. Cea mai mare parte din echipaj se afla pe punte, privind cu încordare în zare, pentru a descoperi ceva, despre care niciunul dintre ei nu știa cum arată.

Căpitanul și ofițerul secund stăteau de vorbă cu cei doi polițiști, cari se aflau și ei pe puntea de comandă.

— Ce-i drept, până acum nu mi-a fost dat încă

să conduc o întreprindere ca cea de astăzi— zise comandantul, la un moment dat.

— Şi pot să-ţi făgăduiesc că n'o să-ţi mai fie dat nici de acum încolo, domnule căpitan — replică Jonny Walker.

— Bagă de seamă să nu fiu nevoit să-ţi amintesc de această făgăduială, dragul meu! Cine ştie ce ne mai aşteaptă în viaţă, cine ştie ce piedeci avem să întâlnim înaintea noastră! Cu toate astea, nu-mi pare rău de fel, căci îmi doresc din toată inima să ofer din când în când câte o distracţie oamenilor mei, cari se plictisesc de moarte cu viaţa asta monotonă! Ia te uită cu câtă încordare aşteaptă producerea marelui eveniment, deşi nici nu ştiu măcar despre ce e vorba! N'ar fi bine să le dăm câteva lămuriri?

— Ba da, cred chiar că e necesar, domnule căpitan — încuviinţă Jonny Walker. Inainte de asta, însă, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare...

— Mă rog!

— Acum e ora zece şi cincizeci... când vom ajunge la far?

— La far? Până acolo ne trebue vreo opt minute, iar până la Kolaba-Point douăsprezece — firește, dacă vom scăpa cu bine din învălmăşeala asta de vase... Da, Mister Carpenter, daţi-i drumul, ca să nu ne scape ticăloşii!

Telegraful din sala maşinilor tăcăni iarăşi... glasul primului ofiţer răsună din nou în port-voce:

— Inainte, cu toată viteza!

Spre norocul lor, cei doi poliţişti nu erau la întâia călătorie cu vaporul, altminteri ar fi avut de suferit din pricina răului de mare. Torpilorul scârţâia din toate încheieturile sale... un val uriaş acoperi pentru câteva clipe botul ascuţit al prorei... apa ajunse până la picioarele marinarilor, întrucât puntea se afla doar cu un metru şi ceva deasupra mării.

Cei doi polițiști își încleștară mâinile de parapet, în timp ce marinarii stăteau liniștiți cu picioarele resfirate, mișcându-se după legănările vasului. Un curent de aer rece le biciuia obrajii... pielea celor doi polițiști ardea ca focul, iar ochii îi simțeau uscați. De înțeles se înțelegeau foarte greu și uneori erau nevoiți să răcnească din răsputeri ca să se audă.

— Ce viteză avem, domnule căpitan?

— Șaizeci și trei de mile marine, Mister Walker! Dacă doriți putem spori viteza și mai mult.

— Câți oameni sunt pe bord?

— Patruzeci.

— Nu s'ar putea să li se spună că fiecare din ei primește câte zece dolari dacă izbutim să ajungem yachtul?

— Locotenent Hill! Vestește băieților răsplata făgăduită de Mister Walker!... Firește, prin port-voce!

Abia scăpase din pâlnie ultimul cuvânt al ofițerului secund, că un „Ura!" tunător răsună pe puntea vasului. In aceeași clipă, trei rachete albastre se înălțară spre cer. Ofițerii, cei doi polițiști și câțiva marinari scrutau zarea, cu ajutorul reflectoarelor.

— Domnule căpitan, dacă nu mă înșel, colo, la tribord...

— Da, poate că ai dreptate... se zărește un punct... Ce-i, Smith?

— Colo, înainte, la babord, un yacht mare înaintează cu viteză redusă...

— Da, așa e, domnule căpitan! Priviți, punctul se mișcă... e o șalupă... după cât se pare, oprește lângă yacht... nu pot desluși, căci e încă foarte departe...

— Carpenter, stingeți luminile de poziție! — răsună glasul poruncitor al căpitanului Norfolk. — Inainte, cu toată viteza!

— Înainte cu toată viteza! — se auzi comanda în sala mașinilor.

— Acum yachtul pornește, domnule căpitan! Damned! înaintează ca vântul... ah, blestematele astea yachturi de mare!

— Individul are ceva pe cuget, căci altminteri n'ar pluti fără lumină... Tăiați-i drumul, Carpenter!

Făcând un ocol mare, torpilorul încercă să iasă înaintea dușmanului său. Cele două vase începură o goană turbată.

— Crezi că punem mâna pe ei, domnule căpitan? — întrebă inspectorul Powell, cuprins de îngrijorare.

— Nu mai încape îndoială, domnule inspector! Avem doar mașini foarte puternice și, afară de asta, mijloace prin care să-l silim să se oprească... Ei, nu cumva individul și-a pierdut mințile?

O trosnitură ușoară se auzise în acea clipă și un obiect căzu în apă, foarte aproape de torpilor.

— Ce a fost asta?

— Vicălosul îndrăznește să tragă asupra unui vas al Maiestății Sale... Pregătiți tunul!

Clipa asta o așteptase de mult tunarul O'Connor... Acum era rândul lui. Cât ai clipi din ochi, tunul, care se afla înaintea punții de comandă, fu eliberat din învelitoarea lui de piele.

Iarăși se auzi o trosnitură, urmată de un plescăit...

Oarecum neliniștiți, marinarii priveau cu încordare spre comandantul lor.

— Ia să vedem ce o să spună stimabilul despre obuzul nostru de opt centimetri! — zâmbi căpitanul Norfolk. — Distanța 3500 metri! Foc!

O fulgerare, urmată de o bubuitură puternică.

Din spre vasul dușman se înălță iarăși un nor de fum și... obuzul căzu în apă, lângă prora torpilorului.

Depărtarea dintre cele două vase devenea tot mai mică... prora micului vas de război spinteca apa cu furie.

— Pentru orice eventualitate, dă ordin oamenilor să se înarmeze!

Locotenentul Hill se duse să îndeplinească porunca, în timp ce goana urma cu aceeași îndârjire.

— Ticălosul ăsta nu se dă înapoi de la nimic! — scrâșni căpitanul, văzând că vasul dușman lansase un nou proiectil. — Distanța două mii cinci sute de metri... Foc!

„Asta le-a venit de hac, domnule Walker!

— Crezi, domnule căpitan?... Da, se pare că ai dreptate... trebue să se fi întâmplat ceva pe bordul yachtului, ceea ce nu-i împiedecă... ah, trag iarăși... prea scurt însă!

— Ticăloșii ăștia pot pricinui cea mai mare nenorocire cu obuzele lor... Cred că... 1500 metri!... Foc!...

— Și de astă dată am nimerit, domnule căpitan! — strigă tunarul O'Connor, cu fața strălucind de bucurie.

— Tânărul nostru tunar pare să aibă dreptate, domnule! ocotenent! — zise căpitanul Norfolk. Dacă nu mă înșel și ochianul meu de noapte nu-mi joacă vreo festă... da, da, yachtul se învârtește în loc!

— Așa e, domnule căpitan! — strigă locotenentul Hill. — Dreptatea a...

— Inainte cu viteza pe jumătate!

— De ce doriți să înaintăm mai încet? — întrebă Jonny Walker, nedumerit.

— Asta o s'o vedem îndată! O simplă măsură de prevedere, căci nu putem ști ce-a pus la cale dușmanul nostru.

— Vedeți cât de chibzuit a procedat domnul că-

pitan? — zise ofițerul secund, după un răstimp. — Acum yachtul se află în largul mării și putem.... ce distanță?... Vreo opt sute de metri... Așa dar, încă trei ghiulele și am isprăvit cu el... Priviți, se pregătește să se predea.. băgați de seamă, domnule căpitan...

— Șapte sute de metri!... Foc!

— Bravo, O'Connor! Foarte bine, bravo! — exclamă comandantul torpilorului, care stătea la cârmă cu privirile ațintite spre vasul dușman. — Vezi cum se învârtește yachtul în loc, domnule Walker? Minunată priveliște de la depărtarea asta mică... Drace, știi că are curaj!... Iată, trage din nou! Atenție, înapoi!

Obuzul șuieră, deasupra apei, trecu la vreo câțiva centimetri peste puntea torpilorului și căzu în apă. Primul ofițer se apropiă și el de cei doi polițiști.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poliția noastră are de afacе cu asemenea vrăjmași! Felicitările mele, domnule Walker!

— Thank you, Mister Carpenter! — răspunse detectivul, zâmbind. — Dar ia spune, crezi că vom pune mâna pe indivizi în viață?

— Vezi, asta nu prea îmi vine să cred! — zise căpitanul Norfolk. — La drept vorbind, nici n'aș vrea să primejduiesc zadarnic viața oamenilor mei! Îți închipui, doar, și dumneata ce ar însemna o încercare de a trece pe bordul yachtului, spre a-i prinde vii... Păcat că torpilele sunt atât de scumpe, altmmeri v'aș oferi o priveliște cum rar se întâlnește în viață...

Căpitanul nu-și sfârșise bine vorba, când o flacără uriașă țâșni de pe bordul yachtului dușman, care fu învăluit într'un nor negru de fum. În clipa următoare, se auzi o bubuitură groaznică, urmată de

răcnete sălbatece. Bucăți de lemn, sfărâmături din corpul yachtului sburară în aer și, numai printr'o adevărată minune, torpilorul englez scăpă neatins. Cei de pe puntea vasului de război se uitau cu ochii holbați la înfiorătoarea privelişte, fără ca vreunul din ei să fie în stare să dea o mână de ajutor nenorociților. Ici-colo, începură să se ivească în zare luminițele câtorva vase care înaintau cu repeziciune spre locul catastrofei.

In sfârșit, norul de fum se risipi și epava yachtului ieși la iveală.

— Inainte, cu viteza redusă!

Glasul căpitanului răsună iarăși în sala mașinilor și torpilorul porni incetișor printre sfărâmăturile plutitoare ale vasului dușman. Două trupuri neînsuflețite fură pescuite din valuri.

— Mister Walker, dacă doriți să cercetați cadavrele, vă rog să mă urmați în partea dindărăt a punții — zise un marinar, apropiându-se de vestitul detectiv londonez.

Cele două trupuri erau oribil mutilate. Unul avea picioarele retezate de la genunchi, iar fața îi era neagră cu desăvârșire, contrastând însă cu gulerul alb, înalt, spălat de apa mării.

— Domnule căpitan, pune să se scoată gulerul acestui cadavru — zise Jonny Walker, cu înfrigurare, arătând spre unul din cele două trupuri neînsufletite.

Un marinar se apropiă și împlini porunca.

— Domnii mei, iată aici dovada că mortul e Paul Rodzof! Priviți pata asta roșie de la gât, care arată că afirmația mea nu poate fi pusă la îndoială.

— Morți pe bord!

Steagul torpilorului coborî incet până la jumătate, căci nenorociții meritau și ei să fie cinstiți, nsa cum se obișnuiește între marinari. Ce-i drept, alu-

necaseră pe căi greşite, dar înainte de asta erau oameni, cari păşeau pe aceeaşi cale spre judecata de apoi.

— Inainte, cu toată viteza!

Torpilorul se cutremură din încheieturi, apoi spintecă valurile cu repeziciune, îndreptându-se spre portul Bombay.

— Domnule Walker, din actele găsite asupra mortului s'a putut stabili câţi oameni se aflau pe bordul yachtului scufundat?

— Da, domnule căpitan! Treizeci şi una de persoane... cel puţin aşa reiese din lista echipajului.

— Dar şi în lupta din Union Street au fost victime omeneşti?

— Da, din partea noastră au căzut colonelul Gordon, detectivul Chester şi alţi şase poliţişti. In afară de aceştia au fost răniţi, mai mult sau mai puţin grav, aproape treizeci de oameni. Banditii au avut nouă morţi şi doi grav răniţi.

— Groaznic bilanţ!

— Da, domnule căpitan. Priveşte, însă, îndărătul nostru! Ce-a mai rămas din yachtul minunat? Doar câteva sfărâmături... Acela care a pricinuit moartea tovarăşilor săi şi care a trecut prin viaţă semănând nenorocire în jur, şi-a găsit un sfârşit mult mai groaznic decât al victimelor sale... Privelişiea care mi se înfăţişează acum înaintea ochilor îmi aminteşte de celebrul tablou din Roma, „ Mors Imperator"... Moartea împăratului!... Da, Paul Rodzof a fost şi el un împărat crud, care şi-a jertfit supuşii cu tot atâta nepăsare ca şi despotul al cărui sfârşit a fost imortalizat pe pânză...

După două săptămâni, câteva persoane discutau cu aprindere în cabinetul Prefectului de Poliţie din Paris. Aceste persoane erau: Prefectul Meline, de-

tectivul Jonny Walker, bijutierul François Chevalier și Marceaux, directorul societății de asigurare „Securité".

— Din primul moment eram sigur că domnul Walker va duce la bun sfârșit misiunea încredințată — zise acesta din urmă. — Iată, deci, că nu m'am înșelat de fel!

— Da, domnule director, și eu știam că acest caz a intrat pe mâini bune! — încuviință prefectul. Felicitările mele, domnule Walker! Îți mulțumesc că ai scăpat omenirea de acești indivizi primejdioși...

— Și în același timp, pe mine, de doi vrăjmași înverșunați — completă detectivul, zâmbind. — Dar ia spune-mi, domnule Chevalier, ce ai făcut cu „Degetul lui Dumnezeu"?

— „Degetul lui Dumnezeu" împodobește gâtul fiicei mele, actuala doamnă Lincoln... A fost darul meu de nuntă, pe care, ce-i drept, l-am înmânat tinerilor căsătoriți abia după ce s'au cununat în India. Îmi pare foarte rău că nu sunt și ei de față, ca să-și arate recunoștința pentru binevoitorul ajutor al domnului Walker, însă trebuiau neapărat să plece în Anglia, căci bancherul Fred Lincoln ardea de nerăbdare să-și cunoască nora. Și, afară de asta, ginerele meu părea foarte grăbit să-și ducă soția la adăpost, căci mai are de îndeplinit o misiune... Mă supun rugăminții sale și nu vă vorbesc nimic despre această misiune, totuși vă rog să mă credeți că graba lui era foarte îndreptățită.

— Domnule prefect, ce facem cu dosarul B. V. T. 365—398 Petre și Paul Rodzof? — întrebă un funcționar care se ivi în cabinetul șefului său.

— Dumneata ce zici, domnule Walker? se adresă Meline, zâmbind, către detectivul englez.

— Chestia s'a lămurit prin moartea împricinaților — răspunse acesta, bine dispus.

— Auzi, Barthou, chestia s'a lămurit! — zise prefectul subalternului său.

Funcționarul făcu o plecăciune adâncă și se duse să îngroape dosarul în arhiva prefecturii.

— Și acum ce ai de gând, domnule Walker? — urmă prefectul. — De sigur că ai să te înapoiezi în patrie...

— Nu, domnule prefect, acum trebue să-mi duc la capăt misiunea întreruptă prin intervenția fraților Rodzof. Iată, vă fac o mărturisire... când am pornit pe urmele dușmanilor mei înverșunați, bănuiam că aceștia sunt și răpitorii unei femei care a dispărut de câtăva vreme... Ce-i drept, m'am înșelat, în schimb am scăpat de vrăjmașii mei de moarte. Acum, însă, nu-mi rămâne decât să pornesc iarăși în căutarea dispărutei și... nădăjduiesc că voiu izbândi!... Domnule prefect, deocamdată voiu locui la hotelul „Tremoile"... Dacă aveți nevoie de mine sau arestați vreun individ suspect, care ar putea fi în legătură cu răpirea unei femei, vă rog să-mi dați de veste...

După ce strânse mâinile celor de față, detectivul Jonny Walker părăsi cabinetul prefectului, căci trebuia neapărat să ducă la îndeplinire misiunea încredințată de contesa Romanov.

Urmărirea celor doi criminali îi răpise un timp prețios, cu toate astea nădăjduia că tot va izbuti să dea de urmele Natașei Verodin, care, până acum nu dăduse încă niciun semn de viață.

Un glas lăuntric îi șoptea că nenorocita femeie trăia încă și peste puțin timp, îi va fi dat s'o vadă pecetluind astfel fericirea celor doi soți, cari trăiau departe unul de altul.

Și, nădejdile detectivului englez aveau să se în-

făptuiască în curând. Nu bănuia, însă, că fericirea Natașei și a lui Boris Verodin urma să fie pecetluită cu ajutorul unui compatriot al său. Și acest compatriot era Reginald Lincoln, tânărul aviator englez.

306. — Liberată din ghiarele proxenetei.

După ce se înapoiară acasă, doamna Bendler o însoți pe Natașa în odaia ei și începu să-și arate toată mânia care o cuprinsese.

— Din zi în zi îți ridici nasul tot mai mult! — scrâșni proxeneta, punând mâinile în șolduri. — Iată acum nu vrei nici măcar să destăinuiești cine sunt aceste cunoștințe! Hai, spune-mi cine erau cei doi cu cari ai stat de vorbă în local... altminteri, să știi că nu va fi bine de dumneata!

O desnădejde fără seamăn se întipări pe chipul sărmanei prințese.

— N'ai decât să faci ce poftești... du-te la poliție... m'am săturat până peste cap! — bâigui ea.

— Cu alte cuvinte vrei să intri în închisoare? — se răsti proxeneta.

— Oriunde, numai aici nu!

Și biata prințesă izbucni într'un plâns sfâșietor. Ușa se închise cu sgomot în urma ticăloasei, dar Natașa nu mai vedea și nu mai auzea nimic, căci es lăsase cu totul pradă durerii ei nemărginite.

In cele din urmă, copleșită de oboseală, adormi.

Când se trezi era noaptea târziu și, după ce se desbrăcă, se întinse iarăși în pat. Visuri rele o chinuiră toată noaptea. Se făcea că un balaur uriaș, îngrozitor la vedere, își întinsese ghiarele spre dânsa și, cu toate împotrivirile ei, izbuti s'o înșface cu dinții. Biata femeie gemu din somn, părându-i-se că simte colții monstrului cari îi sfâșiau carnea...